

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestseller

SUSAN
MALLERY

Zor Kadın

"Susan Mallery'nin
kitaplarını okumak her zaman
büyüleyici bir deneyimdir."

Romantic Times

"Mallery'nin büyüleyici anlatımıyla asla sıkılmayacaksınız."

Romance Review Today

"Baştan çıkarıcı bir hikaye! Bir kez elinize aldınız mı bırakmak istemeyeceksiniz."

American Online

Zor Kadın

Francesca Marcelli on sekiz yaşında evlenir. Tam da Francesca gibi güzeller güzeli bir kızın aşkı bulmakta asla endişelenmemesi gerektiğini söyleyen ailesinin planladığı gibi. Ancak birkaç yıl geçmeden Francesca kendini önünde parlak bir gelecek, öğrenme tutkusu ve onu doğruca çapkın CEO Sam Reese'in kollarına götüren riskli bir deneyle karşı karşıya bulur. Francesca'dan hoşlanan Sam, geçmişinden gelen bir sırrın kapıya dayanmasıyla onu daha yakınında istemeye başlar. Ve Francesca'nın da kendine sakladığı sırları vardır. Hem de sonuna kadar bekar kalmaya niyetli bu adamın gerçek duygularını ortaya çıkartabilecek sırlar!

Sıcak, neşeli ve son derece duygusal bu muhteşem seride Marcelli ailesiyle tanışın.

ISSN 978-605-4188-79-6

KORİDOR YAYINCILIK - 166

ISBN: 978-605-4188-79-6

ZOR KADIN

Susan Mallery

Özgün Adı: ***The Sassy One***

© 2003 Susan Macias Radmond

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Eda Aksan

Kapak ve sayfa tasarımı: İlnur Muştı

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2011

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 – 544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 – 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

Zor Kadın

SUSAN
MALLERY

Çeviren: Eda Aksan

**Sıcak, neşeli ve son derece duygusal bu muhteşem seride
Marcelli ailesiyle tanışın.**

"Zekice, seksi ve eğlenceli."

Christina Dodd

"Bayan Mallery'nin büyüleyici anlatımıyla asla sıkılmazsınız."

Romance Review Today

"Kaliforniya şarap dünyasının üç sıcak, eğlenceli ve duygusal romanı. Susan Mallery'nin Marcelli kız kardeşlerinin hayatları ve aşklarına ait tutkulu ve duygusal üçlemesini sakın kaçırmayın."

Romantic Times

"Baştan çıkarıcı bir hikaye! Bir kez elinize aldınız mı bırakmak istemeyeceksiniz."

American Online

"Sürprizlerle dolu sıcak bir hikaye."

Romance Reviews Today

"Susan Mallery'nin kitaplarını okumak her zaman büyüleyici bir deneyimdir."

Romantic Times

1

Francesca Marcelli sadece yirmi dakikadır hamileydi ve şimdiden sırtı ağrımaya başlamıştı bile.

Sahte sekiz aylık göbeğini taşıyan kemerleri ayarlarken kendi kendine, “Şu hale bak!” diye söylendi. Göbeğinin şekli yeterince korkutucuydu; ne ayaklarını görebiliyor ne de rahat bir oturma pozisyonu bulabiliyordu. Ama asıl sorun ağırlığıydı. Tuhaf bir espri anlayışı olan birileri herhalde bir fil yavrusunun ne kadar ağır olabileceğini görmek istemişti. Sırtındaki ağır adeta isyan ederken, mesanesindeki beklenmedik baskı, onun en yakın kadınlar tuvaletine koşma isteğini kuvvetlendiriyordu.

Kendi kendine, “Hepsi çok iyi bir neden için,” diye hatırlattı.

Sırtındaki zonklamayı hafifletmek için pozisyonunu değiştiren Francesca ağırlığını, altı katlı banka binasının servis asansörüne doğru ittiği yük arabasına verdi. Kapıların açılmasıyla arabasını ana koridora doğru itmeye başladı. Arabanın üzerindeki kutular düzensiz yerleştirildikleri için sallanıyor ve her an halı kaplı zemine düşecekmiş gibi duruyordu.

Cuma öğleden sonra beş sularıydı. Etrafındaki düzinelerce insan hafta sonu tatillerine başlayabilmek için ana asansörlere yönelmekteydi, Francesca gözlüklerini yukarı doğru itti ve bulabildiği en korkunç hamile elbisesini düzeltebilmek için durdu. Aşırı

büyük yakası omuzlarını dar, kafasını ise daha küçük göstermişti. Elbisenin yoğun pembe rengi ve gül desenleri yüzünün zeytuni rengini bastırıyordu. Saçlarını soluk bir kahveye çevirmek için pudra uygulamıştı. Yüzüne uyguladığı hafif makyaj onun yorgun, bitkin ve cazibesiz görünmesine neden olmuştu.

Saatine baktı ve omuzlarını dikleştirip çalışmaya hazırlandı.,

Kimsenin dinlemediğinden emin olduğu halde yumuşak bir sesle, "Gösteri zamanı!" dedi.

Koridorun sonundaki sigorta şirketinden üç adam, baş selamı dahi vermeden yanından yürüyüp gitti. Francesca koridordaki trafik akışına doğru kutulardan oluşan yığınını itmeye devam etti. Döpiyesli iki kadın, samimi ve hızlı bir gülümsemeyle yanından geçti. Arkalarından pahalı bir çantası olan bir kadın ve bir erkek geldi. Kadın baktı ama erkek umursamadı.

Sola doğru başka bir koridor uzanıyordu. Francesca'nın dönüşü yapabilmek için arabasını çevirmesiyle tepedeki birkaç kutu aşağıya düştü. Bir adam hızını dahi kesmeden yürüyerek yanından geçip gitti. Üniversiteli gibi görünen bir kız durup Francesca'ya kutuları yeniden yerleştirecek kadar yardımcı oldu. Daha sonra "Beni bekleyin!" diye bağırarak asansöre yetişmeye çalıştı.

Beş dakika sonra Francesca hedefine ulaşmıştı. Geçen hafta bu ofisi takibe almıştı ve firmanın yakın zamanda kapatmış olmasından dolayı burayı kullanmayı seçmişti. İşte buradaydı; hamileydi, teslim etmesi gereken bir düzineden fazla ağır kutusu vardı ve teslim edebileceği kimse yoktu. Biraz daha iyi bir oyuncu olsaydı birkaç sahte gözyaşı bile akıtabilirdi.

Deneyin kurallarına göre doğrudan yardım istemesi mümkün değildi. Yardımın başkaları tarafından önerilmesi gerekiyordu. Otuz dakika boyunca orada durup zihninden onu görmezden gelen ve gerçekten yardım etmek için duranların sayımını yapması gerekiyordu.

Bu, pahalı zevkleri olan ve hayatlarını hızlı yaşayan güçlü bir kalabalıktı. Aslında bu insanlardan çok da yardım alabilmeyi beklemiyordu. Hatta deneyimlerine göre...

“Kaybolmuş gibi görünüyorsunuz.”

Francesca yana dönmesiyle birlikte arabasının hemen yanında dikilen uzun boylu adamla burun buruna geldi. Bu, uzun boylu, koyu mavi bir takım elbise giymiş yakışıklı bir adamdı.

Artık var olmayan bir şirkete teslim etmesi gercken paketlerle ilgili konuşmasını düşünmeden, “Merhaba,” dedi.

Çünkü ne söylemesi gerektiğini kesinlikle hatırlamıyordu.

Adam sabırla bekledi. Koyu sarı saçları ve sarımsı kahverengi gözleri vardı. Yüz ifadesinden avlarını izleyen yırtıcı hayvanları çağrıştıran tuhaf bir güç yayılıyordu. Ölüme mahkum ceylanları düşünmesiyle sırtından bir titreme geçti. Ancak şu anki görüntüsüyle bir ceylandan çok bir su sığırını andırıyordu.

Adamın güvenli, önemli ve güçlü bir görünüşü vardı. Çekici olmayan hamile bir kadın için durup yardım edecek bir tipe benzemiyordu. Onun gibi adamlar hayatın sevimsiz ayrıntılarını halletmeleri için asistanlarını görevlendirirlerdi.

Her bir kelimeyi vurgulayarak “İngilizce biliyor musunuz?” diye sordu.

“Efendim? Tabii ki.” Francesca derin bir nefes alıp derdinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bu ani zihinsel duraklamasının yiyecek zehirlenmesinden kaynaklandığını düşünebilirdi, tabii bugün herhangi bir şey yemiş olsaydı. “Ben... Şey...” Boğazını temizledi. Beyin fonksiyonlarının yerine gelmesiyle konuşma yeteneğini de geri kazanmıştı.

“Merhaba, ben Francesca. Paketleri buraya teslim etmem gerekiyordu,” diyerek kapalı ve kilitli ofis kapısını işaret etti. “Ancak ortada bir sorun var.”

Adam önce kutulara şöyle bir baktı, hepsinin üzerinde kapan-

miş şirketin adresi vardı. Ancak söz konusu ofisin kapısında Malcom ve White Data Teknolojileri'nin artık orada var olmadığını yazıyordu.

Francesca, "Patronum şehirden ayrılmadan önce kutuları buraya teslim etmemi söyledi," diye devam etti. "Eğer onları teslim etmezsem patronum beni öldürür."

Daha da korkmuş görünebilmek için hesabında ne kadar az para kaldığını ve sinir bozucu elektrik faturasının son ödeme gününün yaklaşmakta olduğunu kendine hatırlattı. Eninde sonunda ertelenmiş eğitiminin meyvelerini alacaktı, ancak doktora derecesini aldığı o gün gelene dek şimdilik fakirlikten kurtulamayacak gibi görünüyordu.

Adam sakın bir ses tonuyla, "Sanırım öfkesiyle karşılaşmayı göze almak zorunda kalacaksınız," dedi. "Kutuların bugün herhangi bir yere teslim edilmeleri mümkün değil. Bu şirket yaklaşık on gün önce kapandı. Duyduklarıma göre asıl sahipleri kalan son paralarla birlikte şehirden ayrılmış. Geride ise sayısız çalışan, öfkeli müşteriler ve karşılıksız maaş çekleriyle baş başa bırakmış. Adınız ne demiştiniz?"

"Francesca Marcelli."

Adam Francesca'ya gülümsedi. Bu içten 'sizinle tanıştığıma memnun oldum' gülümsemesi göz kenarlarının kırışmasına ve Francesca'nın avuçlarının birden terlemesine neden olmuştu. Bu konuşma, son zamanlarda yaşadığı en eğlenceli şey haline dönüşmeye başlamıştı.

Kurtarıcısı kendisi Sam Reese olarak tanıttı.

"Gelin önce sizi bu koridordan kurtaralım, daha sonra ne yapabileceğimize bakarız."

Biz mi? Ne zaman *biz* olmuşlardı?

Sam arabanın kontrolünü devraldı ve Francesca'yı kışkırtacak bir rahatlıkla koridorda itmeye başladı. Tabii ki hareketleri-

ni kontrol etmek için dev bir karınla başa çıkması gerekmiyordu. Francesca bir sonraki adımın ne olacağını merak ederek adamı takip etti. Bakalım Sam işleri ne kadar ileri götürecekti? Bu gibi – acil olmayan – durumlarda insanlar genellikle sıkıldıkları noktada yardımdan vazgeçiyorlardı.

Oysa Sam, “Bu taraftan,” diyerek çift kanatlı cam kapıyı gösterdi.

Francesca kapının üzerindeki şirket adını okuyamadan kanatlardan biri açıldı ve dev bir adam koridora doğru adım attı. Francesca istemeden durup adamı inceledi.

Adamın boyu en az bir seksen olmalıydı. Dev bir boğazı ve sayısız evi taşıyabilecek genişlikte omuzları olan bir dağ andırıyordu. Koyu gözleri, keskin bakışları ve sert, somurtkan bir ifadesi vardı. Hem korkutucu hem de tehlikeli görünüyordu.

Önce kurtarıcısına sonra Francesca’ya baktıktan sonra, “Sam, bir sorun mu var?” diye sordu.

“Sanırım olabilir,” diye karşılık veren Sam, Francesca’ya doğru baktı. “Bayan Marcelli; Malcom ve White’a bir teslimat yapmaya çalışıyordu.”

“Onlar geçen hafta ayrıldı.”

“Ben de Bayan Marcelli’ye aynı açıklamayı yaptım.” Arabaya doğru yöneldi. “Bunu içeri alın, Jason. Konferans odasında kalsın.” Dikkatini tekrar Francesca’ya vermişti. “Eğer patronunuz teslimat karşılığında bir ödeme bekliyorsa bunu alamayacak. En azından şimdilik. İçeri gelin ve birlikte bu durumu değerlendirelim.”

Francesca gri ve şarap rengine boyanmış bekleme salonu olan konforlu bir ofise doğru yönlendirilirken buldu kendini. Resepsiyonda kırklarının başında görünen çekici bir kadın oturuyordu. Yanından geçerken kulaklıkla konuşmaya devam etti ve sadece Sam’i başıyla selamlamak için durdu.

Zarif bir duvar kağıdı ve duvara dayanmış ince bir masayla süslenmiş uzun koridorda ilerlerken Sam, “İsterseniz Malcom ve White’ı araştırabilirim,” dedi. “Zaten peşlerine düşmek için bir bahane arıyordum.”

Konuştukça daha çok öfkelenir gibiydi, sanki kayıp işadamlarıyla kişisel bir sorunu var gibiydi. Francesca arkasından gelirken diğer yandan Sam Reese’in neden binasındaki bir şirketin kapanmasını araştırabileceğini anlamaya çalışıyordu. Acaba kendini nasıl bir işe bulaştırmıştı? Sınıf görünümündeki büyük birkaç konferans odasını ve dev masalar, bilgisayarlar ve dosya dolapları bulunan birkaç ofisi daha geçtiler.

Holün sonunda önce sola ve sonrasında hızlı bir şekilde sağa dönüp büyük bir masa ve bilgisayarın arkasında oturan iyi giyimli genç bir adamın bulunduğu bir açık bekleme salonuna geldiler.

“Jack, bu Bayan Marcelli.”

Muhtemelen yirmi beş yaşlarında olan genç adamın futbol oyuncusunu andıran bir vücut yapısı vardı. Ayağa kalktı ve “Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi,” dedi.

Francesca el sıkışmak üzere masaya doğru yürüdü. Ancak adım atmasıyla birlikte el çantası kolundan kaydı ve tutamadan yere düştü.

“Ahh!” Francesca çantayı almak için eğilmeye kalkıştı.

Tekrar ayağa kalktığı anda birden oda etrafında dönmeye ve vücudu terlemeye başladı. Bir an için bayılacağını sandı.

Tam o sırada güçlü bir kol belini sardı ve ayakta durmasını sağladı. “Bayan Marcelli? İyi misiniz? Yoksa bebekle ilgili bir sorun mu var?”

Bebek mi? Ne... Ah, evet *bebek*.

Francesca başını hayır anlamında iki yana salladı. Dengesini geri kazanmasıyla birlikte Sam’a çok yakın durduğunu fark etmişti. Gözlerini çevreleyen koyu kirpiklerinin ne kadar uzun

olduğunu görebilecek kadar yakındı. Gözlerinin rengi çok farklıydı. Açık kahverenginin içinde altın ışıltılar vardı. Diğer bir deyişle kedigözlerini andırıyordu.

Böyle güçlü bir adamın kedigözleri olması... Francesca adamın hem sıcaklığını hem de gücünü hissedebiliyordu. Bir şekilde pahalı takımların içindeki yöneticilerin pısrık tipler olduğunu düşünmüştü. Anlaşılan ciddi bir şekilde yanılıyordu.

“Bayan Marcelli?”

Sesinden gergin olduğu anlaşılıyordu. Francesca başını bir kez daha salladı ve adamın desteğinden kurtulmayı denedi. Sam onu bırakmayınca kendini gülümsemeye zorladı.

“Ben iyiyim.”

“Neredeyse bayılıyordunuz.”

“Aslında bugün hiçbir şey yemedim. Ara sıra böyle yapmak durumunda kalıyorum. İş beni oyalıyor, tabii sonrasında da kan şekerim düşüyor.”

“Ama bu bebek için hiç iyi değil.”

Ortada bir bebek olmadığı için adamın endişeli hali kendini biraz suçlu hissetmesine neden olmuştu.

“Ben iyiyim,” diye tekrarladı. “Gerçekten.”

Sam yavaşça kolunu kadının belinden çekti. “Jack, Bayan Marcelli’ye biraz bitki çayı getir. Kahve odasında seçenekler var. İçinde kafein olmasın. Bir de öğle toplantısından sandviç kalıp kalmadığını kontrol et.”

Francesca bir kez daha karşı çıkmayı düşündü ama ne diyeceğine karar veremeden kendini neredeyse Utah büyüklüğünde bir ofisin içinde buldu.

Tavandan yere kadar olan camlar bir taraftan Santa Barbara ve dağ, diğer bir taraftan da okyanus manzarası sunuyordu. Geri kalan duvarlar ise göz alıcı tablolarla süslenmişti. Köşede duran iki geniş deri kanepeler sohbet için davetkar bir alan oluşturuyordu.

Koltuklarla çalışma masası arasındaki yer, bir dövüş sınıfı açmak için yeterli bir oda büyüklüğündeydi.

Sam onu kanepeye yerleştirdi daha sonra kendisi de yanına oturdu. Francesca ne olup bittiğini anlamadan, Sam onun ellerini bileklerinin içinden tutarak avucunun ve parmaklarının arasında rahatlatmaya başladı.

“Nabızınız çok hızlı atıyor, doktor çağırmamı ister misiniz?”

Francesca kontrole ihtiyacı olduğunda genelde öğrenci sağlık hizmetlerine giderdi. Her nedense dostça sohbetlere girdiği pratisyen hemşireyi doktoru olarak düşünmemişti hiç.

Her şeye rağmen itiraf etmeliydi ki elinin böyle yakışıklı bir adam tarafından tutulması oldukça heyecan vericiydi. İçten, güvenilir ve oldukça seksiydi. Başboş bir kedinin saldırısına uğramış birinden daha çekici görünmese de gülümsemeye ve flört etmeye çabaladı.

“Doktor falan istemiyorum,” diye directti Francesca, elini isteksizce onun elinden çekerek. “Benim bir şeyim yok. Üstelik sizin de fazlasıyla vaktinizi aldım.”

Doğrulamaya çalıştı. O ana kadar sakinliğini koruyan Sam onun oturduğu yerden kalkmasını engelledi.

“Bir çay için,” dedi. “Kendinizi daha iyi hissedersiniz.”

Daha itiraz etmesine fırsat kalmadan, Jack elinde tepsiyle kapıda görüldü. Buharı tüten bir bardak çayla yanında bir de sandviç getirmişti.

Genç adam tepsiyi cam masaya bırakırken “Bir tek hindili kalmıştı,” dedi özür dilercesine.

Francesca’nın hissettiği suçluluk duygusu ikiye katlanmıştı. “Bakın, gerçekten çok iyisiniz... Her ikiniz de. Ama telaşlanmanıza hiç gerek yok.”

Adam pek aldırış etmedi. Asistanına, “İşinin başına dönebilirsin,” dedi. “Bak bakalım Malcom ve White ile ilgili bir şeyler

bulabilecek misin? Dosya her zamanki yerinde.” Ve dikkatini tekrar Francesca’ya verdi. “Patronunuzun şehir dışında olduğunu söylemişsiniz değil mi? Onunla nasıl irtibata geçiyorsunuz? Onu paketlerin teslimatının gerçekleşmediği ile ilgili bilgilendirmek istiyorum. Ayrıca teslimatların kendisine iadesi için gerekli yazışmaları da yapacağım.” Sert ifadesi biraz yumuşadı. “Bu kadar paketle baş etmeniz için sizi asla yalnız bırakmamalıydı.”

“Aldırış etmiyorum,” dedi Francesca güçsüzce; yer sanki ayaklarının altında ufalanıp kum tanelerine dönüşüyormuş gibi hissediyordu. Birkaç dakika içinde batacak, bir daha kimse onu bulamayacaktı. “Onunla görüşemezsiniz. Şey... Havaalanına doğru yola çıktı... Umm... Uçağa binmek üzere!”

Beyni durmuştu. Yalan söylemek hiçbir zaman kolay olmamıştı onun için. Uçağa binmek üzere havaalanına doğru yola çıkmak? İnsanlar ne için hava alanına giderlerdi ki zaten?

Francesca iç geçirdi. Nasıl olsa bu deney bir şekilde kontrolden çıkmıştı. Araştırmasına bağlı olarak, Sam yardım için onu asla durdurmamalı, olayları bu noktaya getirmemeliydi. Adam bütün verilerini alt üst ediyordu.

Sam cebinden küçük, deri bir not defteri çıkarıp, “Hangi havaalanı? Nereye uçuyor?” diye sordu.

Francesca ne diyeceğini bilemedi. “Onu bulamazsınız.”

“Bu kadar emin olmayın!”

Evet. Boyunu aşan işlere kalkışmıştı. Jack’e ümitsizce bir ‘kurtar beni’ bakışı attıysa da o ya görmedi ya da görmemeyi tercih etti. İri ve güçlü olan Jason kutuları toplantı odasına koyduğunu haber vermek için başını ofise doğru uzattı. Kapıyı arkalarından kapatarak Jack’le birlikte gözden kayboldular ve onu dünyayı kurtarmakta oldukça yetenekli bir adamla baş başa bıraktılar.

“Demek patronunuz uçakta, Bayan Marcelli? Adı işimizi kolaylaştırabilir.”

“Lütfen bana Francesca de,” dedi ve çayına uzandı. Karnı gurulduyordu fakat gene de sandviçe dokunmadı. Hele ki burada üstlenmemesi gereken bir rolü üstlenmişken. “Gerçekten uçakta olan biriyle irtibata geçebilir misin?”

“Mecbur kalırsam evet. Gideceği yere varmadan önce ulaşmak daha kolay. Los Angeles’e mi gidiyor, yoksa iş seyahati için Santa Barbara dışına mı?”

Francesca birileri onu durdurduğunda ya da yardım ettiğinde çıkabilecek problem üzerine çözüm yaratma konusunda sürekli düşünürdü. Yaşlı hanımlar tarafından gezintiye davet edilir, arkadaş canlısı çiftler ona yol gösterir, okul çocukları bile köpeğini bulması için ona yardım ederlerdi. Fakat hiçbiri Sam Reese kadar ileri gitmemişti.

Derin bir nefes aldı, “Harikasın,” dedi. “Gerçekten! Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

Adamın delici bakışları Francesca’nın yüzüne yerleşmişti. Sönük saçlarına, kocaman gözlüğüne hayıflandı; bilerek yaptığı özensiz makyajını saymıyordu bile. Onun gibi başarılı harika bir adam pek de onun tarzına uymuyordu. Çirkin-hamile kadın yerine neden seksi bisikletçi kız kılığına girmemişti ki bugün?

Sam sabırla bekledi. Dünyada ki bütün zamanlar onunmuş gibi. Bilgi almaya gönülsüz insanlara alışkınmış gibi.

“Patronunu bulmamı istemiyorsan sen bilirsin,” dedi. “Bari bir şeyler ye, kendin için değilse bile bebek için.”

Adamın hamilelikten bahsetmeyi bırakmasını diledi. Tamam, bunca yıldır böyle şeyler yapıyordu ama daha önce suçunu itiraf etmek üzereyken hiç böyle bir konuma düşmemişti ama hey, bu onun suçu değildi ki! Suçluluk duygusu her yanını sarmıştı. Ee... Suçluluk duygusu ve yakışıklı bir adama duyduğu hafif bir çekim...

“Ben hamile değilim,” dedi.

Adam yüzünden bakışlarını ayırmadı. Tek bir noktaya odaklanmıştı. Francesca gözlüğünü çıkardı ve masaya fırlattı. Yaptığı gösterişli bir hareket gibi görünse de bu şartlar altında – dünyanın en çirkin elbisesi, kötü ayakkabılar ve gösterişsiz bir saç şekli – elinden gelenin en iyisiydi.

“Ben sosyal psikoloji yüksek lisans öğrencisiyim. İnsanların farklı koşullar altında nasıl davranışlar gösterdiklerini inceliyorum. Çalışmamın içeriği ise insanların sosyal konumlarının, görünüşlerinin veya cinsiyetlerinin davranışlarına olan etkisi.”

Sam not defterini ceketine geri koydu. Tek kaşını hafifçe kaldırdı. “Cuma öğleden sonra eve gitmek için sabırsızlanan meşgul insanlar duracak ve hamile bir kadına yardım edecek, öyle mi?”

“Kesinlikle!”

Adam onun yüzünü incelerken gözlerini kıstı. Normalde durumu kurtarmak için yaptığı gibi aptalca bir şey söylemek istedi fakat kendini tuttu.

“Kutuların içinde ne vardı?”

Boğazını temizleyerek “Buruşturulmuş kağıtlar,” diye cevap verdi.

“Onları bilerek mi kapanmış şirket adreslerine yollamayı seçtin?”

“Evet.”

Bu kez bakışlarını Francesca’nın dışarı fırlanmış karnına kaydırды.

“Peki ya bu?”

“Tıbbi bir durum.”

Adamın gözleri büyüdü.

Francesca hafifçe güldü. “Şaka yapıyorum. Hamile gösteren bir cihaz diyebiliriz. Kadınlar bunu bebek irileştikçe kıyafetlerinin üzerlerinde nasıl görüldüğünü anlamak için kullanıyorlar.”

Sam gözlüğünün üstünden bakarak “Anlaşıldı,” dedi.

Gülümseyerek devam etti. “Ben aptal yerine konulabilecek basit bir adam değilim, Francesca. Aslında bunu yapabilecek birileri olduğu aklıma gelmezdi. Oldukça etkileyiciydin. Özellikle bayılman çok başarılıydı.”

Francesca omuz silkti. “Aslında o kısmı gerçektir. Bütün gün hiçbir şey yemediğimden kan şekerim düştü.”

Francesca’nın dışarı fırlamış karnına uzanarak “Bütün gününü böyle mi geçiriyorsun, bu bilimsel araştırma dediğin şeyle?” diye sordu.

“Her zaman hamile kılığına girmiyorum, bazen tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkıyorum ya da dövme ve siyah deri kıyafetlerle...”

Sam koltuğa sırtını dayadı. “Bu, trafiği durdurabilir.”

Francesca güldü. “Nerede olduğuma bağlı.” Fincanına uzandı. “Dış görünüşün davranışlar üzerindeki etkisi hakkında düzinelerce araştırma var. İnsanların büyük bir çoğunluğunun çekici birine çekici olmayandan daha fazla yardım ettiğini biliyor muydun?”

“Erkekler görüşü kuvvetli yaratıklardır.”

“Sadece erkekler değil, kadınlar da aynı şekilde. Çalışmamda...” Durdu ve fincanını masaya koydu. “Üzgünüm biraz ileri gittim. Tezim beni biraz heyecanlandırıyor da...”

“Farkındayım. Yarın kim olacaksın peki? Siyah deri kıyafetler giyeceksen durdurulmaya hazır ol.”

Francesca güldü. “Aslında araştırma kısmını bitirmiş olmam gerekiyor. Yaz için projem, tezimi bitirmek. Fakat bütün zamanımı bilgisayar başında geçirmek vücudumu karıncalandırdığı için ben de biraz savsaklıyorum.”

“Kutuları ne yapmamı istersin?”

“Onları alabilirim. Hem arabanın başına dönmem gerekiyor. Onu da tamirci çocuktan ödünç aldım.”

“Bu durumda hamile bir bayana yardımcı olarak bütün puanları tamirci çocuk topladı öyle mi?”

“Kesinlikle!”

“Peki ya ben?”

Sam’in müthiş bir ses tonu vardı, Francesca vücuduna bir ürperti yayıldığını hissetti. Derin, şiddetli ve baştan çıkarıcı.

“Sen bonus puanları topladın,” dedi.

“Bildğim iyi oldu,” dedi Sam dönerek. “Peki, puanlar sen de kalsın; karşılığında akşam yemeğinde bana eşlik etmeni isteyebilir miyim?”

Normal şartlar altında Francesca bu daveti asla kabul etmezdi. Sam Reese’in kaya gibi sert olduğunu bilmiyordu. Evet, oldukça çekici bir adamdı ama şartlar böyleyken, ne önemi vardı ki bunun?

“Saçma soru!” diye söylendi kendi kendine, arabasıyla Santa Barbara’nın akşamüstü trafiğine girerken. Turist sezonunun en yoğun dönemi olan haziran ayıydı. Kaldırımlar kalabalık, restoranlar dolu ve trafik State Sokağı’ndan aşağı doğru akmaktaydı.

“Çekicilik önemli.”

Yani o kedigözler, o çekici gülüş, rahat sohbeti... Fakat evet demesinin asıl sebebi seks ihtiyacından ötürüydü. Neyse ne, kendine söz vermişti bir kere...

Francesca eğer asıl gerçeği anlatsaydı Sam’in vereceği tepkileri düşünüp pis pis sırtıtmaya başladı. Kendini sürgüler miydi yoksa gömleğinin düğmelerini çözmeye mi başlardı? İkinci seçeneği düşünmek istedi fakat kendine çekidüzen vermek için eve gittiğindeki manzara karşısında attığı çığlık memnuniyetinden ötürü değildi. Hiç şüphe yok ki adam arkasına bile dönüp bakmadan kaçmaya başladı.

Saçındaki pudrayı çıkarmak için üç kez şampuan uyguladığı

bir duş, hızlı bir kıyafet değişimi, hafifçe bir makyaj tazeleme ve sonrasında göz kamaştırmaya bile en azından şaşırtmaya hazırdı. Olabileceği en kötü haliyle görünmüştü zaten, ne yapsa olurdu.

Şu an Sam Reese'i baştan çıkartmak yerine sözünü tutma konusunda neler yapabileceğini görecekti. Yani karşısına çıkan ilk çekici adamla sevişme sözü...

Francesca Kansas sınırları dışında olduğunu restoranların park ücretlerinin McDonald's'ta bir öğlen yemeğinden daha fazla tuttuğunda anlıyordu. İyi giyimli, sarışın, sörfçü görünümlü park görevlisi on yıllık pikabına bıkkın bir şekilde bakarken heyecanla gülümsedi Francesca. Görevli daha sonra başını sallayıp anahtarları teslim aldı. O an hayal edebildiği tek şey hâlâ hamile ve bir de çirkin olsaydı görevlinin ona nasıl davranacağıydı. Kesin ona restoranın çıkışını gösterirdi.

Aklından adamı uzaklaştırarak bu güzel akşama odaklandı. Güneş ufukta görünürken restoranın girişi boyunca altın gibi bir parlaklıkla dökülüyordu. Eğer kartlarını doğru oynarsa kız kardeşlerine söz vermiş olduğu görevini yerine getirme konusunda kendisine yardımcı olacak çok hoş bir adamla yemek yemek üzereydi.

İki ay önce, fazlaca tüketilmiş kurabiye ve içilmiş şaraptan sonra Francesca; Katie ve Brenna'yla tanıştığı ilk bekar ve normal adamla çılgınca şeyler yapacağı ve böylelikle üç yıl süren bu gönüllü bekarlığa veda edeceğinin sözünü vermişti. Onun karakteri dışında bir şeye bu kadar istekli olması, kendi kendini cesaretlendirmesinden çok; hayatındaki eğlence ve romantizm eksikliğinden kaynaklanıyordu. Bir bağlılık arzusundan dolayı değildi. Daha önce de bunu yapmıştı. Fakat seksi bir adamla geçirilmiş ılık bir yaz gecesi... Bambaşkaydı.

Geçtiğimiz altmış üç gün içinde Francesca sosyal hayatının gidişatını... Ya da eksikliğini belli eden uygun bir aday ile tanışmamıştı.

Ve Sam çıkagelmmişti. Onu kurtarmış, nabzını hızlandırmış ve onu yemeğe davet etmişti. Birini gördüğü zaman verdiği sinyalleri okumak için papatya fallarına ihtiyacı olmadığını düşünerek gülümsedi. Hal böyleyken bu fırsatı kaçıramazdı.

“Nedir bu kadar komik olan?”

İnsanı rahatlatan şarap kırmızısı ve çikolata tonlarındaki ses tam arkasından geliyordu ve Francesca’nın birden sıçramasına sebep oldu. Döndü ve Sam’i ıslıl ıslıl gümüş renkte bir arabanın yanında dururken gördü. Otomobil modellerini pek bilmesine de bunun pahalı bir araba olduğundan hiç şüphesi yoktu.

“Bunu nasıl beceriyorsun?” diye sordu. “İkinci defadır gizlice yanıma yaklaşıyorsun.”

Yine o delici bakışları Francesca’nın yüzünde geziniyordu... Onu açıkça tedirgin eden bakışları vardı adamın... 1.80 ya da 1.85 boylarındaydı. Francesca on santimlik topuklu ayakkabılar giymiş olmasına rağmen hâlâ adamın yüzünü incelemek için kafasını az da olsa kaldırması gerekiyordu.

“Bu konuda profesyonelim,” dedi adam. “Harika görünüyorsun.”

Francesca siyah elbisesine hızla göz attı ve eteğini çekiştirdi.

Onu pikabın arkasında mallarını elinden çıkaran bir adamdan aniden görüp satın almıştı. Tasarımcının markasının kesilmiş olması ve görünürde bir etiketinin olmaması ona pek de yasal bir ticari mal alımı yapmadığını hissettirmişti. Fakat ödediği fiyat inanılmazdı. Elbise onu sofistike ve oldukça elit göstermişti. Yani bu gece olmazsa olmaz diyeceği iki özellik...

Kollarını uzattı, karnını içeri çekti ve yavaşça döndü. “Modern tıbbın mucizeleri.”

“Kız mıydı yoksa erkek mi?” diye sordu Sam.

“Daha çok armut koltuğu andırıyordu. Cinsiyeti belirsiz.”

Önünde durduğu sırada saçlarını arkaya savurdu, bu hareketi daha on dört yaşlarındayken mükemmele ulaştırmıştı... Bu çok eğlenceliydi. Belki de kendini yıllarca yalnızlığa mahkum etmesi doğru bir karar değildi. Bir erkeğin gözlerindeki minnettarlık için söylenecek şeyler vardı.

Sam elini tuttu ve kolunun kıvrımına yerleşti.

“Geçelim mi?” diye sordu, restoranın açık avlusuna doğru işaret ederek.

“Neden olmasın?”

Neden olmasın? Pekala, öncelikle karnında gitgide büyüyen bir düğümlenme hissediyordu. Sam rahat görünüyordu. Onun tanıdığı erkekler böyle şık giyinip James Bond gibi davranmazlardı ki. Okuldaki erkekler kot giyen tiplerdi.

Peki! Daha önceki sosyal hayatına geri döneceğini söylemişti, bunun için de en hızlı yolun kendini dışarı atmak olduğuna karar vermişti. Eğer bu plan işe yaramazsa, kıyıya kadar köpekleme yüzüp hızla havuzdan çıkacaktı.

Bu görüntüyü düşününce gülümsedi.

Restorana girerlerken Francesca parmaklarını hafifçe geçirerek Sam'in yün ceketinin yumuşaklığını ve kumaşın altındaki güçlü kaslarını hissetti. Ne kadar erkeksi... Onun yaşadığı dünyadan ne kadar uzak... Ve ne kadar da onun tatmak istediği bir şey...

Kapıda duran görevli gülümseyerek “İyi akşamlar, Bay Reese. Masanız hazır,” dedi.

“Restoranda kendi masası olan bir adam,” diye mırıldandı Francesca.

“Vay, vay, vay. Buraya daha sık gelersen, sana mobilya parçalarından hediye ediyorlar mı?”

“Tabii. Geçen yıl bana bir sandalye ve büfe verdiler.”

Francesca gülümsedi. “B fenin ne olduğunu bilmen beni etkiledi.”

“Etkileyici biriyimdir.”

Sam elini Francesca’nın elinin üzerine koyarak hafifçe sıkıttı. Bu yumuşak his ve dokunuşunun sıcaklığı karşısında aniden afallamıştı.

“Kendine güveniyorsun,” dedi boş bir aralığa sıkıştırılmış masaya doğru ilerlerken. Pek çok uzun saksı bitkisi mekana bir gizlilik havası katmıştı.

Sam elini bıraktı ve sandalyelerden birini çekmek üzere uzandı. Otururken Francesca en son ne zaman bir erkeğin onun için böyle bir şey yaptığını hatırlamaya çalıştı. Ve biliyordu ki... Asla! Sam masanın etrafından dolanarak karşısına yerleşti. Garson, menüleri masaya bırakarak uzaklaştı.

“Her zaman.”

“Ya emin değilsen? Numara yapıyorsan?”

Sam ona doğru eğildi. “Asla numara yapmak zorunda kalmadım.”

“Biri bütün bu gösterişin bir şeyleri örtbas etmek için olduğunu düşünebilir.”

“O zaman yanılmış olur.”

Francesca gülümsedi. “Yeterince adil. Seninleyken her zaman tetikte olmam gerekse bile, şu an bir psikoloji alt yapımla olmasına sevindim.”

“Faydası olmayacak.”

“Bunu söylemenin sebebi bu konuda eğitimli bir profesyonel olmaman.”

“Tabii ki  yleyim.”

Garson elinde şarap listesiyle göründü. Sam garson gittikten sonra listeyi eline aldı. “şaraplardan anlar mısın?”

Francesca düşündü. “Kız kardeşim kadar değil ama bakabilirim.”

Francesca yavaşça sayfaları çevirirken Sam de onu izliyordu. Francesca’nın uzun koyu saçları her hareketiyle dalgalanıyor ve ışığı alabildiğince yansıtıyordu. Saçının o zengin kahverengi tonu daha önceki mat saçlarıyla bir zıtlık içindeydi.

Gözlüğünden, hamile göbeğinden ve sıkıcı elbisesinden kurtulmuştu. Onların yerine narin kıvrımlarını ve uzun seksi bacaklarını saran siyah bir elbise giymişti. Teni ışık saçarcasına pürüzsüzdü. Altın sarısı veya maviden çok yeşile kaçan ela gözleri menüyü incelerken kocaman açılmıştı. Bir erkeği felakete sürükleyebilecek ve onun sunacağı her şey için ilk sırada olmayı arzu edeceği bir dudak yapısına sahipti.

Sam yolda gelirken ona yemeğe çıkmayı teklif ettiği için tam bir aptal olduğunu düşünmüştü. Ona yardım etmek istemişti çünkü başı dertteydi.

Sonra ona daha yakından baktı ve... Olasılıkları gördü.

Francesca şarap menüsünü kapadı ve ona doğru itti.

“İstedğin özel bir şey var mı?” diye sordu Sam.

“Seçimi sana bırakıyorum.”

“Bu bir test mi?”

“Belki de,” dedi Francesca dikkatini yemek menüsüne vererek. “Buranın nesi meşhur?”

“Her şeyi.”

“Hep böyle ne istediğini bilir misin?”

Sam cevap vermeden önce Francesca başını menüden kaldıranı dek bekledi. “Kesinlikle ne istediğimi biliyorum.”

Sözler Sam’in beklediği etkiyi yaratmıştı. Francesca’nın gözleri açılmış ve ağzı ‘al beni şeninim’ dercesine kıvrılmıştı.

“O halde sana bir puan daha.”

“Puanları kaydediyor muyuz?”

“Ben kaydetmek zorundayım sanırım.”

“Kazananın ödülü ne olacak?”

“Ne olmasını istersin?” dedi Francesca ve der demez elini kaldırarak, “Bunu söylemedim farz et,” diye itiraz etti.

Sam kıkırdadı: “Boyundan büyük işlere mi kalkışıyorsun?”

“Sanırım biraz. Öyleyse sormayacağım. Şimdiden cevabı tahmin edebiliyorum zaten.”

“Yeterince adil. Ne yemek yiyeceksin?”

“Emin değilim.”

“Vejetaryen misin?” diye sordu Sam.

Francesca kaşlarını çatarak, “Hayır, neden böyle söyledin?” diye karşılık verdi.

“Psikoloji. Çok dokunaklı, hassas bir sinir bilimidir. Birçok vejetaryeni derinden etkiler.”

Francesca söylediğine gülerek memnuniyetini belli etti: “Sen kendini yalan yanlış bilgilerin etkisi altında bırakmadıkça değilim.”

“Pek tarzım değil.”

“Tarzının ne olduğunu sormayacağım.”

“Sorsaydın seve seve anlatabilirdim.”

“Ona eminim. Evet, ne sipariş veriyoruz?” diye sordu Francesca.

“Biftek.”

“Birazcık klişe oldu.”

“Kendimi durduramıyorum.”

Garson belirdi ve siparişlerini aldı. Francesca fırında tavuk isterken Sam her zamankinden ve bir şişe de Wild Sea Bağları Cabernet söyledi.

“Enteresan seçim,” dedi Francesca. “Şarabı kastediyorum.”

“Yerli şaraptır. Kaliforniya’dan geliyor.”

“Biliyorum,” dedi başını eğerek. Sam’in okuyamayacağı his-

lerle dolu olan ela gözleri pırıl pırıl parlıyordu. “Pekala, Sam Reese, neden beni yemeğe davet ettin?”

“Kolay bir soru. Beni kandırabildin. Bu çok sık başıma gelen bir şey değil. Etkilendim diyelim.”

“Kılık değiştirerek oynadığım oyundan mı?”

“Evet. Gerçi fark etmeliydim ama etmedim. Bayıldığında bebeği orada koridorun ortasında doğurtmak zorunda kalacağız diye çok endişelendim.”

“Öyle güzel bir haliya yazık olurdu.” Güldü. “Oldukça iticiydim zaten. Gerisin geriye kaçmadığına şaşırıyorum.”

Garson döndü ve Sam’e şişeyi gösterdi. Sam başıyla onayladığında şişeyi açtı ve az bir miktar bardağına doldurdu. Sam bir yudum aldı.

“Çok güzel.”

Francesca şaraptan tatmak için garson gidene kadar bekledi.

“Sevdin mi?” diye sordu Sam.

“Söylediğin gibi gayet güzel.”

Francesca’nın sesinde bir şeyler vardı. Sam’in tanımlayamadığı bir şeyler. Keyif? Sıkıntı? Belki de her ikisi?

“Neden yemek davetimi kabul ettin?”

“Çünkü etmek istedim.”

Güzel cevap, diye düşündü Sam, bakışlarını onun ıslak ağzı üzerinde gezdirirken.

“Ne işle uğraşıyorsun? Tek bildiğim, bir sürü odası olan hoş bir ofis katında çalışıyor olduğun.”

“Uluslararası Güvenlik işiyle uğraşıyorum. Ofisimiz burada Santa Barbara’da olmakla beraber dünya çapında müşterilerimiz var.”

“Ne çeşit bir güvenlik?”

“Kişisel. Tam zamanlı ya da süreli olarak koruma temin ediyoruz. Danışmanlık hizmetimiz de var; diğer insanların korumalarını eğitiyoruz.”

Francesca korkuyla baktı. "Filmlerdeki gibi mi?"

Sam hangisini kastettiğini anlamıştı. "Adamlarımdan biri, müşteriyle yattığı takdirde kovulur."

"Ama bu acımasızca!"

"Onlara her an tetikte olmaları için para ödüyoruz, şanslı olmaları için değil."

"Hiç ünlü müşteriniz var mı?"

"Evet."

Francesca heyecanla bekledi ve sonra kahkaha attı. "Anlaşılan bana hiç isim vermeyeceksin."

"En ufak bir ipucu bile."

"O ofisteki iri adam, Jason. O da senin şirketinde çalışan korumalardan biri mi?"

Sam başıyla onayladı.

"Pek uyumlu biri gibi görünmüyor."

"Bazen müşterinin istediği bu olmuyor."

"Herkes silahlı mı?"

"Tabii ki."

"Sen bile mi?"

Sam hafifçe gülümsedi. "Özellikle ben."

Francesca kadehini kaldırdı. "Şu anda da mı?"

"Görmek ister misin?"

Francesca Sam'in etrafında dolanan bir kadın olmadan geçireceği zamanın on beş dakikadan fazla sürmeyeceğine bahse girebilirdi. Tarifi belliydi Francesca'nın – rastladığı ilk bekar, yakışıklı adama koşacaktı. Bir an durumun sinir bozucu ve amatörce olabileceğini düşündü; profesyonellerle aynı ligde yarışacağını göz önünde bulundurmamıştı.

"Göstermek istediğimi zannetmiyorum," diye karşılık verdi Sam. "Burası lüks bir restoran, böyle bir şeyi pek hoş karşılamayacaklardır."

Aslında o kadar da kötü olmayan şarabından bir yudum aldı. Kardeşine anlatacak kadar da vahim değildi.

“Korktun mu?” diye sordu Sam. “Emniyeti açık.”

Silahını kastedercesine, “Temkinli ve duyarlıyım. Ama korkumdan değil,” dedi, sonra da kadehini masaya bıraktı. “Ne zamandır güvenlik işindesin?”

“Doğduğumdan beri. Şirketi büyükbabam kurdu.”

Francesca aile şirketlerinin nasıl işlediğine dair her şeyi biliyordu. “Başka hissedar kardeşin var mı?”

Sam omuz silkerek “Hayır,” dedi. “Babam ben çok küçükken öldü. Annemi de birkaç yıl önce kaybettik. Gerçi pek yakın değildik. Şimdi sadece büyükbabam ve ben varız.”

Garson yanı başlarında belirerek önlerine salataları getirdi. Francesca yeşilliklerin, elma dilimlerinin, mavi peynirin ve cevizlerin artistik düzenlemesine baktı. Aklından bir sürü olasılık geçiyordu.

Evli miydi? Hayır. Böyle bir seçenek yoktu. Bu kadar şanssız olamazdı ya. Tam üç yıl sonra hoşlandığı ilk adamın...

“Evli değilsin, değil mi?” diye ağzından kaçırdı birden.

Sam tam çatalı ağzına götüreceksen durdu ve çatalı masaya bıraktı.

Francesca duyabileceği herhangi bir esprili söz, kinaye ya da iğnelemeye karşı hazırlıklıydı. Sam tam tersine ciddileşerek, “Evli olsam ya da bir birlikteliğim olsa seni yemeğe davet etmezdim,” diye karşılık verdi.

Aniden gelen rahatlama duygusu peynirin tadına karışmıştı. “Peki.”

“Ya sen? Şu anda ya da gelecekte olacak bir Bay Marcelli var mı ortalıkta?”

“Hayır. Aslında Marcelli benim kızlık soyadım. Fakat birkaç yıl önce evliydim. Eşim vefat etti.”

“Üzgünüm. Genç evlenmiş olmalısın.”

“On sekiz yaşında. Aile beklentilerine bağlı olarak tam vak-
tinde evlenmiş oldum,” dedi bir elma dilimi alarak. “İrlandalı-
İtalyan bir aileden geliyorum. Çok geniş, gelenekçi bir ailedir.
Erkenden evlenmemiz hayattan elimizi eteğimizi çekerek üreme-
miz gerek.”

“Çocuk var mı?”

Francesca ufak bir gülücükle karşılık verdi. “Bildiğim kada-
rıyla yok.”

Sam güldü. “Benim de başımdan talihsiz bir evlilik geçti. Yir-
mi iki yaşına yeni girmiştim. Avrupa dışında üniversite eğitimi
görüyordum ve yalnızdım.”

Omzunu silkerek devam etti: “İlk yıldönümümüze az kalmıştı
ama anlaşılmadı.” “İkimiz de çok gençtik. İyi tarafı, çocuk ol-
maması. Yoksa boşanırken güçlükler yaşayabilirdik.”

“Katılıyorum.”

Sam kadehini kaldırdı. “Bu kadar ciddi konuşma yeter. Beni
sonra baştan çıkarmayı planlıyor musun?”

Eğer Francesca o an bir şeyler içiyor olsa, kesin püskürtebi-
lirdi. Kız kardeşlerinin yanında verdiği bütün sözler ve yaptığı
planlar bir tarafa, bu daha ilk buluşmaydı. Balıklama atlamak is-
teyebilirdi ama hemen ilk bir saat içinde de değil...

Francesca Sam’in şaka yaptığına bir hayli emindi ama soruda
ufak da olsa bir doğruluk payı bulunma ihtimaline karşı en akla
uygun ve mantıklı yolu izlemeye karar verdi.

Soruyu duymazlıktan geldi.

“Şirketin hep Santa Barbara’da mıydı?”

Sam kahkaha atarak “Korkak tavuk,” dedi.

“Gıt gıt gıdaaaakk... Şimdi lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Pekala. Büyükbabam bir süreliğine Los Angeles’ta da bir
şube açmıştı fakat esas işler hep buradan yürütüldü.”

Bir süre, şehrin son on yılda ne kadar değiştiğinden, ünlü kişilerin korumaları hem isteyip hem de onlara karşı çıkmalarından, Francesca'nın araştırmasına eklediği çeşitli deneylerden bahsettiler.

Sam Francesca'nın dolu kadehini gördüğünde neredeyse biftğini bitirmişti.

“Şarabı sevmedin mi?”

Kadehine dokunarak, “Hayır, güzel,” dedi Francesca.

“Francesca. Neden doğruyu söylemiyorsun?”

“Wild Sea Bağları'nın çok hayranı değilim.”

“Neden?”

“Uzun hikaye.”

“Bu akşam için başka planların mı var?”

Plan mı? Onunla? Yani demek istediği... Düşünmemeye çalıştı. “Pek sayılmaz.”

“Ben başka bir yerde olabileceğimi düşünemiyorum da,” diye ekledi Sam. “Hadi hikayeyi anlat.”

“Tamam,” diye onayladı Francesca.

En azından güvenli bir konuydu. İki tarafa da çekilebilecek sözler, en ufak bir seksüel tarafı yoktu.

“1923’de iki arkadaş, Antonio Marcelli ve Salvatore Giovanni İtalya’dan Amerika’ya gelirler. Her ikisi de ailelerinin mirasından umudu kesmiş ikinci çocuklardır ve kendilerini ailelerine ileride çok başarılı olacaklarını göstermeye adanlar. Kaliforniya merkeze yerleşirler ve özenle yanlarında getirdikleri hazinelerle ilgilenmeye koyulurlar.” Durdu ve gülümsedi. “Üzüm şarapları.”

Sam arkasına yaslandı. Francesca bir sürpriz daha yapmıştı. “Francesca Marcelli? Marcelli Şarapları’ndaki Marcelli mi?”

“Aynen öyle.”

Sam şişeye doğru uzandı. “Giovanni ailesi, galiba haddimi aştım.”

“Hı, hı... Bakir topraklar, rüzgarlı tepeler, ılıman iklim hepsi harika üzümlerin yetişmesi içindi. Antonio ve Salvatore yan yana araziler satın aldılar. Zahmeti bölüştüler, zaferi kutladılar ve ilk hasatları başarılı oldu. Evlenmek üzere İtalya’ya döndüler, sonrasında Kaliforniya’ya geri gelerek mutlu yuvalarını kurmak üzere yerleştiler. Wild Sea Bağları ve Marcelli Şarapları böyle doğdu. Antonio ve Salvatore’nin her ikisinin de bir oğlan ve iki kız çocuğu oldu.”

Francesca su içmek için ara verdi. Sam öne doğru eğilerek, “Bu hikayeyle büyümüşsündür,” dedi.

“Binlerce kez dinledim.”

“Aile geçmişini anlatırken sesin değişti.” Sesinden çok bakışları da değişmişti.

“Büyükannem anlatır eski günleri. Sanırım onu tekrarlıyorum.”

Nefes aldı ve konuşmaya devam etti.

“Otuzların sonuna doğru Avrupa’da çıkan olaylar iki kafadarı telaşlandırmıştı. İkinci dünya savaşı süresince Fransa’nın Alman işgali ve İtalya’yı tehdidiyle birlikte bağlarının durumuyla ilgili endişeleri artmıştı.

Sağlıklı mahsulleri yok olabilirdi. Hemen arkadaşlarının tavsiyesiyle aşılama için Avrupa’ya gittiler. Seyahatleri sırasında Fransa ve İtalya’daki en ünlü bağlardan birçok fide topladılar. Daha sonra en güçlü üzümlerine miraslarını aşılama üzere eve döndüler. Avrupa’daki gelenek Amerika’da devam edecekti.”

“Wild Sea şaraplarında daha çok Avrupa’ya özgü bir tat alıyorum,” dedi Sam, “Fakat aynısını Marcelli şarapları için söylemeyeceğim.”

“Biliyorum,” dedi Francesca omzunu silkerek. “Kimse tam olarak ne olduğunu ve neden olduğunu bilmiyor. İlk başta bütün tohumlamalar iyi gitmiş fakat zamanla Marcelli’nin tarlasında-

kiler kurumaya başlamış. Antonio da Salvatore'yi topraklarını lanetlemekle, üzümlerini zehirlemekle suçladı. İki adamın arası açıldı, tabii ailelerinin de. Arkadaşlıkları bitti, anlaşmaları bozuldu. Ve o gün bugündür Marcelli Şarapları ve Wild Sea Bağları birbirlerine ölümüne düşmandırlar.”

Sam hikayeyi sevmişti fakat sonra birden Francesca'nın anlattığı her şeyi sevdiğini fark etti.

“Hiç kan dökülmüş mü?”

“Bizim tarzımız değil,” dedi Francesca gülümseyerek. “Daha çok tartışma taraftarıyız. Gerçi, Antonio'nun oğlu olan büyükbabam, kan davası gütmeye en meyilli kişi. Fakat benim ailem bu eski kavgayı sürdürmeye hiç meraklı olmadı, kız kardeşlerim ve ben de bu tür duygular barındırmıyoruz.”

“Wild Sea'nin başında kim var şu an?”

“Salvatore'un büyük torunu, Nicholas,” dedi parmak uçlarını şişenin üzerinde gezdirerek. “Yeni Avrupa tatlılarıyla çıkış yaptılar. Biz sadece başarılı bir işletme iken, onlar şimdi uluslararası dev bir şirket.”

“Peki, neden şarap yapımı uzmanlığı değil de psikoloji okuyorsun?”

“Büyükbabam Lorenzo, şarap bir tutku olmalıdır, der. Benim için bu asla geçerli olmadı. Bu daha çok kız kardeşim Brenna'nın kanında var.”

Garson tabakları topladı. Francesca tatlı ikramını geçiştirince Sam garsona kredi kartını uzattı.

“Yemek için teşekkürler,” dedi Francesca tekrar yalnız kaldıklarında. “Çok keyifli bir akşamdı.”

“Benim için de öyle,” diye karşılık verdi Sam gülerek. “Seni tekrar görmek istiyorum.”

Francesca'nın midesinden yukarı doğru bir kıvılcım çıktı. “Ben de.”

“Yarın akşama ne dersin? Hazır plan yapmamışken?”

Francesca kendini ağırdan satmalıydı. Küçük kız kardeşi Mia her zaman bunu söylerdi. Fakat Francesca söz dinleme konusunda hiç iyi değildi.

“Yarın akşam mı? Peki, olur.”

Sam cebinden kartvizitini çıkardı ve arkasına numarasını yazdı. “Ev numaram,” dedi kartı Francesca’ya verirken ve arkasından başka bir kart daha çıkardı. “Seninki?”

Francesca numarasını verdi ve Sam not etti. Bitirdiğinde Francesca Sam’in kartvizitine bakarak gülümsüyordu. Üzerindeki bilgilere göz attı ve gözleri isminin altındaki başlığa takıldı.

Kurucu ve CEO.

“Şirketin başında sen varsın,” dedi, paniklememeye çalışarak.

Tabii ki o olacaktı. Bu bir şeyleri değiştirir miydi?

“Birkaç yıldır.”

Francesca bakışlarını Sam’e dikmişti. “Kaç yaşındasın?”

“Otuz dört.”

Garson yanlarına gelerek konuşmalarını yarıda kesti. Sam’e kredi kartını ve makbuzunu verdi.

Sam işini bitirdiğinde, Francesca’ya baktı ve “Wild Sea şarapları hakkındaki fikrini değiştirdim mi yoksa?”

Francesca kıkırdayarak, “Pek zannetmiyorum. Daha önce Wild Sea içtim mi bilmiyorum. Aslında oldukça iyiydi. Yine de büyükbabama bundan bahsetmeyeceğim.”

“Muhtemelen seni mirasından men etmek isteyecektir.”

“Ya öyle yapacak ya da aileden dışlayacaktır.”

Sam fişi ceketinin cebine koydu, ayağa kalktı. Francesca’nın arkasına geçti, sandalyesini çekti ve eliyle hafifçe sırtına dokundu.

Francesca teninde avucunun ve parmaklarının bütün sıcaklığını hissetti ve daha yakın durmak için karşı konulamaz bir istek duydu.

Onları çıkışta sörfçü görünümlü park görevlisi karşıladı. Sam'e hızlıca bir selam durduktan sonra caddeyi işaret etti. Francesca işaret ettiği yeri takip etti ve pikabını parlak gümüşü sedanın arkasında park edilmiş olarak buldu. Sam boş olan elini uzattı ve park görevlisi iki takım anahtarlık bıraktı eline.

“Araçları getirmeyecek mi?” diye sordu Francesca durum karşısında şaşırılmış bir şekilde.

Sam, Francesca'ya pikabının anahtarlarını uzattı, kendininkileri de ceketinin cebine tıktırdı.

“Araçlarımızın buraya getirilmesi ve park edilmesi için talimat verdim.”

“Neden?”

“Sebebi biraz özel. Sana iyi geceler öpücüğü verdiğimde etrafta izleyen birileri olsun istemiyorum da ondan.”

Francesca hayatında bir erkek olması fikrinin iyi bir şey olduğu düşündü kendi kendine. Sam'in duyarlı yapısına hayran kalmıştı. Oysa Francesca kendini beceriksiz, hantal, gergin ve hatta biraz da dertli hissetmişti. Bu algı ve öngörünün şaşırtıcı birleşimine başlangıç yemeği olan fırında tavuk hiç oturmamıştı.

Dışarıda elini sırtına koyuşuyla uyarılmış, Sam de onu kaldırımın dışına, pikabıyla arabasının arasına çekmişti. İtiraf etmeliydi ki gerçekten özeldi. Ve sessiz. Oldukça sessiz. Restorandan gelen sesler oldukça uzak görünüyordu. Bir yerlerde radyo çalmaktaydı. Dışarısı çok ılık ve temizdi. Her şey olması gerektiği gibi muhteşemdi... Tek bir şey hariç; bir an önce kaçma isteği.

Yabancı bir adamla sevişme üzerine kız kardeşleriyle sohbet etme isteği gayet mantıklı hatta eğlenceli bile görünürken şimdi ona delilikmiş gibi geliyordu. Ne düşünmüştü ki? Eğer kendini bu maceraya atarsa, sonu ıslak, soğuk ve muhtemelen akıntıya sürüklenmiş bir halde olacaktı. Havuzdaki haliyle değil tabii. Ama hâlâ...

Sam yüzünü ellerinin arasına aldı ve yavaşça eğilerek onu öptü. Francesca elinde cüzdanı ve anahtarlarıyla öylece kalakalmıştı. Bu kollarını sarılır gibi hafifçe kısırmaması dışında yapabileceği pek bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Gerçek cazibe. Ki eğer biraz daha...

Uzun zamandır cansız olan sinirleri çıkırtkan bir deli gibi hayata geri dönmüşlerdi. Bir nano saniye içinde Sam'in ne yaptığı konusundaki akli bilincinden gerçek hisse geçiş yapmıştı. Sam onu öpüyordu. Ilık, güçlü ağız kendininkilere gömülmüş; dokunarak ve keşfederek yavaşça hareket etmekteydi. Ondan gelen ve kendi içindeki ateşi hissedebiliyordu... Uzun parmakları yanaklarını okşuyordu ve sonra ellerini omuzlarına indirdi. Francesca kendini hem gevşemiş hem de enerjik hissediyordu. Hiçbir şey onu hareket etmeye zorlayamazdı. Sonsuza kadar öpüşmeye devam etmek istedi.

Sam başını eğdi ve daha güçlü bastırdı. Karıncalanma duygusu gitmiş, bu, kalbinin daha hızlı atmasına yol açmıştı. Uzun yıllar sonra ilk defa göğüsleri zarıfçe hassaslaşmıştı. Teni gerilmişti; Sam'in her dokunuşunda beklenti içine giriyordu. Arzu her yanını sarmıştı. İnsanı üç ömür sürmüşçesine hissettiren böyle bir teması çok aç olduğunu fark etti Francesca. Diliyle Francesca'nın alt dudağına dokundu. Haz, akli-selim olan ne varsa geçerek onu çılgına çevirirken dalga dalga bir ürperti yayılmaktaydı teninde. Bir elini kaldırdı – diğer eliyle anahtarları tutuyordu – ve boynuna doladı. Ayak parmaklarının ucuna basmak zorunda kalacak kadar uzundu Sam. Ve o da Francesca'yı daha yakınına çekerek cevap verdi, o kadar ki birbirlerine değdiler... Tamamen...

Sakin olmak çok zordu. Bu kelimeleri binlerce kez duymuş, kitaplarda okumuştuk fakat daha önce hiç böyle hissetmemişti. Sam'in her noktası çok sert, sağlam ve kararlıydı. Bukleleriyle Sam'i sarmıştı. Kendini çok narin ve dişi hissetmişti. Güvende olduğunu biliyordu. Alt dudağını tekrar yalarken, kendini ona teslim etti.

Dili ona ilk değdiğinde kendini uçuyormuş gibi hissetmişti. İkincisinde ise ateşiyle tükenmişti, yanmadan kızışıyordu, sersemleşecek kadar heyecanlandırıyordu. Bu duyguları hatırlayama-

mıştı. Daha önce bir şeyleri yanlış yapmış olmalıydı – ya da doğru olanı şimdi yapıyordu.

Daha fazlasını istedi. Tamamını istedi. Düşünemeyinceye, nefes alamayınca, hiçbir şey yapamayınca kadar öpmesini istedi ama hissettirene, isteyene ve arzulayana kadar...

Francesca daha fazla yaklaştırmaya çalıştı. Daha fazlası imkansız hale gelince onu tekrar öpmeye başladı. Ne zaman uzaklaşsa kollarını tekrar boynuna dolamaya mecbur bırakıyordu onu.

“Sokak,” dedi Sam, biraz geri durarak.

Francesca ona baktı. “Sokak?”

Altın sarısı ve kahverengi karışımı gözleri daha önce de olduğu gibi koyu ve parlak göründü. Dudakları ıslaktı ve bu onu daha bile seksi ve güçlü gösteriyordu. Arzu Francesca’yı köle etmişti.

Ağzının bir kenarı açıldı. “Sokağın ortasındayız.”

Peki. Yani?

Sonra hemen gerçeklik nüfuz etti. Sokaktaydılar. Etrafına baktı, yakınlarında bir sürü ev ve araba olduğunu fark etti. İnsanlar dışarıda köpekleriyle yürüyüş yapıyor, restorandan müşteriler çıkıyordu.

Francesca yutkundu. “Haklısın. Sanırım...”

Sustu çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Tutkuya teslim olması sadece utandırıcı olurdu. Onun için değilse bile kendi için.

“İyi misin?” diye sordu Sam.

İyi ne kelime? Harikaydı. Çok iyiydi, her an opera söylemeye başlayabilirdi.

Karizmatik, kendinden emin bir gülümsemeyle dönerek “Kesinlikle,” dedi.

Pikabına doğru yöneldi, sürücü kapısına gitti ve birden yarıttığı bütün o sofistike havalarla aracı kilitlemeyi unuttuğunu görmesiyle yıkıldı. Neredeyse anahtarları arabanın yanına koymadığı kalmıştı.

Kıpkırmızı oldu. “Uf,” dedi mırıltıyla.

“Francesca?”

Arkasına hızla bir bakış attı ve Sam’in arkasında durduğunu gördü.

“Randevunun saatini kararlaştırmak için yarın öğleden sonra seni arayacağım. Evde olacak mısın?”

Evde olmak mı? Muhtemelen kanepede kıvrılarak, *Top Gun*’ filmindeki Kelly McGillis ve Tom Cruise’dan sonraki dillerin kullanıldığı en iyi öpüşme sahnesini düşünecekti. “Tabii. Tezim üzerinde çalışmam lazım.”

“Tamam, sonra konuşuruz.”

Francesca başını sallayarak pikaba bindi. Sam adımlarıyla daha yakına geldi.

“Bu gece için teşekkür ederim,” dedi ve dikkatlice kapıyı kapadı.

Francesca nazikçe karşılık vermek ya da zekice bir şey söylemek istedi. Fakat öpüşmeden dolayı hâlâ sersem gibiydi. Koltuğa yerleşti, daha sonra motoru çalıştırdı ve yola koyuldu.

Kavşağa doğru giderken, Toscanini’den canlı bir melodi mırıldanmaya başlamıştı.

Francesca o gece çok fazla uyumadı ve ertesi sabah doğan güneşle birlikte kalktı, o yüzden bir fincan kahveyle ayılması kısa sürdü.

Cümleleri toparlamaya başlar başlamaz, üzerinde bir yığın ders kitabının olduğu küçük mutfak masasını topladı. Eline hızlıca bir kağıt aldı ve bir liste yapmak için oturdu.

Her zamanki gibi çamaşırları yıkama işi vardı, market alışverişi – ki bütçesiyle her zaman mücadele ederdi – ve kuru temizleme. Bunun üzerine bir de tezinin on gün önce bitmiş olması gereken özeti vardı. Oysa daha yazmaya bile yeni başlıyordu.

Bir de elinden gelenin en iyisini yaparak heyecanla Sam'i düşünmemek vardı. İlk buluşmalarını, gelecekteki buluşmalarını ve yakında gerçekleşecek telefon görüşmesini...

Francesca kendini sersemlemiş gibi hissetti. Mükemmel bir şekilde zinde ve evrenle aynı frekanstaydı. Karnında oluşan kıpırtılardan daha fazlasını hissetti. Daha önceki sakın kız, bugünlerde heyecanlı bir aktivitenin verdiği öngörüyle dans etmekteydi.

"Aslında sevişmek isteyip istemeyeceğini tam olarak bilemezsin," dedi sert bir biçimde kendi kendine, dördüncü kahvesini koyarken.

"Bir öpüşmenin ardından fiziksel bir ilişki başlayacak diye bir kural yoktur."

Doğru. Ama söz konusu olan inanılmaz bir öpüşmeydi. Sam'in onu daha yakına çekmesi ve kontrolü eline alması... Ağzının ağzında bıraktığı his... Onun tadı... Ve o ateşle birbirlerine...

Kapının çalmasıyla düşünceleri yarıda kesildi. Francesca gönlüsüzce şehvani düşüncelerini aklından uzaklaştırdı. Kapıyı açtı ve karşısında küçük kız kardeşi Mia'yı, eşikte dururken gördü.

"Hoşça kal demeye geldim," dedi Mia ufacık daireye adım atarken. "Kahve var mı? Kahvaltılık bir şeyler? Açlıktan ölüyorum."

Francesca güldü. "Arzu ettiğiniz başka bir şey var mı? Para ister misiniz? Krediyi ne dersiniz?"

Mia Francesca'ya sarıldı. "Olmaz. Beş kuruş paran yok ki." Bu neşeli yanıtın üzerine mutfığa doğru yola koyuldu. Francesca da onu takip etti, Mia kendine doldurduğu kahve üzerine fazlaca sütü boca ederken Francesca da kapının kenarına yaslandı.

Mia bir yudum alarak, fincanı tezgaha koydu ve buzdolabını açtı.

Büyükanne Tessà'nın getirdiği İtalyan usulü mantı ve acil durumlar için Ben Jerry dondurması gibi birkaç donmuş yiyeceği karıştırırken "Brenna hiç donat bırakmış mı?" diye sordu.

Mia saklama kabından folyoya sarılmış bir sandviç çıkarırken Francesca, “Sanmıyorum,” diye karşılık verdi.

“Böyle şeyleri kontrol etmiyor musun hiç?” diye sordu Mia. “Brenna, Jeff ile ayrıldığından beri yaklaşık bir aydır seninle yaşıyor. Buzdolabına donat koymuş olabileceği hiç aklına gelmiyor mu?”

“Dürüstçe söyleyeyim. Hayır.”

“Psikoloji mastırı yapan biri için ikizini gerçekten de fazla tanımıyorsun.”

Francesca gülerek, “Sanırım o donatları da yanında götürmüş olmalı,” dedi.

“Ha ha ha.”

Mia Krispy Kremes sandviçini poşetinden çıkarmayı bitirdi ve onu bir kağıt havluya sardı. Daha sonra da mikrodalgaya yerleştirerek 15 saniyeye ayarladı.

Eski alet sanki dünyaya sesleniyormuş gibi vızıldamaya başlayarak hafifçe sallandı. Mia kaşlarını çattı.

“Bu güvenli mi? Radyasyon alıyor muyuz bundan?”

“Mikrodalgaların radyasyon yaydığını sanmıyorum.”

Herhangi bir potansiyel tehlike riski taşımasa da, Mia bir adım geri atınca Francesca pis pis sırıttı.

Ayarladığı pişirme süresi dolunca Mia sandviçi kağıttan çıkararak masaya götürdü. “Hadi,” dedi. “Paylaşalım.”

“Tabii ki paylaşacağız. Brenna bu evde yiyecek bir şeyler bıraktıysa zaten otomatikman benim sayılır.”

Mia kahvesini alarak hemen bir sandalye çekti. Cumartesi gününün erken saatleri olmasına rağmen enerjik ve dinlenmiş görünüyordu. Büyük gözleri net ve parlaktı. Koyu renk saçları daha yeni yer yer sarı tonlarla parlak bir şekilde öne çıkarılmıştı ve bu sefer bir Vegas dansçısı gibi makyaj yapmamıştı.

Francesca karşısına oturdu ve buharı üstünde donatlardan bir tane aldı.

“Suratına ne oldu?” diye sordu.

Mia burnunu büzöstürerek yanıt verdi: “Annem bu yaz Washington D.C.’de iken artık hafifmeşrep görünmemem için yalvardı. Bu onun kati emri. Sana da öyle görünüyor muyum?”

Francesca onun hoş suratına bir göz attı, yuvarlak yanaklarına ve mutlu bir şekilde sırıtan ağzına. “Şu an değil.”

Mia peçeteyi buruşturdu ve ona doğru attı. “Katie de makyaj konusunda her zaman üstüme geliyor. Sanırım yaşlı olduğunuz için beni kıskanıyorsunuz.”

“Öyle olduğuna eminim.”

Mia donatını bitirdi ve bir diğerine uzandı. “Uçağım yarın sabah kalkıyor. Bizimkiler beni bu öğleden sonra arabayla Los Angeles’a bırakacaklar ve geceyi orada havaalanına yakın otellerden birinde geçireceğim. Sinema keyfi ve oda servisi. Gelmek ister misin? Onlar ödüyor. Beleşe konmuş olacağını falan düşünme. Bu farklı.”

Francesca ailesinden geçineceği bir geceyle ilgilenmiyor, daha çok randevusunu düşünüyordu. “Farklıdır, bilirim.”

Mia gözlerini devirdi. “Acayip inatçısın. Annemle babamın sana ekonomik olarak seve seve yardım edeceklerini biliyorsun. Neden onlara izin vermiyorsun? Ben okuyorum ve masraflarımı karşılıyorlar. Kendimi suçlu mu hissetmeliyim?”

Bu alışılmış bir tartışmaydı. “Tabii ki değilsin, Mia. On sekiz yaşındasın, zekisin ve tabii ki eğitimin için sana yardım etmek isteyenlerdir.”

“Sen de orta yaşlısın. Bu, sana yardım edemeyecekleri anlamına gelmiyor.”

“Şu ‘orta yaşlı’ kısmını duymazdan geleceğim,” dedi Francesca. “Evliydim. Tek başıma kaldım. Todd öldükten sonra okula gitmek benim seçimimdi ve kendi geçimimi sağlamak benim için

çok önemliydi. Bağımsız olmak istiyordum – kızlık soyadımı yeniden kullanmamın sebeplerinden biri de budur.”

“En azından birkaç kuruş bıraksaydı arkasında,” diye söylendi Mia.

“Evet,” diye katıldı Francesca. “Ama bırakmadı ve ben idare ediyorum.”

Mia küçük ve karanlık mutfağa baktı. “Öyle diyorsan...”

“Diyorum. Hadi şimdi senden bahsedelim. Washington’a gideceğin için heyecanlı mısın?”

Mia sandalyesinde yalpalayarak, “D.C. harika olacak. Hâlâ yabancı dil dersimi Japonya’da alsaydım diye düşünüyorum fakat böylesi daha iyi. Dersim yokken gezeceğim, şehir merkezinde takılacağım ve yakışıklı kongre üyeleriyle tanışacağım,” diye hızla anlatmaya başladı. Kahvesinden bir yudum aldı. “Yani... Kırık kalbimi onarmaya çalışıyorum.”

Francesca başını iki yana salladı. Mia nişanlısından henüz ayrılmış olabilirdi fakat kalbinin kırık olduğuna inanmak güçlü.

“Çoktan başarmış görünüyorsun,” dedi Francesca.

“Sanırım. David’le evlenmememin isabet olduğunu mu kasettin anlayamadım? Pekala, bugün ne yapacaksın bakalım?”

“Her zamanki gibi. Getir götür işleri.” Az önceki listeye doğru uzandı.

Mia elinden kaptı.

İki saniye sonra Francesca yaptığı hatayı anladı. Mia’nın durumu fark etmesi de beş saniyesini aldı. Kız kardeşinin ağzı açık kalmış, boğuk bir sesle kahkahayı koyuvermişti.

“Diyafraamlarını kontrol et! Her nedense solunum cihazlarından bahsetmediğimizi biliyorum.”

Francesca utanmamaya çalışarak, listesini almak üzere masaya doğru uzandı.

Mia ulaşamayacağı bir yerde onu tutarak, “Olmaz. Önce ko-

nuş bakalım. Şahsi edinimlere daha sonra döneceğim,” dedi.

“Pekala. Önemli bir şey değil.” Bir donat seçti ve bir ısırik aldı.

Mia ona baktı. “Beş kelime konuşmadan sayılmıyor. Detayları istiyorum. En baştan başla ve tane tane konuş.”

Francesca durumun kaçınılmaz olduğunu düşündü. Mia da bütün Marcelli kardeşlerde olduğu gibi aynı inatçı yapıya sahipti. “Todd ile evliken bir keresinde doğum kontrol hapına reaksiyon göstermiştim, sonrasında diyafram kullanmaya başladım. O zamandan beri mastürbasyon yaptığımda bir ya da iki kez, hâlâ oralarda mı diye telaşlanıyorum.”

Mia listeyi bıraktı ve Francesca’nın masanın üzerinde duran ellerine vurarak, “Tam bir yalancısın,” dedi.

Francesca onu başıyla onayladı. “Biliyorum. Bu konuda daha iyi olabilir miyim diye görmek için pratik yapıyordum. Ne düşünüyorsun?”

“Batırdın. Şimdi dök bakalım içindekileri, kadın!”

“Brenna eve döndükten sonra, o, Katie ve ben bir öğlen sonrasında konuşuyorduk. Aslında şarap içiyorduk ve bir sürü kurabiye yemiştik, neyse bu başka bir hikaye.”

Mia dudaklarını büktü. “Kahretsin. Neden hep eğlenceli şeyleri kaçıyorum? Siz hep bensiz takılıyorsunuz. Bundan nefret ediyorum. Çünkü sen ve Brenna ikizsiniz, Katie de sadece bir yaş büyük. Bense adeta üvey evladım.”

“Üzgünüm Mia. Amacımız bu değildi. Bilgin olsun diye söylüyorum, hepimiz seni çok seviyoruz. Üvey kardeş falan değilsin.”

“Tamam, belki de. Ama bu gene de durumu daha az rahatsız edici yapmıyor. Anlat bakalım neler oldu?”

Francesca biraz daha kahve içti. “Lisede hoşlandığımız ama yatmadığımız erkeklerden bahsediyorduk. Jeff, Todd ve Zach’den bahsettik. Birleriyle çıkmadığım için biraz üstüme geldiler.”

“Ya da sevişmediğin için,” diye ekledi Mia.

“O da var tabii. Esasen karşıma çıkan ilk normal, müsait adamla yatmaya karar verdim.”

Mia’nın gözleri büyüdü. “Yani, komşularını baştan çıkarmak üzeresin?”

“Hayır. Dün biriyle tanıştım. Çalışıyordum ve...

Mia feryat figan içinde kafası masanın üzerinc gelene kadar öne eğildi. “Lütfen. Dövmeli bisikletçi kız kılığında olmadığını söyle.”

“Değildim. Hamile kılığındaydım.”

Mia doğruldu ve kusacakmış gibi oldu. “Bu çok iğrenç! Hamile bir kadına çıkma mı teklif etti? Derdi neymiş?”

“Anlatacağım üzere hiçbir şey. Bana yardım etti. Ofisine gittik. Yani beni ona doğruyu söylemek zorunda bıraktığı yere.”

“Nasıl yaptı bunu?”

Francesca omuz silkti. “Gerçekten çok nazikti.”

“Vay be! Güzel. Can sıkıcı olmuştur biraz. Yakışıklı mıydı bari onu söyle?”

“Evet. Gerçekten çok yakışıklı.” Cüzdanını aldı; içinden Sam’in kartvizitini bulup çıkardı ve Mia’ya uzattı.

Kız kardeşi kartviziti aldı ve okudu. “Kurucu ve CEO’su mu? Tamam, iğrenç lafımı geri alıyorum.” Kartı masanın üstüne bıraktı. “Doğum kontrol işini şu an takip ediyorsan, tahminim o ki geçen gece bir şey yaşanmadı.”

Francesca şok olmuştu. “İlk buluşmada yatağa girmem ben.”

Mia umarsızca baktı. “Sen anlamazsın. Bu durum keşfetmeni sağlar.”

“İyi tespit. Evet. Yapmadık. Sadece öpüştük.”

“Ve?”

“Çok ruhani bir deneyimdi.”

Mia kıkırdayarak, “Aferin ablacım,” dedi ve başını eğdi. “Dur

tahmin edeyim. Los Angeles'da otelde geçireceğim gecede bana eşlik etmemenin sebebi o, değil mi?"

"Kesinlikle. Buluşmak için sözleştik."

"Seninle gurur duyuyorum." Mia ayağa kalktı ve gerindi. "Hadi şu diyaframları bulalım o zaman. Neye benzediğini görmek istiyorum ve senin de pratik yapman lazım sanırım. Bana öyle geliyor ki şans birilerinin yüzüne gülmeye başladı artık."

Francesca onu yatak odasına kadar takip etti. "Bence erkekler şanslı, kızlar ise kolay ikna oluyor."

"Her neyse." Mia yatağa yayıldı. "Evet hazırım."

Francesca giysi dolabına doğru yürüdü fakat çekmeceleri açmadı. Diyaframı listesine gayr-i ihtiyari eklemişti. Gerçekten Sam'le çıplak kalmayı bekliyor olamazdı değil mi, olabilir miydi? Todd ile evlendiğinde bakireydi ve onun ölümünden sonra hiçbir seksüel aktivitede bulunmamıştı. Bunun çeşitli sebepleri vardı, söz konusu olabilecek olanlardan bir tanesi de psikoloji dönemi ödevleriydi.

Evet, kız kardeşlerine söz vermişti. Ve evet, bu sözü tutmanın tek yolu flört dünyasına adım atmaktı ama yine de... Bir yabancıyla sevişmek? Basit bir seksin ne zaman olsa karmaşık bir ilişkinin üstesinden gelebileceğini hatırladı.

Mia mızırılarak, "Kendi kendine ne konuşuyorsan buradan duyamıyorum. Hadi Francesca, buraya gel. Eğlenceli olacak, bak!"

"Sen anlamazsın."

"Evet, öyle." Mia karnının üstüne eğilmişti. "İnan bana. Hayat seksle çok daha heyecan verici."

"On sekiz yaşındaki kız kardeşimin bana böyle bir tavsiyede bulunduğu inanamıyorum."

"Ben de yirmi yedi yaşındaki kız kardeşimin bu tavsiyeye ihtiyacı olduğuna inanamıyorum. Hadi aramaya başlayalım."

Francesca'nın araması gerekmiyordu. Aparatın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. En üst çekmeceyi açtı, çorap yığınına itti. İnce mavi kutu köşede duruyordu.

Kutuyu çekmecedен dışarı çıkardığinde, Mia da oturdu. "Bu şey nasıl çalışıyor?"

"Sperm istilasına karşı duvar oluşturuyor," diye anlattı Francesca. "Üstüne jeli uyguluyorsun, diyaframı yarıya kadar büküp içine yerleştiriyorsun."

Mia şüpheliyle baktı.

Francesca kutuyu açtı ve içinden aparatı çıkardı. Mia dikkatlice bakıyordu.

"Hapla idare edemeyeceğine emin misin?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, en son kötü bir reaksiyon göstermiştim. Sorun şu ki, kullansam bile doktor ilaç yazana kadar beklemeliyim."

"Evet. Dolayısıyla reglinin başlamasını beklemen gerek ne yazık ki," diye karşılık verdi Mia diyaframı kurcalayarak. "Umarım işe yarar fakat söylemeliyim ki bunu içine sokmak gerçekten moral bozucu."

Francesca işin bu kısmını pek düşünmemişti. "İyi bir noktaya temas ettin. Sanırım çok bayağı görünse de bunu çıkmadan yerleştirebilirim. Sanki bir şeyler olmasını bekliyormuşum gibi."

Küçük banyoya yürüyerek diyaframı kutusundan çıkarırken üzerinde kafa yorulması gereken birçok konuyu düşündü. Suyu açtı ve aparatı çalkaladı.

Mia arkasından gelerek, "Beklemiyor musun?" diye sordu.

Francesca güldü. "Ona meydan vermek istediğim kadar değil." Sam'i beğenmişti. Bir önceki akşam güzel vakit geçirmişlerdi.

Ve o öpüşme, pekala, neredeyse bütün zamanını o anı tekrar düşünmekle harcamıştı. Peki, olayları bir sonraki aşamaya taşımaya hazır mıydı?

“Bu iyi bir şey olamaz,” dedi Mia.

Francesca diyaframa bir göz attı. Onu suyla doldurdu ve sıvının aşağıdan sızdığını fark etti. Panikle “Hayır,” diye söylendi. “Akıtıyor olamaz.”

“Bu şey kaç senelik?”

“Evlendiğimiz ilk senesi almıştım.”

Mia başını iki yana salladı. “Dokuz yıl dayanabileceklerini sanmıyordum.”

Francesca aparatın suyunu boşalttı ve diyaframı ışığa tuttu. Sahiden üç adet ufak delik vardı. “Harika. Sonunda bu çılgınca işi yapmaya karar veriyorum ve olana bak.”

“Önemli bir şey değil,” dedi Mia. “Zaten erkeklerin kondom takması gerekir. Sadece taktığına emin ol. Ya da kendi elinle iki tane tak.”

Francesca doğum kontrol cihazını küvete attı ve aparat teknenin kenarından suya battı. “Bu haksızlık!”

Mia yanına çöktü. “Çok önemli değil. Gerçekten. Kondomlar tamamen güvenli. Ya da gerçekten endişeleniyorsan onunla sevişme. Bu da problemi çözer. Pazartesi günü kampüsteki sağlık kliniğinin yolunu tut ve oradan birileriyle konuş. Belki doğum kontrol servisinde biraz daha modern bir yol bulabilirsin.”

Francesca birden canlandı. “İyi ki söyledin. Sam’le yatmak zorunda değilim. Basitçe hayır diyebilirim.”

“Henüz değil,” dedi Büyükbaba Lorenzo, Cabernet Sauvignon sırasında gezinirken. “Henüz değil, yani henüz olgunlaşmaya başlamadılar.”

Brenna Marcelli bezelye büyüklüğündeki salkımları ancak görmüştü. Fakat bunun yerine arazinin hafif eğimli olması kafasını meşgul ediyordu. Üzerindeki serin okyanus meltemiyle sabah ve akşam güneşini kapatan dağların arasına saklanmıştı.

Burası sisle kaplı bir yerdi. Yüksek kalitede Pinot Noir yetiştirmek için mükemmel şartlar mevcuttu. Harika ve muhtemelen satış için uygun.

Önünden iki kere geçmesine rağmen durmaya cesaret edememişti. Yoksa asla sahip olamayacağı bu dört harika arazinin rüyalarına gireceğini biliyordu. Kendisinin parası yoktu ve büyükbabasını araziyi satın almak için ikna etmenin gereksizliğinin farkındaydı.

Belki de iyi oluyor diye düşündü. Büyükbabasının Marcelli Şarapları'nı satacağı dedikoduları varken neden satın alsın ki? Bitmeyen şu dedikodular...

"Şişeleme ne zaman başlar?" diye sordu, henüz vermeye başlamış yeni salkım üzümlerin önünde çömelerek. 'Cab' üzümlü hep geç verirdi.

"Hafta ortasında," diye cevap verdi Brenna. "İşçileri tuttuğumuz zaman."

"Hazır mısın?"

Brenna şişeleme işlemi sürecinin önemini düşündü. Taşıyıcı bobinlerle bir sürü makine dans eden yılanlar gibi ses çıkartarak birbirine bağlanmıştı. Şangırdayarak ve sallanarak hat boyunca ilerleyen şişeler mekanik bir dans içerisinde temizleniyor, dolduruluyor, tıpalanıyor ve etiketleniyordu. Bunlar makineler olmadan çok uzun zaman alan ve erkek kuvveti gerektiren işlemlerdi. Şişeleme kısmını sevmiyordu – şarapların hassas fiçılardan şişelere tıkilana kadarki hızlı ve sert yolculuğunda nasıl ezilebileceğini, içine hava kaçabileceğini ve sarsıntıya uğrayabileceğini biliyordu. Binlerce şey ekipman yüzünden ters gidebilirdi. Günde birkaç kez kontrol ediyor, aksi takdirde bu süreci göz ardı etmeyi planlıyordu.

"Chardonnay hazır," dedi. "Hepsini zamanında alacağız."

Parlak güneş yüzünden beysbol şapkasını alına indirerek

gözlerini kıstı, üzüm bağı sanki sonsuz bir tarla gibi önünde uzanıyordu. Toprak ve üzümlerin kokusu birbirine karışmıştı. Esas hasat zamanında olduğu kadar yoğun değildi, sadece bağın içinde yüründüğü zaman baş döndürücü olabiliyordu. Bu da iyi ekin ve iyi şarabın müjdesini vermekteydi.

Burası kendi evi, diye düşündü mutlu bir şekilde. Bu arazi, bu bağ hepsi sevdiği tek dünyanın sınırları içerisindeydi. Bunu keşfetmek için gelmişti sanki.

Burayı asla terk etmemesi gerektiğini biliyordu. Görünen o ki güvenli bir tercih olarak görünen şey geçen dokuz yıl boyunca bedelini ödemiş olduğu bir hatadan başka bir şey değildi. Anlaşılan büyükbabası bağı sattığı zaman en yüksek bedeli o ödeyecekti. Tabii satarsa.

Brenna dedikoduların iç yüzünü öğrenememişti ama fazlasıyla kulağına çalınıyor ve doğru olduklarına inanmak istemiyordu.

“İnsanlar konuşuyor işte,” dedi sessizce. “Üzüm bağı ile ilgili. Satmayı düşünüyor musunuz diye duydum.”

Büyükbabası eline bir avuç dolusu toprak alarak parmaklarından aşağı dökülmesini izledi. Birkaç yaprak ovuşturarak ayağa kalktı ve güneşe baktı.

“Güzel bir gün,” dedi. “Güzel bir mevsim.”

Brenna konuşmadı. Kalbi göğsünde duran sert bir kaya parçası olmuştu. Sıcak havaya rağmen her yeri buz gibiydi.

Yaşlı adam nihayet Brenna'ya dönerek, “Daha önce de söyledim. Sana söyledim. Satmıyorum,” dedi.

Brenna adamın yaşlı suratını inceledi. Ailesine çağdışı kurallar ve disiplinle hükmeden sert bir adamdı ama yalan söylemezdi.

Keyiflendiren, sıcak bir rahatlama hissetti. Kalbi tekrar çarpmaya başlamıştı. Bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Bu bağa sahip olduğu günden beri yaşamak için bir nedeni vardı hayatta. Berbat bir özel hayatı olsa da, ki yirmi yedi yaşındaydı eve geri

dönmüştü, hiçbir şeyin önemi yoktu. Üzümler onun her şeyiydi. Onlar...

“Henüz değil,” dedi yaşlı adam. “Belki ileride.”

Brenna adama baktı. “Hayır,” diye itiraz etti. Satmak mı? Marcell Şarapları’nı mı? Kalbi sanki bıçak darbesi almış gibi sızlıyordu. “Yapamazsınız. Bu topraklar neredeyse yetmiş yıldır bu ailenin. Neden hepimizi bir yabancıнын ellerine bırakacaksınız ki?”

“Ben yaşlı bir adamım.”

“Ben değilim. Buradayım ve çok çalışıyorum.”

Yaşlı adamın koyu gözleri kısıldı. “Şimdilik. Peki ya sonra?”

Bu konuşmayı daha önce yapmışlardı. Durumun adaletsizliği meşale gibi yanıyordu. Hayatı boyunca kendisine görevinin on sekizine girer girmez evlenmek olduğunu telkin etmişti. Ve bunu yapmıştı da. Ama bu ilişki onu sevdiği bu topraklardan uzağa götürmüştü. Brenna arkasını döndü ve yürüdü. Bedeni ağrıyordu ama bu ağrı ruhundaki boşlukla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Büyükbabası onu buraları terk etmekle suçlamıştı. Yıllarca ona evlenmesini söyleyen adam; şimdi onu kendisini dinlediği için cezalandırıyordu. Daha kötüsü bu konuyu tartışmıyordu bile onunla. Brenna gerçekten de ikinci karısıyla evlenmeye hazırlanan eski salak kocası için neden bağlardan vazgeçtiğini anlayamıyordu.

Gözleri doldu fakat ağlamadı. Jeff yoktu artık. Asla da olmayacaktı. Brenna öfke, pişmanlık ve intikam duygusuyla hareket etti. Bundan böyle hayatının geri kalanını buraya adamak istiyordu artık. Jeff’in de tekrar evlenmesine izin verecekti. Defalarca evlilik yapabilirdi. Yeter ki üzüm bağları onun olsundu...

Tepeye tırmandı ve geri dönüp bağlara baktı. Doğduğu ve içinde büyüdüğü yerden şimdi uzaklaşması gerekecekti. Eğer sadece... Parlak güneş gözlerini kışmasına sebep olmuştu.

Uzaklarda, komşu Giovanni arazisinde bir hareketlilik vardı. Yoksa bu Nic miydi? Kim olduğunu anlayabilmek için fazla uzaktı Brenna.

‘Eğer sadece’ ne? Kolay yolu seçerek Jeff ile evlenmek yerine kalbini mi dinleseydi? Büyükbabasıyla işler daha iyi olmayacaktı. ‘Eğer sadece’ diye bir şey yoktu. Sadece şu an ve eğer büyükbabası burayı satarsa hayatta istediği her şeyi bulduğu tek yeri tekrar kaybetme riski vardı.

Dersini almıştı Brenna. Ne yazık ki aklı başına çok geç gelmişti. Bir daha bir adam için kalbine ve aklına güvenmese ne kaybederdi? Marcelli şarapları olmadan o bir hiçti.

Francesca, Montecito'da fazla vakit geçirmemişti; iyi nitelikte bir çevre sadece Doğu Santa Barbara'daydı. Karaladığı adrese baktı, daha sonra da sokak tabelalarına; eğer kaybolursa ne yapacağını düşündü. Şüphesiz yanlış bir araç tipine sahip olduğu için polis pikabına el koymak isteyecekti hatta olmaması gereken bir yaşta ve fiyatta olduğu için de. Bu bölgede kadınlar bile Volvo kullanıyorlardı.

Francesca, Sam arayıp evinde bir barbekü partisi önerdiğinde korkusunu hatırlayıp kendi kendine güldü. Ya da daveti Montecito'nun en iyi barbekü partisi olarak anılacaktı. Aklına ilk gelen şey beceremediği, hatalı doğum kontrolüydü. İkincisi ise vahşi bir cezp edilişti ama bunu yoğun bir korku takip etti. Ne yazık ki Sam evde bakıcı gibi hareket eden bir hizmetçi olduğunu hatırlattığında davetini çoktan kabul etmişti bile.

Beş dakikadan daha kısa bir sürede doğru sokağı ve doğru evi buldu. Dar sokağın her iki yanı da tel örgüler ve bahçe kapılarıyla sıralanmıştı. Bunların bazıları açık, bazıları ise sımsıkı kapalıydı.

Francesca Sam'in evinin önüne geçti ve aracın camını açıp diafonun düğmesine bastı.

Birkaç saniye sonra tanıdık bir ses “Merhaba Francesca. Buryayı bulabilmene sevindim,” diye karşılık verdi.

Sam’in kelimeleri kalbinin kuş gibi kanatlanmasına sebep oldu. Francesca kendini sersemlemiş, gergin fakat heyecanlı hissediyordu. “Merhaba Sam.”

“Haydi, içeri gel.”

Geniş ikili dökme demirden kapı sallanarak açıldı ve aracıyla araziye girmesine izin verdi. Birkaç yüz metre ötede virajı aldıktan sonra 1920’lerde yapılmış iki katlı bir evin önünde durdu. Tudor dönemi tarzını yansıtan binanın ön cephesi düzgün bahçesiyle muhteşem bir uyum içinde olup her iki yana doğru uzanıyordu.

Demek güvenlik işinde iyi para vardı. Kapıyı açar açmaz Arnavut kaldırım taşı üzerine adımını attı. Sam’in şık ofisi ve CEO pozisyonuna rağmen Francesca ekonomik farklılıklarını dikkate almamıştı. Aile servetlerini kıyasarlarsa hemen hemen aynı durumda olabilirlerdi ama kişisel olarak Francesca’nın beş kuruşu yoktu. Marcelli Şarapları bir tek büyükbabasına aitti.

Giydiği yazlık elbiseye hızla bir göz attı. Saçlarını kıvırcıklaştırmak ve biraz makyaj yapmak vaktini almıştı; kaldı ki göz kamaştırmak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Sam’i kendine hayran bırakma isteğini fark ettiğinde gülümsemesine engel olamadı.

Daha çalmadan açılan ön kapıya doğru geçti.

“Merhaba,” dedi Francesca, onda iyi bir izlenim bırakmadan önce. İyi zamanlamaydı çünkü Francesca Sam’e baktıktan sonra gelececek diyalog için çok hazır değildi.

Francesca bütün gününü onu düşünerek geçirecek kadar olmasa da, onu bir takım elbise içinde hayal ediyordu.

Kırmızı polo gömleğini, kotunun içine sokuşturmuş ve ayakka-bı giymemişti. Çıplak ayaklarının görüntüsü Francesca’yı yanlış-

lıkla odasına girmiş ve kazara onu çıplak görmüşçesine şok etmişti. Bunlar sadece ayakları, dedi kendi kendine, büyük ayaklar.

Kız kardeşi Brenna'nın açılıştaki bu ayak durumuna ne diyeceğini düşününce Francesca'yı bir gülme tuttu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Francesca'ya gülümseyerek.

Geçen gece hayran kaldığı bu kahverengi gözlerde kaybolduğunu fark etti birden. Koyu kumral saçları elleriyle dağıtmışçasına karmakarışık. Kadınların hafifçe dağılmış bir adamda çekici buldukları neydi? Neden öncekinden daha tehlikeli görünüyordu?

Francesca, "Davetin için teşekkürler," dedi ve antreye göz gezdirdi. "Büyük ızgara yeri burası demek ha?"

"Aslında ızgara büyüğü arka bahçede. Burası gelecek ay *Food & Spirits* dergisinde kaleme alınacak."

"Yoğun günler seni bekliyor. Bu koşuşturmadan önce içerde olabildiğime sevindim."

"Odanı senin için hazırlattım."

"Yani zamanı gelince masam da olacak mı?"

"Eğer iyiysen belki sandalyen bile olabilir."

Burası iyi olan şeyler için sofistike ve *deneyimli* kadınların her daim mırıldanacakları yerlendendi. Kelimeler Francesca'nın dudaklarının arasında gezinmiş fakat onları tutmuştu. Kendini amaçsızca birinin kollarına bırakmak şöyle dursun bir sakatlık çıkarmadan olimpiyatlara yaraşır bir performans göstermeye söz vermek büyük bir hata gibi geliyordu.

"Sana evi gezdireyim," dedi Sam. "Elena ile tanıştığında onun hakkında ne kadar doğru söylediğimi anlayacaksın. Sonra seni arka bahçeye çıkaracağım ve ister istemez etkileneceksin."

Kısık sesi tenini sıcak bir kadife gibi okşayıp geçiyormuş gibiydi. Biraz daha yaklaşmak, tüm kıvrımları ortaya çıkana kadar gerilerek sonrasında ona sürtünmek istediğini fark etti. Belki kelimelere bile ihtiyaç duymazdı.

Sam bir adım attı ve durdu. “İstersen ayakkabılarını çıkara-bilirsin.”

Francesca bir an tereddüt etti, sonra sandaletlerini çıkardı ve yanındaki çantaya koydu. Bir şekilde bu çıplak ayaklar meselesi biraz utanç verici olsa da şu an asıl adamla karşı karşıyaydı.

Girişten itibaren parkeyle kaplı zeminde Sam’i takip ederek geniş bir oturma odasını geçti. Bir an için bir kütüphane, çalışma ve yemek odası gözüne çarptı.

“Büyük bir yer,” dedi. “Neden yardıma ihtiyacın olduğunu anlayabiliyorum.”

Sam güldü. “Önceden yoktu. Birileri gelir, temizler ve giderdi. Büyükbabam buradan birkaç kilometre ötede yaşıyor. O bunu itiraf etmese de eskiden olduğundan daha fazla yardıma ihtiyacı var. Ona yardımcı olacak birilerini bulmak istedim fakat çok inatçıdır, kabul etmedi. Ben de sürekli birini tutmak istediğimden ama yaptıracak fazla işimiz olmadığından yakındım. O da bana inanmış gibi yaptı. Elena vaktinin çoğunu onunla geçiriyor şimdi ama burada birbirine geçişli odaları var. Bu benim ve büyükbabamın oynadığı bir oyun ama işe yarıyor.”

Mutfaktan geçip küçük bir koridora girdiler ve evin arka tarafına ulaştılar. Sam kapalı kapıyı tıklattı.

“Elena? Francesca geldi.”

Ellili yaşlarda ufak, kızıl saçlı bir kadın açtı kapıyı. Üstünde eşofman ve tişört vardı; gayet gündelik giyinmişti.

“Elena, bu Francesca. Francesca, Elena evi idare ediyor. O olmasaydı büyükbabam ve ben bu evde kaybolurduk.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Francesca.

Elena muzır bir gülümsemeyle, “Asıl ben sevindim,” dedi ve devam etti: “Evet. Kabul ediyorum. Bu seferki beklemeye değermiş.”

Sam iç çekerek, “Başımı derde sokmak için hiçbir şey söylemek zorunda değilsin,” dedi.

Elena’nın gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Ben mi? Ne dedim ki? Sadece refakatçi yaşlı bir kadınla yıllardır yalnız yaşayan bir adamla ilgili bir kelime mi söyledim? Hayır. Tek kelime etmedim. Kendisine iyi bir kadın bulmasının zamanı geldiğiyle ilgili bir şey dedim mi? Yakınından bile geçmez. Ben kendi işime bakarım. Bana bunun için para ödeniyor. Çenemi kapalı tutmalıyım.”

“Konu kapanmıştır,” dedi Sam, yaşlı kadının sözünü keserek.

“Şimdi kapını kapatıyorum. Biftek istemediğine emin misin?”

“Evet. Kırmızı et insanı öldürür.”

“O olmadan da dünya çekilir gibi bir yer değil.”

“Daha çok sebze yemelisin.”

Sam, “İyi geceler, Elena,” dedi ve kapıyı kapattı.

“İyi geceler,” diye seslendi kadın. “İyi eğlenceler.”

Sam başını iki yana sallayarak mutfakın yolunu tuttu. “Beni deli ediyor.”

“Onu çok seviyorsun.”

“Evet. Gabriel’le araları çok iyi. Bazen çok aksi olabiliyor ama Elena aldırış etmiyor. Dikkat ettiysen elinden gelenin en iyisini yapıyor kaldı ki büyükbabam onay vermektense kurtçuk yemeyi tercih eder.”

Francesca evin içinden geçerlerken etraftaki geniş odalara baktı. “Odaları kir alıyor musunuz?”

“Olabilir. Eğer güvenlik işi batarsa bunu düşüneceğim.” Mutfaka yöneldi.

Francesca beyazlatılmış rafli dolaplar ve bölünmüş tezgahlardan çabucak etkilendi. Fransız işi kapılar az ilerideki okyanus manzarasıyla donatılmış olarak açık bırakılmıştı. Fakat Sam’in sözleri dikkatini manzaradan başka bir yöne çekmişti.

Güzel, diye düşündü. Çok güzel. Sam'in durumu bu kadar iyiye peki neden evli ve altı çocuklu değildi şu an?

"Ne düşünüyorsun?" dedi Sam ona doğru bir adım atarak.

"Hiçbir şey. Gözlem modundayım."

"Etrafı mı keşfediyorsun?" diye sordu biraz daha yaklaşırken.

"Tabii." Ve Sam'i keşfediyordu. Hem de kusurlu olup olmasına aldırmaz etmeden...

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Sam.

"Sen de fena değilsin."

Sam sırtarak, "Üst düzey yöneticinin ev halini sevdin mi?" diye sordu.

"Kötü görünmüyor."

Sam kıkırdadı, daha sonra Francesca'ya doğru bir adım attı ve ellerini onun bluzunun üzerine koydu. Francesca, Sam onu eğilip öpmeden önceki yarım saniye içinde uyarılmıştı.

Ağzının hafifçe dokunuşu Francesca'yı ona doğru yöneltti. Vücudunun oylumları yavaşça hayata karışıyordu. Parmaklarını Sam'in omuzlarına koyduğunda gücünü ve sıcaklığını hissetti.

İçi ılık ılık oldu ve sonra erimeye başladı sanki. Bacakları titriyordu. İç geçirdi ve ona doğru yaslandı. Bu gece güzel geçeceğe benziyordu.

Ve işte oluyordu. Sam ellerini kaldırıp Francesca'nın arkasına doğru götürdü, sonra diliyle alt dudağının üstünden geçti. Francesca hiç karşı koymadı hatta mutfakta durdukları için endişeleniyordu bile. Dudaklarını hafifçe aralayıp onun diline temas ederken bir tanesini bile düşünemese de, tezgahı masa gibi birçok olasılık vardı.

Erotik saatler başlamıştı. Tenleri santim santim birbirine değdikçe titriyordu. Sam çok güzel kokuyordu -- temiz, erkeksi, seksi... Teninin tadı çok daha güzeldi. Dans ettiler, birbirlerini okşadılar ve daha fazlasını keşfetmeye koyuldular. Sam ellerini Francesca'nın kalçalarına götürdü ve hafifçe sıktı.

Francesca da içgüdüsel olarak onun üzerine kayış gibi uzanarak göbeğiyle Sam'in ereksiyonuna dokunuyordu. Sam'in uyarılmasının kanıtı ona hem zevk veriyor hem de onu ürkütüyordu.

Sam öpüşmeyi durdurdu ve ona baktı. Altın ve kahverengi gözlerinde ateş dans ediyordu.

"Demek sen büyükbabamın beni hep dikkatli olmam için uyardığı kızlardansın. Benim gibi adamların başını belaya sokanlardan."

Elleri hâlâ Francesca'nın belindeydi. Francesca dokunuşunun yarattığı etkiyi sevmiştii. Hafifçe Sam'in omuzlarını sıktı. "Başını nasıl derde sokarmışın?"

"Aklma binlerce yol geliyor."

Francesca'nın aklına sadece birkaçı gelmişse de listesi henüz hazır değildi.

Sam'in yüzünü inceledi, kendini seyretmesi hoşuna gidiyordu. Tıpkı Sam'in gördüğü şeyi beğenmesi gibi. Ellerinin durduğu yer hariç birbirlerine dokunmaksızın hiç hareket etmiyorlardı. O an için sadece özel ya da içten demek yeterli değildi çünkü her ikisi de söylenebilirdi.

Francesca'nın içindeki ateş giderek büyüyordu. Ateş önce aşağı karnına doğru indi ve oradan da kalçalarına doğru yayıldı. Vücudu ağırlaşmıştı. Kendini yoğun, şişkin ve ıslak hissediyordu. Bütün bu olanlar... Oysa sadece öpüşmüşlerdi...

Francesca bilmek istemiyordu. Tamam, peki – belki de istiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sam.

"Sana anlatabileceğim bir şey değil."

Sam güldü. "Kulağa oldukça vaat verici geliyor... Haydi, bir şişe şarap açıp verandaya oturalım. Okyanusu seyrederken bir taraftan*da gününün nasıl geçtiğini anlatırsın."

Sam Francesca'yı serbest bırakıp mutfak tezgahına doğru

geçti. Francesca onu izlerken tamamen kuralın dışına çıktığını fark etti. Sam belli ki ne yaptığının bilincindeydi. Eğer dikkatli olmazsa kendini iyice baştan çıkarılmış halde bulacaktı.

Tezgaha yaslanmak için ilerledi. Birden tanıdık bir etiket görmesi onu gülümsetti.

“Görünen o ki seni etkilemişim,” dedi Francesca, Marcelli şarap şişesine dokunarak.

“Pek uğraştırıcı değildi.”

Sam, mantar tıpayı çıkararak her bir Merlot kadehine şarap koydu, sonra da verandaya doğru ilerledi. Öğlen güneşi kızıl-ğaçtan yapılma mobilyaları ve hasır sandalyeleri aydınlatıyordu. Francesca oturduğunda Sam de sediri sandalyelerin arasına yerleştirdi.

“Yaz gecelerine,” dedi Sam kadehini kaldırarak. Francesca kadehini onunkine dokundurdu ve sonra bir yudum aldı. Yaz geceleri... Böylesi bir geceyi daha önce hiç yaşamamıştı. Okyanus manzarası uzakta boylu boyunca uzanıyor, suyun enginliği sonsuz olasılıklar sunuyordu. Yanında ise tenini ürperten ve kalbini hızla çarpmasını sağlayan adam vardı. Bu kesinlikle haftanın ilk on listesindeki anlardan biriydi.

“Günün nasıl geçti anlatsana,” dedi Sam ayaklarını sedire doğru uzatırken. Francesca ise çoktan topuklarını dinlendirmek için bacaklarını boylu boyunca beyaz sandalyeye uzatmıştı. Çıplak ayak parmakları, yakınlıkları ve ev halleri... Bunların hepsi Francesca’ya bunu binlerce kez yapmışlar gibi hissettirmişti. Bu, beklenmedik bir şeydi. Ve bir o kadar da hoştu.

“Kız kardeşim Mia, beni görmeye geldi,” dedi. “Sabah Washington’a gidecek. Mia on sekiz yaşında, Kaliforniya Üniversitesi’ne (UCLA) yeni başladı ve çok zeki bir kız. Siyaset Bilimleri’nde okuyor ve muhtemelen günün birinde dünyayı yönetecek. Bütün bunlar yetmezmiş gibi dil konusunda inanılmaz

yetenekli. Bu yaz altı haftalık bir dil kursuna katılacak. Japonca okumak istiyor.”

Sam Francesca’ya göz ucuyla bakarak “O sadece kız kardeşin mi?” diye sordu.

Francesca ailesini düşündü. “Ne olmasından korkuyorsun?”

“Aile geçmişinizi daha yeni öğreniyorum. Daha mı caydırıcı?”

Francesca şarabından bir yudum aldı. “Büyük büyükbabam, büyük annem ve annemle babam hepsi üzüm bağlarının olduğu büyük bir çiftlikte yaşıyorlar. Kız kardeşim Katie benden bir yaş büyük ve ikiz kardeşim Brenna. Mia en küçüğümüz – dokuz yaş ufak benden.”

Sam etkilenmiş görünüyordu. “Bir daha Gabriel’i şikayet etmeyeceğim.”

“Etmesen iyi olur. Büyükanne Tessa, yani babamın annesi saf İtalyan. Ona göre biraz makarna ile hayatta çözülemeyecek hiçbir şey yoktur. Mary-Margaret O’Shea ise annemin annesidir. Biz ona Anneanne M. deriz. O da İrlandalı, ufak tefek ama iradeli bir kadın. Biz İrlandalı-İtalyan karışımı Katolik bir aileyiz. Ailemiz kalabalık ve değişkendir; hemen her şeyde haçlarımızı çıkarırız.”

Sam güldü. “Onları seviyorsun. Sesinden belli.”

“Tabii seviyorum. Küçük bir ailede büyümek nasıl olurdu hayal bile edemiyorum.”

“Hem artıları hem eksileri var.” Sam şarabını sandalyelerin arasındaki masaya koydu. “Mutfaktaki hünelerimle seni çok memnun edeceğim.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette. Daha şimdiden firma patatesleri koydum. Elena öncesinden salata yapmıştı ve ben de etleri ızgarada pişireceğim.”

Francesca güldü. “Oldukça etkilendim, kokularını hemen he-

men alabiliyorum. Patatesleri fırından kendin çıkarabilecek misin acaba?”

“Kesinlikle. Kendini daha iyi hissedeceksen yardım edebilirsin.”

“Bu çok fazla. Eminim ki bir dahaki gelişimde bana mısır gevreğinin üstüne sütü dökemediğini ve tost yapabildiğini de anlatacağsın.”

“Nereden bildin?” dedi ve ayağa kalktı Sam. “Hadi gel. Beni izle de şaşır biraz.”

Francesca şarabını aldı ve ayağa kalktı. “Elena size fazla geliyor sanırım. Bakıcıya ihtiyacın varmış gibi.”

“Yo, hayır. Diğer bekar erkekler kadar ben de idare edebilirim.”

“Sanırım seninle dalga geçmemeliydim. Ben iyi bir aşçı değilimdir. Gerçi donmuş İtalyan usulü mantıyı kimsenin yapamadığı gibi kaynatabilirim.”

“O da bir şey,” dedi Sam ve elini kendi elinin üzerine koydu.

Francesca içten içe onun liderlik yapmasına izin veriyordu. Kendini iyi hissediyordu. Daha da önemlisi, içi kıpır kıpır ediyordu. Sam’in etrafında olması onu yeni ve heyecanlı bir durum içinde fiziksel olarak algılarını açık tutuyordu. Şimdiye kadar herhangi bir tereddütlü durum, kötüye giden bir konuşma olmamıştı ve bu flört olayları epey iyi görünüyordu.

Salona giderek bir yığın karışık elektronik ekipmanın kenarına geçti.

“Ne dinlemek istersin?”

“Fark etmez.”

Sam CD'lere göz atarken, Francesca da salonda dolanıyordu. Geniş, tıka basa doldurulmuş kanepe, her iki yanında da büyük kolonları olan geniş ekran bir televizyonun tam karşısına konulmuştu.

Francesca sağa doğru döndüğünde kitaplardan fotoğraflara kadar bir sürü şeyin olduğu açık rafları gördü. Sam ve büyükbabası olduğunu tahmin ettiği yaşlı adamla yurtdışında çekilmiş fotoğraflar vardı ve ebeveynlerinden hiçbiri yer almıyordu. Başka bir kadın da yoktu zira bunun iyi bir şey olduğunu düşündü.

Dergiler sehpanın üzerine yayılmıştı. *Time*, *Fortune*, *Car and Driver*. Tam bir erkek diye düşündü. Gülümsedi.

Francesca salonun içindeki turunu tamamladığında yumuşak bir müzik sesi bütün odayı doldurdu.

Sam omzuna dokunarak ona doğru dönmesine yol açtı. Yakınlaştı, her iki elini de Francesca'nın beline koydu.

"Dans edelim," dedi.

Francesca birden bunun uygunsuz kaçacağını düşündü. "Burada? Salonda mı?"

"Mutfakta daha mı rahat olursun?"

"Yo, ben sadece..."

Sam bir açıklama beklemedi. Francesca da Sam'in sabırsızlığını hissetmişti. Sam onu usulca hareket ettirmek yerine; her adımda daha yakınına çekiyordu. Ta ki birbirlerine sımsıkı yapışmaya dek. Francesca ritmi yakaladı ve kollarını Sam'in boynuna dolamak için kaldırdı.

Sam'le yakın temas halindeyken bakışlarının birbirine kenetlendiğini hissetti. Bazı anlar var hayatta diye düşündü puslu bir şekilde. Büyülü anlar. Bu dans, bu gece, bu adam hepsi bu kategoriye giriyordu. Eğer kendisi hayatın sırlarını keşfetmeye ilgili biri olsaydı, Sam harika bir rehber olabilirdi.

Sam üzerine eğilerek dudaklarını yavaşça onunkilere değdirdi. Francesca bu defa hissettiği sızıyı hemen tanıdı. Arzu... Kendini hissettiği duyguya ve öpüşmeye bıraktı. Sam'in dili alt dudağını yalayıp ağzına girdi. Diliyle ona karşılık verdi. Kendini anın tutkusuna bırakırken her yer bulanıklaştı.

Sam yavaşça, derin ve tutkuyla öptü onu. Dili ağzının içinde dönerek tekrar tekrar öpmeye devam etti, ta ki kız tamamen teslim olana kadar. Vücutları kalp ritimleriyle uyumlu erotik müziğin temposuyla hareket ediyordu. Francesca çıldırtan, dizginlenemez bir açlık hissetti. Bu söz verilmiş biftek ve salataya olan açlık değildi. Bu adam onun iştahını açıyordu. Çok uzun bir süre olduğu için kendisiyle alay eden kardeşlerine inanmamıştı, ta ki kendisini boş ve yetersiz beslenmiş gibi hissettiği şu ana kadar. Her tarafına dokunulmasını ve karşılığında da kendi dokunuşlarını canlandırmayı istiyordu. Ateşi ve teslimiyeti hissetmek istiyordu. Kendini bu adama ve ana bırakmak ve gelecekteki kırk sekiz saati sisli bir erotizm içinde geçirmek istiyordu.

Bacaklarının arası beklentiyle sırlıklam olmuştu. Külotu mahvolmuştu. Göğüs uçlarının sertleşmesiyle göğüsleri acıdı. Bütün vücudu aniden gerildi ve kıyafetlerine sığamaz oldu. Her tarafı sızlıyordu.

Bu çılgınca açlığıyla mücadele etmeye çalışarak öpüşmenin yetmediğini düşündü. Vücudunu ve bu zevki daha iyi hissedebilmek için onu kendine doğru bastırdı. İçgüdüler onu ele geçirirken beyni kapanmaya başlamıştı. İçindeki yakıcı açlık büyüdü. Güçlü ve bilinmeyen bu his onu korkutuyor olmalıydı. Başka bir adamla belki ama Sam'le değil...

Sam geri çekildi ve Francesca'ya baktı. Tutku hareketlerini keskinleştirmişti. Nefes alışışı onunki kadar hızlı ve güçlüydü.

"Ne öpüşme ama..." diye mırıldandı Sam. Sesi kalm ve derinden geliyordu.

Francesca konuşmadan ona baktı. "Francesca gözlerinin bana ne anlattığı ile ilgili bir fikrin var mı? Eğer bana evet demiyorlarsa hemen konuşsan iyi olur."

Francesca mantığın devreye girmesi için bekledi. Fakat hiçbir şey olmadı.

“Sanırım söyleyecek hiçbir şeyim yok,” diye fısıldadı.

Sam başparmağını Francesca’nın ağzının etrafında gezindirerek, “Tümüyle bir fantezi malzemesisin. Bunu biliyor muydun?” dedi.

O ve fantezi mi? İşe yaramıştı. Francesca uzandı ve onu öptü.

Sam derin bir iç çekişle karşılık verdi. Francesca’nın yüzünü kavradı, onu derinden öptü. Öylece dans etmeyi bıraktılar. Francesca da aldırış etmedi, karşısındaki adam ve içindeki ateş hariç hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sam ellerini Francesca’nın omuzlarına koydu sonra ellerine doğru kaydırıldı.

Bir yandan çenesini ve yanaklarını öperken diğer taraftan salonun dışına doğru çıkarıyordu onu. Koridora geldiler, uzun geniş merdivenleri tırmanmadan önce bir süre birbirlerine sarıldılar.

İkinci kata geldiklerinde Francesca Sam onu koridora doğru çekmeden önce gördüğü parke zeminler, pencereler ve kapılardan daha başka şeyler görmekteydi. Sonunda Sam onu iki kapılı bir odaya sokarak kapıyı arkasından kapattı. Şimdi biraz daha yaklaşarak Francesca’ya dokunuyordu... Her yerine.

Daha sonra onu çevirdi, sırtına, kalçalarına dokunuyordu ve sonunda ellerini kaydırarak beline yerleştirdi. Bir taraftan öpmeye devam etmekteydiler. Sam, diliyle dudaklarını tutkuyla karışık bir şefkatle yalayarak Francesca’nın nefesini kesiyordu.

Francesca döndü ve Sam’e dokundu. Geniş omuzlarına. Sert kasları tişörtünün yumuşaklığına tezat oluşturmaktaydı. Göğsünün genişliğini eliyle takip ederek arkasına doğru bütün vücudunu dolaştı. Sam’in elleri göğüslerine doğru uzanmış, kendininkileri de poposuna doğru daldırmıştı. Hedefe doğru ilerlemekteydiler, Francesca parmaklarını Sam’in etine sıkıca geçirdiğinde o da Francesca’nın sert ve hassas göğüs uçlarını yalamaya başladı.

İkisi de nefes nefese kalmıştı.

Francesca'nın içindeki arzu şiddetlenmişti. Göğüslerine en son ne zaman dokunulduğunu anımsayamamıştı. Aç teninde böylesine sert bir okşama ve darbeler hissetmeyeli kaç yıl olmuştu?

Sam bütün kıvrımları kavradı ve öpüşmeyi bırakarak aşağılara kayd. Elbisesi ve sutyeninin arasından onun nefesini hissetti.

Sam'in küçük ısırığıyla neredeyse çılgık atacaktı.

Sam elbisesinin önündeki düğmelere uzandı. Bir taraftan tişörtünü çıkarmak için pantolonunun belinden çekiyordu. Francesca belli belirsiz geçmişte ne kadar utangaç olduğunu ve yatakta kendini tuttuğunu hatırladı. Muhtemelen yine öyle olacaktı. Sadece şu an, tıpkı bir davul gibi çalınmasına ihtiyaç duyarken değil. Yanıp tutuşuyordu. Bacaklarının arasında yeterince kaygan ve hazzı olana kadar ıslaklık giderek artıyordu. Sam'in ellerini göğüslerinde ve bacak arasında istiyordu. Ağzının her yerinde dolaşmasını istiyordu. Titriyor, sarsılıyor ve adeta ihtiyaç duyuyordu. Sam düğmelerini çözdü ve elbisesini omuzlarından aşağı doğru sıyırdı. Francesca kollarını yere uzatarak külotunu ve sutyenini çıkarmasını izledi.

Sam'in bakışı onu zapt etmişti, nefes nefese "Çok çekici," dedi.

"Sıra bende," dedi Francesca Sam'in tişörtünü çıkarırken. "Çıkaralım şunu!"

Sam güldü. "Tabii hanımefendi."

Sam daha iyisini yaptı ve tişörtünü çıkardıktan sonra kemerini çözerek pantolonunu yere doğru attı.

Francesca harika kıvamdaki kasları kavradı, saçları göğsüne düşüyordu ve Sam'in ereksiyonu kasıklarını gerginleştirmişti. Büyük ayakları var, diye düşündü Francesca; uzunluğu ve kalınlığı onu şaşırtmıştı.

Sonra düşünmeyi bıraktı çünkü Sam ona dokunuyordu.

Omuzlarını, gövdesini, kolaylıkla kopçasını çözebileceği sırtını okşuyordu. Askılarını biraz indirdiğinde göğüslerini kavradı ve öpmeye başladı.

Aralarında yoğun bir çekim gücü vardı. Sam, parmaklarıyla göğüslerini avuçlarken, ağzı da anın büyüüne kapılmış olarak çalışıyordu.

Francesca inledi, kıvrandı. Neredeyse külotunun üzerine boşalacaktı. Yeniden adama dokundu, ona daha yakın olmak istiyordu. Bacaklarını Sam'ın bedenine sarmak ve içine girmesine izin vermek için vücudunu iyice onunkine bastırdı. Sam ikisini birden yatağa doğru götürmeye başladığında rahatlayarak adeta inledi.

Yatağa geldiklerinde Sam başucundaki komodinin çekmece-sini çekti ve bir kondom çıkardı. Bu kadar pratik bir şeyi görmek Francesca'yı kendine getirmeliydi ama onun akli çoktan başından gitmişti. Kondoma baktı, bir an için durdu ve daha sonra kalan iç çamaşırlarını da çıkartıp kendini yatağa bıraktı.

Sam da hemen yanına gelmişti. Çıplak ve aç bir şekilde birbirlerine sarıldılar. Hassas göğüs uçlarını öpmek için eğilirken bir elini de Francesca'nın bacaklarına doğru kaydırmıştı.

Parmaklarının ilk dokunuşuyla Francesca ona doğru gerildi. Adeta onu tamamen içine almak istemişti. Sam'e duyduğu açlık ve ihtiyaç hissi nabzının hızlanmasına, kalçalarının hareket etmesine yol açıyordu.

Ona doğru uzanarak, "Daha fazla," diye mırıldandı. "Dokun bana..." Sam o noktayı bulmuştu. Gerçek zevkin noktası. Parmaklarını hafifçe bastırıp yumuşak ve mükemmel hareketlerle ovmaya devam etti. Francesca'nın başı yastığa düşmüş, zevkten nefesi kesilmişti.

Bu fazla iyiydi. Vücudu kasılıyor, kıvrılıyordu ve kaybolup gitmişti. Yaşadığı, orgazm titremesine ve inlemesine neden ol-

muştı. Zevk dalgası içinde kendini kaybetmiş bir haldeydi. Bu hatırladığımdan çok daha iyi, diye düşündü. Sıcaklık vücudunda yayılmaya başlamıştı. Ölümlü bir adam için kesinlikle fazla iyi bir deneyimdi. Titremeler hafiflediğinde, önce bir, sonra diğer gözünü açtı. Sam hem hoşnut hem de bir o kadar şaşkın görünüyordu. Francesca elinde olmadan sıırttı.

“Çok uzun zaman olmuştu da,” diye itiraf etti.

Sam ona yumuşak hareketlerle dokunmaya devam etti. “Ben de tam burada senin bana ne kadar iyi olduğumu söyleyeceğini sanmıştım.”

“Ve tabii bir de o var.”

Francesca, Sam’in bakışlarını, ağzını, saçlarının alnına düşmüş halini inceledi. Aferatıfını almış olabilirdi ama bu adama olan açlığı henüz son bulmamıştı.

Ona doğru uzanarak aralarındaki mesafeyi kaldırdı ve sertliğini eline aldı. Tek bir hareketiyle Sam’in inlemesini sağlamıştı bile

“Bence bir test sürüşü yapmalıyız. Ne dersin?”

“İşte tam bana göre bir kadın!”

Sam kondoma uzandı ve hızlıca taktı. Sam içini doldururken Francesca vücudunun adeta esnediğini hissetti. Kendini kaybetmemek için çabaladığı kontroller daha ilk an ortadan kaybolmuştu. İçine doğru girerken Francesca’yı görebilecek şekilde pozisyon aldı. Gözleri birbirine kilitlenmişti.

“Sakın beni pas geçme!” derken sesi derinden ve alçak geliyordu. “O kadar ıslak ve sıcaksın ki, içinde kaybolmak üzereyim.”

Francesca ellerini adamın sırtına koydu. “Peki ya çığlık atma-ya ne dersin? Ben daha önce hiç atmadım, ama sanırım bu sefer atacağım.”

“Bunu en büyük takdir olarak kabul ederim.”

“Ah, harika.”

Ve Sam içinde hareket etmeye başladı. Francesca gözlerini kapadı, kendini Sam’in tekrar tekrar içini doldurmasının zevkine bıraktı. Birkaç seferden sonra gerilim ve rahatlama isteği o kadar artmıştı ki, kendini daha fazla tutamayacağını anladı.

“Ah, Sam,” dedi soluk soluğa ve kendini kaybetti. Kollarını adamın beline dolamış, daha da derinlere inmesi için onu kendine çekmişti. Sert ve zevk dolu birleşmeler Francesca’yı sarstı, nefesini kesti. Hatta çığlık bile attırdı. Ve orgazmı hâlâ bitmemişti. Sam’in titreyip gerilmesiyle zirve yaptı. Sam’in vücudu gerildi ve sonunda kendini Francesca’nın vücuduna bıraktı.

Francesca, Sam’in altında yatarken yavaşça gözlerini açtı. Kendini iyi hissediyordu. Hatta iyiden de öte, harikaydı. Mucizeler yaratabilirdi. Sevişmeleri muhteşemdi, inanılmazdı. Yeniden yapmak istiyordu...

Oysa gerçeklik su yüzüne çıkmak için o anı seçmişti. Bir an için yüzü adeta yanmışçasına parıldarken, bir sonraki dakika neredeyse nefes alamaz hale gelmişti. Panik vücudunu kaplamış ve adeta sinmesine neden olmuştu.

Sam kollarıyla bedenini yukarı kaldırdı ve muzırca gülümse-di. “Özür dilerim. Seni ezmek istememiştim.”

“Önemli değil,” diye karşılık veren Francesca Sam’i bir kenara itip özgürlüğe kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Ne yazık ki hislerinin yüzüne yansımaya engel olamamıştı.

“Sorun-ne?” diye kaşlarını çatı Sam.

“Hiçbir şey.” Francesca yutkundu, doğruyu söylemesi gerektiğini biliyordu. “Her şey... Ben sadece...” Derin bir nefes aldı. “Hiçbir şekilde evlenmek istemiyorum.”

5

Sam'in penisi o dakikada fındık gibi büzüldü. Dizlerinin üzerine çömeldi ve Francesca'nın içinden çıkarak yatağın kenarına kaydı. Prezervatifi fırlatarak Francesca'ya döndü.

Francesca sırt üstü uzanmaktaydı; dudakları şişmiş, yüzü kızarmıştı. İnanılmaz görünüyordu. Dehşet seksiydi. Ve çılgın. Tanrım...

Bu kadar erkenden yatağa girmekten daha fazlasını biliyordu Sam. Aşağı yukarı on yıldır bundan vazgeçmişti. Bir kadınla aynı yatağı paylaşmadan önce onu tanımayı tercih ediyordu haklı olarak.

Francesca alt dudağını ısırды. "Yanlış anlaşıldı. Demek istediğim, evlilik teklifi ya da buna benzer bir şey teklif etmediğini biliyorum."

"Tamam." Bu cevap doğru yönde atılmış bir adımdı.

Sam ayağa kalktı. Francesca'nın külotunu, sutyenini ve elbisesini topladı ve ona uzattı. Francesca elbisesini üzerine geçirip düğmelerini ilikleyinceye kadar ona bakmadan kendisi de kotunu giydi.

Elbisesinin önünü kapatınca mindere yaslandı Francesca. "Gerçekten harikaydı," dedi, belli belirsiz yatağa doğru hareket etti ve Sam'e döndü.

“Kimseyle bu kadar kısa sürede birlikte olmadım ve...” durdu ve iç geçirdi. “Kız kardeşlerime söz...” tekrar durdu.

Sam yatağa yaklaşmamak konusunda temkinliydi hâlâ. “Evlenmek istemediğini söyledin.”

Francesca birden canlanarak, “Doğru. İstemiyorum.” Güldü. “Demek istediğim hayatıma müdahale edilsin istemiyorum.” Başını iki yana salladı. “Bütün bu romantik evlilik olayları beni gerçekten ilgilendirmiyor. Bir kere evlendim ve sevemedim. Todd öldükten sonra, birileriyle çıkmayı denesem de karşı taraf her zaman ilişkiyi bir üst seviyeye taşımak istedi. Bu sana da korkunç gelmiyor mu?”

“Hayır,” diye karşılık verdi Sam biraz daha sakinleşerek. “Demek evlenmek isteyeceğim için seninle yattığımı düşündün?”

Francesca elleriyle yüzünü kapattı. “Kulağa korkunç geliyor.” Ellerini yanına koyarak Sam’e baktı. “Sadece bu kadın-erkek mevzularından vazgeçtim çünkü sıkıntı veriyor. Zaten ailem tarafından yeterince suçlandım. Kardeşlerim ve benim yuva kurmamızı ve düzinelerce bebek sahibi olmamızı istiyorlar. Ben bu suçluluk duygusuyla yaşıyorum çünkü boş veremiyorum, ama gene de bana istediklerini yaptırabilmeleri için yeterli değil bu. Okulum ve birkaç yıl ileride beni bekleyen büyük bir kariyerim var. Şimdiye kadar bu yetiyordu bana. Tek özlediğim, şey, mm...” Boğazını temizledi ve yatakta yer değiştirdi.

Sam anında anladı. “Seks!” dedi pis pis gülerek.

“Olabilir, evet!”

Sam’in tedirginliği tamamen uçup gitmişti ve onun çığının teki olduğunu düşündüğüne pişman oldu içinden.

“Benimle bir ilişki yaşamak istemiyorsun,” dedi Sam.

“Çok tatlısın,” diye karşılık verdi Francesca. “Gerçekten harika bir adamsın.”

Sam kahkaha atarak yatağa yaklaştı. “Dürüst ol.”

“Tamam. Kalpler, çiçekler istemiyorum yani en azından uzun bir süre.”

“Ha ha.” Sam yanına oturdu ve elini tuttu. “Ama ufak bir şaplak ve gıdıklanmaya hayır demezsin.”

Francesca gözlerini açarak, “Şaplak falan isteyeceğimi zannetmiyorum,” dedi.

“Kıçına kocaman bir şaplağa ne dersin?”

“Sadece ben atarsam.”

Sam sırtıttı. “Olmaz. Burada erkek benim.”

Francesca Sam’e doğru döndü. “Bu evlilik olayını birden söylediğim için çok üzgünüm. Sevişmemiz muhteşemdi ve sonrasında panik yaptım.”

“Ben de. Kızdığımı sandım.”

Francesca güldü. “Hayır, sadece verdiğim fiziksel tepkiye şaşırdım hepsi bu.”

Sam onun yüzüne dokundu. Güzel, uyumlu ve ilişkinin geleceğiyle ilgilenmiyor. Ve dürüst. Hepsinden daha değer verdiği tek şey.

“Ben de tek eşlilikle ilgileniyorum,” dedi kızın yanağını avucuna alarak. “Evlilik planı yok.”

“Sahi mi?”

“Elbette. Ben de yaşadığım tecrübeden pek memnun kalmadım.”

Francesca derin bir soluk aldı. “Peki. Hızlı ilerleme riskine karşı soruyorum, duygusal bağların olmadığı, cinselliğe dayanan tek eşli ilişkiye açık mısın?”

Uzun süre düşünmesi gerekmemiştir. Özellikle de soruyu soran böyle çekici bir kadinken... “Kesinlikle, evet.”

Francesca Sam’le olan ilişkisinin orgazmı zirveye çıktığını düşünmüştü. Ama belki de böyle bir yargıya varmak için aceleci davranmıştı.

İstemediğın hiçbir şey olmadan, istediğın her şeye sahip olmak mümkün müydü?

“Birbirimizi istediğımız zaman göreceğiz,” diye ekledi Sam. “İyi sohbet, bol kakhaha ve yatakta geçen uzun saatler. İkimizden biri bitirmek istediğinde bitireceğiz.”

“Umuda kapılmak yok. Nefret etmek yok. Anlaştık mı?”

Francesca’nın zihnini yaramaz düşünceler doldurmuştu. Tanrı onu muhtemelen bunun için cezalandıracaktı; ama buna değdi.

“Anlaştık.”

Ertesi sabah Francesca geç kahvaltı için çiftliğe vardığında, içinde herkesin olan biteni fark edeceğine dair kötü bir his vardı. Etrafa yaydığı ışıltıyı hissedebiliyordu ve yüzünde engel olamadığı bir gülümseme vardı.

Bu tamamen onun hatası değildi. Anlaşmaya vardıktan sonra Sam’le bütün geceyi sevişerek geçirmişlerdi. Gece yarısı bir şeyler yemek için mutfığa inip tekrar Sam’in odasının sessiz ve şehvetli karanlığına gömülmüşlerdi.

Sam’in etkisinden çıkabilmesinin tek yolu, ailesiyle haftalık kahvaltıyı kaçırırsa büyükannelerinin FBI’yı bile peşine takabilecek olduğunu bilmesiydi. Ve Sam’i yanında getiremezdi. Onun evliliğe uygun bir adamla beraber görülmesi evin düğün çanlarının sesiyle dolmasına sebep olurdu. Ve bu kesinlikle ikisinin de istediğı bir şey değildi.

Francesca arabasından atlayıp büyük İspanyol stili evin arka kapısına yöneldi. Haziran ayının başıydı ve her çeşit bitki canlılıkla açıyordu. Uzun ağaçlar evin arka tarafını gölgelendirmişti. Garaj tarafındaki sebze bahçesi gün ışığına boğulmuştu. Sarmaşıklar hafif esintiyle dans ederek hışırdıyordu.

Arka kapı aniden açıldı. “Francesca!”

Francesca kollarını uzatmış Büyükanne Tessa'ya baktı ve gülümsedi. "Buraya gel kızım, özledik seni."

Francesca eve doğru koşup üç basamaktan atlayarak büyükanneyi kucakladı. "Nasılsın? İyi hissediyor musun?"

"Yaşlıyım. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Ama hâlâ buradayım. Bu da yeter." Torununu bıraktı ve uzanıp yanağından bir makas aldı. "Hâlâ çok güzelsin. Ama artık çok genç sayılmazsın. Evlenmen gerek, Francesca. Bebeklerin olmalı. Artık zamanı geldi."

Normalde aile baskısını sinir bozucu bulsa da bugün üzerindeki havayı kimse bozamazdı. "Daha fazla yaşlanmadan... Değil mi büyükanne?"

"Otuz yaşını geçmiş kadınlar," dedi büyükanne kendinden emin bir şekilde. "Okudum. Uzaylılar tarafından kaçırılmak bir erkek bulmaktan daha olası sizin için. Sadece 3 yılın kaldı, Francesca. Boşa harcama."

Francesca güldü. Büyükanne'nin coşkusundan yanağı sızlamıştı. Fakat bu acı evlenip çoluk çocuğa karışması için yapılan baskı kadar tanındıktı. Son üç yılda, bu yönde yapılan imalar daha gözle görülür olmuştu. Ayrıca ablasının iyi geçen nişanından sonra da aile baskıyı artırmıştı.

Eğer Sam'den bahsetseydi, bir adam bulması konusunda peşini bırakırlardı. Fakat aynı zamanda düğün tarihi belirlemek için onunla tanışmak da isterlerdi. Sam'le bağlanmamak üzerine yaptığı anlaşmayı bilseler, anne ve babasını onunla uzun bir konuşma yapmaya zorlardı. En iyisi yalnızı oynamaktı.

"Konuş onunla," dedi Büyükanne Tessa, havadar mutfığa girerken.

Büyükanne M, Francesca'nın anne tarafından büyükannesi ve dünyanın geri kalanı için Mary Margaret O'Shea, granit tezgahta yuvarladığı hamurun üzerinden baktı.

"Francesca! Sevgili kızım." Ellerini üzerindeki önlüğe sildi.

Francesca başka bir kucaklaşma için yürüdü – bu sefer yanak sıkma yok – ve eğilip ufak kadını kucakladı.

“Büyükanne Tessa yeniden evlenmemi istiyor,” dedi Francesca alaycı bir şaşkınlıkla. “Sen ne düşünüyorsun?”

Büyükanne M. başını sallarken beyaz bukleleri zıplıyordu. “Büyüklerine karşı saygılı olman gerekiyor, küçük hanım, alay etmen değil. Senin mutluluğunu istiyoruz.”

“Hamile kalmamı istiyorsunuz.” Soğuyan raftan bir çörek kaptı.

“Evli ve hamile,” diye düzeltti Büyükanne Tessa.

Büyükanne M. sırtıttı. Mavi gözlerindeki bakışlar şakayla dans ediyordu. “Bilemiyorum, Tessa. Düşündüm de, belki kendisini bir ufaklıkla fırının içinde bulduğunda Francesca’yı affedebiliriz.”

Francesca kıkırdadı. Yine de bu sohbeta katılmaya çalışmadı. Bunun yerine hâlâ dumanı tüten çöreği ikiye bölüp küçük bir ısı- rık aldı. Sert, altın-kahve kabuğun içindeki mükemmel kıvamlı yumuşak portakal aroması ağzının içinde dağılıyordu.

“İnanılmaz. Bir çörek dersi daha yapacağız, Büyükanne M. Bunlardan evde de yapabilmek istiyorum.”

Büyükanne M. başını sallayarak onaylamadan önce ona şef- katle baktı ve yuvarladığı hamurlara geri döndü.

“Çok hoş bir kızsın ama mutfakta pek başarılı olduğun söy- lenemez.”

“Birkaç yıl önce şu pasta süsleme kursuna gitmiştim.”

“Baban yediği o bir dilimle az daha boğuluyordu,” diye hatı- rlatı Büyükanne Tessa.

Francesca haklı olduklarını biliyordu. Bu konuda kurslar al- maya devam etmesine rağmen, iş yemek pişirmeye geldiğinde tam bir felaketti. Psikoloji derecesine karşın; ailesinin evlenmesi ve çocuk yapması konusundaki taleplerini karşılayamadığı için

suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Bu nedenle domestik yeteneklerini geliştirerek bunun yerini doldurmaya çalışıyordu.

“Pastanın üzerindeki çiçekler güzeldi.”

“Öyleydi,” diye onayladı Büyükanne M. “Ve güzel bir turp çiçeği yapmıştın.”

Francesca çörekten bir ısırık daha aldı ve bulaşık makinesinin üzerindeki dolaba uzanıp bir bardak kaptı. “Yemeklerimin bir stili olup içinin boş olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Bu yaz Çin yemekleri kursuna katılmayı planlıyordum.”

“Sana bir adamın kalbini kazanmaya çalışıyorsan, bize uğrayıp biraz mantı almanı söylüyoruz,” diye karşılık verdi Büyükanne Tessa neşeyle. “Dolabımda her zaman bulunur, et sosuyla birlikte.”

İstediği şey bir erkeğin kalbini kazanmak değildi. “Mia’nın uçağı zamanında kalktı mı?” diye sordu konuyu değiştirmek için.

“Senden hemen önce Washington’a vardığını söylemek için aradı. Dil kursunu seveceğini biliyorum ama onu burada özleyeceğiz.”

“Onun da bizi özleyeceğine eminim,” dedi Francesca ve Mia’nın kongre asistanlarıyla gezme planlarını hatırladı. Her nedense bu şartlar altında, küçük tatlı kız kardeşinin ev hasreti çekemeyecek kadar meşgul olacağını düşündü.

Bir çörek daha almak için uzandı ancak aldığı tek şey eline yediği şaplak oldu. “Brenna dışarıda, o yüzden sofrayı sen hazırlayacaksın. Önce ellerini yıka,” dedi Büyükanne Tessa.

Francesca güldü. “Peki efendim.”

Büyükannesi ona bakmak için döndü. Büyükanne Tessa kızgın bakmaya çalışırken kaşları tek bir çizgi halini almıştı.

“İkinizi de çok seviyorum,” dedi birden büyükannelerine sarılarak. Merdivenlerin altındaki banyoya gitmek için koridora çıktı.

“Güzel porselenleri kullan!” diye seslendi Büyükanne Tessa arkasından.

“Uzun süre yalnız başına olacaksın tatlım,” dedi annesi ona dikkatle bakarak.

Colleen O’shea Marcelli güçlü özellikleri olan ufak bir kadındı, koyu saçlar ve modaya uygun bir giyim zevki vardı. Sıradan bir kahvaltıda bile bir fotoğraf çekimine katılabilecek kadar iyi görünürdü. Francesca kolsuz bir elbise giyiyordu. Çünkü Marcelli kızlarının akşam yemeklerinde ve Pazar yemeklerinde şort veya pantolon giymeleri yasaktı. Annesi orijinal tasarım ürünler satan pahalı mağazalardan alışveriş yaparken, Francesca ekstra ucuz outlet mağazalardan ve boyu kendisiyle hemen hemen aynı olan tek kız kardeşi Brenna’nın nadiren attığı kıyafetlerden giyiniyordu.

Geniş masanın karşısında Brenna ve büyükbabası gelecek hasattan konuştular. Babası Marco Marcelli annesinin söylediği her şeyi başıyla onaylarken, büyükbaba ve büyükanneleri daha sonra hangi filme gideceklerini tartışıyorlardı. Bu da demek oluyordu ki annesi ve babası şimdiden yapacakları atakları planlamışlardı.

“5 yıl,” dedi annesi. “Francesca, Todd’un hatırasına bağlılığı evliliğin için bir artı ama sen hâlâ genç bir kadınsın. Hayatının geri kalanında onun yasını mı tutacaksın?”

Francesca büyükannesinin, dönüşü olmayan yaşa yaklaştığı konusunda kendisini uyardığına dikkati çekmeyi düşündü. En azından evlilik pazarında.

Bininci kez dürüst olmayı ve evliliğin kendisini çekmediğini itiraf etmeyi düşündü. Todd’la evliliği tam bir felaketti. Görünürde başarılı bir bankacı olan adam, bir kadına eş olamamıştı. Onun yerine yanında bir süs olmasını istemişti. Todd’un bir araba kazasıyla vaktinden önce ölümü, savurgan hayatlarının gelirle

Francesca sağa doğru döndüğünde kitaplardan fotoğraflara kadar bir sürü şeyin olduğu açık rafları gördü. Sam ve büyükbabası olduğunu tahmin ettiği yaşlı adamla yurtdışında çekilmiş fotoğraflar vardı ve ebeveynlerinden hiçbiri yer almıyordu. Başka bir kadın da yoktu zira bunun iyi bir şey olduğunu düşündü.

Dergiler sehpanın üzerine yayılmıştı. *Time*, *Fortune*, *Car and Driver*. Tam bir erkek diye düşündü. Gülümsedi.

Francesca salonun içindeki turunu tamamladığında yumuşak bir müzik sesi bütün odayı doldurdu.

Sam omzuna dokunarak ona doğru dönmesine yol açtı. Yakınlaştı, her iki elini de Francesca'nın beline koydu.

"Dans edelim," dedi.

Francesca birden bunun uygunsuz kaçacağını düşündü. "Burada? Salonda mı?"

"Mutfakta daha mı rahat olursun?"

"Yo, ben sadece..."

Sam bir açıklama beklemedi. Francesca da Sam'in sabırsızlığını hissetmişti. Sam onu usulca hareket ettirmek yerine; her adımda daha yakınına çekiyordu. Ta ki birbirlerine sımsıkı yapışmaya dek. Francesca ritmi yakaladı ve kollarını Sam'in boynuna dolamak için kaldırdı.

Sam'le yakın temas halindeyken bakışlarının birbirine kenetlendiğini hissetti. Bazı anlar var hayatta diye düşündü puslu bir şekilde. Büyülü anlar. Bu dans, bu gece, bu adam hepsi bu kategoriye giriyordu. Eğer kendisi hayatın sırlarını keşfetmeye ilgili biri olsaydı, Sam harika bir rehber olabilirdi.

Sam üzerine eğilerek dudaklarını yavaşça onunkilere değdirdi. Francesca bu defa hissettiği sızıyı hemen tanıdı. Arzu... Kendini hissettiği duyguya ve öpüşmeye bıraktı. Sam'in dili alt dudağını yalayıp ağzına girdi. Diliyle ona karşılık verdi. Kendini anın tutkusuna bırakırken her yer bulanıklaştı.

Sam yavaşça, derin ve tutkuyla öptü onu. Dili ağzının içinde dönerek tekrar tekrar öpmeye devam etti, ta ki kız tamamen teslim olana kadar. Vücutları kalp ritimleriyle uyumlu erotik müziğin temposuyla hareket ediyordu. Francesca çıldırtan, dizginlenemez bir açlık hissetti. Bu söz verilmiş biftek ve salataya olan açlık değildi. Bu adam onun iştahını açıyordu. Çok uzun bir süre olduğu için kendisiyle alay eden kardeşlerine inanmamıştı, ta ki kendisini boş ve yetersiz beslenmiş gibi hissettiği şu ana kadar. Her tarafına dokunulmasını ve karşılığında da kendi dokunuşlarını canlandırmayı istiyordu. Ateşi ve teslimiyeti hissetmek istiyordu. Kendini bu adama ve ana bırakmak ve gelecekteki kırk sekiz saati sisli bir erotizm içinde geçirmek istiyordu.

Bacaklarının arası beklentiyle sıırsıklam olmuştu. Külotu mahvolmuştu. Göğüs uçlarının sertleşmesiyle göğüsleri acıdı. Bütün vücudu aniden gerildi ve kıyafetlerine sığamaz oldu. Her tarafı sızlıyordu.

Bu çılgınca açlığıyla mücadele etmeye çalışarak öpüşmenin yetmediğini düşündü. Vücudunu ve bu zevki daha iyi hissedebilmek için onu kendine doğru bastırdı. İçgüdüler onu ele geçirirken beyni kapanmaya başlamıştı. İçindeki yakıcı açlık büyüdü. Güçlü ve bilinmeyen bu his onu korkutuyor olmalıydı. Başka bir adamla belki ama Sam'le değil...

Sam geri çekildi ve Francesca'ya baktı. Tutku hareketlerini keskinleştirmişti. Nefes alışını onunki kadar hızlı ve güçlüydü.

"Ne öpüşme ama..." diye mırıldandı Sam. Sesi kalın ve derinden geliyordu.

Francesca konuşmadan ona baktı. "Francesca gözlerinin bana ne anlattığı ile ilgili bir fikrin var mı? Eğer bana evet demiyorlarsa hemen konuşsan iyi olur."

Francesca mantığın devreye girmesi için bekledi. Fakat hiçbir şey olmadı.

“Sanırım söyleyecek hiçbir şeyim yok,” diye fısıldadı.

Sam başparmağını Francesca’nın ağzının etrafında gezindirerek, “Tümüyle bir fantezi malzemesisin. Bunu biliyor muydun?” dedi.

O ve fantezi mi? İşe yaramıştı. Francesca uzandı ve onu öptü.

Sam derin bir iç çekişle karşılık verdi. Francesca’nın yüzünü kavradı, onu derinden öptü. Öylece dans etmeyi bıraktılar. Francesca da aldırış etmedi, karşısındaki adam ve içindeki ateş hariç hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sam ellerini Francesca’nın omuzlarına koydu sonra ellerine doğru kaydırıldı.

Bir yandan çenesini ve yanaklarını öperken diğer taraftan salonun dışına doğru çıkarıyordu onu. Koridora geldiler, uzun geniş merdivenleri tırmanmadan önce bir süre birbirlerine sarıldılar.

İkinci kata geldiklerinde Francesca Sam onu koridora doğru çekmeden önce gördüğü parke zeminler, pencereler ve kapılardan daha başka şeyler görmekteydi. Sonunda Sam onu iki kapılı bir odaya sokarak kapıyı arkasından kapattı. Şimdi biraz daha yakınlaşarak Francesca’ya dokunuyordu... Her yerine.

Daha sonra onu çevirdi, sırtına, kalçalarına dokunuyordu ve sonunda ellerini kaydırarak beline yerleştirdi. Bir taraftan öpmeye devam etmekteydiler. Sam, diliyle dudaklarını tutkuyla karışık bir şefkatle yalayarak Francesca’nın nefesini kesiyordu.

Francesca döndü ve Sam’e dokundu. Geniş omuzlarına. Sert kasları tişörtünün yumuşaklığına tezat oluşturmaktaydı. Göğsünün genişliğini eliyle takip ederek arkasına doğru bütün vücudunu dolaştı. Sam’in elleri göğüslerine doğru uzanmış, kendininkileri de poposuna doğru daldırmıştı. Hedefe doğru ilerlemekteydiler, Francesca parmaklarını Sam’in etine sıkıca geçirdiğinde o da Francesca’nın sert ve hassas göğüs uçlarını yalamaya başladı.

İkisi de nefes nefese kalmıştı.

Francesca'nın içindeki arzu şiddetlenmişti. Göğüslerine en son ne zaman dokunulduğunu anımsayamamıştı. Aç teninde böylesine sert bir okşama ve darbeler hissetmeyeli kaç yıl olmuştu?

Sam bütün kıvrımları kavradı ve öpüşmeyi bırakarak aşağılara kayd. Elbisesi ve sutyeninin arasından onun nefesini hissetti.

Sam'in küçük ısırığıyla neredeyse çılgılık atacaktı.

Sam elbisesinin önündeki düğmelere uzandı. Bir taraftan tişörtünü çıkarmak için pantolonunun belinden çekiyordu. Francesca belli belirsiz geçmişte ne kadar utangaç olduğunu ve yatakta kendini tuttuğunu hatırladı. Muhtemelen yine öyle olacaktı. Sadece şu an, tıpkı bir davul gibi çalınmasına ihtiyaç duyarken değil. Yanıp tutuşuyordu. Bacaklarının arasında yeterince kaygan ve hazzı olana kadar ıslaklık giderek artıyordu. Sam'in ellerini göğüslerinde ve bacak arasında istiyordu. Ağzının her yerinde dolaşmasını istiyordu. Titriyor, sarsılıyor ve adeta ihtiyaç duyuyordu. Sam düğmelerini çözdü ve elbisesini omuzlarından aşağı doğru sıyırdı. Francesca kollarını yere uzatarak külotunu ve sutyenini çıkarmasını izledi.

Sam'in bakışı onu zapt etmişti, nefes nefese "Çok çekici," dedi.

"Sıra bende," dedi Francesca Sam'in tişörtünü çıkarırken. "Çıkaralım şunu!"

Sam güldü. "Tabii hanımefendi."

Sam daha iyisini yaptı ve tişörtünü çıkardıktan sonra kemerini çözerek pantolonunu yere doğru attı.

Francesca harika kıvamdaki kasları kavradı, saçları göğsüne düşüyordu ve Sam'in ereksiyonu kasıklarının gerginleştirmişti. Büyük ayakları var, diye düşündü Francesca; uzunluğu ve kalınlığı onu şaşırtmıştı.

Sonra düşünmeyi bıraktı çünkü Sam ona dokunuyordu.

Omuzlarını, gövdesini, kolaylıkla kopçasını çözebileceği sırtını okşuyordu. Askılarını biraz indirdiğinde göğüslerini kavradı ve öpmeye başladı.

Aralarında yoğun bir çekim gücü vardı. Sam, parmaklarıyla göğüslerini avuçlarken, ağzı da anın büyüüne kapılmış olarak çalışıyordu.

Francesca inledi, kıvrandı. Neredeyse külotunun üzerine boşalacaktı. Yeniden adama dokundu, ona daha yakın olmak istiyordu. Bacaklarını Sam'in bedenine sarmak ve içine girmesine izin vermek için vücudunu iyice onunkine bastırdı. Sam ikisini birden yatağa doğru götürmeye başladığında rahatlatarak adeta inledi.

Yatağa geldiklerinde Sam başucundaki komodinin çekmeccesini çekti ve bir kondom çıkardı. Bu kadar pratik bir şeyi görmek Francesca'yı kendine getirmeliydi ama onun aklı çoktan başından gitmişti. Kondoma baktı, bir an için durdu ve daha sonra kalan iç çamaşırlarını da çıkartıp kendini yatağa bıraktı.

Sam da hemen yanına gelmişti. Çıplak ve aç bir şekilde birbirlerine sarıldılar. Hassas göğüs uçlarını öpmek için eğilirken bir elini de Francesca'nın bacaklarına doğru kaydırmıştı.

Parmaklarının ilk dokunuşuyla Francesca ona doğru gerildi. Adeta onu tamamen içine almak istemişti. Sam'e duyduğu açlık ve ihtiyaç hissi nabzının hızlanmasına, kalçalarının hareket etmesine yol açıyordu.

Ona doğru uzanarak, "Daha fazla," diye mırıldandı. "Dokun bana..." Sam o noktayı bulmuştu. Gerçek zevkin noktası. Parmaklarını hafifçe bastırıp yumuşak ve mükemmel hareketlerle ovmaya devam etti. Francesca'nın başı yastığa düşmüş, zevkten nefesi kesilmişti.

Bu fazla iyiydi. Vücutu kasılıyor, kıvrılıyordu ve kaybolup gitmişti. Yaşadığı, orgazm titremesine ve inlemesine neden ol-

muştı. Zevk dalgası içinde kendini kaybetmiş bir haldeydi. Bu hatırladığımdan çok daha iyi, diye düşündü. Sıcaklık vücudunda yayılmaya başlamıştı. Ölümlü bir adam için kesinlikle fazla iyi bir deneyimdi. Titremeler hafıflediğinde, önce bir, sonra diğer gözünü açtı. Sam hem hoşnut hem de bir o kadar şaşkın görünüyordu. Francesca elinde olmadan sıırttı.

“Çok uzun zaman olmuştu da,” diye itiraf etti.

Sam ona yumuşak hareketlerle dokunmaya devam etti. “Ben de tam burada senin bana ne kadar iyi olduğumu söyleyeceğini sanmıştım.”

“Ve tabii bir de o var.”

Francesca, Sam’in bakışlarını, ağzını, saçlarının alnına düşmüş halini inceledi. Aperatifini almış olabilirdi ama bu adama olan açlığı henüz son bulmamıştı.

Ona doğru uzanarak aralarındaki mesafeyi kaldırdı ve sertliğini eline aldı. Tek bir hareketiyle Sam’in inlemesini sağlamıştı bile

“Bence bir test sürüşü yapmalıyız. Ne dersin?”

“İşte tam bana göre bir kadın!”

Sam kondoma uzandı ve hızlıca taktı. Sam içini doldururken Francesca vücudunun adeta esnediğini hissetti. Kendini kaybetmemek için çabaladığı kontroller daha ilk an ortadan kaybolmuştu. İçine doğru girerken Francesca’yı görebilecek şekilde pozisyon aldı. Gözleri birbirine kilitlenmişti.

“Sakin beni pas geçme!” derken sesi derinden ve alçak geliyordu. “O kadar ıslak ve sıcaksın ki, içinde kaybolmak üzereyim.”

Francesca ellerini adamın sırtına koydu. “Peki ya çığlık atma-ya ne dersin? Ben daha önce hiç atmadım, ama sanırım bu sefer atacağım.”

“Bunu en büyük takdir olarak kabul ederim.”

“Ah, harika.”

Ve Sam içinde hareket etmeye başladı. Francesca gözlerini kapadı, kendini Sam’in tekrar tekrar içini doldurmasının zevkine bıraktı. Birkaç seferden sonra gerilim ve rahatlama isteği o kadar artmıştı ki, kendini daha fazla tutamayacağını anladı.

“Ah, Sam,” dedi soluk soluğa ve kendini kaybetti. Kollarını adamın beline dolamış, daha da derinlere inmesi için onu kendine çekmişti. Sert ve zevk dolu birleşmeler Francesca’yı sarstı, nefesini kesti. Hatta çığlık bile attırdı. Ve orgazmı hâlâ bitmemişti. Sam’in titreyip gerilmesiyle zirve yaptı. Sam’in vücudu gerildi ve sonunda kendini Francesca’nın vücuduna bıraktı.

Francesca, Sam’in altında yataarken yavaşça gözlerini açtı. Kendini iyi hissediyordu. Hatta iyiden de öte, harikaydı. Mucizeler yaratabilirdi. Sevişmeleri muhteşemdi, inanılmazdı. Yeniden yapmak istiyordu...

Oysa gerçeklik su yüzüne çıkmak için o anı seçmişti. Bir an için yüzü adeta yanmışçasına parıldarken, bir sonraki dakika neredeyse nefes alamaz hale gelmişti. Panik vücudunu kaplamış ve adeta sinmesine neden olmuştu.

Sam kollarıyla bedenini yukarı kaldırdı ve muzırca gülümse-di. “Özür dilerim. Seni ezmek istememiştim.”

“Önemli değil,” diye karşılık veren Francesca Sam’i bir kenara itip özgürlüğe kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Ne yazık ki hislerinin yüzüne yansımaya engel olamamıştı.

“Sorun ne?” diye kaşlarını çatı Sam.

“Hiçbir şey.” Francesca yutkundu, doğruyu söylemesi gerektiğini biliyordu. “Her şey... Ben sadece...” Derin bir nefes aldı. “Hiçbir şekilde evlenmek istemiyorum.”

Sam'in penisi o dakikada fındık gibi büzüldü. Dizlerinin üzerine çömeldi ve Francesca'nın içinden çıkarak yatağın kenarına kaydı. Prezervatifi fırlatarak Francesca'ya döndü.

Francesca sırt üstü uzanmaktaydı; dudakları şişmiş, yüzü kızarmıştı. İnanılmaz görünüyordu. Dehşet seksiydi. Ve çılgın. Tanrım...

Bu kadar erkenden yatağa girmekten daha fazlasını biliyordu Sam. Aşağı yukarı on yıldır bundan vazgeçmişti. Bir kadınla aynı yatağı paylaşmadan önce onu tanımayı tercih ediyordu haklı olarak.

Francesca alt dudağını ısırды. "Yanlış anlaşıldı. Demek istediğim, evlilik teklifi ya da buna benzer bir şey teklif etmediğini biliyorum."

"Tamam." Bu cevap doğru yönde atılmış bir adımdı.

Sam ayağa kalktı. Francesca'nın külotunu, sutyenini ve elbisesini topladı ve ona uzattı. Francesca elbisesini üzerine geçirip düğmelerini ilikleyinceye kadar ona bakmadan kendisi de kotunu giydi.

Elbisesinin önünü kapatınca mindere yaslandı Francesca. "Gerçekten harikaydı," dedi, belli belirsiz yatağa doğru hareket etti ve Sam'e döndü.

“Kimseyle bu kadar kısa sürede birlikte olmadım ve...” durdu ve iç geçirdi. “Kız kardeşlerime söz...” tekrar durdu.

Sam yatağa yaklaşmamak konusunda temkinliydi hâlâ. “Evlenmek istemediğini söyledin.”

Francesca birden canlanarak, “Doğru. İstemiyorum.” Güldü. “Demek istediğim hayatıma müdahale edilsin istemiyorum.” Başını iki yana salladı. “Bütün bu romantik evlilik olayları beni gerçekten ilgilendirmiyor. Bir kere evlendim ve sevemedim. Todd öldükten sonra, birileriyle çıkmayı denesem de karşı taraf her zaman ilişkiyi bir üst seviyeye taşımak istedi. Bu sana da korkunç gelmiyor mu?”

“Hayır,” diye karşılık verdi Sam biraz daha sakinleşerek. “Demek evlenmek isteyeceğim için seninle yattığımı düşündün?”

Francesca elleriyle yüzünü kapattı. “Kulağa korkunç geliyor.” Ellerini yanına koyarak Sam’e baktı. “Sadece bu kadın-erkek mevzularından vazgeçtim çünkü sıkıntı veriyor. Zaten ailem tarafından yeterince suçlandım. Kardeşlerim ve benim yuva kurmamızı ve düzinelerce bebek sahibi olmamızı istiyorlar. Ben bu suçluluk duygusuyla yaşıyorum çünkü boş veremiyorum, ama gene de bana istediklerini yaptırabilmeleri için yeterli değil bu. Okulum ve birkaç yıl ileride beni bekleyen büyük bir kariyerim var. Şimdiye kadar bu yetiyordu bana. Tek özlediğim, şey, mm...” Boğazını temizledi ve yatakta yer değiştirdi.

Sam anında anladı. “Seks!” dedi pis pis gülerek.

“Olabilir, evet.”

Sam’in tedirginliği tamamen uçup gitmişti ve onun çılgının teki olduğunu düşündüğüne pişman oldu içinden.

“Benimle bir ilişki yaşamak istemiyorsun,” dedi Sam.

“Çok tatlısın,” diye karşılık verdi Francesca. “Gerçekten harika bir adamsın.”

Sam kahkaha atarak yatağa yaklaştı. “Dürüst ol.”

“Tamam. Kalpler, çiçekler istemiyorum yani en azından uzun bir süre.”

“Ha ha.” Sam yanma oturdu ve elini tuttu. “Ama ufak bir şaplak ve gıdıklanmaya hayır demezsin.”

Francesca gözlerini açarak, “Şaplak falan isteyeceğimi zannetmiyorum,” dedi.

“Kıçına kocaman bir şaplağa ne dersin?”

“Sadece ben atarsam.”

Sam sırtıttı. “Olmaz. Burada erkek benim.”

Francesca Sam’e doğru döndü. “Bu evlilik olayını birden söylediğim için çok üzgünüm. Sevişmemiz muhteşemdi ve sonrasında da panik yaptım.”

“Ben de. Kızdığımı sandım.”

Francesca güldü. “Hayır, sadece verdiğim fiziksel tepkiye şaşırdım hepsi bu.”

Sam onun yüzüne dokundu. Güzel, uyumlu ve ilişkinin geleceğiyle ilgilenmiyor. Ve dürüst. Hepsinden daha değer verdiği tek şey.

“Ben de tek eşlilikle ilgileniyorum,” dedi kızın yanağını avucuna alarak. “Evlilik planı yok.”

“Sahi mi?”

“Elbette. Ben de yaşadığım tecrübeden pek memnun kalmadım.”

Francesca derin bir soluk aldı. “Peki. Hızlı ilerleme riskine karşı soruyorum, duygusal bağların olmadığı, cinselliğe dayanan tek eşli ilişkiye açık mısınız?”

Uzun süre düşünmesi gerekmemiştir. Özellikle de soruyu soran böyle çekici bir kadinken... “Kesinlikle, evet.”

Francesca Sam’le olan ilişkisinin orgazmı zirveye çıktığını düşünmüştü. Ama belki de böyle bir yargıya varmak için aceleci davranmıştı.

İstemediğin hiçbir şey olmadan, istediğin her şeye sahip olmak mümkün müydü?

“Birbirimizi istediğimiz zaman göreceğiz,” diye ekledi Sam. “İyi sohbet, bol kahkaha ve yatakta geçen uzun saatler. İkimizden biri bitirmek istediğinde bitireceğiz.”

“Umuda kapılmak yok. Nefret etmek yok. Anlaştık mı?”

Francesca’nın zihnini yaramaz düşünceler doldurmuştu. Tanrı onu muhtemelen bunun için cezalandıracaktı; ama buna değdi.

“Anlaştık.”

Ertesi sabah Francesca geç kahvaltı için çiftliğe vardığında, içinde herkesin olan biteni fark edeceğine dair kötü bir his vardı. Etrafa yaydığı ışıltıyı hissedebiliyordu ve yüzünde engel olamadığı bir gülümseme vardı.

Bu tamamen onun hatası değildi. Anlaşmaya vardktan sonra Sam’le bütün geceyi sevişerek geçirmişlerdi. Gece yarısı bir şeyler yemek için mutfığa inip tekrar Sam’in odasının sessiz ve şehvetli karanlığına gömülmüşlerdi.

Sam’in etkisinden çıkabilmesinin tek yolu, ailesiyle haftalık kahvaltıyı kaçırırsa büyükannelerinin FBI’yı bile peşine takabilecek olduğunu bilmesiydi. Ve Sam’i yanında getiremezdi. Onun evliliğe uygun bir adamla beraber görülmesi evin düğün çanlarının sesiyle dolmasına sebep olurdu. Ve bu kesinlikle ikisinin de istediği bir şey değildi.

Francesca arabasından atlayıp büyük İspanyol stili evin arka kapısına yöneldi. Haziran ayının başıydı ve her çeşit bitki canlılıkla açıyordu. Uzun ağaçlar evin arka tarafını gölgelendirmişti. Garaj tarafındaki sebze bahçesi gün ışığına boğulmuştu. Sarmaşıklar hafif esintiyle dans ederek hışırdıyordu.

Arka kapı aniden açıldı. “Francesca!”

Francesca kollarını uzatmış Büyükanne Tessa'ya baktı ve gülmüseddi. "Buraya gel kızım, özledik seni."

Francesca eve doğru koşup üç basamaktan atlayarak büyükanneyi kucakladı. "Nasılsın? İyi hissediyor musun?"

"Yaşlıyım. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Ama hâlâ buradayım. Bu da yeter." Torununu bıraktı ve uzanıp yanağından bir makas aldı. "Hâlâ çok güzelsin. Ama artık çok genç sayılmazsın. Evlenmen gerek, Francesca. Bebeklerin olmalı. Artık zamanı geldi."

Normalde aile baskısını sinir bozucu bulsa da bugün üzerindeki havayı kimse bozamazdı. "Daha fazla yaşlanmadan... Değil mi büyükanne?"

"Otuz yaşını geçmiş kadınlar," dedi büyükanne kendinden emin bir şekilde. "Okudum. Uzaylılar tarafından kaçırılmak bir erkek bulmaktan daha olası sizin için. Sadece 3 yılın kaldı, Francesca. Boşa harcama."

Francesca güldü. Büyükanne'nin coşkusundan yanağı sızlamıştı. Fakat bu acı evlenip çocuk çocuğa karışması için yapılan baskı kadar tanıdıktı. Son üç yılda, bu yönde yapılan imalar daha gözle görülür olmuştu. Ayrıca ablasının iyi geçen nişanından sonra da aile baskıyı artırmıştı.

Eğer Sam'den bahsetseydi, bir adam bulması konusunda peşini bırakırlardı. Fakat aynı zamanda düğün tarihi belirlemek için onunla tanışmak da isterlerdi. Sam'le bağlanmamak üzerine yaptığı anlaşmayı bilseler, anne ve babasını onunla uzun bir konuşma yapmaya zorlardı. En iyisi yalnızı oynamaktı.

"Konuş onunla," dedi Büyükanne Tessa, havadar mutfığa girerken.

Büyükanne M, Francesca'nın anne tarafından büyükannesi ve dünyanın geri kalanı için Mary Margaret O'Shea, granit tezgahta yuvarladığı hamurun üzerinden baktı.

"Francesca! Sevgili kızım." Ellerini üzerindeki önlüğe sildi.

Francesca başka bir kucaklaşma için yürüdü – bu sefer yanak sıkma yok – ve eğilip ufak kadını kucakladı.

“Büyükanne Tessa yeniden evlenmemi istiyor,” dedi Francesca alaycı bir şaşkınlıkla. “Sen ne düşünüyorsun?”

Büyükanne M. başını sallarken beyaz bukleleri zıplıyordu. “Büyüklerine karşı saygılı olman gerekiyor, küçük hanım, alay etmen değil. Senin mutluluğunu istiyoruz.”

“Hamile kalmamı istiyorsunuz.” Soğuyan raftan bir çörek kaptı.

“Evli ve hamile,” diye düzeltti Büyükanne Tessa.

Büyükanne M. sırtıttı. Mavi gözlerindeki bakışlar şakayla dans ediyordu. “Bilemiyorum, Tessa. Düşündüm de, belki kendisini bir ufaklıkla fırının içinde bulduğunda Francesca’yı affedebiliriz.”

Francesca kıkırdadı. Yine de bu sohbeta katılmaya çalışmadı. Bunun yerine hâlâ dumanı tüten çöreği ikiye bölüp küçük bir ısı- rık aldı. Sert, altın-kahve kabuğun içindeki mükemmel kıvamlı yumuşak portakal aroması ağzının içinde dağılıyordu.

“İnanılmaz. Bir çörek dersi daha yapacağız, Büyükanne M. Bunlardan evde de yapabilmek istiyorum.”

Büyükanne M. başını sallayarak onaylamadan önce ona şef- katle baktı ve yuvarladığı hamurlara geri döndü.

“Çok hoş bir kızsın ama mutfakta pek başarılı olduğun söy- lenemez.”

“Birkaç yıl önce şu pasta süsleme kursuna gitmiştim.”

“Baban yediği o bir dilimle az daha boğuluyordu,” diye hatırlattı Büyükanne Tessa.

Francesca haklı olduklarını biliyordu. Bu konuda kurslar al- maya devam etmesine rağmen, iş yemek pişirmeye geldiğinde tam bir felaketti. Psikoloji derecesine karşın; ailesinin evlenmesi ve çocuk yapması konusundaki taleplerini karşılayamadığı için

suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Bu nedenle domestik yeteneklerini geliştirerek bunun yerini doldurmaya çalışıyordu.

“Pastanın üzerindeki çiçekler güzeldi.”

“Öyleydi,” diye onayladı Büyükanne M. “Ve güzel bir turp çiçeği yapmıştın.”

Francesca çörekten bir ısırık daha aldı ve bulaşık makinesinin üzerindeki dolaba uzanıp bir bardak kaptı. “Yemeklerimin bir stili olup içinin boş olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Bu yaz Çin yemekleri kursuna katılmayı planlıyordum.”

“Sana bir adamın kalbini kazanmaya çalışıyorsan, bize uğrayıp biraz mantı almanı söylüyoruz,” diye karşılık verdi Büyükanne Tessa neşeyle. “Dolabımda her zaman bulunur, et sosuyla birlikte.”

İstediği şey bir erkeğin kalbini kazanmak değildi. “Mia’nın uçağı zamanında kalktı mı?” diye sordu konuyu değiştirmek için.

“Senden hemen önce Washington’a vardığını söylemek için aradı. Dil kursunu seveceğini biliyorum ama onu burada özleyeceğiz.”

“Onun da bizi özleyeceğine eminim,” dedi Francesca ve Mia’nın kongre asistanlarıyla gezme planlarını hatırladı. Her nedense bu şartlar altında, küçük tatlı kız kardeşinin ev hasreti çekemeyecek kadar meşgul olacağını düşündü.

Bir çörek daha almak için uzandı ancak aldığı tek şey eline yediği şaplak oldu. “Brenna dışarıda, o yüzden sofrayı sen hazırlayacaksın. Önce ellerini yıka,” dedi Büyükanne Tessa.

Francesca güldü. “Peki efendim.”

Büyükannesi ona bakmak için döndü. Büyükanne Tessa kızgın bakmaya çalışırken kaşları tek bir çizgi halini almıştı.

“İkinizi de çok seviyorum,” dedi birden büyükannelerine sarılarak. Merdivenlerin altındaki banyoya gitmek için koridora çıktı.

“Güzel porselenleri kullan!” diye seslendi Büyükanne Tessa arkasından.

“Uzun süre yalnız başına olacaksın tatlım,” dedi annesi ona dikkatle bakarak.

Colleen O’shea Marcelli güçlü özellikleri olan ufak bir kadındı, koyu saçlar ve moda uygun bir giyim zevki vardı. Sıradan bir kahvaltıda bile bir fotoğraf çekimine katılabilecek kadar iyi görünürdü. Francesca kolsuz bir elbise giyiyordu. Çünkü Marcelli kızlarının akşam yemeklerinde ve Pazar yemeklerinde şort veya pantolon giymeleri yasaktı. Annesi orijinal tasarım ürünler satan pahalı mağazalardan alışveriş yaparken, Francesca ekstra ucuz outlet mağazalardan ve boyu kendisiyle hemen hemen aynı olan tek kız kardeşi Brenna’nın nadiren attığı kıyafetlerden giyirdi.

Geniş masanın karşısında Brenna ve büyükbabası gelecek haftadan konuşuldu. Babası Marco Marcelli annesinin söylediği her şeyi başıyla onaylarken, büyükbaba ve büyükanneleri daha sonra hangi filme gideceklerini tartışıyorlardı. Bu da demek oluyordu ki annesi ve babası şimdiden yapacakları atakları planlamışlardı.

“5 yıl,” dedi annesi. “Francesca, Todd’un hatırasına bağlılığı evliliğin için bir artı ama sen hâlâ genç bir kadınsın. Hayatının geri kalanında onun yasını mı tutacaksın?”

Francesca büyükannesinin, dönüşü olmayan yaşa yaklaştığı konusunda kendisini uyardığına dikkati çekmeyi düşündü. En azından evlilik pazarında.

Bininci kez dürüst olmayı ve evliliğin kendisini çekmediğini itiraf etmeyi düşündü. Todd’la evliliği tam bir felaketti. Görünürde başarılı bir bankacı olan adam, bir kadına eş olamamıştı. Onun yerine yanında bir süs olmasını istemişti. Todd’un bir araba kazasıyla vaktinden önce ölümü, savurgan hayatlarının gelirle

değil krediyle sağlandığını öğrenmesini sağlamıştı. Bir sürü borç sonucu her şeyi satmak zorunda kalmıştı. Sonuçta daha zengin olmasa da daha akıllı biri olmuştu.

Brenna Jeff'le evlenip 9 yılını ona tıp okumasında destek olarak geçirmişti. İyi bir eş olabilmek için gerçek tutkusunu – şarap imalathanesi – bırakmıştı. Ödülü ise Jeff tarafından daha genç bir kadın için terk edilmek oldu. Evet, anne ve babası mutluydu ve Büyükbaba Lorenzo ile Büyükanne Tessa kuşaklardır evliydi. Fakat bunlar onu ikna etmek için yeterli değildi. Ona göre aşk fazla abartılıyordu ve evlilik gelecek planlarında yoktu.

Tabii bunu ailesi anlayamazdı. Bu da ayda en az iki kez “Neden birini bulup evlenmiyorsun?” muhabbetine girmeleri anlamına geliyordu.

“Todd’un yasını tutmuyorum,” dedi dürüstçe ve önceki gece Sam’le seviştiğini düşündü. Yas tutmak aklındaki son şeydi. Yine de bu konuşma faslını geçseler fena olmazdı.

Derin bir soluk aldı. “Haklısın, dışarıya çıkmaya başlamalıyım.”

Masada sessizlik belirdi. Herkes dönüp ona baktı, Brenna bile... Alaycı bir şaşkınlıkla elini göğsüne koymuş kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu. Francesca ona uyarıcı bir bakış attı.

70 yaşına rağmen hâlâ uzun ve güçlü olan Büyükbaba Lorenzo masaya vurdu. “Bunu fark etmenin zamanı gelmişti, genç bayan. Torunlarımın en güzeli sensin. Kolejde geçirdiğin onca yılı düşünüyorum da, çoktan evli ve çocuk sahibi olabilirdin.”

Francesca bu tarz konuşmalara alışkındı ama yine de bu sözler ona dokundu.

Brenna’nın gözleri kızgınlıkla parladı. Büyükbabasına döndü. “Bir şekilde sen de anlamalısın büyükbaba, artık yeni bir çağdayız. Kadınlar bütün olabilmek için erkeklere ihtiyaç duymuyorlar artık. Kendi başımıza yetebiliyoruz.”

“Kocana ilgi göstermek için biraz daha vakit ayırsaydın belki de şimdi seni terk etmemiş olurdu,” diye karşılık verdi yaşlı adam.

“Lorenzo!” dedi Büyükanne Tessa, Brenna’ya sevgiyle bakarak. “İyi bir kız olduğunu biliyoruz. Eski kocanla evlenmene asla izin vermemeliydik. Senin hoş bir İtalyan’a ihtiyacın var. Kuze-nim Mary’nin Chicago’da yaşayan bir torunu var.”

Brenna başını salladı. “Hayır, büyükanne. Akraba ya da arkadaşlar yok. Henüz resmi olarak boşanmadım bile. Bu konuda bana biraz zaman verin, olur mu?”

Büyükanne Tessa geri adım atmaya niyetli görünmüyordu. Francesca kız kardeşinin hislerini çok iyi anlıyordu. Ailesini seviyordu ama sinirlerini nasıl bozacaklarını iyi biliyorlardı. Tartışmalarına bir mola vermek istedi.

“Katie ve Zach düğün tarihi belirlediler mi?” diye sordu.

Konu herkesin ilgisini çekti. Annesi gün belirlemek için hafta içi yapılacak aile toplantısını hatırlattı.

Büyükler menüyü tartışmaya başladılar ve Büyükbaba Lorenzo pek çok şarap tavsiyesinde bulundu.

Brenna bir şişe Marcelli şarabı Chardonnay kaptı ve kadehini doldurdu. Şişeyi uzattı.

“Benimki duble olsun.” Francesca sadece kız kardeşinin duyabileceği şekilde mırıldandı. Brenna bardağını doldurunca kadehleri birbirlerine uzattılar.

“Soyumuzun devamlılığı için...” diye fısıldadı Brenna. “Tanrı beni kuzen Mary’nin torunundan korusun.”

“Aileleri olan ve ölüm tehditleri alan uluslararası yağ tüccarlarının keyif için tatile çıkmaları yasaklanmalı,” dedi Sam yorgunlukla, elindeki dosyayı masaya atarak.

Jason uzandı ve kağıtları aldı. “Şaka yapıyorsun.”

“Yanından bile geçmiyorum. Dün aradı.”

Jason sayfaları karıştırdı ve dosyayı tekrar Sam’in masasına bıraktı. “Afrika mı?”

“Safari. Kızı bir hayvan sever. Bu da onun doğum günü hediyesi.”

“Sadece bir bisiklet alamaz mıydı?”

Sam sırttı. “Güçlü ve zengin insanların işleri yürütme şekli öyle değil.”

“O zaman ona bir bisiklet dükkanı alsın. Afrika mı?” İri adamın koyu renk gözleri kısıldı. “Turistlerin olduğu kalabalık yerlerde takılmayacaklar, değil mi? Zengin ve güçlü tipler alışılmadık sıra dışı şeyleri severler, değil mi?”

Sam başıyla onayladı. “Vahşi doğada kamp yapmaktan ve yerli kasabalarını ziyaret etmekten bahsediyoruz.”

“Dış mekan sporlardan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Jason. “Neden Monaco’ya gitmiyorlar? Oraya gerçekten uyum sağlayabilirdim.”

“Sanırım oraya kendi tatilinde gitmek zorunda kalacaksın.”

Jason kaşlarını çatı. “Peki, öyleyse söyle bana neden bu işe gönüllü olayım?”

“Çünkü mücadeleyi seversin. Fikrini değiştirmek ister misin?”

Jason dosyayı tekrar aldı. “Çamurlu yerlerden nefret ediyorum.”

“Orası orman, sen ovada olacaksın.”

“Harika, yani endişelenmem gereken tek şey sıtma.”

“Bir aslan görebilirsin,”

Jason kaşlarını daha çok çatarak “Kedilerinden de nefret ederim,” dedi.

Sam güldü. “Eylülde ayrılıyorlar, takımı toplamak için uzun bir zamanım var. Takımını senin seçmene izin veriyor, her zamanki korumaları tatilde olacak.”

“Bahse girerim kenelerle takılmayı planlamıyorlardır,” dedi Jason iç geçirerek. “En azından boktan Avrupalı korumalarla uğraşmak zorunda kalmayacağım.” Dosyayı sertçe kapattı. “Lanet olsun iğne olmak zorunda kalacağım değil mi?”

“Arkanda bir liste var.”

Jason daha fazla şikayet edemeden koridordan kararsız ve tanıdık ayak sesleri duyuldu.

“Yaşlı adamın burada olduğundan bahsetmemiştin.”

“Bilmiyordum, bugün pazar...” Hafta içi düzenli olarak görünmesine rağmen büyükbabası asla hafta sonları gelmezdi.

“Bugün pazar, Tanrı aşkına!” dedi Gabriel Reese ofisin girişinden. “Neden kilisede değilsiniz?”

Jason yaşlı adama doğru ilerleyip başını eğerek “İyi günler efendim,” dedi.

“Jason, torunum seni pazar günü çalıştırıyor mu?”

“Ben gönüllü oldum.”

“Aferin, Sam’e senden bahseden benim bunu sana hiç anlattı mı?”

Jason sırtarak “Evet efendim,” dedi.

Jason masadaki ikinci sandalyeye yönelerek “Otursana Gabriel, içecek bir şey ister misin?” diye sordu.

“Viski ama bana saatin henüz çok erken olduğunu söylemek için uğraşma, eve gidene kadar bekleyeceğim.” Ellerini bastonunun üzerinde birleştirerek yavaşça koltuğa gömüldü. “İşinde her zaman iyiydin, Samuel ama söz konusu benim sağlığım olunca tam bir baş belası oluyorsun.”

“Benimleyken ölmeni istemiyorum.”

“Kimseyle ölmeyi planlamıyorum,” dedi aniden Gabriel. “Yatağımda yalnız olacağım, bir erkek böyle ölmeli.”

Sam kalktı ve köşcede duran tezgahın üzerindeki kahve makinesine yöneldi. Bir fincana kahve, krema ve şeker koyarak dedesine götürdü.

Gabriel bir yudum aldı ve nihayet sandalyesine dönmüş olan Jason'a baktı. "Afrika'ya gideceğini duydum. Keşke yerini alabilecek kadar genç olsaydım."

"Keşke," dedi Jason somurtarak.

Sam sırttı. "Jason'ın vahşi doğayla ilgili endişeleri var. Yılanlar, parazitler, bu tarz şeyler."

Gabriel resmi bir şekilde başıyla onayladı. "Kuru çoraplar," diye açıkladı. "Sağlıklı bir safarının sırrı budur. Bir sürü de böcek ilacı."

"Kahretsin. Böcekler. Bunu düşünmemiştim," dedi Jason Sam'e bakarak. "Şu olay bittiğinde Monaco'ya tatile gideceğim."

"Ne yapabileceğimize bakarız."

Jason homurdandı. Her iki adama da selam vererek çıktı. O gidince Sam koltuğuna yaslandı.

"Bu sabah Elena'nın kız kardeşi aradı," dedi Sam. "Düşmüş ve kalçasını incitmiş, ameliyat olması gerekiyormuş. Elena da yanına gidip bir ay kalacakmış."

Gabriel omuz silkerek "Bana ne! O senin hizmetlin," dedi.

Sam duymazdan geldi. "Temizlik için herhangi birini alabilirim," dedi yaşlı adama. "Asıl problem yemek olacak."

Gabriel kaşlarını çattı. "Neredeyse altmış yıldır kendi kendime bakıyorum evlat, bundan sonra da değişmeye niyetim yok."

"O dönene kadar yanıma taşınabileceğini düşünmüştüm."

"Söz konusu bile olamaz."

Sam biliyordu ki bu ani tepkiyi düşünerek vermemişti. "Beraber çapkınlığa çıkarız."

Gabriel'in çatık kaşları yumuşarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bunun için çok yaşlıyım." Gözleri kısılarak devam etti. "Ama sen değilsin, çok çalışıyorsun."

"Bunu senden öğrendim."

Gabriel homurdanarak karşılık verdi. “İyi cevap ama bir fark var; eve gitmeni de istiyorum ama evde neyin var ki? Haddini bilmez geveze bir hizmetçi? Yakında o bile olmayacak. 34 yaşındasın.”

“Biliyorum.”

Yaşlı adam sert sert baktı. “Bir kadına ihtiyacın var. Ne zaman tekrar evleneceksin?”

“Sen evlendiğin zaman,” dedi büyükbabasına.

Yaşlı adam güldü. “İçimde hâlâ biraz olsun yaşam sevinci var, Samuel. İlgimi çeken birini bulabilirim. Buna ne diyeceksin?”

“Güle güle kullan.”

Gabriel kahkaha atarak “Ben eve gidiyorum. Çok geç saatlere kalma,” dedi.

Sam Francesca’nın en geç 5’te onda olacağını düşündü. Bu öngörüsü onu içten içe güldürdü. “Kalmayacağım.”

Francesca Sam’e bu seferki gelişinde giriş kapısı ardına kadar açıktı. Bir tarafı gergin, diğer üç tarafı heyecanın etkisiyle azgın, aracını araziye sürerek etkileyici evin önüne park etti.

Motoru kapattığında, bir hayli büyük olan taşıma çantasına ulaştı. Sam ona geceyi birlikte geçirmeyi teklif etmişti; bu da işin dış fırçası ve temiz iç çamaşırları gibi lojistik kısmıyla uğraşmak anlamına geliyordu. Halbuki koca bir valizle görünüp adamı korkutmak istemiyordu... Ki bunu geçtiğimiz 24 saat içinde gerçekleştirmişti. Ama gene de eşyaları yanında olsun istemişti.

“*Cosmo* dergisinin üyelikini kesinlikle iptal etmemeliydim,” dedi kendi kendine pikabından inerken. “Her zaman bu tür ikilemleri gizleyecek bir önerileri oluyordu.”

Çalmadan önce açılan ön kapıya doğru yöneldi. Sam gülümsemi.

“Merhaba güzellik.”

“Sana da merhaba.”

Birbirlerine baktılar. Sam’in saçları dağılmış görünüyordu ve komik bir ifadesi vardı.

Ağzı Teksaslıların nispet yaparmış gibi sırttan halini andırır bir biçimde kıvrılmıştı. Şansı yakalamak üzere olduğunu bilen bir adamdı.

Baskılı Hawaii tişörtünü, kotunu ve çıplak ayaklarını inceledi ve posterleri basılan oğlanlar kadar iyi göründüğünü düşündü. Kendisine baktığında ne gördüğüne emin değildi fakat daha yakına çekip kendinden geçmişçesine öpmeyi yeterince seviyordu.

“Bu sefer sana gerçekten bir akşam yemeği yedirmeyi planlıyorum,” dedi Sam Francesca’yı bıraktığında. Tekrar öperek “Yalnız biraz gecikebilir,” diye ekledi.

“Geç olması işime gelir.”

Sam onu içeri çekti ve kapıyı arkasından kapattı. “Biraz şaraba ne dersin?”

“Tabii beni sarhoş et. Çok klasik.”

Sam kıkırdayarak, kollarını Francesca’ya doladı ve mutfağa doğru ona eşlik etti.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu Sam, Marcelli Merlot şarabını açarken.

“Güzel. Ailemin yanına gittim. Her pazar olduğu gibi kahvaltıydık. Şehri terk eder etmez komuta altına girmek gibi bir şey işte. Beni deli ediyorlar yine de onları seviyorum. Sen neler yaptın?”

~ Şarapları doldurdu. “İşe gittim. Pazarları genelde olmam ama kendimi uykusuz hissediyordum.” Gözlerini devirdi ve “Senin yüzünden inan bana,” dedi.

“Benim mi? Ben ne yaptım?”

“Bir kere çıkardığın şu ses tam da...”

“Peki, tamam,” dedi hemen Francesca sözünü yarıda keserek.

Sam'in yatağında sergilediği vahşi teslimiyeti düşünmemek için elinden geleni yapmıştı... Ve tabii ki duşta. Kendini her zaman seksüel açıdan gösterişsiz, tutucu, çok da tutkulu olmayan biri olarak görmüştü. Ama görünen o ki yanılıyordu.

Francesca kadehini her iki eliyle sıkıca kavradı ve kendisini rahatsız eden bir şeylerden bahsetmeye başladı. "Umarım Elena'yı rahatsız etmemişsinizdir. Bu benim için gerçekten utanç verici olur."

"Endişelenmene gerek yok. Onun odası alt katta, evin tam karşısındaki son oda. Duymuş olmasının imkanı yok. Fakat daha rahat hissetmeni sağlayacaksa bir süre buralarda olmayacak."

"Ne oldu?"

"Kardeşi düşmüş ve kalçasını incitmiş. Elena da bu sabah ayrılıyor, bir ay kadar yanında kalacak." Francesca'ya doğru yöneldi. "Sadece biz olacağız. Yetişkin gözetimi olmadan."

Sam'in yakınlaşmasıyla, kalbi çok hızlı hareket etmeye, soluk alıp-verişi hızlanmaya başlamıştı. Sam daha kendisine dokunmadan bile gergin kaslarını öncesinden hissedebiliyordu.

Francesca şarabını tezgaha koydu ve ona dokundu.

"O zaman istediğimiz kadar yaramazlık yapabilir miyiz?"

"Aynen öyle. Gerçi senin de içinde olduğun çok güçlü fantezilerim var, biraz şampanya ve mutfak tezgahı..."

Francesca zevkle ürperdi. "Al beni..."

Sam'in dudakları onunkileri istiyordu. Kendini onun tutkulu öpücüğüne bıraktı. Dudakları aralandı ve diliyle onunkine darbe-ler yapıyordu. Aniden göğüsleri şişmiş, külotu ıslanmış ve sınırları diri kıvamda makarnaya dönmüştü.

Ona yeniden açlık duymaya başladı. Geçen gece ve bu sabah yaşadığı zevke rağmen onu tekrar istiyordu. Kendisine dokunurken. İçinde. Sanki Sam'den önce kimseyle birlikte olmamışçasına. Sanki...

Çalan telefon mutfağın sessiz havasını bozdu. Sam zar zor başını kaldırdı.

“Bırak telesekretere düşsün,” diye mırıldandı çenesinin kenarından öpmeye başlayıp daha sonra boynuna ve köprücük kemiklerine doğru takip ederken.

“Ya sevgililerinden biriye?”

Sam kıkırdarak “Şu an hiçbir kadın yok hayatımda. Hayır. Geri alıyorum. Bir tek sen varsın,” dedi.

Dikkatini tekrar Francesca’nın ağzına yoğunlaştırdı. Telefon üç sefer daha çalmaya devam etti. Dördüncüde Sam’in arayana adını ve numarasını bırakmasını söyleyen sesini duydu. Klik sesi duyulduktan sonra bunu başka bir ses takip etti.

“Lanet olsun! Sam, eğer şehir dışındaysan...” Kadın oflayarak ağır bir şekilde konuşuyordu. “Ben Tanya. Yine. Daha önce de beş kere aradım mesaj bırakmadan. Şu an başka seçeneğim yok sanırım. Beni hemen araman gerekiyor. Acil bir durum.”

Ses numarayı verirken konuşmaya devam etti, fakat Francesca dinlemeyi bıraktı. Sam kaskatı kesildi ve geri çekildi.

“Bu benim eski karım,” dedi. “Niçin arıyor olabilir ki?” Francesca’ya bir göz attı. “Yıllardır haber almıyorum ondan. On belki on iki yıldır.”

Francesca onu telefona doğru hafifçe itti. “Acil bir durum için dedi. Onu aramalısn.”

Sam bir an tereddüt etti, bu anın bozulmasını istemiyordu fakat sonra bunun için çok geç olduğunu fark etti. Telefonu kavradı. “Tanya, ben Sam. Buradayım.”

“Zamanıydı,” dedi, sesi hem kızmış hem de sabırsızlanıyormuş gibi geliyordu. “Bu sabahın en güzel tarafı senin lanet numaranı bulabilmekti ama sen yoksun.”

“Senin de sesini duymak çok güzel,” dedi alaycı bir şekilde. “Uzun zaman oldu. Nasılsın?”

Kadın yüksek sesle soluk alıp veriyordu. “Tamam – iyi atış, umursamadan konuştum biraz ama neden olduğunu tahmin edemezsin.”

Doğası bu, diye düşündü Sam.

“Durum şu ki...” diye devam etti. “Tanrım. Nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Çok uzun zaman oldu. Hepsi annenin suçu. Eğer o...”

“Annem mi?” Sam sözlerini yarıda kesti. Annesi neredeyse sekiz yıl önce ölmüştü. “Ne yapmış olabilir ki?”

“Her zamanki müdahalesini. Bu planları ben yaptım, Sam. Çok çalıştım, şimdi de kimse alamayacak bunu benden.”

“Tanya, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim...”

Kapı zili çaldı. Sam evin girişine doğru yöneldi kaşlarını çatarak. Francesca geldikten sonra giriş kapısını kapatmıştı. İçeri nasıl girmişlerdi ki?

“Neydi o?” diye sordu Tanya. “Tanrım, kapı zili miydi o?”

“Evet, şimdi dönerim.”

“Sam bekle...” Tanya’nın sesi alçaldı. “Şimdi kapatıyorum. Birkaç dakika sonra beni geri aramak isteyeceksin. Telesekretere numaramı bırakıyorum. Burada olacağım.”

Bunla birlikte hat koptu. Sam ahizeye bir süre baktı; sonra eski moduna ayarladı. Kapı zili tekrar çaldı.

Francesca’ya döndü. “Neler oluyor, hiçbir fikrim yok. Tanya’nın dediklerinden hiçbir şey anlamadım ve kapıya bakmam gerek.”

Francesca güldü. “Ben iyiyim. Sen zorlanma, Sam.”

Konuşunca sakın, rahat ve çok seksi göründü. Sam onu çabucak kavrayarak hızla öptü ve gülümsedi.

“Uzun sürmeyecek,” diye söz verdi Sam. “Sonra seni üst kata çıkaracağım ve işimize bakacağız.”

“Söz mü?”

“Tabii söz.”

Francesca’yı bırakıp ön kapıya aceleyle koştu. Kapıyı açtı ve kimi gördüğüne emin olamadı. Kocaman yeşil gözlü, çilli ve kırmızı bukleli bir kız çocuğu görmeyi beklemiyordu.

Sam ona ve sonra hâlâ kapalı durmakta olan kapıya baktı. “Buraya nasıl girdin?” diye sordu.

“Tırmandım.” Sırt çantasının yerini değiştirerek, “Sen Sam Reese misin?”

“Evet. Sen kimsin?”

Kız omuzlarını doğrulttu. Sam çocuklar hakkında pek bir şey bilmesede onun yaşının küçük olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Ben Kelly Nash. Senin kızınım.”

6

Sam kıza baktı. Kız da ona. İkisi de gözlerini kırpmadı. Sam kızı tam duyamadığını düşündü. “Ne?” diye sordu.

Kelly onu iterek geçti ve girdi. “Senin çocuğun evet. Bilirsin. Kız çocuk, evlat...” Çantasını yere koydu ve etrafa bakınarak, “Güzel bir yer. Tanya seni aramadı mı? Nereye gittiğimi bilmiyor gibi değildi de...” dedi.

Sam kapıyı kapattı. Lanet olsun, neler oluyordu?

“Tanya?”

Kelly ona döndü ve gözlerini devirdi. “Tanya Nash. Eski karın. Benim de annem. Apar topar eşyalarımı topladım bu sabah. Düşündüm ki Tanya sana ulaşacak ve neler olduğunu anlatacak.”

“Dışarıdaydım,” dedi, yavaşça konuşarak çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Sen kapıyı çalmadan hemen önce aradı.”

“Ha. Dur tahmin edeyim. Onu geri aramanı söyledi ve kapattı. Sorumluluk almak konusunda pek iyi değildir, biliyorsun. Açlıktan ölüyorum. Yiyecek bir şeyler var mı?”

“Sam?”

Sam, Francesca’yı koridorun girişinde gördü. Francesca gülmüsedti. “İyi misin?”

Kelly Francesca’ya ardından Sam’e baktı. “Yeni karın mı?”

Sam başını iki yana salladı. Bu olamazdı. Gerçek değildi. Kendi kızı? Tanya'dan? Eski eşiyle yıllardır birlikte olmamıştı ki. Onlar boşanmıştı. Hamilelik olayından hiç bahsetmemişti ona. Ve öyle emindi ki bir çocuğu tek başına büyütmenin hiç ona göre bir şey olmadığına.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu kıza.

“On iki,” dedi derin bir iç çekerek. “Evet, evet, biliyorum. Tam da sizin boşandığınız zaman. Sakinleşemiyorsan yardımcı olabilir miyim? Bunu ister miydin sanıyorsun? Ama seçme şansım yoktu. Tanya ülkeyi terk ediyor, tamam mı? Ve beni yanında götürmeyecek.”

Francesca'nın gözleri açıldı. “Sen...”

“Sam'in biricik kızı,” dedi Kelly canlı bir şekilde. “Biliyorum. Bu özel bir an. Ama bakın. Uçaktan indiğimden beri hiçbir şey yemedim. Los Angeles Havaalanı'ndan beri beni getiren limuzine verdiğim bahşişle de tüm param bitti ve yolda hiç durmadık. Bu evde yiyecek bir şeyler var mı?”

Francesca Sam kadar şaşkıındı. Kelly her ikisine de baktı ve kafasını iki yana salladı. “Tamam, siz ikiniz çözülürken, ben de yiyecek bir şeyler bulmaya gideceğim. Ben yokken rahat rahat aranızda konuşabilirsiniz.”

Hole doğru dolanarak yürüdü ve mutfığa girdi.

Sam kızın gidişini seyretti. Bütün bunların olmasına imkan yok. Olamaz. Bir çocuk? Bir kız çocuğu?

Francesca ona doğru yürüyerek, “Şokta gibisin,” dedi.

“Sen de öyle.” Eliyle Francesca'nın saçlarına dokunup, “Çocuk. Benim olamaz. Tanya ve ben...” Sonra da gözlerinin içine baktı: “Hamile olduğunu bilseydi boşanmaya yanaşmazdı. Anlatırdı... Tanrım, hep bir şeyler istedi benden. Bunca yıl. Neden çocuğun bakımıyla ilgili hiçbir şey söylemedi.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Tabii ki yok. Çok üzgünüm.” Fısıltıyla küfretti. “Bu çok saçma. Tanya’yı geri aramalıyım.”

“Hikayeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

Sam sert bir şekilde gülümsedi. “Görünen o ki geçen gece anlattığın gibi bir kan davam olacak benim de.”

Mutfğa yönelince Francesca onu durdurdu.

“Buradan arama sakın.”

“Neden?”

“Muhtemelen kavga edeceksiniz. Kelly bunu duymamalı.”

Sam Francesca’ya baktı. “Ne?”

Francesca omzunu silkti. “Yirmi yedi yaşındayım ve hâlâ anemle babamı kavga ederken görmekten nefret ediyorum. Salakça ama öyle.”

“Anne baba mı? Hâlâ benden olup olmadığını bilmiyorum.”

“Olabilir.”

Sam, “Bir şeyler içmem lazım,” diye söylendi mutfğa doğru yola koyulurken.

Kelly’i arta kalan Meksika yemeğini bir tabağa kaşıkla boşaltırken buldu. Kelly gülümsedi.

“Bu yemek güzel görünüyordu. Hazır mı?”

“Hizmetçi kadın yaptı.”

Kelly başını kaldırdı. “Burada mı yaşıyor? Annem senin zengin olduğundan bahsetmişti. Sanırım haklıymış.”

Sam kızı görmezden gelerek Tanya’dan gelen mesajları tekrar dinleyeceği telesekretere doğru geçti. Numarasını hızla not etti ve sessizce odadan dışarı çıktı.

Francesca haklıydı. Sam konuşmayı hızla artan sinirini rahatça boşaltabilmek için çalışma odasında yapacaktı.

Francesca mutfğa doğru yürüdü o sırada Kelly tabağını mikrodalgaya koymaktaydı. Isıyı kontrol ederek süreyi ayarladı. Yüksek teknoloji makine vızıldayarak yemeği ısıtmaya başladı.

“Karısı değilsen sevgilisisin değil mi?” diye sordu Kelly tabureye yerleşirken.

“Sam ve ben arkadaşız.”

“Ha. Arkadaş. Yani sevişiyorsunuz ama ciddi bir şey değil, öyle mi?”

Francesca tepki vermemekle belki de en iyisini yapmıştı. Bu çokbilmiş Sam’in kızının kim olduğunu anlatmaya başlamamıştı daha. Yine de havada acı bir şekilde yakından tanıdığı bir meydan okuma havası vardı. Francesca bütün dünyadan farklı, insanları iyi olduğuna ikna etmekten yoksun olduğu zamanları hatırladı. Belki de büyüyor olmanın verdiği bir şeydi ama gene de durumu daha acısız hale getirmiyordu.

Kelly geriye yaslandı ve dirseklerini arkasındaki tezgaha dayadı. Tatlı bir kızdı. Büyük gözleri, ince ve düzgün hatları vardı; saçları da kızıl ve bukleliydi. Burnu ve yanakları çillerle kaplıydı. Şeftali desenli bir tişört ve düşük belli bir pantolon giymişti. İkisi de pahalı şeyler gibi görünüyordu.

“Arkadaşlık ‘özel arkadaşlık’tan farklıdır,” dedi Kelly.

“Özel arkadaşlıkta kadın evlenmek ister ama adam istemez. Onu ‘özel’ kelimesiyle oylar. Kadın için özeldir ama adam için değil. Aslında adam daha iyi birilerini arıyordur fakat hazırda yattığı birinden olmaya cesaret edemez. Tanya kadın ve erkek ilişkilerindeki birçok sorunun kadının kısa sürede teslim olmasından kaynaklandığını söyler. Seksüel açıdan yani...”

“Anlıyorum.” Francesca tezgaha doğru dayandı çünkü başı dönüyordu ve dengesini kaybetmek istemedi. Sam haklıydı. Kelly’in ruhu kırk yaşındaydı.

Zihninden Kelly’in söylediklerini tekrarladı. Bir tepki yaratmak için kasten seçilmiş sözler olduğuna hiç şüphesi yoktu. Daha az tartışmaya mahal verir bir yanıtlama ifadesi yerleştirdi kendine.

“Annene Tanya diye mi hitap ediyorsun?”

“Tabii.” Kelly alnına düşmüş bir bukleyi yavaşça itti.

“Yaşı hakkında her zaman yalan söyler Tanya. Çıktığı erkeklerin yarısı onun bir çocuğu olduğunu bilmez. Ola ki alışverişe çıktığımızda ya da dışarıda olduğumuzda ona Tanya diye seslenmemi ister. Böylelikle ben onun kendinden hayli büyük kız kardeşinin kızı olmuş oluyorum. Erkekler bunu oldukça sevimli buluyor. Böylece anaç biri gibi görünüyor çünkü.” Kelly gözlerini devirdi. “Erkeklerin çoğu salak.”

Tamam. Konuşmanın çizgisi çok da güvenli değildi.

“Nerede oturuyorsunuz?” diye sordu.

Kelly başını salladı. “New York. Yukarı Batı Yakası. New York oldukça klas bir yer. Bırakmak istemedim ama Tanya Avrupa’ya yerleştikten sonra tek başıma kalmama izin vermedi. Raoul’un beni bildiğini bile zannetmiyorum. Her zamanki gibi. Yani derslerime burada devam edeceğim. Orayı ne kadar özleyeceğimi tahmin edemiyorum. Santa Barbara çok da büyük bir şehir değil.”

Francesca kötüleliyordu. “Okula yazın mı gidiyorsun?”

Mikrodalga öttü. Kelly tabureden kalktı ve alete doğru yürüdü. “Bale,” dedi sabırsızlıkla. “Baleye gidiyorum.”

“Çok hoş.”

Kelly buharı tüten tabağını çıkardı ve tezgaha geri götürdü. “Hoş olmasından daha fazlası benim için. Çok çalışıyorum. Hedefim profesyonel bir dansçı olmak. İnternette burada tek bir okul bulabildim. Oradaki eğitmen, birçok toplulukta çalışmış deneyimli bir dansçıymış. Benim için harika yani. Sam’in sabah hocayı araması ve bir an önce beni seçmelere götürmesi gerekecek. Tek başıma da yapardım fakat buraya gelmeye daha dün karar verdim.”

Francesca bunun bir film olmasını ve duraklat tuşuna basa-

bilmeyi diledi. Olan biteni yakalayabilmek için birkaç dakika zamana ihtiyacı vardı.

“Karar verdin? Neden peki?”

Kelly çekmeceleri karıştırmaya başladı. Bulduğu sofranın içinden bir çatal çıkardı. “Sonunda babamın adını öğrenmiştim. Birkaç ay öncesine kadar onun ölmüş olduğunu düşünüyordum. Tanya hep öyle söylemişti. Sonra arkadaşlarından birine benden bahsederken kulak misafiri oldum.” Kelly Francesca’ya baktı. “Bir kız arkadaş. Her neyse, Sam’den bahsediyordu. Ben de böylece onun hayatta olduğunu anladım. Dün çok büyük bir kavga ettik ve adını ağzından kaçırdı. Adını öğrenmiştim bir kere. Raoul dışarı çıkana kadar bekledim, sonra eşyalarını karıştırdım ve eski dosyaların içinde adresi buldum sonunda.”

İkinci keredir Kelly; Raoul diye birinden bahsediyordu. Kim olduğunu öğrenmek istiyordu ama sorulacak daha acil soruları vardı.

“Kendi başına nasıl gelebildin buraya kadar?”

Kelly yemeğinden bir ısırık aldı ve çiğnedi. Yuttuğunda, “Kolay, internetten bir bilet aldım,” dedi. “Kredi kartım var, çok istediğim bir şey olduğunda kullanabiliyorum. Büyükanemim mal varlığı bütün harcamalarımı karşılıyor, dolayısıyla Tanya da karışmıyor. Her neyse, bileti aldım, limuzini ayarladım ve ödemesini yaptım. Ne yazık ki bahşişi unutmuşum. Sam’den alırım diye düşündüm.”

Kelly bir an konuyu gözden geçirdi ve devam etti: “Tanya geceyi Raoul ile birlikte geçireceğinden evde değildi. Bir taksi çağırdım, havaalanına gittim ve uçağa bindim.”

“Bu kadar kolay olamaz,” dedi Francesca.

“Kesinlikle öyle. Tek başıma yolculuk edecek kadar büyüğüm. Sadece uçak havalanana kadar bekledim ve sonra kabin

görevlisine giderek kendimi anons ettirdim. Kadın telaşlandı, ailemi sordu. Annemin arabayı park etmekte olduğunu söyledim. Hiç JFK havaalanında bulundun mu? Nasıl titizlerdir tahmin edemezsin. Kadın eğer birinin gelmesini beklerlerse uçağın zamanında kalkamayacağını biliyordu. Yaşım hakkında da yalan söyledim. On beş yaşımdayım dedim. Bana inandı. Kısaca uçağa bindim ve buradayım.”

Kelly kendinden emin ve işinin ehli biri gibi konuşuyordu fakat Francesca on iki yaşında birinin annesi Avrupa’ya taşındığı için hiç tanışmadığı babasını aramak üzere bir ülkeye tek başına uçmak zorunda kalmasını düşünmeden edemiyordu.

“İçecek bir şeyler var mı?” diye sordu Kelly, açık Merlot şişesine bakarken.

Francesca buzdolabına doğru geçti. “Biraz süte ne dersin?”

Kelly gözlerini devirerek, “Pekala, biraz kalsiyuma ihtiyacım var zaten,” dedi.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Sam. Telsizi kulağına tutmuş, bir aşağı bir yukarı yürümekteydi ofiste.

“Bilmiyorum annen hamile olduğumu nasıl öğrendi?” dedi Tanya. “Bütün bildiğim hastane masraflarının ödenmiş olduğu. Mesele o değil. Mesele şu ki sen ve ben boşanmaya karar verdikten ve ben taşındıktan iki hafta sonra bebek beklediğimi öğrendim. Ne yapacağımı bilemedim.”

Sam burnundan soluyordu. Hayır, bu doğru olamazdı. Tanya ondan çocuk sahibi olmanın kendisine ne kadar kazandıracağını hesaplardı.

“İki gün sonra annen kapıma geldi. Boşanmayı ve hamilelik olayını biliyordu. Sana geri dönmemi ya da bebekten bahsetmemi istemiyordu.”

Sam masasına dayandı ve boş olan eliyle gözlerini ovuşturdu.

“Hamile olduğunu bilseydim senden boşanmayacağımı biliyorduk çünkü.”

“Evet. O noktada beni senin hayatından çıkarabilmek için her şeyi yapmaya razıydı. Söz konusu kendi öz torunu olsa bile.

Sam inanmak istemedi fakat annesini anlıyordu. Tanya hayatı boyunca insanları ve olayları kendi çıkarı için kullanmıştı, kendisini bile.

Annesini ve onu tanıyor olması beraberinde şu soruyu kolayca getirmişti. “Ne kadar aldın?”

“Bir önemi var mı?”

“Evet var.”

“Peki. Başta 250.000, sekiz yaşına gelene kadar ayda 5.000; artı masraflar. Karşılığında New York’a taşınacaktım ve sen de Kelly’i asla öğrenemeyecektin.”

Sam donakalmıştı. “Neden şimdi?”

“Çünkü on iki yıldır kıcımlı yırtıyorum, Sam. Parası olan iki adamla daha evlilik yaptım ve Tanrı’ya şükür ki nafakamı kuruşuna kadar alıyorum. Sonunda ekonomik özgürlüğümü kazandım, artık hayatımı yaşamaya hazırım.”

“Kelly ayağına dolanıyordu değil mi?”

“Otuz dört yaşındayım, Sam. Neredeyse orta yaş sayılır. On iki yaşında bir kızım olmamalı.” Duraksayarak devam etti. “Evlendiyorum ve Avrupa’ya yerleşiyorum. Kelly benimle gelemeyecek. Onu bir yatılı okula verecektim ama bunu söylediğimde kıyameti kopardı. Evde kalmasına izin vermemi istiyor. Bale yapmak istiyor ve bunun için her şeyini verebilir. Belki doğru eğitimle... Ama riske atamazdım gene de. Bütün bunlar ani bir tehlikeye yol açabilir ve Raoul onun kim olduğunu öğrenebilirdi.”

Sam küfretti. “Evlendiğin adam bir kızın olduğunu bilmiyor bile öyle mi?”

Sam’in bütün merak ettiği Tanya’da ne bulduğuydu. Sonra

hatırladı. Yirmi iki yaşındaydı Sam; okuldan yeni mezun olmuş ve tek başına yurtdışına çıkmıştı. Tanya ise güzel, büyüleyici, aklına gelebilecek her fantezinin vücut bulmuş haliydi.

“Annenin avukatına Kelly’in velayetinin artık sende olduğuna dair bir mesaj bıraktım,” dedi Tanya. “Belgeleri düzenleyecekler. On iki yıldır ilgilendim onunla, Sam. Şimdi sıra sende.”

Sam, “Bu, paradan vazgeçtiğin anlamına geliyor,” dedi alaycı bir ifadeyle.

“Biliyorum. Param yetiyor. Aslında çok bir zorluğu yok. Bir dans kursuna ve özel bir okula yazdır, etraftayken biraz da dikkatli ol.”

Onun bu duyarsızlığı Sam’i şaşkına çevirmişti. “O senin kızın.”

“Benimle pisliğin tekiymişim gibi konuşma,” dedi Tanya. “Kelly gayet iyi. Hiçbir şeye ihtiyacı yok.”

“Peki ya ebeveynlik?”

Tanya güldü. “Doğru. Çünkü on iki yıl önce geri dönseydim, çocuğumuzun olacağını öğrenip çok mutlu olacaktın sen de. Benden nefret ediyordun, Sam. Gitmemi istedin ve bunun için ne bedel ödemen gerekiyorsa yapmaya hazırdın. İşte bu da faturanın geri kalanı. Eşyaları bende duruyor. Hafta sonu gönderirim.”

“Bu kadar mı?”

“Başka ne olacaktı?”

“Kelly ile konuşmak istemiyor musun?”

“Hayır. Onun da benimle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum,” dedi ve telefonu kapattı.

Sam yavaşça ‘off’ tuşuna bastı ve telefonu masaya bıraktı. Saatine baktı. Yirmi dakika bile olmamıştı Kelly bu eve gireli. Bütün dünyanın un ufak olup kontrolden çıktığı yirmi dakika.

Şimdi ne olacaktı?

Sam mutfağa geldiğinde Kelly tabağında yemeğini bitirmek üzereydi. Francesca elinde bir kadeh şarapla çökmüş bir halde yanı başında duruyordu. Onu bunun için suçlayamazdı, her ne kadar kendisi de Merlot'dan daha güçlü bir şeyler istese de.

“Annenle konuştum,” dedi.

Kelly çatalını dikkatli bir şekilde yere koydu ve Sam’e dönmeyen peçete ile ağzını temizledi. Koca yeşil gözleri herhangi bir duygu barındırmıyordu.

Sam yüzünü inceledi kızın, benzerlikler aradı. Tanya’dan izler görebileceğini düşündü, elmacık kemiklerinde belki ve ağız yapısında, ama emin değildi. Gerçi kendiyse de benzerlikler görememişti. Acaba eski karısı yalan mı söylüyordu?

Soruyu geçiştirdi. Tanya paraya tapıyor olabilir ama salak değildi. Neden bir başkasının çocuğunu onunmuş gibi satsındı ki. Babalığı belirlemek ne de olsa bir DNA testine bakardı. Eğer babası değilse Kelly’i bırakmak için Tanya’nın peşine düşecekti. Eğer Tanya kızı olduğunu bile bilmeyen bir adamla kaçtıysa, Sam’in kızıyla birlikte ortaya çıkması gibi bir risk istemeyecekti.

“Sana Raoul’dan bahsetti mi?” diye sordu Kelly. “Babası banker ya da öyle bir şey. Parası çok. Tanya’nın bütün derdi bir unvan ve Raoul’un mirası. Babası oldukça yaşlı bir adam; Raoul ise sadece yirmi beşinde. Bazen Paris’te bazen de Raoul’un güney Fransa’daki büyük evinde yaşayacaklar.”

“Sadece ülke dışında yaşayacağından bahsetti.”

“Ve ben de başına kaldım.”

Kelimeleri gelişigüzel söylüyordu sanki bir önemi yokmuş gibi. Sam kelimelerin etkisini görmeye çalıştı. On iki yaşında bir kız çocuğu annesinin onu yüzüstü bırakıp gitmesini önemsemez miydi? Fakat Kelly Sam’in bakışını sakın, boş bir surat ifadesiyle ve hiçbir duygu belirtisi göstermeyerek karşıladı.

“Baleye gittiğini söyledi annen,” dedi kıza, Kelly’in ‘başına kalmak’ ifadesini kullanmaktan kaçınarak.

“Görünüşe bakılırsa burada Santa Barbara’da tanınmış bir eğitmen varmış,” dedi Francesca. “Kelly internetten bir araştırma yapmış.”

Kelly başıyla onayladı, bukleleri hareket ettikçe sallanıyordu. “Beni seçmelere yerleştirmeniz lazım. Antrenman kıyafetlerimi sırt çantamda getirdim ama o kadar. Yani bazı ihtiyaçlarımı karşılamak için alışverişe gitmem gerek. Sabah beni bir alışveriş merkezine bırakabilirsiniz. Ya da taksi tutabilir miyim? Buralarda taksi oluyor mu?”

Sam ellerini kaldırdı. “Dur bakalım. Teker teker. Annen eşyalarını yollayacağını söyledi. Hafta sonuna kadar sabret.”

Kelly gözlerini devirerek, “O zamana kadar ne yapacağım? Tanya senin ucuzcu olduğundan bahsetmemiştii,” dedi.

“Ben aslında öyle...”

Sam başını iki yana salladı. Onunla alışveriş konusunda kavga etmeyecekti. Daha önemli konular vardı. Okul gibi. Hayır. Haziran ayındaydılar. Okullar yaz tatilindeydi. Lanet olsun. Bu demek oluyordu ki kız her zaman etrafta olacaktı. On iki yaşında bir kız çocuğunu işe gittiğinde yalnız bırakabilir miydi ki?

New York’tan Santa Barbara’ya kadar gelebilme becerisini düşündü. Onu yalnız bırakmak? Daha çok kilitlemesi gerekecek gibiydi.

“Çözmemiz gereken çok şey var,” dedi Sam.

Kelly omuz silkti. “Her neyse. Ben sadece bir an önce dans derslerine dönmek istiyorum. Sabah arayacaksın değil mi? Çantamda numarası var.”

Dans dersleri onu oyalayabilirdi – bu belki de iyi bir şeydi. “Evet, arayacağım.”

Kelly oturduğu yerden kalktı. “Güzel. Ders alacağım yerde

görevli öğretmenlerin adını buraya yazdım. Aradığında sesinin güçlü çıktığına emin ol. Dans hocaları aksi ebeveynlerin baskısından etkilenirler. Zengin olduğunu hatırlatmak isteyebilirsin. Bu da hoşlarına gider.”

Kız konuştuğu anda eski eşini görüyordu. “Tavsiye için sağ ol,” dedi Sam soğuk bir ses tonuyla.

“Problem değil.”

Kelly mutfaktan çıktı. Francesca tezgaha doğru gitti ve kızın tabağını aldı. “En azından süs bitkisi değil,” diye mırıldandı bu laşıkları, çatal ve bardakla lavaboya götürürken.

“İyi bir şeymiş gibi konuşuyorsun,” dedi küfrederek, “Elena’nın bu sabah ayrıldığına inanamıyorum. Zamanlamaya bak.”

Francesca’nın gözleri büyüdü. “Ben bunu hiç düşünemedim. Onu bütün gün yalnız başına bırakamazsın.”

Sam Francesca’ya nedenini sormadan Kelly mutfığa döndü. Tek görebildiği kızın kendi başının çaresine bakabileceği idi.

Sam kızın sırt çantasına göz attı. “Bundan başka çantan var mı?”

“Hayır. Çok kıyafet getirmek istemedim. Burada nasıl bir tarz hakim bilemedim. Yani batılı güzel kızlar mı yoksa çirkin taşralılar mı?”

Sam bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi ve duymazdan geldi. Onun yerine mutfaktan çıktı ve üst kata doğru yolu gösterdi.

Yukarıda koridorun en sonundaki – kendi yatak odasının karşısındaki uçta bulunan – kapıyı açtı. Üst kattaki beş yatak odasından yalnızca üçü eşyalıydı. Kelly’e en geniş misafir odasını verdi. Büyük ve geniş alanda bir adet çift kişilik yatak, giysi dolabı, masa, gardirop ve televizyon vardı. Bitişikteki banyosu da yatak odası kadar ferahtı.

Kelly çantasını yatağın üzerine koydu ve odayı kolaçan etti.

Adımları uzun ve temkinliydi. Başını hep dik tutuyordu. Yıllarca aldığı dans eğitimi herhalde, diye düşündü Sam; sonra bir antrenman odasına ihtiyacı olup olmayacağını merak etti. Dansçıların çalışma odaları ahşap zeminli ve ayna kaplı duvarlara sahip olmaz mıydı?

Kelly dolabı açtı, etrafı yokladı ve gardırobun kapılarını çekti. “Oh Tanrım. Bir televizyon. Uydu mu kablolu mu?”

“Kablolu.”

Kelly başını salladı. “DVD oynatıcısı yok. Bu hafta onu halletmeliyiz. Umarım Tanya DVD’lerimi diğer eşyalarımınla birlikte gönderir. Yerleşir yerleşmez de bu odayı tekrar dekore etmemiz gerekecek.” Burnunu büzüştürerek devam etti: “Mavi pek benim rengim değil de.”

Sam açık mavi duvarlara ve renkli yatak örtüsüne baktı. İki misafir odasının da düzenlenme işi Elena’ya aitti.

Kapasite aşımına uğramak üzereydi, düşünceli bir halde kapı kolunu kavradı.

“Başka bir ihtiyacın var mı?”

Kelly başını salladı. “Sadece TV izleyip sonra da erkenden yatacağım. Hâlâ saat farkına alışamadım. Uçağım erken olduğu için yeterince erken kalkmışım.”

Sam tereddüt etti, ne diyeceğinden emin değildi. Sonra başıyla sade bir şekilde selam vererek iyi geceler diledi, kapıyı kapattı ve koridora doğru yürüdü.

Francesca hâlâ mutfaktaydı. İçeri girdiğinde birbirlerine baktılar.

“Nasılsın?” diye sordu Francesca.

“Hiçbir fikrim yok.” Bu akşamki planlarını düşündü. Bütün her şey bugünü mü bulmuştu. “Bu olanlar gecemizi berbat ettiği için çok üzgünüm,” dedi Francesca’ya. “Böyle bir şeyle karşılaşacağımızı bilemezdim. Çıkmak istersen anlayışla karşılarım.”

Francesca güldü. “Teklifin için sağ ol ama evde kalmayı çok dert etmiyorum. Birileriyle konuşmaya ihtiyacın olacaktır.”

Stresi biraz hafıfledi Sam’in. “Emin misin?”

“Kesinlikle. Biz arkadaşız.” Son kelimedede tereddüt etti ve sonra başını iki yana sallayarak konuştu: “Seve seve yardımcı olurum. Belki çocuğum olmadı ama olabilirdi de tıpkı senin gibi. Bir beyin fırtınası yapabiliriz.”

“İyi fikir. Ama önce biraz içki içmem gerek.”

Francesca şarap şişesini işaret etti. Sam başını çevirerek, “Daha güçlü bir şeylere ihtiyacım var,” dedi.

Kelly de o sırada kapıyı dinlemekteydi. Hiçbir şey duyamadığı için kapıyı hafıfçe araladı. Alt kattan sesler sanki mırıltılı gibi geliyordu.

Güzel diye düşündü kendi kendine yatağa geri dönerken ve çantasını açtı. Dediği gibi çok yorgundu. Henüz farkına varmasa da yalnız olmak birileriyle takılmaktan çok daha iyiydi.

Dans kıyafetlerini çıkarıp çekmeceye tıktırdı. Yanında yedek giysiler, bikini, küçük bir makyaj çantası, cilt bakım malzemeleri ve diş fırçası getirmişti. Fermuarlı iç gözde her zaman kullandığı bir kredi kartı vardı. Sam onu alışveriş merkezine götürmezse ihtiyaçlarını internet üzerinden sipariş edecekti. Bir şeyi gerçekten deneyip almak kadar havalı değildi ama daha önce de yapmıştı. Kart yerinde mi diye kontrol etti.

Bazı çocukların onlara giysiler, CD’ler ya da diğer şeyleri satın almaktan sorumlu ebeveynleri vardır. Tanya hiçbir zaman bu annelerden olmamıştı. Kelly annesinin onun için yemek pişirdiğini ya da giysilerini düzenlediğini hatırlamıyordu bile. O an ortalıkta olan herhangi bir hizmetçi yapardı bu tür işleri. En azından o öyle hatırlıyordu. Kelly bu işleri yıllarca kendisi halletmişti.

Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra, pamuklu pijamalarını giyip çantasını tekrar dolaba götürdü. Ama onu en üst rafa koymadan önce son bir kez açtı ve eskimiş, yırtık pırtık oyuncak ayısını çekip çıkardı. Yüzündeki tüylerin bir kısmı aşınmıştı. Kolunun teki tuhaf bir açıyla duruyordu ve üzerindeki sevimli sarı tişörtü soluk, kirli bir griye dönüşmüştü.

Kelly doldurulmuş oyuncığa bir süre baktı, sonra sırt çantasını dolaba tıktı ve kapağını kapadı.

İyi hissetmeliydi, öyle dedi kendi kendine. Ama söylediğine kendi de inanmamıştı. Yıllar süren tehditlerinden sonra annesi gerçekten ondan kurtulmuştu. Ya babası da onu istemeseydi? Eğer onu sokakta bıraksaydı nereye gidecekti?

Bunu düşünmek istemedi, yatağın üstüne çıktı ve örtüleri açtı. Ayıcığını bir kolunun altına sıkıştırdıktan sonra, sıkıca gözlerini kapadı. Ama gözkapaklarını ne kadar sıkı kapatırsa kapasın göz yaşlarının sızıp yanaklarından süzülmesine engel olamıyordu.

Sam kendine bir viski doldurdu ve Francesca'nın çoktan kurulmuş olduğu koltuğa kendini bıraktı.

"Bu delilik," dedi başını koltuğun arkasına yaslayıp bardağı düz karnının üstüne koyarken. "On iki yaşındaki çocuklar ülkenin diğer ucuna tek başına seyahat etmezler."

"Ama Kelly yapmış. Bana her şeyi anlattı." Francesca ona internet indirimlerinden, limuzin hizmetinden bahsetti.

"Epey yetenekliymiş," diyerek durumu kabul etti Sam. "Bağımsız. Geveze."

Her zaman iyi bakılmaya alışmış diye düşündü Francesca, Kelly'in tezgah üzerinde bıraktığı bulaşıklara bakarken. Arkasını toplayan bir çocuk değildi belli ki.

Sam içkisinden bir yudum aldı. "Odanın uygun olduğunu ama bir 'DVD oynatıcısına' ihtiyacı olduğunu ve bir düzen oturtuktan sonra yeniden dekore etme konusunda konuşmak istediğini söyledi bana." Francesca'ya şöyle bir baktı. "Neymiş efendim, mavi onun rengi değilmiş."

"İstediklerini talep etmekten korkan biri değil."

"Nedense bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim," diye karşılık veren Sam gözlerini kapadı ve bir an nefesini tuttu. "Bir kız. Bunca zamandan sonra."

Francesca dışarıdan biri olmasına rağmen çok yaşamıştı. Sam kendini kamyon çarpmış gibi hissetmiş olmalıydı.

“Babalık durumunu kontrol ettirecek misin?”

Sam gözlerini açtı ve ona baktı. “DNA testi mi? Bunun hakkında düşündüm. Sanırım bir noktadan sonra yaptırmam gerekecek. Tanya sözünü dinletmek için yalan söyleyebilecek biridir ama aptal da değildir. Benim olmayan bir çocuğu yanımda tutmayacağımı bilir ve şu an istediği son şey de Kelly’in ona geri dönmesi. Bilemiyorum. Sence bana benziyor mu?”

“Biraz. Ağız çevresi. Ama o saçları senden almamış.”

“Haklısın.” Ayaklarını uzattı. “Tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Aklım hayalim almıyor. Tanya gittiğinde... Lanet olsun, onun gitmesini istemiş olmam dışında fazla bir şey hatırlamıyorum. Bunca zaman boyunca bu hiç aklıma gelmezdi.”

“Nasıl gelecekti ki? Hiçbir ipucun yoktu. Ülkenin diğer ucunda yaşıyordu. Bir gün ona ve Kelly’e sokakta rastlama gibi bir durumun da olamazdı.”

“İyi bir noktaya temas ettin.” Bir içki daha aldı. “Deli ya da onun gibi bir şey olmalıyım! Kelly’in büyü-yüşünü göremedim bile ama buna kızamıyorum.

Francesca ona doğru eğildi ve nazikçe koluna dokundu. “Kendine biraz zaman ver. Şu anda hiçbir şey hissedemiyorsun ve bu o kadar da kötü değil. Zamanla bu durumu kabullenmeye başlayacaksın; hislerin değişecek.”

Sam ona baktı ve gülümsedi. “Bu senin uzmanlık alanın.”

“Evet, arada sırada bilgilerimi kullanmam gerek yoksa paslanırım.”

“Peki, Bayan Psikolog. Sonraki adımım ne olmalı? Dağlara kaçmam sizce ruhsal olarak sağlıklı olduğumu gösterir mi?”

“Muhtemelen hayır. Sıradaki adıma gelince bunu içinden gel-

diği gibi yapman gerekecek. Sen ve Kelly'in birbirinizi tanımaya ihtiyacınız var ve bu zaman alacak.”

“Zaman ha? Ne kadar süreceği hakkında bana bir ipucu vermek ister misin?”

“Bir fikrim yok.”

“Benim de öyle. Hiçbiri hakkında.” Gülümsemesi soldu. “O kaltak bunun için para almış.”

Francesca'nın neden bahsettiğini anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. “Tanya mı?”

Sam başını salladı. “Annem Kelly'i sır gibi saklaması için ona para vermiş. 250 bin peşin, her ay 5 bin, artı masraflar.”

Francesca'nın ağzı sonuna kadar açık kaldı. Zorla dudaklarını bir araya getirmeye çalıştı. “Ama neden kendi torunundan kurtulmak istesin ki?”

“Bunu anlamak için annemi tanıman gerekir.” Kadehine biraz içki doldurdu. “Lily Rose. Kendi krallığını yönetmeyi severdi. İşler kendi istekleri doğrultusunda gitsin diye de her şeyi yapardı. Babam ben çok küçükken öldü. Onu pek hatırlamıyorum. Lily varken onun sözü kanun gibiydi. Olmadığı zamanlarda ise, ki çoğunlukla durum buydu, baba tarafından büyükbabam olan Gabriel'le yaşırdım.”

“Elena'yı bakıcı diye tuttuğun büyükbaban.”

“Doğru. O akli başında ve normal biriydi. Annemin aksine. Tanrım, kavga ettiler. Annemi birkaç kez vesayet davası açmakla tehdit etti ama o asla geri adım atmazdı. Onu alt etmekten fazlasını istiyordu. Parası, gücü vardı ve korkusuzdu.”

Sesinin tonu bu söylediklerinin kompliman olmadığını hissettiriyordu Francesca'ya.

“On yaşıma geldiğimde onun söylediği hiçbir şeye güvenmemeyi öğrenmiştim. Yalan söylerdi çünkü bu hoşuna giderdi. Hatta işe yarardı. Yaşım ilerleyince hazırlık okuluna gönderildim. Tatilleri Gabriel'le geçiriyordum. Kolejden sonra Avrupa'ya

kaçtım ve orada Tanya'yla tanıştım." Bardağını kaldırdı. "Bayan Kaliforniya yarışması ikincisi, çok gezmiş biri ama zengin değil. Onun istediği paraydı, benimse..." Omzunu silkti. "Tanıştık. Aşık olduk ya da öyle olduğunu zannettim ve iki ay sonra evlendik. Annem deliye dönmüştü."

"Tanya'dan hoşlanmaz mıydı?"

"Birbirlerinden nefret ettiler. Çünkü birbirlerine çok benziyorlardı. Kaderin komik bir oyunu olmalı, Fransa'ya yaptığım uzun yolculuk anneme tıpatıp benzeyen bir kadını bulmak içinmiş." Francesca'ya baktı. "Benim hakkımda bir ödev yazmalısın."

Francesca irkildi. "İnsanlar hep ebeveynlerine benzeyen kişilerin peşine düşerler. Eğer anne ya da baba sevgi dolu, iyi biriye ilişkisi başarılı olur."

"Eğer eş yalan söyleyen ve çıkarıcı biriye olmaz ama," dedi. "Hatamı anlamam 3 ay sürdü. O zamana kadar annem çoktan evliliğince sona erdirme kampanyalarına başlamıştı. Kendi mutluluğum ve onun istekleri arasında ikiye bölünmüştüm. Duruma başkaldırmış olmam bir altı ay daha evli kalmama sebep oldu. Sonra ben bitirdim. Tanya'nın tek istediği iyi bir anlaşmaydı. İki tarafın da kalbi kırık değildi."

Hikayeyi kolayca anlatıp bitirmişti sanki artık hiçbir önemi yokmuş gibi. On iki yıl önce olmuş bitmiş bir olayı Sam'in çoktan atlattığına Francesca'nın hiç şüphesi yoktu. Yoluna devam etmişti. Kelly gelip de kelimenin gerçek anlamıyla kapısına dayanana ve geçmişi geri getirene kadar.

"Yani Tanya'nın hamile olduğunu öğrendiğinde onu senden uzak tutmak için para teklif etti."

Sam başını salladı. "Hamile olduğunu bilseydim, en azından bebek doğana kadar boşanmayı askıya alırdım." Birden suratını astı. "Bir bebek ha! Buna hâlâ inanamıyorum."

"O artık bir bebek değil."

“Bunda haklısın.” Sam koltukta doğruldu. “Peki, şimdi onunla ne yapacağım? İsteyken yalnız bırakabileceğim kadar büyük olmadığına emin misin?”

Francesca kafasını salladı. “Kendine birkaç saat bakabilecek kadar büyük ama ben olsam onu evde bütün gün yalnız bırakmazdım. Bale eğitimi alıyormuş. Bu sana bir başlangıç fırsatı verir.”

“Bu doğru. Bir okuldan bahsetti. Bu biraz zaman kazandırır. Ya sonra?”

“Sonra onu tanımaya çalışacaksın.”

“Ama ne yer ne içer? Ya giysiler? DVD oynatıcısı istiyor. Sence bir tane almalı mıyım?”

Francesca elini kaldırdı “Tüm sorunları bir anda çözemezsin. Hiçbir uyarı olmadan kucağına bırakılmış bir çocuk bazı mantıksal sıkıntılar getirecek tabii. Herbirini sırayla ele almalısın.”

Sam ona baktı. “Mantıksal sıkıntılar mı? Bu durum için kullanılan özel terim bu mu?”

“Evet, umarım bu yardımı ücretsiz verdiğimi de takdir ediyorsundur. Ben bu iş için oldukça yüksek ücret alan bir profesyonelim.” Francesca gülümsedi. “Yani en azından on sekiz ay içinde öyle olacağım.”

Sam yüzünü ona çevirdi. Bardağını sehpaoya koyduktan sonra, kolunu koltuğun gerisinden ona doğru uzattı ve omzuna dokundu.

“Sen harikasin. Bunu çok takdir ediyorum.”

“Daha önce de söylemiştim, seve seve yardım ederim.”

Ona söylemediği ise, Sam’in tüm bu durumla başa çıkma şeklinin ondan daha çok hoşlanmasına sebep olduğuydu. Sadece güzel suratı ve yataktaki performansı için tutulmamıştı ona. Kelly ortaya çıktığında kızgınlıktan deliye dönebilirdi. Bunun yerine nispeten sakın kalabilmişti. Yaşadığı şoka rağmen bir şeyler planlamayı başarıyor, kızı için endişeleniyor ve kimseyi suçlamıyordu.

Sam öne doğru eğildi ve onu öptü. Dudakları sıcak, güven dolu ve yumuşaktı ama tutkulu değil. Francesca anlamıştı. Beklenmedik bir çocuğun ortaya çıkışı ilişkinin akışını değiştirmişti.

“Önümüzdeki birkaç gün yapacak fazla bir şeyim yok,” dedi ona. “Tezimin taslağı için çalışıyor olmam gerek ama onun yerine yaratıcı sakinme pratiği yapıyor olacağım. Yarın sabah gelip sana yardım etmemi ister misin?”

Sam bir an tereddüt etti. “Evet demeyi ne kadar isterdim bilemezsin. Ama bu senin sorunun değil.”

“Haklısın. Bu senin sorunun. Yani? Gerçekten de tüm bunları kendi başına mı halletmek istersin?”

“Kesinlikle hayır! Ama biz aramızdakinin harika seks olacağına anlaşılmıştık, sıkıntı değil.”

“Bu seferlik bir istisna yapabilirim.” Gözlerinin içine baktı. “Ciddiyim Sam.”

“O zaman reddetmeyi bırakıyor ve teşekkür ediyorum.” Saati ne bir göz attı ve kafasını salladı. “Bu akşam hiçbir görüşme ayarlayamam, yani sanırım yarın işe gitmeyeceğim.” Francesca’nın yüzüne dokundu. “Eğer gelmek senin için sıkıntı olmazsa, bu harika olur. En azından yetişkinler tarafında iki kişi oluruz. Sence bu, durumu eşit yapar mı?”

Francesca Kelly’in haddinden fazla gelişmiş çokbilmişliğini düşündü. “Muhtemelen bize karşı muhalif olmaya devam edecektir ama en azından birlikte mücadele etmiş oluruz.”

Sam gülümsedi. “Harikasın. Tüm bunlar için teşekkür ederim.”

Sözleri içini ısıtmıştı. Sıcak ve yumuşak bir duyguydu. Neyse ki romantik gönül işlerinden yıllar önce kurtulmuştu, yoksa burada gerçekten tehlikeli bir durum söz konusu olacaktı.

Francesca ayağa kalktı. “Eve gitmeliyim. İkimizin de yarın için dinlenmesi gerek.”

Sam de ayağa kalktı. “Bakalım on iki yaşın dehşetiyle ne zaman karşılaşacağız?”

“Aynen. Unutma yetişkin olan sensin.”

“Ah, evet, *ben* bunu biliyorum. Buna inandırmamız gereken kişi Kelly.”

“Ölmüş olmadığına emin misin?” diye sordu Gabriel mutfak sandalyesine sırtını yaslariken. “Saat dokuzu geçti. Belki de gidip kontrol etmelisin.”

Sam Kelly’in dün gece ruhunu teslim etmediğini biliyordu. Kaçıp gitmesine yetecek kadar şansı olup olmadığından şüphe etti. Tabii ki gidişi geçici bir rahatlama olurdu. Gidip onu bulması ve geri getirmesi gerekirdi. Güne tam olarak böyle başlamak istemiyordu.

“Ona yarım saat daha vereceğim ve sonra gidip kontrol edeceğim.”

Gabriel omzunu silkti. “O senin kızın.”

Sam hâlâ bu duruma alışmamıştı. Bir çocuk. Bu kulağa pek doğru gelmiyordu. Bunca zaman sonra değil. Ve Kelly’den gördüğü kadarıyla, o pek de kendisi için seçmek isteyeceği bir çocuk değildi.

“Onunla ne yapacaksın?” diye sordu büyükbabası.

Sam lavabonun üstündeki büyük camdan dışarı baktı. “Keşke bilseydim. Bir düzen sağlamasına yardımcı olacağım. Bale dersi almak istiyor.”

“Onu arabayla gezdirmeye ne dersin? Araba kullanamıyor. Ya da birini tutman gerekecek.”

“Biliyorum.” Bu durum için telefonda zaten oldukça zaman geçirmişti ama on iki yaşında biri için profesyonel bakım verecek birini bulmak oldukça zordu. “Tüm bakıcılar küçük çocuklar ve bebeklerle çalışmayı tercih ediyor. Birkaç kişiyi araştırdım. Şimdiye kadar geri dönmeleri gerekiyordu.”

Büyükbabası kahve fincanını kaldırdı. “Tanya tam bir kaltak.”
“Bana mı söylüyorsun?”

Bir gece önce Francesca ayrıldıktan sonra olanları anlatmak için Sam büyükbabasını aramıştı. Gabriel bu aldatmacadan dola-
yı deliye dönmüştü ama şaşırmamıştı da. Torununu görmek için
erkenden gelmişti ama Kelly henüz ortalarda görünmemiştir.

“En azından aptal bir çocuk değil,” dedi Gabriel. “Bunca yolu
tek başına gelebilmek için gayet akıllı olmak gerekir. Bununla
gurur duymalısın.”

“Hı hı.” Sam, Gabriel Kelly ile tanışana kadar fazla bir şey
söylemek istemedi. Belki bu sabah biraz daha iyi hissedirdi. Bel-
ki dün akşamki sıkıntısı ve tavrı sadece yorgun olduğu içindi.

Olası değil diye düşündü suratsızca. Hiç olası değil.

“Ne olursa olsun onun sorumluluğunu ben alıyorum,” dedi.

“Benden eve getirdiğin bir köpek yavrusu gibi bahsediyor-
sun,” dedi Kelly mutfığa girerken. “Kendi su kabım ve tasmam
da olacak mı bari?”

Bir şeyleri yoluna koymak için iyi bir uykunun getireceğın-
den fazlası gerek diye düşündü Sam.

“Günaydın,” dedi. “Gabriel, bu benim kızım, Kelly. Kelly, bu
senin büyükbaban Gabriel.”

Yaşlı adam onu şöyle bir süzdü. Sam onun aynı düşük bel
pantolon ve başka bir kısa tişört giymiş olduğunu gördü. Bu se-
ferki yeşil, dar ve üzerinde “kuralı kızlar koyar” yazılı bir taney-
di. Ayakları çıplaktı. Tırnakları ojeli, teni solgundu.

Kelly onların yanından geçip dolaba yönelirken saçlarının
buklelerini kulağının arkasına attı. “Her neyse. Kahvaltı için bir
şeyler var mı?”

Sam’ın kafası atmıştı ama o bir şey söyleyemeden önce, Gab-
riel elindeki kutuyu mutfağın çinili zeminine fırlattı.

“Ne oluyor?” diye tepki gösterdi Kelly.

“Biraz saygı göstermeyi öğrenene kadar bunu bir yere kapamalsın,” dedi Gabriel.

Kelly ellerini kalçasının üstüne koydu. “Artık o çağda değiliz.”

Gabriel’in gözleri kısıldı. “Bu kadar kibar konuşabilen biri olduğundan bahsetmemiştin Sam. Bu yönünü annesinden almış olmalı.”

Kelly gözlerini devirdi. “Bitti mi? Artık yiyebilir miyim?”

“Bilmem,” dedi Gabriel. “Yapabilir misin?”

Kelly ona sanki Rusça konuşuyormuş gibi baktı.

Sam derin bir nefes aldı. “İzninizle yemek yiyebilir miyim?” diye düzeltti onu. “Nezaketi getirmedigin için soruyu gerçekten yiyebilmek olarak cevapladı.”

“Ha, sen de onlardan birisin,” dolaba doğru döndü ve “garip yaşlı adam” diye mırıldandı.

“Bir sürü çilin var,” dedi Gabriel.

“Öyle mi? Teşekkür ederim,” dedi Kelly. “Çünkü bunca zaman emin olamamıştım. Suratımı ovalayıp duruyordum ama bir türlü çıkmadılar. Çiller demek. Kimin aklına gelirdi?”

Gabriel kaşlarını çatı. “Onu geri gönderemez miyiz?”

Keşke diye düşündü Sam. “Hepimizin alışması için zamana ihtiyacımız var,” diye karşılık verdi.

Kelly buzdolabının kapağını kapadı. “Sanırım New York’a dönsem daha iyi olacak. Bak ne diyeceğimi büyükbaba. Bana bir daire ayarla ve her şey yoluna girsin. Okula, oradan bale derslerime giderim ve sen de benimle tanışmış olduğunu bile hatırlamazsın.”

Gabriel kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sam acaba Kelly’in söylediklerinin ciddi ciddi ona kaç patlayacağını mı hesaplıyor diye merak etti.

“New York’a geri dönmüyorsun,” dedi Sam. “Daha 24 saat bile olmadı. Neden birkaç gün sakinleşip beklemiyoruz?”

Kelly ters ters baktı. “Ona sakinleşmesini söyle.” Kilere doğru yürüdü. “Bale öğretmenim onunla konuştuğunda sana ne dedi?”

“Onunla konuşmadım.”

Kelly ona döndü. “Ne? Senden tek bir şey yapmanı istedim. Tek bir şey. Yirmi değil, beş bile değil. Ve sen yapmadın. Neden? Sadece bana işkence etmek için mi yoksa bir sebebi var mı?”

“Meşguldüm.”

“Senin için önemli olan şeylerle. Benim için olanlarla değil.”

Sam kahve fincanını o kadar sıktı ki ortadan ikiye ayrılacak sandı. Zihninden ilk geçen onu odasına göndermek ve hayatının sonuna kadar cezalandırmak oldu.

Ama cezalandırmak için gerekli yolları bilmiyordu. Odasına kilitlemek yine de kulağa çok hoş geliyordu.

Bale sınıfına katılmak için elinde tuttuğu şansı kaçırdığını söylemek istedi ama hızlıca tekrar düşündü. Evden günde birkaç saatliğine ayrılması ikisi için de nimetti.

Kendini tuttu. “Hani istediğin DVD oynatıcı var ya... Kibar ve saygılı konuşmayı öğrenene kadar ona sahip olmayı unut.”

Kelly ona baktı: “Şaka yapıyorsun.”

“Hiç sanmıyorum, evlat.”

“Fark etmez. Kendim alırım.”

Doğruydı. Kredi kartı, annesine ait dairelerin kirası. İlgiLEN-
mesi gereken bir sonraki şey buydu.

“Bale öğretmenini ne zaman arıyorsun?” dedi gıcırdattığı diş-
lerinin arasından. “Bunu şimdi yapmanı istiyorum.”

“Benim için uygun olduğunda bununla ilgileneceğim. Medeni davranarak süreci hızlandırabilir ya da bekleyebilirsin. Senin seçimin.”

Kelly ona baktı. “Benim patronum değilsin.”

“İşte burada yanılıyorsun. Kesinlikle öyleyim. Cehennemden

çıkıp geldiğini biliyorum ve bundan ötürü çok üzgünüm. Yine de şartların sana boşboğazlık etme hakkını vermiyor.”

Kelly ona ayakkabısındaki köpek pisliğiymiş gibi baktı.

“Eğer söylediklerim senin için bu kadar önemliyse karşımda küfür etmemelisin. Yoksa kurallar sadece benim için mi geçerli? Senin de medeni olman gerekmez mi?”

Bunu söyler söylemez topukları üstünde döndü ve odayı terk etti.

Sam kahve fincanını yakaladı, içindekini içsin mi yoksa odanın öbür tarafına fırlatsın mı bilemedi.

“Başa çıkılması zor bir çocuk,” dedi Gabriel.

“Bana mı anlatıyorsun?”

“Sanırım onu kilitlemek yasalara aykırı olur,” dedi Sam.

Francesca şaka yapıp yapmadığından tam emin olamadı. “Öyle olacağını biliyorsun. Ve bu hiçbir şeyi çözmez.”

“Belki de çözerdi. Beni şikayet ederdin ve devlet onu benden alırdı.”

“İstediğin bu mu?”

Kafasını salladı. “Hayır. İstediğim işlerin daha kolay olması.”

“Bu daha ilk gün,” diye yüreklendirdi onu.

Öğleden sonraydı. Francesca bir saat önce gelmişti. Kelly öğle yemeği yiyordu, Sam de ofisi kapatıp gelmişti. Birbirleriyle pek iletişim halinde gıbr görünmüyorlardı ve Kelly de Francesca’nın varlığına pek oralı olmamıştı.

O ve Sam dışarıda güvertede, üzerlerinden esen yumuşak okyanus esintisinin altında ılık öğleden sonrasının tadını çıkarıyorlardı.

Sam Francesca’nın elini tutuyordu, bu da Francesca’yı kız hakkında değil de birbirine geçmiş darmadağın çarşafklar hakkında konuşma isteğiyle dolduruyordu. Ama şu anda bu olası bir seçenek değildi. Ve bu gerçekten çok kötüydü.

“Uzun bir gün oldu,” dedi Francesca’ya, sonra Gabriel’in Kelly ile tanışmak için geldiği sabah olanları anlattı.

Francesca geri çekildi. “Pekala, o zaman onu utangaç ya da ürkek bir çocuk olarak tanımlamayacağız. Büyükbaban ne dedi?”

“Üstesinden gelinemeyecek bir şey değil! Eski karımın da hayranı değildi zaten ve ona göre Kelly Tanya’ya fazlasıyla benziyor.”

“Hakkını vermeliyim ki durumu gayet iyi idare ettin. Eğer bir DVD oynatıcısı istiyorsa bu ona karşı kullanabileceğin bir silah olabilir.” Francesca ona baktı ve gülümsedi. “Bunu mecazi olarak söyledim kelimenin gerçek anlamıyla değil.”

“Biliyorum. Onun canını yakmak niyetinde değilim. Bunun yerine normal bir çocukla ilgileniyor olmayı tercih ederim bir ergenlik canavarıyla değil!”

“Kullanabileceği bir bilgisayar var mı?”

“Evet. Diğer misafir odasında bir tane var.”

“O zaman DVD oynatıcısını internette kendi alabilir. Bunda oldukça başarılı.”

Sam sırttı. “Artık değil. Kredi kartını iptal ettirdim.”

“Nasıl?”

“Annemin emlak işlerini yürüten firma ile bağlantıya geçtim. Tanya onlara çoktan benim Kelly’in vesayetini alacağımı bildirmiş. Konuştuğum avukat benim de Tanya’yla aynı haklara sahip olduğumu söyledi – Kelly’in masrafları ve ayda beş bin.” Kafasını salladı. “Onlara bunun gerekli olmadığını söyledim.”

“İstedığı gibi alışveriş yapamayacağını fark edince epey huy-suzlanacak.”

Sam sırttı. “Biliyorum. Düşündüm de bırakalım bunu kendi fark etsin.” Bir an neşesi kayboldu. “Avukat bana bir şey daha söyledi. Kelly doğduğunda annem, babalık testi yaptırmış. Çocuk benim.”

Francesca bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu sormaya çekindi. “En azından gerçeği biliyorsun.”

“Zaten pek fazla şüphe yoktu ama evet, artık biliyorum.” Omuzlarını silkti. “Şu bale öğretmeniyile de iletişime geçtim. Angelina bilmem kim. Kelly’i yarın görmek istiyor. Görünen o ki derse girmek için bir ön eleme yapılıyor. Önemli bir şey olmalı. Yarın 11’de görüşmesi var.”

“Onu götürmemi ister misin?”

Sam ona baktı. “Senin kendi hayatın var, bir ergenlik canavarı ile uğraşmak zorunda değilsin.”

Francesca gülümsedi. “Anlaştık ama yardım edebileceğimi söylerken ciddiydim. Bugün sırf taslağım üzerinde çalışmayı ertelemek için bütün sabahı dolabımı düzenleyerek geçirdim. Kelly’i bale seçmelerine götürmek oyalanmak için çok daha iyi bir bahane olabilir. İlk iş olarak buraya gelirim ve sen de işe gidersin.”

Sam boğulmak üzereyken kurtarma botuna el sallayan bir adam gibi umutlu gözlerle baktı ona. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.”

“Bu iyiliğinin karşılığı kesinlikle olacak.” Francesca’nın elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını nazikçe öptü.

Dudaklarının tenine hafif dokunuşu ısının tüm bedeninde dolmasına sebep oldu ama kendini onun kollarına atıp onu alması için yalvarmak gibi çılgınca bir şey yapamadan Sam kolunu oturdukları sandalyenin ortasındaki sehpa indirdi.

Ah, tabii. Belki bir dahaki sefere.

“Kelly ile ilgili bir teorim var,” dedi Francesca. “Dolabımı temizlerken onu düşünüyordum bence o duygusal olarak çok fazla acı çekiyor.”

Sam ona baktı. “Annesi onu bana bıraktığı için mi?”

“Daha da öte. Kelly’in demesine bakılırsa, New York’ta ta-

mamen kendine ait bir hayat sürüyormuş. Bir çocuğun olayları abartma eğilimini göz önünde bulundursak dahi durum yine de korkunç. Tanya'nın Kelly'den haberi dahi olmayan biriyle evlenmek istediğinden bahsetmiştin. Tüm bunları birleştirdiğinde ortaya sevilmediğini ve istenmediğini düşünen bir çocuk çıkıyor. Kendince korkunç bir çocuk olduğunu düşünüyor olmalı, o kadar ki sır olarak saklanması gerekiyor. Sonra annesi onu terk ediyor ve hiç bilmediği babasıyla tanışıyor. Kelly çok korkmuş, yalnız ve gerçekten incinmiş olmalı.”

Sam bir an için tüm bunları düşündü. “Bu yüzden mi bu kadar zor bir çocuk olduğunu söylüyorsun? Yaralı bir hayvan gibi etrafına saldırıyor?”

“Kesinlikle. Biraz zaman ve olumlu yaklaşımla tamamen bambaşka biri olacaktır.”

“Ya o bambaşka biri daha kötüyse?”

Francesca kıkırdadı. “Olmayacak.”

“Bunu kesin olarak bilemezsin.” Başparmağını onun elinin üstünde gezdiriyordu. “İnternet üzerinden bazı ebeveyn kitaplarına baktım. Ergen eğitimi ile ilgili bir sürü şey çıktı, açıklamaları bile gözümü deli gibi korkuttu. Zamanı geri almak ve onu küçültmek isterdim. Ya da on sekiz yaşına getirmek. Ayrıca hiçbirinin onun beslenmesi ve ne kadar uyuması gerektiğiyle ilgili pratik bilgiler içermiyor.”

Francesca onun yumuşak dokunuşunun getirdiği karıncalanmayı unutup, konuşmaya konsantre olmaya çalıştı. “O bir ‘lama’ değil. Özel bir diyeti yok. Ona sağlıklı yiyecekler sun ve bırak hangisini istiyorsa seçsin. Uykuya gelince, yaz sonunda ne kadar uykuya ihtiyaç duyduğunu öğrenmiş olacaksın, yani okul için hazır olması gerektiğinde.”

“Sağlıklı yiyecek mi? Bu akşam Çin yemeği sipariş edecektim.”

“Arada bir bunun sakıncası olmaz. Her akşam tofuyla akşam yemeğini geçiştirmek zorunda değilsin.”

“Ben hiçbir zaman tofuyla akşam yemeğimi geçiştirmiyorum.”

“Hâlâ biftekçi misin?”

Sam ona döndü. “Ben sıradan lezzetlerin adamıyım. Neden hoşlandığımı bilirim ve peşinden giderim.”

Francesca adeta erimişti. Tam orada, oturduğu sandalyenin üstünde. Sam ona doğru eğildi ve onu öptü. Dudakları birbirinden tam ayrılmıştı ki evin içinde bir kapı hızla kapandı. Sam bir küfür savurdu.

Francesca bu tek kelimeyi gözden geçirdi ve iç geçirdi. “Belki bir dahaki sefere.”

“Ve bir ve iki ve üç ve şimdi!”

Kelly müzikle uyum içinde hareket ediyordu. Kollarını yukarı kaldırdı ve sonra belli belirsiz dönerken belinden hafifçe eğildi. Genç yüzündeki ifade konsantrasyonun bir resmiydi. Üzerindeki sade siyah tayta, streç giysiye, geriye doğru toplanmış saçlarına ve makyajsız cildine rağmen Francesca'ya bir çiçek bahçesinde yaz günü; zarafet ve sevinçle uçuşan bir kelebeği andırmıştı.

Francesca'nın son bir saatte bale adına öğrendiği uçuşmaktan çok daha fazla bir sıkı çalışma gerektirdiğiydi ama çıkan sonuç işte bu kadar güzeldi. Müzik hafifçe artarken, Kelly parmak uçları üstünde yükseldi ve yavaşça dönmeye başladı. Küçük eteği hareketle birlikte dalgalanmıştı.

Francesca ödevi üzerinde çalışması ya da yanında getirdiği araştırma kitabını okuması gerektiğini biliyordu. Ama dikkatini Kelly'in dansından uzaklaştırmakta güçlük çekiyordu. Bale ve klasik müzik ile ilgili çok fazla şey bildiği söylenemezdi. *Fındıkkıran* balesini birkaç kez izlemişti ama bunun dışındaki kültürel birikimi fırsat oldukça yapılan birkaç opera gezisiyle sınırlı kalmıştı.

Prova odasının köşesinde otururken, hareketlerin ne kadar zor olduğunu ilk elden görebiliyordu. İlk yarım saat yavaş tempoda

yapılan belli hareketlere ayrılmıştı. Ama temponun yavaş olması işi kolaylaştırmıyordu. Farklı danslardan alınan bölümler ikinci yarım saati doldurmuştu. Eğitimci bir balerinin ismini ve bazı Fransızca talimatları söylüyor ve Kelly de hemen ardından onları uygulamaya başlıyordu.

Francesca onu izledi. Bu narin kız çocuğunun zarif hareketleri Francesca'yı kıskandırmıştı. Geriye toplanmış saçlarıyla on ikiden büyük gösteriyordu. Gözleri dün gece olduklarından daha yeşildi. Zaten yeterince hoştu – sadece birkaç sene sonra çok güzel bir kıza dönüşecekti. Genç delikanlılar etrafında dolanmaya başlayınca Sam epey sıkıntı yaşayacaktı.

Eğitmeni – Bayan Angelina – akıcı bir Fransızcayla konuşuyordu. Francesca lisede birkaç sene boyunca İspanyolca dersi almıştı ve babasının ailesinden az çok İtalyanca öğrenmişti. Anladığı kadarıyla Bayan Angelina Kelly'e ihtiyaçları için bir mağazaya dalmaya hazırlansa iyi olacağını söyledi ama silahlarına davranmak yerine Kelly reverans yaptı.

Bayan Angelina kafasını salladı ve odadan çıktı. Kelly arkasından ona dik dik baktı.

Tam o anda kızın yüz hatları belirginleşmişti. Yalnız, çaresiz ve çok genç görünüyordu.

Francesca kalktı. "Neler oldu?" diye sordu.

Kelly omuzlarını silkti. "Kabul edildim. Gözde olabilecek hiç kimse yok. Geldiğimizde diğer kızları gördün. Bazıları iyi ama diğerleri..." Tekrar omuz silkti ve soyunma odasına yöneldi.

Francesca onu takip etmek ve sıkıca sarsmak istedi. Bir dans sınıfına kabul edilmek önemli bir şeydi. Neden bunun için heyecan duyamıyordu? Neden normal bir çocuk gibi sevinçten zıplamıyordu? Yoksa hayat ona duygularını göstermemeyi çünkü duyguların ona karşı kullanılabileceğini mi öğretmişti?

"Kelly'in başvuru formları burada," dedi eğitmeni sınıfa tek-

rar girdiğinde. Hareketli ve Fransız aksanıyla çınlayan bir ses tonu vardı. “Orta seviyenin bir üstündeki sınıfıma katılacak. Eğer çok çalışırsa, bir yıl içinde ileri seviye öğrencileriyle devam edebilir.”

Angelina’nın bakışları yoğunlaştı. “Siz annesi misiniz?” Sesi şüpheli geliyordu.

“Hayır. Bir aile dostuyum.”

Angelina ona tekrar baktı. Francesca birden kendini dikleştir-mek ve onun boyuna gelmek isteğine karşı koymaya çalıştı.

“Bir prova odasına ihtiyacı olacak. Yazın dersler haftada beş gün ama okul açılınca sadece üç gün olacak..” Kibarca omuzlarını geriye götürdü. “Diğer günler tek başına çalışmalı. Özel bir eğit-men tutmadığınız sürece akademik derslere katılmalı, anlaşıldı mı?”

Özel bir eğitmen mi? Böylece kalan bütün zamanda da dans edebilirdi. Bu hiç ona göre bir dünya değildi. En azından Sam’in evinde bir sürü yatak odası vardı. Pekala bir tanesi çalışma oda-sına dönüştürülebilirdi.

“Bunları babasına ileticeğim.”

“Ücretim.” Kadın ona bir kağıt daha uzattı. “Bu bir aylık ders için.”

Francesca sayfanın altındaki toplama şöyle bir göz attı ve neredeyse düşecekti. Yazılı olan miktarla neredeyse iki ay rahat geçinebilirdi.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu, şok olmamış gibi görün-meye çalışırken.

Angelina kafasını salladı ve gülümsedi. “Gerisi Kelly’e kal-mış. Önümüzdeki süreçte kendini baleye adamak için gerekli olan metaneti ve isteği var mı göreceğiz. Oldukça yetenekli ama kariyerinin bu aşamasında başarı çok çalışma ile birlikte gelir. *Qui?*”

Kelly sadece on iki yaşındaydı. Hiç kimsenin bu yaşta bir çocuğun yaptıkları için *kariyer* sözcüğünü kullanabileceğini düşünmemişti.

“Vakit ayırdığınız için çok teşekkürler,” dedi Francesca.

Angelina zarafetle başını salladı ve ofisine döndü. Saniyeler sonra Kelly soyunma odasından çıkıp geldi.

Francesca Kelly yaklaşırken “Dansın çok güzeldi,” dedi. “Hayran kaldım ve çok etkilendim. Bir dersin bu kadar yoğun bir çalışma gerektireceğini bilmezdim.”

“Bu her zamanki derslerden değildi. Bayan Angelina neler yapabileceğimi görmek istedi. Bu kayıt ve diğer şeyler için mi?” diye sordu dosyayı gösterirken.

“Evet. Eve döndüğümüzde babana vereceğim. Lafı gelmişken, eve mi gitmek istersin yoksa öğle yemeğine mi? Öğle vakitini sadece biraz geçti.”

Kelly uzun süren yorgunluğunun üstüne rahat bir nefes aldı. “Öğle yemeği iyi olur.”

Francesca ona kendini bırakmamasını söylemek istedi ama vazgeçti. Sam’e bir önceki gece söylediği gibi Kelly korktuğu için böyle davranıyordu. Bu asabi dış görünüşünün altında bir yerlerde canlanmayı bekleyen çekici bir kadın duruyordu. En azından hayal ettiği buydu.

Otuz dakika sonra gölgede bir masaya kurulmuş oturuyorlardı. Kelly saçlarını toplu bırakmış ama bale giysisinin üzerine kot pantolonunu ve bir bluz geçirmişti. Francesca menüyü inceledi ve fiyatları görünce irkildi. Bir salata için on iki buçuk mu? Eğer öğle yemeği böyleyse kim bilir akşam yemeği ne kadar tutardı?

Onun sorunu değildi, bunu hatırlattı kendine. O sabah Sam ona biraz nakit vermişti, gerekli telefon numaraları ve iyi eğlenmeleri yönündeki talimatları ile birlikte. Ondan para alırken kendini rahatsız hissetmişti ama Sam’in de belirttiği gibi onun

kızıyla ilgileniyordu. Hiçbir şey ödemededen bu başlı başına büyük bir iyilikti.

Kabul etmişti, aslında büyük ölçüde başka seçeneği olmadığından. Böyle yerler onun bütçesine göre değildi.

Garson kız masalarına geldi. İkisi de Çin salatası sipariş ettiler. Francesca kendini masaya getirilen muhteşem Fransız ekmeği ile doyururken Kelly başlangıç olarak çorba istedi.

İkisi baş başa kalınca, Francesca Sam'in kızına şöyle bir baktı. Kız da onu, ne olacağını kestiremiyormuş gibi dikkatlice süzdü. Kabul, durum ikisi için de biraz tuhaftı. Kırk sekiz saatten az bir süre önce ikisi de birbirinin varlığından habersizdi. Yetişkin olarak Francesca karşı tarafı rahat hissettirmenin kendi görevi olduğunu biliyordu.

"İnanılmaz bir dansçısın," diye başladı, bir parça ekmeğe tereyağı sürerken. "Ne zamandır bale eğitimi alıyorsun?"

"Altı yaşımdan beri. Birçok farklı dans dersi aldım. Step, modern dans ve bale. Daha sonra baleye odaklanmaya karar verdim."

Francesca onun yaşındayken kardeşleriyle eğlenmek varken herhangi başka bir şeye odaklanabilir miydi hatırlamaya çalıştı. "Parmaklarının ucunda durmak canını acıtmıyor mu?"

"Biraz. Ama alışıyorsun. Bir seneden fazladır dans ediyorum. Büyütülecek bir şey değil."

Francesca bundan şüpheliydi. "Bana büyük bir şey gibi geldi, ben hiçbir zaman iyi koordinasyonu olan biri olmadım. Yaptığın hareketlerin herhangi birini bile denemiş olsaydım muhtemelen birinin gözünü çıkarırdım."

Kelly gülmeye başladı, sonra dudaklarını kapadı. "Hiç dans ettin mi?"

Francesca onun okul danslarında sallanıp durmaktan bahsetmediğini biliyordu. "Lisede ponpon kızdım. Bu sayılır mı?"

Kelly bakışlarını çevirdi. "Yakınından bile geçmiyor."

"Ben öyle düşünmemiştim. İyi bile sayılmazdım. Heyecanlıydım ama fazla yeteneğim yoktu. Bazı diğer kızlar jimnastik yapıyorlar ve bedenleriyle insanı şoke edecek yetenekler sergiliyorlardı. Tabii ben hiçbir zaman esnek olmanın önemini anlamadım."

Kelly ekmeğe uzandı ve bir dilim aldı. "Sen boşandın mı?"

Konunun böyle değişmiş olması Francesca'yı şaşırtmıştı ama en azından sohbet ediyorlardı. "Hayır. Daha önce evliydim ama kocam vefat etti."

Kelly'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Yaşlı mıydı?"

"Hayır. Yirmi sekiz yaşındaydı. Bir trafik kazasında öldü."

Kelly ona baktı. "Hiç ölen bir tanıdığım olmadı. Cenazeye katılmak ürkütücü mü?"

"Fazla bir şey hatırlamıyorum." Todd'un ölümü beklenmedik bir ölüm olmuştu ve bunu takip eden günler Francesca için bula-nıktı. "Birkaç haftalığına ailemin yanına taşındım ve bu her şeyi değiştirdi. Bütün aile yanımdaydı. Özellikle kardeşlerim."

"Kardeşlerin mi var?" Kelly ilgilenmiş görünüyordu.

"Üç tane. Katie bir yaş büyük. Brenna ikizim ve Mia benden dokuz yaş küçük."

Kelly öne doğru yaslandı. "İkizin mi var?"

Francesca kafasını salladı. "Çift yumurta ikiziyiz. Birbirimize fazla benzemiyoruz."

"Bu çok havalı."

"Büyükbabamlar bizimkilerin bir oğlu olmasını çok istemişler ama kız kızı olmamız benim çok hoşuma gidiyor."

Kelly'in ifadesi hüznünlüydü. "Bir kız kardeşim olsaydı keşke ama Tanya asla bir daha hamile kalmadı. Ben bir kaza çocuğuyum." Bir dilim ekmek daha aldı. "Bunun bir hata olduğunu söylerdi. Hiçbir şey kendini hasta hissetmek ve şişko olmaya

değmez derdi. Ayrıca doğum yapmak gerçekten korkunç olmalı. Çocuğun olmadı öyle mi?"

Çok fazla soru soruyor diye düşündü Francesca. "Todd ve ben aile kurmadan önce birkaç sene beklemek istemiştik."

"Ve o gitti. Kahretsin." Kelly ona baktı. "Babamla evlenecek misin?"

"Hayır."

Sadece arkadaş olduklarını söylemek istedi ama sonra Kelly'in arkadaş tanımını hatırladı. Her ne kadar bu sözcük onun Sam'le olan ilişkisini açıklasa da, on iki yaşında birinin o ve Sam'in seks yaptıklarını düşünmesi rahatsız ediciydi.

"O zengin." Kelly onu bilgilendirir gibiydi. "Tanya bunun her zaman bir erkekte olması gereken en önemli özellik olduğunu söylerdi."

"Benim için geçerli değil."

Kelly homurdandı. "Ah, lütfen. Eski bir pikap kullanıyorsun, ucuz giysiler giyiyorsun. Neden bir sürü parası olan birini istemeyesin ki?"

Francesca kızmıştı, sonra kendine Kelly'in tepki çekmek için durumu zorladığını hatırlattı. "Yüksek lisans programındayım. Yoksul görünümüm yaşadığım çevreden geliyor."

"Kolej gibi bir şey değil mi?"

"Evet. Lisans derecem var. Dört sene sürdü. Şimdi yüksek lisans ve doktoramı tamamlayacağım."

"Peki ya ailen? Neden ihtiyaçlarını karşılamıyorlar?"

"Çünkü bunu istemiyorum. Okula geri dönmek benim kararımdı. Her şeyi kendim ödemek istiyorum."

Kelly gerçekten çok şaşırmıştı. "Neden?"

"Çünkü bu bana bir çeşit başarımlık hissi veriyor. Bağımsız olmak istiyorum. Bu karar benim insani kimliğimle ilgili."

"Sen aptalsın," diye mırıldandı Kelly çorbası geldiğinde. Kaşığını aldı.

“Neden dans ediyorsun?” diye sordu Francesca, ‘aptal’ yorumunu duymazdan gelerek. “Bu çok sıkı çalışma demek. Terliyorsun, bedenini zorluyorsun, kimse sana bir şey ödemiyor. Balerin olarak bir kariyere sahip olabilirsin ama ya olamazsan? Yıllarını çok çalışmaya harcayacaksın ve karşılığı ne olacak?”

“Bu farklı.”

“Aslına bakarsan oldukça benziyor. İkimizin de çalışma gerektiren uzun soluklu hedeflerimiz var.”

“Evet ama ben bunu Sam ve Tanya’nın karşılaşmasını bekliyorum.”

“Yaşın ilerledikçe bu değişecektir.”

“Asla olmaz!”

Kelly çorbasından bir yudum aldı. Birkaç dakika sonra kafasını kaldırdı. “Ne üzerine çalışıyorsun?”

“Psikoloji.”

“Harika. Benimle ilgili yanlış olduğunu düşündüğün her şeyi babama söyleyeceksin.”

“Muhtemelen.”

Kelly’in bakışları değişti. “Ben çok zekiyim.”

“Biliyorum. Aynı zamanda yetenekli, bağımsız ve motivasyonu güçlü birisin.”

Kelly gülümsedi.

“Ne yazık ki takım ruhuna sahip değilsin. Kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun ve otoriteye, kurallara saygın yok.”

Kelly’in gülümsemesi azaldı.

Francesca omuzlarını silkti. “Bu normal. Hepimizin kusurları vardır.”

Kız ona baktı. “Ne düşündüğün umurumda değil.”

“Bunun doğru olduğuna eminim. Bu öğleden sonra ne yapmak istersin? Alışverişe gidip, kendi eşyaların gelene kadar sana çeki düzen verebileceğimiz bir şeyler alırsın diye düşünmüştüm.”

Kelly Francesca'nın yazlık elbisesine şöyle bir göz atıp kafasını salladı. "Teşekkürler ama kalsın. Ucuzluktan alışveriş etmeyi sevmem."

Çocuk hakaretleri nasıl ve nerede kullanacağını çok iyi biliyordu. Francesca buzlu çayından bir yudum aldı. "Sorun değil. Alışverişten sonra sinemaya gitmek eğlenceli olur diye düşünmüştüm ama ilgilenmiyorsan hemen eve de dönebiliriz."

Kelly kaşığını bıraktı ve ona baktı ama konuşmadı. Francesca onun öfkesini hissedebiliyordu. Sam'in kızı köşeye sıkıştırılmayı sevmiyordu ama Francesca ona biraz saygı öğretmek adına başka yol bilmiyordu. Eğer Kelly herkesi dışlamak istiyorsa bu onun bileceği işti. Ama bu onun için sinemaya gitmek ya da sahilde dolaşmak gibi şeylerden mahrum kalmak anlamına gelecekti. Biraz şans ve zamanla daha sıcakkanlı olmanın değerini görebilecekti.

Tabii ki Francesca bunda yanılıyor olabilirdi. Kızgın, asi ergen dış görünüşünün altında gerçekten tatminsiz bir çocuk yatıyor olabilirdi. Sam'in iyiliği için öyle olmamasını diledi. Ve Kelly'in.

"Sana İtalyan yemeği getirdim," dedi Brenna Francesca'nın küçük dairesinden içeri girerken. "Daha da iyisi şarap getirdim."

Francesca ona uzatılan şişeleri aldı ve mutfığa götürdü. "Harika. Bir içkiye ihtiyacım vardı. İyice umutsuz bir hale gelmiştim. Markete gidip içecek bir şeyler almayı planlıyordum." Marcelli Reserve Chardonnay marka soğutulmuş şişelere baktı. "İşte bu çok daha iyi."

Brenna büyük bir sepeti tezgahın üstüne koydu ve kapağını açtı. Kısa siyah saçlarını bir saç bandıyla geride toplamıştı. Bol bir bluz kalçalarının yarısına kadar iniyor, kısa kesilmiş kot şortunu neredeyse kapatıyordu.

“Okulla ilgili bir sıkıntı mı var?”

“Tezime çoktan başlamış olmam gerekirdi. Şu anda ise ortada hiçbir şey yok.”

Brenna folyo ile kaplanmış tabakları çıkardı. Marsala tavuğu, kırmızı ve sarı biberle fırınlanmış patates ve yeşil bezelyeyle Büyükanne M.’nin gönderdiği bademler Francesca’nın midesinden gurultular gelmesine neden olmuştu. “Aradığın ve böyle bir teklif sunduğun için teşekkür ederim. Biraz arkadaşlık etmek bana iyi gelebilir.”

“Akşam yemeğine çiftliğe gelebilirdin.”

Francesca kafasını salladı. “İhtiyacım olan arkadaşlık o değil. Ayrıca senin de sesin sanki bir kaçısa ihtiyacın varmış gibi geliyordu.”

“Öyle.” Brenna servis tabaklarını masaya taşıdı, sonra tirbuşon bulmak için etrafa bakınmaya başladı.

Francesca tabakları, peçeteleri ve çatal bıçakları aldı. Masa hazır olduğunda ikisi için de birer şarap kadehi kaptı ve sandalyesine geçti.

“Büyükbaba Lorenzo beni deli ediyor,” dedi Brenna şarapları doldururken. “Şarap Bağlarını satacağı yönünde dedikodular duyuyorum. Birkaç komşumuz konuyla ilgili bir şeyler bilip bilmediğimi yokladı. Ona bir kere sordum ve bu durumu hallettiğimizi sanmıştım ama tüm konuşmamıza rağmen ona bir kez daha sormam gerekti.”

“Ve?” diye sordu Francesca altın rengindeki kahverengi tavuk etini tabağına kaydırırken.

“Ve satma fikrini gözden geçirdiğini söyledi.”

Francesca donup kaldı. Gözleri kardeşinin sıkıntılı bakışlarıyla buluştu. “Bu mümkün değil. Marcelli Şarapları ailenindir.”

“Ben de tam olarak böyle söyledim.” Bir kaşık dolusu yeşil bezelyeyi tabağına boşalttı. “Neredeyse yetmiş yıllık bir gelenekten

bahsediyoruz. Ben sadece...” Brenna şarap kadehini kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. “Lanet olsun. Satmak zorunda olduğunu çünkü benim ortalarda oluşumun ona güven vermediğini söyledi. Hayatımın ilk on sekiz yılı boyunca tek duyduğum iyi bir adam bulup, evlenip, ondan çocuklar doğurmam gerektiği idi. Jeff’le tam olması gereken zamanda evlendim. Yapmam gerektiği gibi. Ve şimdi büyükbabam şikayet ediyor.”

Francesca ikizinin acısını hissedebiliyordu. “Bu haksızlık. Eğer evlenmeyip çiftlikte kalsaydın bununla ilgili de şikayet edip duracaktı.”

“Biliyorum, asıl konu şu ki ben geri döndüm. Erkeklerle ilgili dersimi aldım. Jeff ve ben ayrıldığımızdan beri kendimi işe verdim. Daha iki gün bile geçmeden hiç gitmemem gerektiğini anlamıştım. Üzüm bağlarından ve şarap yapmaktan daha çok sevdiğim hiçbir şey yok. Hayatta tek yapmak istediğim bu. Eğer satışı gerçekleştirirse...

Brenna öfkeyle bir parça tavuk kesti ve ağzına tıktırdı.

“Onunla bu konuyu konuştun mu?” diye sordu Francesca, gelecek cevabı bildiği halde.

Brenna kafasını salladı. “Sence bir faydası olur mu?”

“Bilmiyorum. Eğer ne kadar önemseydiğini bilseydi belki bu bir şeyleri değiştirebilirdi.”

“Dinlemeyecektir bile. O sadece işler kendi istediği gibi gitsin ister.”

Francesca bunun doğru olduğunu biliyordu. Büyükbabası aileyi demir bir yumrukla yönetirdi. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir demir yumruk. Onun günü geçmiş kuralları ve fikirleri ona ters düşen herkesi birdenbire kapı dışarı edebilmek demekti. Cezalar genellikle geçici olurdu ama yine de acı verirdi.

“Bir sürü projem var,” dedi Brenna ona. “Satışa çıkmak üzere olan şu harika Pinot Üzümleri var. Onları almayı deli gibi isti-

yorum ama dinlemez bile. Daha da kötüsü toprak da satılabilir. Bunun için neler vermezdim.”

Francesca'nın yoksulluk sınırının biraz üstünde geziniyor olması eğitimi uğrunaydı ama Brenna istikrarsız maddi durumunu son dokuz yılını eski kocasının tıp eğitimine adanmasına borçluydu. Gelecek vaat eden bir kardiyolog olduktan sonra karısını daha genç, daha yeni bir modeliyle değiştiren eski kocası.

“Peki ya boşanma sözleşmesi? O parayı üzümeleri satın almak için kullanamaz mısın?” diye sordu bir parça tavuk ısırp ses çıkarmadan yemeye çalışırken. Her zamanki gibi büyük annesi müthiş lezzetli, yumuşacık ve bağımlılık yaratan şeyler pişirmişti.

Brenna omuzlarını silkti. “Faydası olur ama ya sonra? Üzümleri alırım ama onları işlemek için gereken şeyleri değil. Tüm o malzemeler ve mekan. Ah Francesca, yüz binliklerden bahsediyoruz. Bilemiyorum.”

Brenna tabağındaki patateslerle oynuyordu. “Tamam. Ben yeterince mızızlandım. Senden ne haber? Geçen gece aradım, evde yoktun. Bana güzel haberler ver bakalım. Harika bir erkekle tanıştığını ve saatlerce ateşli çılgın bir seks yaptığını söyle bana,” dedi ve güldü. “Bir daha düşündüm de aslında bu bilgi bana biraz moral bozucu gelebilir.”

Francesca tabağındaki yeşil bezelyeleri çatalıyla gezdiriyordu. “Bunu söylemen çok tuhaf oldu,” dedi kardeşine.

Brenna'nın ağzı sonuna kadar açıldı. “Olamaz!”

“Oldu, yani bir bakıma.”

Brenna kahkaha attı ve kadehini kaldırdı. “Aferin sana, arkadaşım. Seks yaptığını inanamıyorum. Bundan emin misin? Tamamen çıplak mıydın?”

“Odada aynı anda sadece ikimiz vardık, evet bu kısmı çok iyi hatırlıyorum. Ve evet tamamen çıplaktık!”

Brenna ısıklık çalar gibi bir ses çıkardı. “Bu harika. Tamam, en başından başla. Nasıl tanıştınız? Kim bu adam ve seni kendini adadığın rahibelik arayışından vazgeçiren ne oldu?”

Francesca ona deneyinden ve Sam’in onu kurtarışından bahsetti.

“Çaresiz hamile bir kadına yardım etmeyi isteyecek birini bulmandan çok etkilendim ama sen o haldeyken sana çıkma teklif etmesi beni biraz şaşırttı.”

Francesca içini çekti. “Cumartesi uğradığında Mia da böyle söyledi. Ona hamile olmadığımı söyledim zaten. Güvenlik işinde çalışıyor ve benim o gün yaptığım güç gösterisinden çok etkilenmiş.”

“Bu kadar yeter, şimdi ateşli kısma gelelim.”

Francesca sırttı. “Oluverdi işte. Ben ondan etkilendim, o benden etkilendi. Normalde böyle şeyleri reddederim.”

“Tabii. Çünkü etkilenmediğin adamlarla çıkmak çok daha ilginç oluyor.”

Francesca onu duymazdan geldi. “Birkaç ay önce konuştuklarımızı hatırladım. Sen ve Katie bundan sonra tanıştığım ilk normal erkekle yatağa girmem için bana söz verdirmiştiniz.”

Brenna o sırada içmekte olduğu içkisini neredeyse üzerine döküyordu. “Francesca biz şaka yapıyorduk. Eğer doğru hatırlıyorsam sarhoştuk. Tanrım böyle şeyleri ciddiye almamalısn. Onunla gerçekten bu yüzden mi seviştin?”

“Biraz. Belki.” Francesca o geceyi ve nasıl tahrik olduğunu, kontrolden çıktığını hatırladı. “Son birkaç senemi ilişkileri reddederek geçirdim çünkü yeniden evlenmek istemiyordum. Ama seninle ve Katie ile konuşmak belki bir orta yol bulunabileceği yönünde düşündürdü beni. Bir erkekle ara sıra birlikte olunan günlük bir ilişki, öylesine biriyle, yüzük olmadan.”

“Ben de bundan yanayım,” dedi Brenna. “Evlilik bir sorun,

aşk da öyle.” Bir parça tavuk kesti. “Evlilik için kendi üzücü bahanelerimi düşününce, bazen Jeff’i gerçekten sevdim mi emin olamıyorum. O iyi bir seçimdi. En azından o zamanlar öyle görünüyordu. Şimdi ise yalan söyleyen çakal ruhlu bir köpekten fazlası olmadığını biliyorum.”

“Todd yalancı değildi,” dedi Francesca sakince, kocasını düşünerek. “Ama sanki istediği bir eş değil bir parça güzel görünen şekerdi. Bundan nefret ederdim.”

“Hatırlıyorum. Ne zaman bir fikir ortaya atsan, saçlarını okşardı. Sanki numarasını seyircilere gösteren bir köpek yavrusuymuşsun gibi.”

Bu asla kendim için istediğim bir şey değildi diye düşündü Francesca. Ne o zamanlar ne de şimdi.

“Yani bu Sam denen adam öyle değil ha?” diye sordu Brenna.

“Pek sayılmaz. Artı, bağlanmayı en az benim kadar istemeyen biri. Özellikle de şimdi.”

Brenna kaşlarını kaldırdı. “Ne oldu ki?”

Francesca ona Kelly’in gelişinden bahsetti. Ağzı sonuna kadar açılırken Brenna çatalını elinden düşürdü.

“Bir çocuk? Bir çocuğu mu var?”

“Ona göre bir ergenlik canavarı. Başa çıkılması zor bir çocuk olmasına rağmen ben onun o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum. Annesi onu reddetmiş, sus payı olsun diye ona istediği her şeyi vermiş ve hiçbir kural koymamış. Kelly bağımsız olmaktan öte diktatör ruhlu bir çocuk.”

“Eğlenceli bir çocuğa benziyor. Sence seks buna değer mi? Bu beklenmedik gelişme planlarınızı bozmasın?”

“Bir bakıma evet.” Sam de bundan endişeleniyordu diye düşündü Francesca. “Bazen ondan gerçekten hoşlanıyorum ama her şeyi zorlaştırmayı başarıyor. Onun adına kötü hissediyorum. Sevilmeye çok ihtiyacı var.”

Brenna gözlerini kısarak baktı. “Bu ses tonunu hatırlıyorum. Eve her seferinde sokakta kalmış bir kediyi ya da köpeği getirmek istediğin zaman kullandığın ses tonu bu. Çok yumuşak kalplisin, kendi iyiliğin için, bu adama ya da kızına bağlanma. Halihazır bir aileyi mi devralmak istersin gerçekten? Özellikle de şimdi? Okulunu bitirmene iki yıldan az bir süre kalmışken?”

“Biliyorum ve sana katılıyorum. Evlenmek istemiyorum. Eskiden bir gün çocuk sahibi olacağımı düşünürdüm ama şimdi emin değilim. Eğer bir koca istemiyorsam bunu kendim halletmek zorundayım. Ama evli olmadan hamile kalmanın suçluluğuyla baş edebilir miyim bilmiyorum. Yani, bütün aile Katolik ve kilise bu tip şeylere çok karşı çıkıyor.”

“Büyükbaba Lorenzo sırrını açığa çıkarmazdı.”

“Beni ailesinden çıkarırdı.”

“Bazı günler bunun çok büyük bir kayıp olmadığını düşünüyorum.”

Francesca omuzlarını silkti. “Konu bu değil. Zaten hamile kalmak gibi planlarım yok ve Sam’e bağlanmıyorum.”

“Ya da çocuğa,” dedi Brenna sert bir biçimde. “Onu kurtarmayı aklından bile geçirme. Beni duydun mu?”

“Peki madam.”

“Güzel.” Brenna bardağını yeniden doldurdu. “Şimdi yaşadığın gecenin detaylarını istiyorum. Aylardır çıplak bir erkek bile görmedim ve seninkini kendim yaşamış gibi hissetmek istiyorum.”

“Öyle hemen her şeyi anlatamam.”

“Peki. Bir şeyler uydur o zaman. Farkı anlamam merak etme.”

Kelly en sevdiklerinden biri olan sanal mağazanın adresini bilgisayar ekranına yazdı. “Harika” diye mırıldandı. “Kargo ücretsiz.”

Birkaç elbise ve bluz inceledikten sonra her birinden üçer tane seçti ve eteklere geçti. Yırtmaçlı bir palto dikkatini çekti. Her zaman giyebileceği bir şey değildi ama belki Sam onu akşam yemeğine ya da bir yerlere götürürdü.

“Pek olası görünmüyor,” dedi kendi kendine. Gerçek bir beyinsiz çıkmıştı Sam. Peki Francesca?

Bir hayır daha. Özellikle o öğleden sonra olanları düşününce.

Francesca onu alışverişe götürmeyi teklif ederken sadece kibar olmaya çalışıyordu diye düşündü. Kelly evet demeyi çok istemişti. Alışveriş merkezine bir gezi çok keyifli olabilirdi. Ve bir film izlemek. Uçakta izlediği gerçekten berbattı. Ama düşünmeden hareket etmişti. Sadece hayır dediği için değil, kaba davranmıştı da.

Kelly kafasını salladı. Hepsi Tanya’nın suçuydu. Kendi annesi ona kaç kez böyle bir soru sormuştu ki? “Alışveriş çıkmak ister misin, Kelly?” Alışveriş olmasa bile, tiyatroya ya da baleye? Ve eğer evet dese bile ya da ilgilenmiş görünse Tanya ona sırtarak güler ve başını sallardı.

“Seni ben götüremem, Mary’ye sor.” Ya da Rose’a ya da Sarah’a, o an onunla ilgilenmekten sorumlu her kimse ona.

Kelly Francesca’nın böyle olmadığını hissediyordu. Onu gerçekten alışveriş merkezine götürürdü. Ama ya o da sadece oyun oynuyorsa? Bu soruyu zihninin derinliklerine itip siparişini tamamladı. Teslim yeri adresini değiştirdi, böylece yeni giysileri New York’taki daireye gitmeyecekti. Sonra “siparişi onayla” butonuna bastı.

Ama siparişinin tamamlandığını belirten o sevimli not yerine kredi kartının reddedildiğini söyleyen tek bir cümle çıktı.

Kelly donup kaldı. Bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştı.

Kartı çantasından çıkarıp son kullanma gününü kontrol etti. Ama tarih doğruydü. O zaman?

İçini tedirginlik kapladı. Sam'in ona bağıırışını hatırladı, ona bir DVD oynatıcı almayacağını ve Kelly'in de inatlaşıp bunu kendisinin halledebileceğini söylediği anı. Bu sırada Sam deliye dönmüş bir ifadeyle bakmıştı. Kartını o iptal etmiş olamazdı, öyle değil mi?

Üç dakika sonra telefonu kapamış ve bir çığlık atmıştı. Odasından dışarı fırladı ve deli gibi merdivenleri inmeye başladı.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı mutfığa girer girmez.

Babası fırının önünde duruyordu ve bu, Kelly'e çok tuhaf gelmişti. Annesinin tanıdığı birkaç eşcinsel şef dışında hiç erkek aşçı görmemişti. Ama şu anda bununla ilgilenecek değildi.

Sam elindeki spatulayı bıraktı ve ona döndü. "Sorun nedir?"

Ellerini kalçasının üzerine koydu. "Kredi kartımı iptal ettirmişsin."

"Evet yaptım."

"Buna hakkın yok. O senin değil. Senin adına bir kart değil o."

"On iki yaşındasın. Bir kredi kartına ihtiyacın yok."

Gözleri gerçekten çok ilginç bir renkti. Bir çeşit kahverengi ama altın rengi de. Şu anda ise koyu ve soğuktular; bu da ona katı bir hava veriyordu.

Ama Kelly bundan korkmamıştı, öyle geçirdi içinden. Deliye dönmüştü. "O bana aitti," diye tekrarlardı. "Eğer ihtiyacım olan şeyleri alamazsam kendime nasıl bakabilirim?"

"İhtiyacın olan her şeyi sana ben alabilirim."

"Hayır. Sen senin sahip olmamı istediğin şeyleri alırsın. Benim ne istediğimle ilgilenmezsin." Kredi kartı olmadan tutulup kalırdı.

Sam derin bir nefes aldı. "Neyi nereden alacağımızın detaylarını akşam yemeğinden sonra konuşuruz. Şimdi ellerini yıkayıp gel de sofranın kurulmasına yardım et."

"Hayır! Bunu şimdi konuşacağız."

“Daha sonra dedim.”

“Ne dediğin umurumda bile değil. Üzerime giyecek kıyafetim bile yok.”

“Çünkü Francesca’nın seni alışverişe götürme teklifini reddettin. Şimdi elinde olanları temizlemek ve geri kalan eşyan gelene kadar beklemek zorundasın.”

Kelly’in gözlerinden ateş çıkıyordu. İhanete uğramıştı. Francesoa’nın Sam’e olanları anlattığına inanamıyordu. Bu haksızlıktı.

Sam bir nefes aldı. “Kelly hayatını cehenneme çevirmeye çalışmıyorum, her ne kadar sana öyleymiş gibi görünse de. Burada işler biraz farklı olacak. Her istediğini, her istediğinde alamayacaksın. Seninle ben ilgileneyeğim ama kendi kurallarına göre.”

Yani Kelly o kadar da önemli değildi. Gözlerini sıkıca kapadı.

“Eşyaların cuma günü gelecek. Bu sadece üç gün daha demek. Eğer çamaşırlarını nasıl yıkayacağını bilmiyorsan ben sana gösteririm.”

Onunla yüz yüze gelmek için döndü. “Ben çamaşır yıkamam. Bunun için bir hizmetçi tutman gerekir.”

“Hizmetçimiz şu anda burada değil. Ya giysilerini kendin yıkarsın ya da kirli giysiler giyersin. Hangisini seçtiğin umurumda değil. Şimdi ellerini yıka ve masaya gel.”

Fırının üstündeki ızgaraya baktı. Üstünde iki tane tavukgöğsü yatıyordu. Solgun ve lezzetsiz görünüyorlardı.

“Ben bunu yemem,” dedi ona.

“Bu sağlıklı yemek.”

“Mide bulandırıcı bir görüntüsü var. Sen mi pişirdin?”

İfadesi sertleşmişti. “Evet. Salata da var.”

Bu kez masaya döndü. Ortada bir kase marul duruyordu. “Bu, sebzeden bile sayılmaz.”

“Sağlıklı,” diye tekrarladı Sam.

“Hayır değil. Bana giyecek bir şey almadığın gibi şimdi de beni açlıktan öldürmeye çalışıyorsun. Sen gerçekten berbat bir babasın.”

Sam ona doğru bir adım attı. “Ortaya çıktığından beri sadece kırk sekiz saat geçti ve bence ben burada gayet iyi bir iş çıkarıyorum. Eğer bir şikayetin varsa, yazılı olarak da verebilirsin. Eğer yoksa ellerini yıka, masaya otur ve yemeğini ye.”

Kelly ona bakakaldı. “Cehenneme git!” dedi kelimeleri tek tek vurgulayarak. Sonra döndü ve mutfaktan çıkıp gitti.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu; daha sonra bir şey duvara hızlıca çarptı.

Ama Kelly zafer kazanmış gibi hissetmedi. Boşluk duygusu, açlık ve büyük bir yalnızlık dışında hiçbir şey hissetmemişti.

Yemekten sonra Sam, “Kaçmaya karar verdim, sen de gelmek ister misin?” diye sordu.

Francesca, oturma odasındaki koltuğun üzerinde, gözleri kapalı bir halde cevap verdi ve “Nereye gidebiliriz ki?” diye sordu.

“Daha sıcak bir yere, Güney Pasifik’te keşfedilmemiş adalardan birine mesela. Bütün günü çıplak geçirebileceğin bir yere.”

“Güneş yanığı olmasını istemediğim bölgelerim var,” dedi Francesca gülümseyerek. Sam kulağına fısıldayarak “Bütün gün sevişiriz böylece o bölgeler kapanmış olur,” dedi.

Bu sözler, Francesca’nın boğazını düğümledi ve kendini daha rahatlamış hissetmesini sağladı. “Peki ya yemek ve su?” diye sordu. “Orada olacaktır, uzanıp almak yeterli olacak,” diye cevapladı Sam.

“Keşfedilmemiş bir adada? Peki, gerektiğinde bizi nasıl bulacaklar?” Sam iki koluyla onu sıkıca sardı ve “Tüm fanteziyi bozuyorsun, orada bol bol yiyecek ve içecek olacak. Ayrıca kocaman bir yatak ve şampanyamız da olacak. Hazır mısın?” dedi.

Sam’in yukarıdaki suratsız çocuğunu ve kendine olan güvensizliğini düşündü. Henüz ilk haftalarının yarısındaydılar ve olaylar pek parlak görünmüyordu.

“Tabii ki, ne zaman ayrılıyorruz?”

“Sen tam bana göre bir kadınsın.”

Sam onu öpmeye başladı, dudaklarını onun dudaklarına yapıştırırken onu da mümkün olduğu kadar kendine doğru çekti. Francesca’nın içini sıcaklık duygularla kapladı. Hayata karşı içinde tekrar bir alev canlandı ve onun dudakları da gerekeni yapmaya başladı.

Sam dilini onun dudaklarında içeri iterken derinden bir inleme sesi çıkardı. Bu ses Francesca’nın içini titreterek, sanki ilk defa birlikte oluyorlarmış gibi hissetmesini sağladı. Mantıklı düşünebilmesi mümkün değildi artık ve duygu içini acıttı.

“Sam,” diye fısıldadı bir eliyle onun göğsünü okşarken.

Sam, onun önce çenesini daha sonra boynunu öperken bir yandan da yeminler ediyordu. Aynı esnada Francesca’nın göğüsleri dikleşmiş ve göğüs uçları sertleşmeye başlamıştı. Bunu fark eden Sam elini onun tişörtünün altına sokarak bir göğsünü okşamaya başladı. Parmak ucuyla hassaslaşmış noktalara masaj yaparken Francesca narince inledi.

Tüm düşüncelerini unuttukları noktada evde yalnız olmadıklarını anımsadı Francesca ve fısıldayarak “Bunu yapamayız,” dedi. Bunu söylerken eliyle Sam’in elini tutmuş ve devam etmesi için göğsüne bastırıyordu.

“Biliyorum, sadece biraz oynaşıyoruz,” diye cevap verdi Sam.

Eğer bu oynaşmaksa ciddisi nasıl olur diye düşünmeden edemedi. Ama cevabı zaten biliyordu. Daha önce birlikte olmuşlardı, onun dokunuşundaki mükemmelliği tecrübe etmişti. Birlikte oldukları anı düşündüğünde bütün vücudu kasıldı ve kendinden geçmeye başladı. Aynı şeyi hemen istiyordu, onun vücudu tarafından sarılmış haldeydi.

Başka şeyler düşünmeye çalıştı ama iş çıkırından çıkmıştı

bile. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Sam elini göğsünden şortunun düğmesine kaydırırken karşı koyacak gücü bile bulamadı kendinde. Kalbi zayıf olsa, Sam yavaşça fermuarı indirirken heyecandan ölebilirdi. Parmaklarıyla yol bulup çıplak tenine dokunurken Francesca fısıltıyla bir şeyler söyledi.

Sam, Francesca'nın kulağına fısıldayarak "İslanmışsın," dedi. Francesca ise kanepeye uzanırken gözleri kapalı bir halde "Yapabileceğim bir şey yok, bana dokunuyorsun," diye cevapladı.

"Hoşuma gidiyor."

"Ya Kelly?" diye inledi Francesca.

"Aşağıya inmeye çalışırsa sesini duyabiliriz," dedi ve kulak memesine minik ısırıklar atarken "Sadece birkaç dakika sürecek, hem zevk almak zorunda da değilsin," dedi.

Francesca "Zorundayım," diye karşılık verdi.

Bunun üzerine Sam bir parmağını Francesca'nın içine doğru kaydırırken, başparmağıyla da hassas noktalara baskı yapmaya devam etti. Bu inanılmaz uyum Francesca'nın kesik kesik nefes almasına sebep oldu. Kalçalarından başlayarak tüm vücudu gerilerek sarsılmaya başladı.

Kalpten gitmesi an meselesiydi, biraz daha devam ederse kendini iyice kaybedeceğini anladı. Kolunu Sam'in boynuna dolayarak "Durmamız lazım," dedi.

Sam ona baktı, göz kırptı ve "Haklısın, biraz daha ileri gidersek Kelly'i duymamız imkansız hale gelecek," diyerek toparlandı.

Francesca biraz rahatlamış, biraz üzgün bir halde şortunu düğmeledi. Sinirli ve tatmine muhtaç olduğunu hissetti.

"Bende orijinal bir Picasso tablosu olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Sam.

Francesca ortamın değişmesine memnun bir halde "Hayır," diye karşılık verdi.

"Ofisimde, gel göstereyim."

Ayağa kalktı, Francesca'nın elini tutarak onu da ayağa kaldırdı ve evin ön kısmına doğru yürümeye başladılar. Oturma odasına giden küçük bir koridor vardı. Sağdaki ilk kapı kitaplıklarla, kocaman masalarla ve kalın perdelerle kaplı bir odaya açılıyordu.

Francesca karşı duvardaki küçük resmin farkına güçlkle vardığı sırada kapı kapandı ve Sam kapıyı kilitledi. Francesca'yı kendine doğru çekerken "Prezervatif yok, başka bir yol bulmamız lazım," dedi.

Dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Rahatlama hissi ona sahip olma arzusuyla birleşti. Francesca'nın bu şartlar altında – doğum kontrolünün olmayışı, sınırlı zaman, başka karışık duygular – Sam'i durdurması gerekirdi ama yapamadı. Sam'in mükemmel öpücükleri onu kendinden geçiriyordu ve bu öpücüklerle Sam'i okşayarak cevap veriyordu. Francesca'nın harekete geçmiş kadınlığı, Sam'in sert erkekliğiyle birleştiğinde ise ikisi de inlemeye başladılar.

"Önce sen," dedi Sam, Francesca'yı masanın köşesine kadar geriye doğru götürdü. Bu sırada Francesca'nın şortunu indirmeye başlamıştı. Francesca da yardım etti ve altındakileri bir köşeye itiverdi. Sam dilini Francesca'nın dudakları içine ittirirken, parmakları da onun bacak arasına doğru kaymıştı. Francesca için o anda hissettiklerinden daha önemli hiçbir şey yoktu.

Güçlkle ayakta durabiliyordu. "Bu çok iyi," diye düşündü. Sam'in dilini dudaklarının arasından ayırmıyor ve koparırcasına yalıyordu, bacaklarını ise olabildiğince aralamıştı artık. Sam parmaklarıyla ileri geri hareketler yaparken Francesca yine kendini kaybetmenin eşiğine geldi. Bu sırada Sam, onu öpmeyi keserek yere çöktü ve "Tadına bakmam lazım," dedi.

Francesca karşı koyacak durumda değildi. Sam'in minik bir hareketiyle kalçalarını masanın ucuna dayadı. Sam dizlerinin üzerine oturdu ve onun kabarmış kadınlığını dudaklarının arasından ezmeye başladı. Her hareketiyle daha çok yakınlaşıyordu.

Francesca hayatının en iyi orgazmını yaşıyordu. Bir an sakinleşiyor hemen arkasından aldığı zevkin etkisiyle kendinden geçiyordu. Sam'in kafasını sıkı sıkı tuttuğu anda çığlık atmaya başlamıştı. Sam onu memnun etmenin etkisiyle işine devam ediyor arka arkaya orgazmların gelmesini sağlıyordu. Francesca iniltiyle titreyerek doğruldu ve kendine gelmeye başladı. Bu sırada Sam ayağa kalktı ve gülümsemeye başladı. Francesca mahcup bir haldeydi. "Daha fazla dayanamazdım," dedi.

"Doğaüstü güçlerim varmış gibi hissettiriyorsun," diye cevap verdi Sam.

Francesca "Öyle," diyerek masadan kalktı ve eğilerek Sam'in pantolonun önünü okşarken "Şimdi sıra sende," dedi.

Sam ellerini tutup "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

Gülme sırası Francesca'daydı. "Biliyorum," dedi.

Yerlerini değiştirdiler, Sam masaya dayanmış ve Francesca karşısında dikilirken bir yandan önce kemerini sonra pantolonunun düğmesini çözdü. Fermuarı da indirdikten sonra pantolonu sertçe aşağıya doğru çekti. Sam'in erkekliği tamamen özgürdü ve çoktan sertleşmişti.

Francesca Sam'i boynundan öpmeye başladı, Sam'in teri tatlı-tuzlu bir tat veriyordu, teni ise yumuşacık kadife gibi hissettiriyordu. Francesca Sam'in erkekliğine ilk dokunduğunda "Keşke prezervatifimiz olsaydı," diye düşündü. İkincisinde ikisi birden inlemeye başladı.

Sam, "Senin rekorunu kıracağım," diye fısıldadı.

Francesca Sam'in penisinin ucunu okşarken "Gerçekten mi?" diye sordu.

Sam hırıltılı bir sesle "Tabii ki..." diyebildi.

Birbirlerine gülümsediler ve Francesca kalm halının üzerinde diz çökerek Sam'in penisini ağzına aldı. Sam masanın kenarlarını sıkıca kavrarken kontrolle alakalı bir şeyler fısıldadı. Bunu görünce

kıkırdayan Francesca hareketlenmeye başladı. Sam'in onun rekorunu kırıp kıramayacağından emin değildi ama o neredeyse yaklaştı. 30 saniye sonra nefesi sıklaşmıştı, yaklaşık 45. saniyede inlemeleri artmış, birinci dakikada ise tamamen kontrolden çıkmıştı.

İkisi de toparlanırken "Sendeki bu coşkuya bayılıyorum, insana şevk veriyor," dedi Francesca.

Sam onu alnından öptü "Sen de farklı değilsin," dedi ve "Çok açım, hiç makarnamız kaldı mı," diye devam etti.

"Dalga mı geçiyorsun," dedi Francesca. "Ben yanı İtalyan'ım, burada üç kişiyiz ama ben yirmi kişiye yetecek kadar makarna getirdim."

Sam güldü ve kapıya yöneldi. Kilidi açtıktan sonra koridora kısaca bir göz attı ve başıyla Francesca'ya gelebileceğini söyledi. Mutfağa giderken Kelly'in üst katta gezindiğini duyabiliyorlardı. Francesca soslu ravioli yaparken Sam birer kadeh şarap doldurdu ve "Sana yemek için teşekkür etmiş miydim?" diye sordu.

"Neredeyse dört kere," dedi Francesca.

"Gerçekten çok güzel olmuş."

"Büyükkannelerim nasıl yemek yapılacağını iyi bilir," dedi Francesca. "Büyükkannem Tessa yemeği o meşhur yerel kaplarda pişirir, anneannem ise mutlaka odun ateşinde yemek yapar."

Dumanı üstünde yemekleri mikrodalgadan çıkardı, yemekteki o nefis, yumuşak görünümünü kaybetmemesine özen göstererek masaya bıraktı. Kendini doymuş ve mutlu hissediyordu.

"Sen yemek yapıyor musun?" diye sordu Sam. Francesca masanın altından bir sandalye çekip oturdu. "Hayır, her türlü yemekle alakalı tonlarca ders alıyorum, süsleme sanatında da çok iyiyim ama gerçek yemek anlamında pek iyi sayılmam. Dürüst olmak gerekirse, yemek yapmayı sevmiyorum," dedi.

Sam "Neden ders alıyorsun o zaman?" diye sorarken kendi sandalyesini çekti ve onun yanına oturdu.

“Bilmemek ayıp,” diye cevap verdi gülümseyerek. “O klasik evlilik oyunuyla ilgilenmiyorum aslında ama bu benim ailemde babaya karşı gelmek kadar büyük bir ayıp. Bu yüzden yemek yapmayı öğreniyorum.”

“Tekrar evlenmek istemediğini söylemekte özgürsün ama yemek yapmayı sevmediğini söylemekte aynısı geçerli değil sanırım.”

“Kulağa garip geldiğinin farkındayım ama ben yarı İrlandalı, yarı İtalyan ve Katolik'im, suçluluk duygusu doğumumla beraber başlıyor.”

Sam büyük bir lokma ravioliyi çiğnerken yemek için gerçekten çok iyi bir tercih olduğunu düşündü ama az önce ofisinde yaptıkları şey yemekten daha lezzetliydi, aynı Francesca'nın kendisi gibi. Yanakları şişmiş, yüzüne renk gelmişti. Halinden memnun ve tatmin olmuş hali Sam'i mutlu ediyordu.

“Problem olsun diye söylemiyorum ama bence profesyonel olduğun şeyi yapmıyorsun.”

“Psikologluk mu? Kendimi mi iyileştireceğim?” diyerek bir kahkaha attı Francesca. “Bazen yapabilirmişim gibi geliyor, bazen ise yanlış geliyor. Bunun dışında da böyle iyi hissediyorum, düşünecek çok vaktim oluyor.”

“İyi bir düşünme şekli, sana Picasso tablomu da hiç göstermedim zaten.”

Francesca ona baktı, yüzü yavaşça kızardı ve sonra gülmeye başladı. “Bir sonraki gelişimde görmem lazım,” dedi.

“Sorman yeterli.”

Beş dakikalık kaçamak sevişmeler onun huyu değildi, olsa bile Francesca ile olan durum bu değildi. Geçirdikleri bu gece oldukça olağandışıydı. Kelly evdeyken her şey daha farklı ilerliyordu.

“Yüzündeki değişime bakarak başka bir şey düşünmeye başladığını söyleyebilirim.”

Sam başıyla onayladı, Francesca ona doğru eğildi, "Sadece birkaç gün oldu," dedi.

"Biliyorum, ikimizin de bu duruma ayak uydurmamız lazım, bu biraz zaman alacak," dedi önündeki tabağı ittirirken. "Anlıyorum hepsini ve problemle başa çıkmaya çalışıyorum."

"Problemin ne olduğunu anlayamadın ki henüz."

Gerçekten de hakkında hiçbir şey bilmediği çocuğun biri aniden hayatına girivermişti. Kelly başa çıkabileceğinin üzerinde zor, inatçı ve anlayışsız bir çocuktur.

"İyi anlaşılabildiğimiz söylenemez," diye cevapladı Sam.

"Ona da sıra gelecek, önce birbirinizi tanımanız gerekiyor."

"Tüm zamanını benimle uğraşarak geçirirken bu pek kolay olmayacak," dedi şarabını yudumlayarak. "Kredi kartını iptal ettirmekte haksız mıydım?"

"Tabii ki değildin, hatta annesinin onun kredi kartı olmasına izin verdiğini görünce şok oldum. Sorun senin beklentilerinle onunkilerin farklı olması, orta yolu senin bulman lazım. Ve bir dahaki sefere kartını iptal ettirmeden önce onu uyarmalısın."

"Doğru söylüyorsun ama onun için orta yol benim onun istediği her şeyi yapmam ve ondan uzak durmam anlamına geliyor." Şarabından minik bir yudum daha aldı, kadehi masaya bıraktı ve devam etti. "Onun için bir bakıcıyla anlaştığımı duyduğunda çılgına dönecek."

"Birini bulabildin mi bari?"

"On iki yaşında bir çocuk için bebek bakıcılığı ve araç servisi yapmıyorlarmış ama iyi bir paraya kabul ettiler. Pazartesi günü başlıyor." Masanın diğer ucuna uzandı ve Francesca'nın elini tuttu. "Senin yardımın çok iyi geldi ama tüm zamanını bununla alamam," dedi.

"Önemli değil, hem hiç değilse bale hakkında bir şeyler öğrenmiş oluyorum," dedi ve bir an daldı. "Bunu bir süredir

düşünüyordum, Kelly’i ders çıkışı arkadaşlarımla yanına götürmek isterim. Kız kardeşim evleniyor ve bir bekarlığa veda partisi olacak.”

Sam Francesca’nın parmaklarını sıktı. “O gelecek, o gün çalışmayacağım ve onu kendi ellerimle getireceğim.”

“Yapmak zorunda değilsin, onu ben alıp ailemle tanışmaya götürebilirim. Muhtemelen onu ilgiyle boğacaklardır ama bu o kadar da kötü bir şey sayılmaz, değil mi?”

“Öyle mi diyorsun?”

“Evet.”

“Peki, neden bunu söyleyip söylememeyi düşündün?”

Suratını buruşturdu ve “Ailem yüzünden, durumdan çok fazla anlam çıkartmaya ve çifte düğün planlamaya başladılar.”

Sam Francesca’yı rahatsız eden durumu anlıyordu. “O zaman onu götürme, ben öğleden sonra onunla takılırım.”

“Bu o kadar kolay değil. Kelly’in ne hissettiğini anlayabiliyorum, ya da en azından anladığımı sanıyorum. Ben büyürken birçok kez kendimi dışlanmış gibi hissediyordum ama bu çok uzun sürmüyordu, çünkü beni delicesine seven ailem yanımdaydı.”

Sam kendini rahatsız hissetti. Kelly’i bu şekilde sevmesi mümkün görünmüyordu. “Onu sevmediğimden değil,” dedi.

“Biliyorum, seni kötü hissettirmek istemedim. Sadece ailemle beraber olmak ona iyi gelebilir diye düşündüm.”

Sam Francesca’nın söylediklerinden çok daha fazlasını anlamıştı. Bu Kelly’in hoş karşılamayacağı bir girişim olacaktı. Francesca’nın onu ailesinin yanına götürmek istemesi bir kız çocuğu için uygun olduğunu düşünmesiydi.

“Sen çok kurnaz bir kadınsın.”

“Aslında değilim ama öyle düşünmene sevindim,” dedi Francesca gülümseyerek.

“Her şey için çok teşekkür ederim.”

“Henüz teşekkür etme çünkü ailemin Kelly’e nasıl şeyler anlatacağını bilmiyorum, şimdiden uyarayım seni.”

“Şahane! Yanakları sıkılacak, ona sarılacak ve Kelly iyi duygularla kaplı bir hale gelecek.”

“Bu bir değişim olacak.”

Francesca’nın gülümsemesi silindi. “Sam, sana söylediklerimi hiç düşündün mü? Kelly’in kendini güvende hissetmediği için numara yaptığı hakkında söylediklerimi?”

“Düşündüm ve büyük ihtimalle haklısın ama bu işleri kolaylaştırmıyor.”

“Onun sevilmeye ihtiyacı var.”

“Çok sevilesi değil ama...”

“Bu onun ihtiyaçlarını değiştirmez.”

Sam Francesca’nın haklı olduğunu farkındaydı. Kendi çocuğunu hemen ve yoğun şekilde sevmeliydi, düşüncesi bile garip geliyordu. Kelly’i sevmek şöyle dursun, onun tek bir hareketinden hoşlanamıyordu bile.

“Onunla geçirdiğin vakti bana ne şekilde fatura edeceksin?” diye sordu Francesca’ya

Francesca gülümsedi, öne doğru eğildi ve sesini alçaltarak; “Bu işi ticaretin dışında bırakıyorum,” diye fısıldadı.

Francesca Kelly’in duyamayacağı bir şekilde fısıldamıştı ama işe yaramamıştı. Kelly deliye dönmüş ve sinirden titriyordu. Babasından tüm kalbiyle nefret ediyordu.

Yemeğin kokusu odasına ulaştığında onu cezp etmiş, birkaç dakika önce aşağıya inmiş, Sam ve Francesca’nın konuşmalarını duymuştu. Onlara katılmaya karar verdiğinde ise Sam’in kendisi için söylediği “Çok sevilecek bir yanı da yok,” lafını duymuştu. Bunu duyduğunda ise direk geri dönmüş, merdivenleri koşarak çıkıp hışımla odasına girmişti.

Sam korkunç bir insandı, onu çocuk tacizinden polise şikayet

edip hayatının geri kalanını hapiste geçirtebileceğini düşündü, hak ettiği buydu. Kendini yatağına attı ve oyuncak ayısını yanına çekti. “Francesca o kadar kötü biri değil ama babam dünyanın en kötü insanı,” diye söylendi içinden. Ondan nefret ediyordu ve ne olursa olsun onu affetmeyecekti.

Çiftlik evine giden yolun yarısında Francesca hâlâ Kelly’in varlığını açıklayacak bir açıklama bulamamıştı. Bale dersinden sonra üzerine tişört ve şortunu giymiş olan Kelly’e hafifçe sırtıttı. Çocuk ise pek bir şey konuşmaksızın camdan dışarı bakıyordu. Francesca onunla konuşabilmek için en uygun yolu arıyordu.

“Baba tarafımın İtalyan olduğunu söylemiş miydin sana?” diye sordu.

Kelly yüzünde herhangi bir ilgi ifadesi olmaksızın ona döndü ve yalnızca “Hayır,” dedi.

“Öyleler, ayrıca annemin ailesi de İrlandalı. Aslında şu an üst kademe Avrupalılardan bahsediyoruz,” dedi. Kelly ise konuşmaksızın etrafı izlemeye devam etti.

“Onların mükemmeliyet anlayışı dört kızlarının da evli ve en az 4-5 çocuk sahibi olmalarından ibaret ki bu henüz gerçekleşmedi. Yine de aile baskısı çok büyük,” dedi ve Kelly bir cevap verecek mi diye beklemeye koyuldu. Kelly ise anlamsız bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Aileme babanla benim arkadaş olduğumuzu söyleyeceğim ama onlar bana inanmayacaklar. Onun için evlilik, düğün ve nişanlarla alakalı garip sorulara kendini hazırla ve kaç kardeşin olsun istersin gibi soruları dikkate alma.”

“Peki,” dedi Kelly ve dikkatini yine camdan dışarıya yönelterek, “aileler aşırı tepki verebiliyor bazen,” dedi.

Francesca Kelly’in bu lafının Sam’le alakalı olduğunu sezdi ama oralı olmadı ve Kelly ile konuşmaya devam etti.

“Seni uyarmak istediğim diğer nokta ise büyükannelerim. On-

lar çok sevgi doludur ve eminim seni görünce deliye dönecekler. Biliyorum bu hoşuna gitmeyecek ama sabırlı olmalısın.”

Kelly’in dikkatini çekmeyi başarmıştı.

“Deliye dönecekler derken ne demek istedin?” diye sordu.

“Onlar büyükanneleler, sana sarılıp duracaklar. Sürekli ne kadar tatlı, ne kadar şirin olduğundan bahsedecekler ve muhtemelen bir sürü şekerleme yemek zorunda kalacaksın,” dedi ve gülümsedi. “Her zamanki sıkıcı haller,” diye ekledi.

Kelly’in yüzündeki ciddi ifade silindi ve “Muhtemelen başa çıkabilirim,” dedi.

“Eminim baş edebilirsin, sadece olacaklarla ilgili önceden uyararak istedim.”

Francesca Kelly’in başka bir köşeye çekilmesini istemiyordu. Eğer ailesi tarafından çok büyük ilgi gösterilirse Kelly hemen diğer köşeye çekilir ve anında onlardan nefret edebilirdi. Kızın halihazırda her duruma karşı savunma mekanizması gelişmişti. Bunun aksine olacakları kabul ettirme yoluna gitmişti. Kelly’in dik kafalı hali ise aslında Francesca’nın büyükannelelerinden hoşlanabileceğinin bir göstergesiydi. Francesca o akşam Marcelli çiftliğinde Kelly’in sıkıntısının azalacağını hissediyordu.

Kelly Marcelli çiftliğinin büyük girişini gördü, o girişten geçtiklerinde ise Francesca’ya dönüp “Sen Marcelli Şarapları’nın sahibi misin?” diye sordu.

“Bir nevi, büyükbabamın aslında tam olarak sahibi sayılmam ama burada büyüdüm.”

“Şarap içerek mi?”

Francesca bir kahkaha patlattı ve “Bazen,” dedi.

“Vay be!”

Kelly koltuğuna yaslanıp önce sağına sonra soluna baktı. Her yer asmalarla doluydu, bu bir hafta önce geldiğinden beri göster-

diği ilk şaşkınlık belirtisiydi. Francesca bu durum karşısında ne yapacağını bilemedi.

“Bunlar daha sonra şarap mı olacak?” diye sordu Kelly.

“Evet, sanırım. Konunun uzmanı değilim ama bu konuyla alakalı soruların olacaksa onları kardeşim Brenna’ya sorabilirsin, o her şeyi bilir.”

Kelly birkaç soru daha sordu ve köşeyi dönüp İspanyol stili çiftlik evini görünce bir anda sessizliğe büründü. Çatısı kiremit kaplı, solmuş sarı renkte bir yapıydı. Ön camları süsleyen balkonlar dekoratif demirden yapılmıştı ve tüm yapıyı saran bir taraçası vardı. Diğer binaların çok yakınlaşmasını engelliyordu.

Francesca arabasını büyük garajda durdurdu. Ailesi bu garajı çocukları büyüdükten araba kullanmayı öğrenip kendi arabalarını aldıktan sonra yaptırmıştı. Kelly garajı görünce ona dönerek; “Ailen çok zengin, senin niye hiç paran yok?” diye sordu.

Francesca güldü. “Zengin olan büyükbabam, bu şaraphanenin sahibi de o.”

“Ama o öldüğünde tüm bunlar ailenin olmayacak mı?”

“Bu karışık bir durum.”

Arabadan indiler, evin önündeki büyük kapıya geldiklerinde Francesca elini Kelly’in omzuna koydu ve “Hazır mısın?” dedi.

Kelly adımını atmak üzereyken duraksadı. Francesca onun gözlerindeki tereddüdü okuyabiliyordu. Kelly arabadaki güvenli koltuğuna dönmeyi düşünürken kapı açıldı ve büyükanneler göründü.

Büyükanne Tessa; “Francesca, kendi kardeşinin düğün kutlamasına gelemeyecek kadar yoğun olduğunu düşündük,” dedi.

Büyükanne M. Francesca’nın imdadına yetişti. “Ona yüklenme, Tessa. Geldi işte ve yanında da bir ufaklık var,” dedi gülümseyerek.

Francesca kolunu Sam'ın kızına doladı. "Bu Kelly, bir arkadaşımın kızı ve bugün bize katılacak. Kelly, bunlar büyükanne-lerim. Büyükanne Tessa büyükbabam Lorenzo ile evli." Kelly'e iyice yaklaşıp sesini alçaltarak; "Onlar ailenin İtalyan kısmı," dedi.

Kelly hafifçe öne eğilerek "Memnun oldum hanımefendi," dedi. Francesca bu duruma çok şaşmıştı. Kelly'in bu kadar kibar olabileceğini aklının ucundan geçirmemişti.

"Bu da Büyükanne Mary Margeret. İsmi uzun olduğu için çocuk-luğumuzda ona Büyükanne M. demeye başladık."

Kelly aynı kibarlıkla; "Merhaba," dedi.

Büyükanneleler birbirlerine baktılar ve sonra M. "Bir arkadaşın kızı, bu bir erkek arkadaş olabilir mi?" dedi.

Francesca Kelly'e bir bakış atarak "İşte başlıyoruz," dedi.

Kelly ise gülerek "Francesca ve babam çıkıyorlar," dedi.

M., "Bizim haberimiz olmadı," dedi geveleyerek. "Peki o zaman Kelly, orada öylece durma, gel de sana bir sarılalım." Büyükanneleler eğildiler, Francesca aradan çekildi ve sarılmaya, öpül-meye ve sıkıştırılmaya başlandı. Yanaklarından alınan makaslar yüzünden cildi pembeleşmiş ve biraz da acımaya başlamıştı. Francesca'ya attığı 'kurtar beni buradan' anlamındaki bakışı çabucak aileye kabul edilmesi ve öğlen için hazırlanan yemekleri görmesiyle bir anda değişiverdi.

Francesca masadaki keklerle, pastalara ve türlü hamur işlerine çok alıştı ama Kelly'in böyle bir şeyi daha önce görüp görmediğinden emin değildi.

Çocuk iki büyükanne ve doldurdukları tabağıyla masaya yeni oturmuştu ki Brenna içeri girdi ve önce Kelly'e sonra Francesca'ya baktı.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" diye sordu sessizce.

“Sam’in kızı.”

Brenna şapkasını çıkardı ve parmaklarıyla kısa saçını taradı.

“Şu seksi ve iyi sevişen Sam mi?” diye sordu. Sesi o kadar alçaktı ki Kelly ve büyükannelerin duymasının imkanı yoktu. Francesca dün gece olup bitenleri düşünmemeye çalıştı. Yüzünün kızarması Brenna’yı cesaretlendirmekten başka işe yaramayacaktı.

“Çocuğu olan başka bir adam tanımıyorum.”

Brenna kurabiyelerden birine uzandı, bir ısırık aldıktan sonra, “Bu çocuk bakıcılığı ne kadar sürecek?” diye sordu.

“Yalnızca bugün için, Sam şirketten birini tuttu.” Brenna büyükannelere bir bakıp sesini daha da alçalttı.

“Peki ya çıplak kızım?”

“Oh, o kısım hâlâ muhteşem.”

Brenna kıkırdadı. “Senin adına sevindim,” dedi.

O sırada arka kapı açıldı ve Katie içeri girdi. Herkes delicesine kucaklaşıyordu. Francesca Kelly’i Brenna ve Katie ile tanıştırdı ve bunu daha fazla kucaklaşma izledi. Katie, Francesca’nın Kelly’e bakışında değişik bir şeyler sezdi. Francesca’ya soracağı bir sürü soru vardı.

Francesca Kelly’i dikkatlice izliyor, tüm bunların onu bunaltmasından çekiniyordu ama çocuk halinden memnun görünüyordu. Tam o sırada “Son gelen ben miyim yine?” diye bir ses geldi. Francesca’nın annesi koridorda koşar adım yürüyordu. “Babanla iki gün sonra yatla yolculuğa çıkıyoruz ve ben hâlâ hazırlanmaya çalışıyorum,” dedi.

Kızlarını sırayla öptü ve dönüp Kelly’e gülümseyip; “Merhaba, bu hanımları dünyaya getiren kişi benim,” dedi.

Kelly elini bir peçeteyle dikkatlice temizledi ve ayağa kalktı. “Sizinle tanıştığıma sevindim Bayan Marcelli,” dedi. Bir kez daha kızın kusursuz nezaketi Francesca’yı şoka sokmuştu.

Francesca'nın annesi gülümseyerek "Bana Colleen diyebilirsin," dedi ve arkasına dönüp "Hazır mıyız?" diye sordu.

Herkes onayladı ve altısı da yemek odasına doğru yürümeye başladı. Francesca Kelly'i kenara çekti. "Biz Katie'nin düğün planlarını konuşmaya ve kıyafetleri seçmeye gidiyoruz. Bize katılırsan çok seviniriz ama sıkılırmı diye düşünüyorsan oturma odasında televizyon izleyebilirsin," dedi.

Kelly başını eğerek "Sizinle kalmak isterim," dedi.

"Tamam ama fikrin değişirse ve başka bir şey yapmak istersen söyleyebilirsin," dedi.

Kelly başıyla onaylayıp yemek odasına doğru Francesca'yı takip etti.

Birkaç dakika içinde düğün detaylarını konuşmaya başlamışlardı bile. Katie ve annesi masanın bir ucunda oturuyordu. Francesca ve Kelly'e onların yanında yerlerini almışlardı. Brenna ve büyükanneler ise masanın diğer ucundaydılar. Masanın üzerine bir sürü kağıt, kalem, fincanlar dolusu kahve, Kelly için süt ve içeriden getirdikleri lezzetlerle doluydu.

Anne gözlüğünü çıkardı, "Ekimin ilk haftasını düşünüyorsak yağmur olasılığım da göz önünde bulundurmamız gerekiyor," dedi.

Katie omzunu silkti, "Şansımı zorlayacağım. Düğünün burada olmasını gerçekten çok istiyorum. Her ihtimale karşı tenteler de kiralayabiliriz, onları kiralayan bir yerle çalışıyorum ve iyi bir fiyat vereceklerine eminim."

Brenna Kelly'e doğru eğildi: "Kardeşimin Organisation Central isminde bir şirketi var. İnsanların isteklerine göre partiler düzenliyorlar veya isteyenlerin hayatını planlıyorlar. Tabii burada sabahları çoraplarını bile eşleştiremeyen insanlardan bahsediyorum, korkunç bir durum bence."

Bunu duyan Kelly kıkırdadı. Katie kardeşine dönüp; "Şimdi-den söylenmeye mi başladın?" diye sordu.

“Evet. Ya hasat zamanı bitmezse, bunu hiç düşündün mü gelin kardeşim?” Katie bu sorudan sonra alt dudağını ısırıldı.

“Hiç aklıma gelmedi gerçekten. Ama bitmezse iş dönüşü hızlı bir duş alıp düğün için eve gelirsin. Düğünün hemen arkasından da o kıymetli üzümlerine geri dönmen gerekecek.”

“Belki de işe dönmeden önce insanları karşılamam da gerekir ha ne dersin?” diye cevap verdi Brenna sırtarak.

Bu cevaba herkes kahkahalarla güldü. Katie evrak çantasından üzerinde “Düğün Elbiseleri” yazan bir dosya çıkardı. “Kıyafetlerle alakalı,” dedi. Francesca başını masaya dayayıp ofladı. Annesi kolunu okşayarak, “Biliyorum plan yapmaktan hoşlanmıyorsun ama bu bir aile geleneği,” dedi.

Francesca bir gözünü açıp Kelly’e göz kırptı. “Düğün kıyafetlerini kendimiz hazırlarız, hazır kıyafetler ailemize göre değil. Bunun için çok çalışmak gerekir ve ben de bu konuda pek iyi değilim, saten kumaşı dikerken elimi kanatıyorum ve her yer kan oluyor. Bunun kaçmak için yeterli bahane olduğunu düşünebilirsin ama öyle değil. Büyükanne M. ve Katie kan lekesini çıkarmanın bir yolunu mutlaka buluyorlar.”

“Benim beğendiklerim bunlar,” dedi Katie ve etrafındakilere resimleri göstermeye başladı. Francesca doğruldu ve annesinin omzunun üzerinden resimlere bakmaya başladı. İlk elbise dar ve düz bir elbiseydi ve belinde boncuklarla süslenmiş bir bağı vardı. İkincisi daha işe yarar görünüyordu. Boncuklar kolundan dönerek aşağıya doğru iniyor, tüm vücudu geçiyor ve elbisenin kuyruğunda karışık desenler oluşturuyordu.

Francesca resmi Brenna’ya uzattı. Büyükanne M. resme biraz endişeyle göz attı. “Bence bunlar güzel elbiseler Katie hayatım ama bizim her şeyi hazır etmek için sadece birkaç ayımız var. Gece gündüz uğraşsak bile bunu zamanında bitirebileceğimizi sanmıyorum. Düğün tarihini ileri almak mı istiyorsun?”

Katie onlara tüm saflığıyla bakıyordu. Brenna söylenerek ona bir kurabiye fırlattı. “K ile başlayan kelimeyi düşünüyorum şu an senin için Katie ama bu kolyenin K’sı değil,” dedi Brenna ve yoğun boncuklu kıyafetin resmini alıp ortasından yırttı.

Katie gülüyordu. “Yüzlerinizin halini görmeyi isterdim,” dedi. Bunun üzerine herkeste bir rahatlama oldu.

Francesca burnunu kaşıyarak “Hep böyle şakalar yapmak zorundasın değil mi? Gerçek elbiseler nerede?” diye sordu.

Katie bir gelinlik resmi çıkardı. Bu elbise kolsuzdu ve boyun kısmı inci işlemeliydi. Bele tam oturacak şekilde yapılmıştı ve belden topuklara kadar genişleyerek inen bir etekle tamamlanıyordu. Şükür ki dantelli bir kısım yoktu.

“Bunu büyük ihtimalle bir haftada bitiririz,” dedi Francesca.

“Biliyorum,” diye cevapladı Katie. “Böyle basit bir şey seçtiğim için bana borçlusunuz.”

Kelly resmi aldı ve kıyafete bakmaya başladı. Büyükkanneler de ayağa kalkıp resme bakmaya başladılar.

Katie Kelly’e “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Çocuk içini çekti ve “Bu çok güzel bir elbise, incilerle süslerken ben de yardım edebilir miyim?” dedi.

“Tabii ki, herkes için bir iş var,” dedi ve sesini alçaltarak “Belki de Francesca’ya yardım etmelisin, gerçekten dikiş konusunda berbattır.”

“Dedigini duydum,” dedi Francesca sertçe.

Kelly bir kez daha kıkırdadı.

Katie elini göğsüne koyarak “Ben bir şey söylemedim.”

“Tabii, tabii...”

Büyükkanneler mutfağa gidip ellerinde büyük salata kaseleriyle döndüler.

“Tüm o tatlılar yetmezmiş gibi,” diye geveledi Brenna. “Bu-

radan hemen kaçmam lazım yoksa Sumo güreşçilerine benzeyeceğim.” Francesca yemek odasından dışarı onunla beraber çıktı.

“Çocuk gayet iyi görünüyor. O canavar nereye kayboldu?”

“Bilmiyorum, yolda gelirken yine her zamanki gibi asık suratlıydı. Sanırım büyükanneler büyü yapmaya başladılar, Eğer bu durum sürerse Sam şok geçirir.”

“Peki, memnuniyetini nasıl gösterecek acaba?”

“Sana bunu anlatmayacağım.”

“Problem değil, zihnimde canlandırabilirim. Ama bence bu adama çok kaptırma kendini. Katie’nin Zach’le olan ilişkisini bir yana bırakarak söylüyorum, evlilik berbat bir şey.”

“Biliyorum, onu görmek için yanıp tutuşmuyorum zaten. Ona aşık değilim, sadece seks için ihtiyaç duyuyorum.”

“Gurur duydum,” dedi Brenna ve bir kahkaha patlattı.

“Evleri kocaman. Çok şirin bir yer, bir sürü şarap mahzeni var. Brenna kardeşlerin arasında şaraplar hakkında en çok şeyi bilen. Katie parti organizasyonları yapan bir şirketin sahibi ve bir de Mia var. Onunla tanışmadık ama O da Washington’da dil eğitimi alıyormuş. Büyükanneler şahane, bir sürü yiyecek yapmışlar. Aynı büfeler gibi ama evlerinin içinde. Sonra Katie’nin düğünü hakkında konuştuk. Tüm aile elbise dikecekler, yani sadece kadınlar ama Katie benim de yardım edebileceğimi söyledi.”

Kelly durdu ve nefes aldı. “Dikişte yardım etmem gerek ve ben de edeceğim. Çok eğlendiğimden değil, sadece kibarlığımdan.”

Sam gözlerini ovdu, duvardaki saate baktı. Saniye kolu doğru yöne hareket ediyordu, böylece dünyanın tersine dönmediğine ikna oldu. Neler oluyordu böyle? Masanın diğer ucunda oturan kızı tanı mıyordu. Kendi kızı gibi görünüyordu ama onun gibi konuşmuyordu. Ayrıca bu çocuk gülümsüyordu, Kelly’in dişlerinin nasıl görüldüğünü şimdiye kadar bilmiyordu.

“İyi vakit geçirmene sevindim,” dedi Sam. İhtiyatlı olmaya çalışıyordu.

Francesca Sam’e “Ben sana söylemiştim,” dercesine güldü. “Büyükkanneler Kelly’e bayıldılar ama korkarım tüm o makaslar yüzünden biraz canı acıyor.”

Kelly yanağını ovuşturdu. “Büyükkanne Tessa gerçekten çok sert sıkıştırıyor ama hâlâ çok tatlı.”

“Katılıyorum,” dedi Sam lazanyasını keserken. “Baksana bize yemek göndermişler.”

“Eğer izin verseydim bir hafta yetecek kadar yemek göndereceklerdi,” dedi Francesca. “Yemeğini yapacak kimsen olmadığına göre belki o işi Büyükkanne Tessa halleder diye düşündüm.”

“Büyükkanne M. de bu çörekleri yaptı, çok güzeller. Biraz da kurabiye var ve yemek sonrası tatlı olarak biraz turta getirdik,” dedi Kelly.

Sam başıyla onayladı. Francesca istediğini yapabiliirdi ve buna hiç itirazı olmazdı. Kelly ile alakalı yüzde yüz haklıydı. Büyükkanneler ve büyük bir aile sevgisi onu tamamen değiştirmişti. Kızına gülümsedi. “Bugün ofise bir sürü kutu geldi,” dedi. “Sanırım senin eşyaların ve ben onları çoktan odana koydum bile.”

Kelly’in gözleri büyüdü, sandalyeden zıplarcasına kalktı ve “İzninizle,” dedi.

Bunu duyan Sam az daha sandalyeden düşüyordu.

“Tabii ki izin senin,” dedi.

Kelly koşarak odasına çıktı. Sam Francesca’ya döndü: “Bu kibarlık nereden çıktı?” diye sordu. Francesca gülüyordu.

“Biliyorum inanması güç ama görünen o ki iyi huylarını bizden gizliyormuş. Onu büyükkannelerin yanında görmeliydin, hanımefendi bile dedi.”

“Sersemledim.”

“Ben daha çok heyecanlandım. Bu büyük bir kırılma noktası

olabilir, Sam. Kelly iyi vakit geçirdi, hepsinden önemlisi ise rahatladı. Bir kere kendini güvende hissetti nasılsa, sen de karşında yeni bir çocuk göreceksin artık.”

“Bu müthiş olur. Peki ya ailenle nasıl gitti?”

“Beklediğim gibi, bize günlük tabaklar yerine Çin porselenlerini bile çıkardılar.”

“Sen nasıl hissediyorsun? O’nu yanında götürmek zorunda değildin. Bu değişimden memnun olmadığım anlamına gelmesin tabi.”

“Bunun iyi olacağını düşündüm ve öyle de oldu ama bir sürü soru ve spekülasyon da beraberinde geldi.”

“Bunun için üzgünüm.”

“Senin hatan değil,” dedi Francesca gülümseyerek. “Sadece kendi genlerimi suçlayabilirim.”

“Ama sana borçlandım. Kelly farklı bir çocuk ve onu böyle görmek için çok para harcadım ama olmadı. Peki, sen ne istersin?” Bu lafların Francesca’yı tahrik edeceğini düşünmüştü ama o düşünceli görünüyordu.

“Bu parayla, borçla alakalı bir durum değil. Ailem her yıl büyük bir 4 Temmuz kutlaması yapar. Annem bu yıl için Kelly ve seni de davet etti. Kelly senin adına da çoktan kabul etti bile.”

“Parti fikri kulağa hoş geliyor ama büyükbabamı da getirmek durumundayım. Elena şehir dışındayken bayram günü onu yalnız bırakamam.”

“Sorun değil, en yakınlarımızdan yaklaşık 200 kişi gelecek. Sorun şu ki; ailem senin ve benim aramda olanları arkadaşlıktan daha öte şeyler olarak düşünecek ve ciddi anlamda çöpçatanlık yapacaklardır. Buna hazır olman lazım.”

“Bana senin ne kadar harika birisi olduğundan mı bahsedecekler?” dedi Sam gülerek.

“Hayır, muhtemelen son iki verginin tutarını soracaklar, dış-

lerini kontrol edecekler ve bir düğün tarihi belirlemeye çalışacaklar.”

“Vay be, zormuş gerçekten.”

“Sağ gösterip sol vurabilirler.”

“Bununla başa çıkabilirim.”

“Şimdi böyle düşünüyorsun ama daha onlarla yüzleşmedin,” dedi Francesca başını iki yana sallarken.

“Herhangi bir durumla başa çıkabilirim.”

Bu sırada patlamaya benzer bir ses evi salladı. Sam tavana ürkek bir bakış attı. Düz bir davul ritmi göğsünü titretiyordu.

“Sanırım bir CD koleksiyonu var,” dedi Francesca.

“Ve kuvvetli hoparlörleri.”

Büyükbabası ofisine girdiği sırada Brenna masasının köşesinde oturuyordu.

“Bunlar çok kaliteli üzümler,” dedi. Sakin kalmaya çalışıyordu ama aslında bağırmak istiyordu. “O dört hektarlık alan eyaletin en iyi Pinot Noir’ini yetiştirmekle ünlü. Aracı beni aradı, anlaşmayı yapmış ve bilgilendirmek istemiş. Henüz kimsenin haberi yok, bu üzümlerle harika şaraplar üretebiliriz.”

Lorenzo Marcelli arazisinin haritası önünde durdu. Kendi topraklarıyla Giovannis toprakları arasındaki çizgiye baktı.

“Olmaz.” Sadece bunu söylemişti. “Olmaz.”

Brenna içten içe sinirlendi, bu tepkiye bir anlam veremiyordu. O dört hektarı gerçekten almak istiyordu ama parası yoktu ve büyükbabası da ilgilenmemişti. Kendini durdurmadan önce “Neden?” diye sordu; tartışmalar büyükbabanın fikrini değiştirmezdi.

Lorenzo onun önünde durdu, koyu gözlerini kıstı: “Yabancı-lardan üzüm almayız, Marcelli şaraplarında kullanılan üzümler Marcelli topraklarında yetişir. İsmimizin bir anlamı olmalı.”

“Sattığımız zaman o anlam kalmayacak.”

Kelimeler ağzından öylece çıkıvermişti, sustuktan sonra ise kendi kendine umursamaması gerektiğini söyledi. Onu dinleme-

mesinden bıkmıştı artık. Büyükbabası içini çekti, İtalyanca bir şeyler geveledi. Ne dediğini anlamadı ama bu durumda anlamaması en iyisiydi.

“Yeni bir marka oluşturabiliriz, büyük şirketler bunu hep yapıyorlar.”

“Çok fazla iş, gereksiz.”

Lorenzo onu daha fazla dinlemedi, ofisten çıktığında Brenna ajandasını odanın diğer köşesine sertçe fırlattı. Ajandanın klipsi açılmış ve sayfalar etrafa dağılmıştı.

Bu adil değil diye düşünüyordu, Jeff’le evlendiği gün yazgısını da tayin etmişti. Diğer seçeneği – düşmanıyla evlenmeyi – seçseydi tüm ailesi silahlanmak durumunda kalırdı ama en azından akli yerine kalbini dinlemiş olurdu. Görüldüğü gibi suçlanması gereken yalnızca kendisiydi, aslında kendisi ve inatçı büyükbabası. Bu sırada telefon çaldı.

“Ne var?”

“Hey bana kızma, her ne olduysa benim suçum değildi.” Telefondaki Francesca’ydı. Brenna sandalyesine yığıldı.

“Kusura bakma, yaşlı adamla henüz kapıştık.”

“Anladığım kadarıyla zafer yine senin değil.”

“Hiç oldu mu ki?”

“Onun karşısında olmadı, bununla ilgili konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

“Tamam, yemekte Katie ve bana eşlik etmek ister misin diye aramıştım. İşleri yolundaymış, o ısmarlıyor, var mısın?”

“Kesinlikle, buradan uzaklaşmam gerek.”

“Kusacak kadar sinirli görünüyorsun,” dedi Francesca. Kafeye geldiğinde Brenna bahçedeki masalardan birine oturmuştu bile.

İkizi ayağa kalktı ve onu kucakladı; sonra da geri sandalyeye oturdu. “Saygıdeğer büyükbabamızla yine tartıştık. Beni deli ediyor.”

Francesca çantasını yere bırakıp oturdu. “Pinot üzümleriyle mi ilgili?”

Brenna içini çekti. “Bu işi biliyorum, aptal değilim. Pes etmedim ve gidip sordum ve o tabii ki ‘Hayır’ dedi. Amacı nedir anlamadım, yani gerçekten iyi iş olacaktı.”

Francesca onun koluna dokundu. “Olup olmayacağını sen de bilmiyorsun henüz.”

Brenna’nın koyu kahve gözleri hüznle doldu. “Onun derdinin gelirle alakalı olduğuna inanmıyorum. Sonunda nasıl bir yerde olduğumun farkına vardım ve buradan kurtulmamın bir yolu yok.”

“Hayırdır, kim öldü?” diye sordu Katie onlara doğru yürürken.

“Hiç kimse, sadece mutlu olmak için hiç şansım olmuyor,” dedi Brenna. Bunu söylerken yüzü kızarmıştı.

Katie ona sarıldı. “O zaman bu yemekte bolca tatlı ve şaraba ihtiyacımız olacak.”

Francesca ayağa kalkarken gülümsedi. “Salatalarımız da bol soslu olmalı, o az yağlı şeyleri yemenin sırası değil,” diye ekledi, sonra da Katie’yi öptü ve yanına oturttu.

Katie bordo bir taç takmıştı. Özel yapım yazlık bir elbise ve kısa kollu ceketiyle başarılı bir iş kadını olduğu anlaşılıyordu. Katie her zaman çok tatlıydı ama Zach’e aşık olduğundan beri daha da gençleşmişti.

“Harika görünüyorsun,” dedi Francesca.

“Teşekkürler, aşıktandır. Mutluluk tenimden fışkırıyor sanki.”

“Seks yüzündendir,” dedi Brenna. “Düzenli seks herhangi bir gece kreminden daha faydalıdır.”

“Profesyonel bakış açısı mı bu?” diye sordu Katie.

“Tabii ki, bununla alakalı bir makale bile hazırlıyorum. Önümüzdeki ay tıp dergilerinde okuyabilirsin.”

“Böylece sonsuza kadar genç görünürüm,” dedi Katie gülerek.

“Zach bıkmazın da.”

“Bana ayak uyduracak kadar erkektir o.” Katie’nin eğlenceli ifadesi silinmeye başladı. “Peki, senin problemin nedir?”

Francesca ve Brenna birbirlerine baktılar.

“Problem yok, yani en azından şimdilik. Büyükbabamız Lorenzo şaraphaneyi satıyor olabilir ama.”

Bunu duyan Katie’nin gözleri büyüdü. “Bu imkansız, o ailesine ve işine takıntılı derecede bağlıdır.”

“Hiç erkek vârisi kalmadı ama.”

“Ne fark eder ki? Sen orada olmayı seviyorsun, ondan daha çok şey biliyorsun. Seni dinlemediği zamanlardan sonra hata yaptığının farkına varıyor, Brenna. Bu saçmalık.”

“Hadi ama, sen de bu ailedensin,” dedi Brenna. “Benim sadık olmadığımı düşündüğünü sen de biliyorsun. Jeff’le evlenip Los Angeles’a taşındığımdan beri böyle düşünüyor.”

Bunun üzerine Katie başını salladı. “Onunla hep beraber konuşmalıyız.”

“Sen de biliyorsun hiç dinlemez bile. Ayrıca onu sinirlendirecek olursak bizi reddeder.”

“Düzgün aralıklarla yapmayı sever gerçekten,” dedi Katie ve “Özür dilerim, Brenna,” diye ekledi.

Garson geldi, burası favori restoranlarıydı ve hepsi ne istediğini bilerek gelmişti. Salata, ekstra ekmek ve diyet soda ısmarladılar.

Garson ayrıldığından konuya devam ettiler. Katie; “Keşke bunun için yapabileceğimiz bir şey olsaydı, Brenna, bizimkilerle konuştun mu?” diye sordu.

“Düşündüm, biliyorum büyükbabam babamı da çıldırtıyor ama onlar birlikte çalışıyorlar ve aynı evde yaşıyorlar. Onların bir tarafı seçmesini isteyemem. Ayrıca onlara dert yanmak kendi işlerimi yapamıyormuşum gibi hissettirir bana.”

Francesca kardeşini anlıyordu, Brenna bunu kendi başına halletmesi gereken bir kavga olarak görüyordu. Tıpkı kendi okul masraflarını kendisinin hallettiği gibi.

“Pinot üzümlerini kendin alamayacağından emin misin? Boşanmandan gelecek parayı kullanabilirsin, kredi almana gerek kalmaz.”

Bu sırada garson şarap getirdi, kardeşler aynı anda bardaklarını uzattılar.

Brenna sözü aldı: “Hesabımı yaptım, yeteri kadar param olmayacak. Ayrıca bu küçük bir düşünce olur ama bu beni düşünmekten alıkoyamıyor.” Sesi giderek silikleşti.

“Ne hakkında?” diye üsteledi Katie.

“Kendi markamı yaratmam hakkında.” Kardeşleri bir şey diyemeden elini kaldırdı onları durdurmak istercesine. “Bilemiyorum, ‘belki’ aşamasındayım daha, üzerinde düşünmek bile korkutuyor bazen.”

Francesca işlere veya para konularına karışmak istemiyordu aslında. Derin bir nefes aldı. “Başlangıç için ne kadar gerektiğini öğrenebilir miyim?”

Brenna içini çekti. “Bir milyon dolar civarı bir şey.”

Francesca neredeyse sandalyeden düşüyordu, Katie’den ise bir inleme sesi geldi.

“Şaşırmayın, işe büyük başlamam gerekiyor,” diye karşılık verdi Brenna. “Şarap üretimi eskisi gibi o centilmen çiftçilerin elinde değil. Küçük işletmeler ya kapanıyor ya da büyükler tarafından satın alınıyorlar. Ayakta kalmak için yeterince büyük olmalıyım.”

“Bir milyon dolar!” dedi Francesca. Paranın büyüklüğünü kavramakta güçlük çeker bir halde. “Peki, ne kadar kredi alabilirsin?”

Brenna bir dilim ekmek alıp ikiye böldü. “Bilmek istemezsin, aslında ben de tam olarak bilmiyorum. Söylediğim gibi henüz ne yapacağıma karar verebilmiş değilim. Şimdilik sadece fantezi kuruyorum.”

Katie kolunu uzattı. “Eğer bunu yapmaya karar verirsen benden sana birkaç binlik çıkar. Bir milyonun yanında bir şeye benzemese de.”

“Parana sahip ol, bebeklerin doğmaya başlayınca ona ihtiyacın olacak,” dedi Brenna ve Katie buna güldü.

“Daha evlenmedik bile.”

“Kadınların bu günlerde evlenmeden önce hamile kaldıklarını öğrendim. Bilim ne güzel şey değil mi?” dedi Francesca.

Katie ona bir zeytin fırlattı. “Zach’le tüm bu aile koşturmacasına bulaşmadan önce en az bir yıl bekleme kararı aldık. Birbirimizin tadına varmamız lazım.”

Brenna Francesca’ya baktı. “Seks, Katie seksten bahsediyor.”

“Biliyorum,” diye sırtıttı Francesca. “Balayı için nereyi düşünüyorsunuz?”

“Zach Tahiti’yi önerdi.”

“O çıplaklar kamplarından birini mi?”

Katie başını sallamaya başladı. “Sizin derdiniz ne? Hem ben balayımda çıplak kimseyi istemiyorum. Bu yanlış oldu, baştan alıyorum: Balayımda Zach’ten başka çıplak kimseyi istemiyorum,” dedi ve Francesca’ya döndü.

“Çıplaklıktan bahsetmişken; senin dünyanda neler oluyor bakalım?”

Francesca’nın lokması az daha boğazında kalıyordu, kızardığını hissetti.

“Ben çıplak değilim.”

“Değilsin belki ama eve on iki yaşında bir kız getirdin ve büyükannelelerin söylediğine göre bu kızın babasıyla çıkıyormuşsun, bu doğru mu? Böyle bir şeyi büyükanneleler yerine kardeşimin kendisinden öğrenmeyi tercih ederdim.”

“Çok meşguldün,” dedi Francesca umarsızca. “Beni her 15 dakikada bir aradığın gibi değil artık.”

“Ben böyle yaptığımda huysuzlaşıyorsun, o yüzden anlatmaya başla bakalım.”

Garson yiyeceklerle geldi. Francesca ve Katie için tavuklu fajita ve Brenna için bir cobb salata.

Brenna sırtarak; “Lütfen bana bırak, ona ben anlatmak istiyorum,” dedi.

Francesca ise söylenerek; “Özgürsün,” diye cevapladı.

“Birkaç ay önce sarhoş olup Nic Giovannis ile yatmak istediğimizi itiraf ettiğimiz geceyi hatırlıyor musun?”

Katie elini kaldırdı. “Pardon ama onunla lisedeyken yatmak istediğimizi itiraf etmiştik, şimdi değil. Bu farklı.”

“Her neyse, ikimiz de birini bulması için Francesca’yı sıkıştırmıştık.”

“Doğru, ikimiz de bulduğu ilk normal, yalnız erkeklerle... Katie’nin ağzı açık kalmıştı. “Bunu gerçekten yapmadın, değil mi?”

Francesca ağzına bir tavuk parçası attı ve çiğnemeye başladı.

Brenna Katie’ye baktı ve “Yaptı,” dedi.

“Anlaşılan o adamla deneylerinden birinde tanışmış.”

Katie irkildi. “Dövmeli bisikletli kız olarak değil.”

“Hayır. Daha da kötü. Hamileymiş. Konuşmuşlar, neden o kılığa girdiğini anlattıktan sonra da seks yapmışlar.”

Francesca yutkundu. “Yemeğe çıktık ve onunla ilk buluşmada yatmadım.”

İki kardeş birbirlerine baktılar. "İkinci buluşmaydı, tamam mı?"
Katie ve Brenna gülüştiler.

"Peki o zaman," dedi Brenna. "Bu kesinlikle kusursuz, ikinci buluşma."

Francesca üzgün veya mahcup değildi. "Bir anda oldu, aslında düşünmüyordum bile ama karşı koyamadım. Sam gerçekten harika."

Katie şaşırmış görünüyordu. "Bayan 'bir daha asla evlenmem' fikrini değiştirmiyor, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Sam de benimle aynı düşüncede. İkimiz de çok fazla duygusal tutumu olmayan tek eşli bir ilişki istiyoruz. O da en az benim kadar tekrar evlenme fikrine karşı."

"Teknik olarak ucuz, kolay seksten ve rölantide bir muhabbetten bahsediyorlar," dedi Brenna. "Dürüst olmam gerekirse, kulağa şahane geliyor."

"Sanmıyorum," dedi Katie. "Romantizm bunun neresinde?"

Francesca ikizine baktı. "Hep böyle yumuşak kalpliydin."

"Yumuşak kalpten değil," diye karşı çıktı Katie. "Gerçekten aşık olmadığın birine fiziksel olarak kendini tam olarak verebilir misin?"

"Kesinlikle," dedi Francesca. "Daha önce evlendim, Todd bir şeytan değildi ama evlilikle alakalı hoşuma giden şeyler çok azdı ve bak, Brenna Jeff için neleri bıraktı." Brenna'nın koluna dokunarak "Alınmak yok," dedi.

"Alınmadım," dedi Brenna. "Haklısın, hiç hayatımdan çıkmayacakmış gibi kendimi yiyordum. Katie sen aramızda en zeki olansın. Doğru adamı bulana kadar evlenmedin, Zach'e aşıksın ve bence bu harika bir şey. Ama ne Francesca ne de ben böyle şeylerle tekrar ilgilenebiliriz."

Katie ikna olmuş görünmüyordu. "Duygusal bağı göz ardı etmenin pek mümkün olduğuna inanmıyorum. Ya ona aşık olur-

san? O zaman işler iyice karışır. Özellikle de onun bir kızı varken. Sen her zaman bir çocuğun olsun istedin ve insanları kurtarmayı seversin.”

“Sam’in kurtarılmaya ihtiyacı yok. Çocuğun problem olabileceğine de katılıyorum ama onların ikisine de bağlanmadığımdan eminim. Sam ve ben bunu sonuçlandırmak istemiyoruz.”

“Hayat her zaman seçtiğin yönde gitmiyor, dikkatli ol,” diye uyardı Katie.

Francesca güldü. “Prezervatif kullanıyoruz, daha ne kadar dikkatli olabiliriz?”

Pazartesi sabahı Sam; “Canavar çocuk geri döndü,” diye düşündü. Neredeyse on gündür çocuk sahibi olmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünüyordu ama yanılmıştı.

Kelly; “O kokuyor ve garip görünüyor,” dedi tıslayarak.

Sam banyo aynasının karşısında kravatını bağlıyordu. “O kokmuyor,” demişti ama Doreen çevredeyken gelen çürümüş yaprağa benzer kokuyu hissetmişti. Çok normal görünmüyordu ama Sam fena biri olmadığını düşünüyordu. Tamam gözlüğünün çerçevesi biraz kalındı ve ağzında bir gariplik vardı ama onun görüntüsüyle değil işiyle ilgileniyordu.

“O yirmi yıldır çocuk bakıcılığı yapıyor,” dedi kravatını düzeltirken, “ve düzgün araba kullanıyor. Son üç yıldır hiç cezası yok. Eğer bale dersine gitmek istiyorsan onunla gitmelisin.”

“Geçen hafta onunla gittim, ona şans verdim ama o berbat. Neredeyse hiç konuşmuyor, espriden anlamıyor ve beni okul ve ev dışında başka hiçbir yere götürmüyor. Sinemaya veya alışveriş merkezine gidelim mi diye sordum ama o sadece ‘hayır’ dedi.”

Sam bu duyduğundan hoşlanmadı. “Okuldan sonra bir yerlere gitmekte özgürsün, seni asla eve kapatmayı düşünmedim. Aşağı-

ya inince onunla konuşacağım, bunu anlayacaktır. Bundan sonra öğleden sonraları daha eğlenceli geçecektir.”

“Onunla olmaktansa yalnız olmayı tercih ederim.”

Kelly aynadan Sam’e dik dik bakıyordu. Ders için giyinmişti bile, siyah dans elbisesi, taytları ve kısa bir eteği vardı. Ayakları klasik bale duruşundaydı, topuklar bitişik parmaklar ise vücudun farklı yönlerine bakıyordu.

“Ve ben bir bakıcı için çok büyüğüm,” dedi. Sesi alçak ama öfke doluydu. “Bana yalnızca bir araba ve şoför ayarla, tek ihtiyacım bu. Golf arabası bile olur, limuzin filan istemiyorum.”

Sam kravatını son kez düzeltti ve ceketine uzandı. “Böyle esnek olduğunu görmek güzel ama sana araba ayarlamayacağım.”

“Satın almak zorunda değilsin, kiralsan da olur.”

“Hayır.”

“Doreen’i etrafımda istemiyorum. Tüylerimi ürpertiyor.”

“O zaman bale derslerine gidemezsin ve günü benim ofisimde geçirmek zorunda kalırsın. Seni evde yalnız bırakamam.”

Kelly’in gözlerinden ateş çıkıyordu. “Böyle diyeceğini biliyordum,” dedi. “Çok zor birisin ve benim için neyin iyi olacağını hiç düşünmüyorsun.”

“Sürekli bunu düşünüyorum ama düşüncelerimiz farklı. Eğer Doreen herhangi bir şekilde kötü biriyse onu kovmakla kalmam, onu tutuklatırım. O zamana kadar diğer ihtimaller kapalı.”

“Neden benimle Francesca ilgilenmiyor? O harika.”

Sam de öyle düşünüyordu. Ama ne yazık ki Kelly, kendi işleri ve Francesca’nın doktora tezi yüzünden onu geçen hafta ancak birkaç kere görebilmişti ve bu duruşmaların hepsi kızının da yanlarında olduğu yemeklerden ibaretti. Onun düşündüğü kadar romantik, seksi ve duygusal bir ilişki değildi.

“Francesca’nın kendi hayatı var, sana olduğundan fazla zaman ayırıyor zaten. Ondan bir de seni getirip götürmesini isteyemem.”

Kelly kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu senden hoşlanmamı sağlamıyor.”

Sam Kelly’in ona küfür etmemesine ve odadan kaçıp gitmemesine bakarak belli bir yol kaydettiklerini hissetti.

“Benden hoşlanmak zorunda değilsin, ben senin babanım arkadaşın değil.”

Kelly gözlerini kıstı, “Okuyorsun bunları değil mi? Konu hakkında kendi fikirlerin yok aslında.”

Kapının çalmasıyla cevap vermekten kurtulmuştu Sam. Doreen alt kattaydı ve muhtemelen kapıya bakardı ama Sam yine de koridordan odasına doğru yürüdü. Normalde sabah 9’da ziyaretçisi pek olmazdı.

Kelly koşarak onu geçti ve merdivenler aşağıya indi. Antreye gidip Doreen’le konuştu ve o da mutfığa geri döndü. Kapıdaki Francesca’ydı.

Sam’in memnuniyeti kızının Francesca’ya sarılmasıyla kıskançlığa dönmüştü.

“Geldin,” dedi kızı Sam aşağıya indiğinde. “Beni kurtarman lazım, Doreen berbat biri,” dedi sesini alçaltarak.

Kızının Francesca’yı aradığını öğrenince Sam’in kıskançlığı sinire dönüştü.

Francesca Kelly’in saçını okşarken “Kadınlardan anlıyorsun. Çok değişik kokuyor,” diye cevapladı Kelly sesini iyice alçaltarak.

Francesca belli belirsiz güldü, Sam’e baktı. “İdareci görünüşü mü bu? Takım elbise seni olduğundan iyi göstermiş.”

“Ama ne yazık ki kendi evimde sözüm dinlenmiyor. Kelly, seni derse götürmesi için Francesca’yı sen mi aradın?”

Kelly gözlerini kıstı, mutfığı göstererek, “Ee, aslında... Tüm yazı onunla geçiremem, bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bana bir araba almayacağını da biliyordum.”

Francesca şaşırmış görünüyordu. “İnsanlara araba mı alıyorsun? Ben de sipariş vereyim o zaman. Hep çarpıcı bir arabam olsun istemiştım, kırmızı veya gümüş rengi olabilir.”

“Rengi güneşte değişenlere ne dersin?”

“Şahane olur.”

Kelly ayağını vurdu. “Siz ikiniz lütfen benimle ilgilenir misiniz? Bu önemli.”

Sam onu görmezden geldi ve Francesca’nın koluna girdi. “Kahve içtin mi?”

“Evet ama bir tane daha içirim, sabah erken kalkmaya alışık değilim.”

“Sen ne iş yapıyorsun?” diye sordu Kelly.

“Uygar bir insan olana kadar seni görmezden geleceğiz,” dedi Sam.

“Ben uygarım zaten. Ben kibar ve iyi huylu bir kızım sen ise aptal kafalının tekisin.”

Sam dönüp Kelly’e baktı. Eliyle ağzını kapatıp öylece kalmıştı, en azından şoktaymış gibi görünüyordu.

Sam; “Sanırım bugün derse gidemeyeceksin,” dedi sakince.

Kelly elini indirdi, bir şey söylemek istedi ama olmadı. Birkaç saniye içinde gözyaşları içinde yukarıya çıkmaya başladı, kalbi kırılmış gibi hıçkırıyordu.

Sam nefesini bıraktı. “Biliyorum sabırlı olmamı söyledin ama işler bu kadar kolay yürümüyor.”

Francesca Sam’in kolunu okşadı. “Üzgünüm, olaylar geçen hafta çok hızlı ilerledi.”

“Muhtemelen Kelly böyle olmasını istediği içindi. O kararlı bir çocuk.”

Mutfağa gittiler, Doreen masada oturmuş gazete okuyordu. Onlara bakıp gülümsedi.

“Günaydın Bay Reese.”

“Doreen, bu arkadaşım Francesca.”

Bakıcı ‘memnun oldum’ anlamında başını eğdi. “Kelly çıkmaya hazır mı? Geç kalmaktan pek hoşlanmıyor.”

“Bugün gitmeyecek. Öfkesini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyor.”

Doreen başını salladı. “O ergenlik çağında, Bay Reese. Birkaç yıl içinde normale dönecektir.”

Sam “Bununla başa çıkabilir miyim acaba,” diye düşündü iki fincan kahve koyarken.

“Bugün evde kalıp bu sabah nerede hata yaptığını düşünsün, yarın gidebilir. Dersler öğlene kadar, sonrasında onu alışverişe veya sinemaya götürebilirsin.”

“Tamam Bay Reese.”

Yeterince nazik konuşuyordu ama Sam on iki yaşındaki bir kızla alışveriş merkezinde vakit geçirmenin onun pek hoşuna gitmeyen bir fikir olduğunu anlamıştı. O ve Francesca kahvelerini alıp salona döndüler. Çıkarken Sam kapıyı kapattı.

“Doreen’in çocuklardan pek hoşlandığını sanmıyorum.”

“Bebek bakmaya daha alışık sanırım ve Kelly de başa çıkılması zor bir kız.”

“Doreen’e karşı kibar olacağına söz verdi ama ne zaman sor-sam şikayet etmeye başlıyor, bilemiyorum.”

Francesca daha yakına oturdu. “Kızının tarafında olduğum için benden nefret edeceksin belki ama Sam o kadın kokuyor.”

“O zaman yeni birini bulmam gerekecek,” dedi Sam kızarak.

“Bu sana kalmış,” dedi Francesca sandalyesine yaslanarak. “Kelly’in yaz okuluna gitmeyip yaşlılarıyla vakit geçirememesi pek iyi olmaz. Hiç arkadaş edindi mi?”

“Birkaç tane. Hatta geçenlerde bir arkadaşının evine bile gitti. Sanırım iyi vakit geçirdi, onu almaya gittiğimde arkadaşının annesi bağırıyordu.”

“Bu da bir şey.”

“Kızım istediği zaman çok kibar olabiliyor ama geri kalan zamanlarda tam bir...”

“Cümleleri düzeltme gayreti içindesin?”

“Evet, söylemek istediğimi duysaydın şok geçirirdin.”

“Bunu tahmin edebiliyorum. Bedeli ne olursa olsun bence harka bir iş çıkarıyorsun.”

“Teşekkürler, bu çok işe yaradı.”

Sam Francesca’ya gülümsedi. Onun uzun saçlarına, kolsuz bluzuna ve şörtüne bakıyordu. Francesca son derece seksi, tatlı, zeki ve düşünceliydi. İnanılmaz çekiciydi. Sam çok kadınla yatmış, aldatmış, aldatılmış ve kadınlar tarafından kullanılmıştı. Francesca ise onların hiçbirine benzemiyordu.

“Büyükbabama senin için teşekkür etmem gerekiyor,” dedi Sam. “Yıllarca benim doğru dürüst biri olmam için çaba sarf etti ve sonunda bunlar işe yaramaya başladı.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Francesca gözlerini kaçırarak.

“Senin binada olduğun o gün sana yardım etmeyi bıraksaydım asla tanışamazdık.”

“Kelly’e bu hikayeyi anlatabilirsin. Düzgün davrandığı için bir ödül olarak düşünülebilir.”

“Bundan emin değilim,” dedi Sam Francesca’nın saçını okşuyor, parmaklarıyla tarıyordu. “Özledim seni.”

“Ben de.”

“Geceyi burada geçirmek ister misin?”

“Çok isterim ama ya Kelly?”

“Sinsilikten hoşlanır mısın?” Francesca hınzır bir gülüş attı.

“Daha önce hiç yapmadım, eğlenceli midir?”

“Duyduğuma göre erotik ve ilgi çekiciymiş.” Francesca kahkaha atmaya başladı.

“Kişisel deneyimlerinle söylemiyorsun bunu değil mi?”

“Ben mi?” diye sordu Sam şaşırılmış görünerek. “Öyle şeyler yapmam ki, açık bir insanım ben.” Dudaklarını Francesca’nın dudaklarına sürüyordu. “Kelly genelde saat 10’da uyuyor.”

“O zaman 11’de kapıdayım.”

Sam’in kalp atışı hızlanmıştı. “Bekleyemeyeceğim,” dedi.

Gece saat 2 civarı “Bunu yapamazsın,” dedi Sam.

Francesca yanında oturuyor ve bacağına onun bacağına sürüyordu. “Tabii ki yapabilirim, ayrıca istiyorum. Birkaç haftadan önce yeni birini bulman imkansız. Kelly’e Dorcen’e sadece bu hafta katlanmasını söyle. Dört günü var ve sonra tatil oluyor zaten. Önümüzdeki haftadan itibaren salı ve perşembe günleri onunla ben ilgileneceğim. Eminim bu mola Doreen’in de kızının da hoşuna gidecektir.”

“Bunu neden yapıyorsun?” dedi Sam. Francesca’nın gözünün içine bakıyordu bunu sorarken.

“Kelly’i seviyorum, çok eğlenceli.” Dudaklarını sıkıca kapattıktan sonra, “dert olmadığı sürece,” dedi.

“Ya senin çalışmaların ne olacak?”

Francesca elini başını arkasına götürdü. “Karşında tezini ana hatlarıyla tamamlamış bir yazar var.”

Sam ona para teklif etmek veya kendisine borçlu olmadığını söylemek arasında gidip geldi.

Francesca, “Bunu istiyorum,” dedi. “Merhametli ol ve eyet de. Ya da daha iyisi kabul ettiğini beden dilinle göster. Yaratıcı ol ve şaşırt beni.”

Sam Francesca’nın boğazına sıkıca yapıştı.

Francesca irkildi ve “Ne yapıyorsun?” diye sordu; sesi zor çıkıyordu.

Sam onu geriye doğru sertçe ittirdi ve “Yaratıcı oluyorum,” dedi.

Francesca homurdanarak uyandı. Gecenin çoğunda ayaktaydı, içten içe ağırlı ve aşırı duygusal hissediyordu, bundan daha mutlu olamazmış gibi geliyordu. Sam Reese bir kadına nasıl davranması gerektiğini bilen bir adamdı. Francesca’nın hissettiği şey memnuniyetin ötesindeydi.

Komodinin üzerinden ajandasını aldı ve sayfaları çevirmeye başladı. Önümüzdeki birkaç hafta Kelly ile ilgilenmesi gerekiyorsa tezini yazmak için programını yeniden düzenlemeliydi. Araştırmayı tamamlamıştı ama bunları derleyip işe yarar bir hale getirmeliydi.

Birkaç tarihe göz attı, sonra sayfaları geriye doğru çevirerek deneylerinin tarihlerini kontrol etti. Sam’in binasında yaptığıının üzerinden üç, ondan bir öncekinin üzerinden ise beş hafta geçmişti bile.

Deneyden iki gün sonra âdetinin başladığını gösteren bir kutu çizmişti. Bunu görünce kaşlarını çattı, bir ay geriye döndü orada da bir kutu vardı. Sonra tarihi ileri aldığıında ise kutu yoktu, bir çizgisi bile yoktu. Ajandayı hızlıca kapattı.

“Mümkün değil,” diye düşündü paniği bastırmaya çalışarak. İmkânı yoktu, prezervatif kullanmışlardı hem de her seferinde.

Üç saat sonra test çubuğundaki pozitif işareti bakıyordu. Beyni bomboştu; düşünemiyor, nefes alamıyor, inanamıyordu. “Bu olamaz,” dedi kendi kendine, “Olmalı.” Gerçekten hamile kalmış olamam.

“Anlamıyorum,” diye söylenmeye başladı Gabriel. Yolcu koltuğunun koruma kılıfını çekiştirip duruyordu. “Kimse bana bir şey sormuyor. İnsanlar belli bir yaşa geldiğinde aileleri onları istedikleri gibi itip çekebilecekleri mobilyalar gibi görmeye başlıyorlar.”

Sam gülümsedi: “Gelmek istediğini sen söyledin.”

Büyükbabası garip garip baktı ve “Ne zaman söylemişim bakalım? Ağzımdan böyle bir şey çıkmadı,” dedi.

Arka koltukta oturan Kelly emniyet kemerini çözmeden öne doğru eğildi. “Tabii ki söyledin, yemeğe geldiğin akşam. Bence gereksiz yere söyleniyorsun.”

Gabriel bıyık altından bir şeyler geveledi. “Söylenmeye hakkım var, bu bana yaşımın sağladığı bir imtiyaz.”

“Ama daha şimdi yaşlı olduğun için eşyalar gibi sağa sola itildiğinden dert yandın. Yani yaşlılık iyi mi, kötü mü?” dedi Kelly.

Gabriel arkasına dönüp torununun kızına baktı ve “Ölü olmaktan iyidir,” dedi.

Sam dikiz aynasından onları seyreliyordu. Kelly aynadan babasına gülerek göz kırptı ve “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi.

Gabriel kıkırdamaya başladı, bunun üzerine Sam de rahatladı.

O berbat ilk buluşmalarının üzerine Gabriel'i bu yemeğe çağırmakta kararsız kalmıştı. Kelly ve Gabriel'in ilişkisinin gelişmesi gerekiyordu, ayrıca büyükbabasının yalnız kalmasını istemiyordu, özellikle de Elena şehir dışındayken. Şansın da yardımıyla yemek iyi geçmişti, yemekten sonra Sam hoş kokulu Doreen'i başka biriyle değiştirmeye karar verdi, bu Kelly'in de çok hoşuna gitmişti.

"Büyükbaba Gabriel, ben daha önce o köşke gittim biliyor musun? Çok büyük, güzel bir ev, İspanyol stilinde yapılmış, çatısı kiremitten. Ayrıca orada üzümlerin nasıl şarap olduğunu görebilirsin. Brenna – Francesca'nın kardeşi – bana istediğim zaman gidip nasıl yapıldığını görebileceğimi söyledi. Sadece tatil olduğu için bugün olmazmış."

"Aman ne hoş," diye homurdandı Gabriel ve Sam ona bir uyarı bakışı attı.

"Francesca tüm ailesinin partide olacağını söyledi," diye devam etti Kelly. "Ayrıca bir sürü de arkadaşları gelecekmiş. Üç kız kardeşi var ama sadece ikisi orada olabilecek. En küçük kardeşleri Mia Washington'da Japonca öğreniyor, bu ilginç dilin uzmanı olacakmış. Francesca'nın ablası Katie yakında evleniyor. Sana anlatmıştım Sam, hani elbise için yardım edeceğim. Çok güzel bir elbise ve elbiseyi kendilerinin yapıyor olması çok havalı. Evlenirken giydiğinde tüm ailesinin yardım ettiği bir elbiseyi giymesi çok havalı, değil mi?"

"Bence bir sürü gereksiz insan olacak," dedi Gabriel.

Kelly onun bu huysuz haline aldırış etmedi. "Yukarıya bak, dedi eliyle bir yeri gösteriyordu. "Tabelayı gördün mü?"

Görmüştü, MARCELLI ŞARAPLARI yazan bir tabelaydı. Üzerinde yön gösteren bir ok işareti vardı. Anayoldan döndükleri nokta uzun, dar bir yola bağlanıyordu. Yaklaşık beş yüz metre bu yolda gittikten sonra başka bir tabela daha gördüler. Bu şarap

tadım bölümü ve halka açık alanları gösteriyordu. Sam işaretin tersi yöne devam etti.

Kelly koltuğunda neşeyle zıplayıp duruyordu: “Evi gördün mü?”

Sam “Henüz göremedim,” dedikten hemen sonra karşısına çıkan kocaman yapıyı görünce şaşırdı. Francesca’nın Marcelli Şarapla-rının bir parçası olduğunu biliyordu ama onun büyüdüğü yerleri görmek garip gelmişti.

Köşk biraz yüksekte kalıyordu, diğer tüm binalar onun etra-fına yayılmıştı. Sam’in asıl ilgisini çeken ise ucu bucağı belli ol-mayan asma bahçeleri olmuştu. Sam şaraptan hoşlanırdı ve nasıl bir şarap tercih edeceğini de bilirdi ama üzümlerin şişelenmiş Cabernet Sauvignon’a dönüşümü onun için bir sırды.

“Arabalara baksana, çok güzel bir parti olacak,” dedi Kelly heyecanla.

Gabriel tekrar huysuzlanmaya başladı, Sam onu önemsemedi ve arabayı park etti.

Araba durduğu anda da Kelly hızla kapıyı açıp sıcak havaya adım attı. “Francesca, buradayız!”

Sam arabadan inince Francesca’nın onlara doğru geldiğini gördü. Gabriel’e yardım etmek için arabanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı ama yaşlı adam bunu istemedi. “Tek başıma ayağa kalkamayacak kadar yaşlanmadım daha,” dedi ve bastonunun yardımıyla doğruldu.

Sam artık kızıyla selamlaşan kadına ilgi gösterebilirdi. Fran-cesca hafif, beyaz bir elbise giymişti ve bundan daha seksi gö-rünmesine imkan yoktu. Sam onu görünce kalp atışlarının hız-landığını hissetti. Saçını arkadan tek örgü yapmıştı ve altın halka küpeleri kulağında parlıyordu. Minimal makyajı yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı.

Gabriel, “Öyle bön bön nereye bakıyorsun?” dedi ve başını

o yöne çevirdi. Francesca'nın Kelly'e sarıldığını görünce "Eğer arkadaşın buysa düşündüğüm kadar da bitik sayılmazsın," dedi.

Sam büyükbabasına baktı ama bir şey söyleyemeden Francesca yanlarına geldi.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Siz Bay Reese olmalısınız, Sam'in büyükbabası. Sizinle tanışmak büyük zevk efendim."

Gabriel boğazını temizledi. "Eğer sana beni anlattıysa bir ayı gibi aksi ve dağlar kadar yaşlı olduğumu söylemiştir."

Francesca güldü "Aslında, olağanüstü derecede çekici olduğunuzu söylemiş ve sizinle ilgilenmemi yasaklamıştı."

Gabriel keyifli bir kahkaha attı ve "Pohpohlanmayı severim, genç bayan, böyle devam et ve bana Bay Reese demeyi de bırak. Yaşlıymışım gibi gösteriyor," dedi ve elini uzattı "İsmim Gabriel," diye ekledi.

Kelly evin arka kapısından koşarak çıktı, onların yanına geldiğinde "Bak!" dedi babasına. Avucunda bayrak şeklinde bir kurabiye vardı. Sam bu yamuk bayrak desenini görünce kimin tarafında yapıldığını anlamıştı bile.

"Onu ben yaptım, tadına bakmak ister misin?" dedi Kelly.

"Tabii ki ama yarısını yerim, diğer yarısını da senin yemen lazım."

"Tamam."

Kelly kurabiyeyi dikkatlice ikiye böldü ve yarısını babasına verdi.

Sam bir ısırık aldı ve "Bu harika olmuş," dedi.

Kelly başıyla onayladı. "Büyükanne Tessa bana yemek yapmayı öğreteceğini söyledi. Bu beni iyi bir eş yapacakmış. Evlilikle ilgilenmediğimi söyledim ona ama yemek yapabilmeyi istiyorum. Böylece ben de parti verebilirim," dedi. Babasına baktı, "Mesela okulda arkadaş edinince onları eve çağırıp bir şeyler hazırlayabilirim."

Sam için evinde birden fazla on iki yaşında kız çocuğu olması fikri korkunçtu. Yutkundu ve “Bu harika olur canım,” dedi.

Gabriel gölgelikteki birkaç sandalyeyi göstererek; “Bu yaşlı kemikleri dinlendirmeye gidiyorum, bana yardım eder misin, Kelly?” dedi.

Kız önce duraksadı ama sonra sırtarak göz kırptı. “Tabii ki ederim, kurabiyenin kalanını ister misin?” dedi.

Yaşlı adam yarısı yenmiş parçaya baktı, sonra “Neden olmasın?” diyerek güldü.

Birlikte yürümeye başladılar, birkaç adım sonra Gabriel Kelly’in kolunu tutarak kendi koluna geçirdi. Kelly bu kola sıkıca sarıldı.

“Sanırım büyükbabam ondan hoşlanmaya başladı,” dedi Sam şaşkınlık ve memnuniyetle karışık bir ifadeyle.

“Kelly de fena sayılmaz,” diyen Francesca gülmeye başladı. Sam bir şey söylemek üzereyken bu gülümseme sönmeye başladı. Sam daha yakından bakınca Francesca’nın gözlerinde bir düşünce bulutu gördü.

“Sen iyi misin?”

“Evet,” diyerek Sam’e yaklaştı. “Tezimi toparlamaya çalışıyorum. Uykuya gitmeden önce tüm bilgileri tablo ve grafiıklere dökmem gerekiyor. Bense öğrendiklerimi anlatmayı tercih ederim ama yüksek öğrenim böyle yürümüyor.”

“Çok zeki ve tatlısın. Gabriel’in seni kapmasından korkmalı mıyım?”

“Olabilir, o çok çekici.”

“Evet, ben de çekiciliğimi ondan aldığımı söyleyebilirim.”

Francesca tekrar gülmeye başlamıştı. “Öğrendiğim iyi oldu,” dedi ve eve baktı. Sam’i kolundan tutup arabaya doğru çekti. “Bugün ailemle tanışacaksın.” Sam elini kaldırıp gözlerini ovaladı.

“Sanırım öyle, yoksa evlerindeki bir partide ne işim var?”

“İyi noktaya değindin. Bir kez daha üzerinden geçip seni uyarmam gereken bir nokta var. Kelly’i getirdiğimde onlara seninle çıkmadığımızı söylemeye çalıştım, gerçek olmasa da. Ama kimse dinlemedi. Onlar için birinin aileyle tanıştırılması evliliğe çok az bir zaman kaldığının göstergesi. Seni gördüklerinde düğün çanlarını duymaya başlayacaklar muhtemelen. Onlar meselelerin özünü pek anlamak istemeyen insanlar.”

Francesca endişeli görünüyordu ve bu hali Sam’e çok çarpıcı geliyordu. “Benim için sorun yok, aileden korkmuyorum.”

“Onlarla tanışmadığın için böyle söylüyorsun. Sadece arkandan iş çevirmediğimi bilmeni istiyorum.”

Sam Francesca’nın yanağını okşamaya başladı. “Francesca sana güveniyorum, sen dürüst birisin.”

Francesca ağzını açtı ama cümlesine başlayamadan arka kapı açıldı ve bir sürü insan dışarıya çıkmaya başladı. Genç, yaşlı bir sürü insan. Onlara yaklaştıkça Sam fiziksel benzerliklerinin farkına varmaya başlıyordu. Emin olamıyadı bile Francesca’nın cılız sesi onların ailesi olduğunu söyleyecekti ona.

“O kadar da kötü olamaz,” diye mırıldandı.

Francesca ona tatlı bir bakış fırlattı ve kalabalığa doğru döndü. On dakika sonra Sam durumu fazla hafife aldığını anlamıştı.

Tanışma faslı karışık, Kelly kimin kim olduğunu anlatsa bile Sam isimleri aklında doğru tutmayı başaramıyordu. Büyükanne-lerden biri yanağından öyle bir makas aldı ki neredeyse gözünden yaş geliyordu. Francesca ve kardeşleri de bakışlarıyla yakında gelmeye başlayacak sorulara karşı Sam’i uyarıyorlardı.

“Gel,” dedi yanağından makas alarak, kolunu tutmuş onu eve doğru çektiştiriyordu. “Bana yardım edersin, çalışırken bir yandan da laflarız.”

Sam Francesca’ya baktı, o ise ‘bunların hiçbirisi benim suçum

değil' dercesine kafasını sallıyordu. Annesi bir şeyler söyleyince de ona doğru döndü. Sam yalnız kalmıştı.

"Siz Bayan Marcelli olmalısınız," dedi eve girdiklerinde. Arka oda ortasında büyük bir fırın olan kocaman mutfığa açılıyordu. Bu fırını Elena görse başına büyük bir iş açılacağını düşündü. İşe başladığı günden beri daha büyük bir fırın istiyordu.

"Bana Büyükanne Tessa diyebilirsin," dedi yaşlı kadın. Bu sırada Sam'i lavabonun başına götürmüştü. "Bunları yıkamaya başla ve oradaki sabunu kullan."

"Tabii ki hanımefendi."

Tessa'nın söylediği gibi yaptı, işini bitirip ellerini kuruladıktan sonra ortadaki masaya geldi. Bayrak şeklinde yüzlerce kurabiye süslenmek için bekliyordu. Tessa bir tüp kırmızı krema uzattı, kurabiyelerden birini kendisi aldı ve Sam'e nasıl yapılması gerektiğini gösterdi.

"Sırayla git ve mümkün olduğunca düz bir hat çizmeye çalış."

Birkaç kurabiyeden sonra Sam işi çözerek düzgün çizgiler çizmeye başladı. Büyükanne Tessa ondan beş kat daha hızlı çalışıyordu. Yıldızların yerine geçecek mavi noktacıklar koymakla meşguldü.

"Ee, Francesca'yla nasıl tanıştınız bakalım?"

"Deneylerinden birini yapıyordu ve ona yardım etmem gerekti. Kılık değiştirdiğini anlamamıştım ve bu beni etkiledi."

Yaşlı kadın Sam'e baktı. "O etkileyici bir kadın."

"Biliyorum."

"Bir kızın var, annesi nerede peki?"

"Başka biriyle evlenmek için Avrupa'ya gidiyor."

"Ve sen çocukla alakalı pek bir şey bilmiyordun önceden sanırım."

"Pek değil." Sam sinirlendiğini hissediyor ve buna şaşıyor-

du. “Kelly’i benden gizlemeye hakkı yoktu,” diye söylendi. Kızı geldiğinden beri ilk defa yıllar içinde neler kaybettiğinin farkına varıyordu. Doğumunu, ilk adımlarını, ilk kelimelerini görememişti ve bunların telafisi yoktu.

Büyükanne Tessa gülümsedi. “Sert görünüyorsun, bu güzel. Kendi başının çaresine bakabilirsin.”

Gerçekten başının çaresine bakabilir miydi? “Bazen ele avuca sığmıyor.”

“Özgürleşiyor, büyüyor ve söz dinlememeye başlıyorlar, ne yapabiliriz ki?”

Kelly’in küçükken de böyle olup olmadığını merak etti.

“İşin iyi mi? Para durumun nedir?”

Sam kendini gülümsemek için zorladı. “Bu pek incelikli bir soru olmadı.”

“Ben yaşlı bir kadını. Düşündüklerimi direk söyleyecek kadar uzun yaşadım. Francesca tatlı bir kız ve kocası uzun zaman önce öldü. İyi bir eş gibi yasını tuttu ama hayat devam ediyor.”

Sam Gabriel’in aşk hayatıyla ilgili sorularım geçiştirmek için bir taktik geliştirmişti ama Francesca’nın büyükannesinin yanında Gabriel tüy-sıklet kalırdı.

“Francesca’nın evlenmesi lazım,” diye devam etti Tessa. “İyi bir soydan geliyor, kalçaları biraz dar ama herkes Brenna gibi olacak diye bir şey yok. Bu arada o Francesca’nın ikizi.

Bu sırada mutfağa bir kadın girdi. Francesca’nın yaşında ama ondan daha kısaydı. Kısa siyah saçları ve kahverengi gözleri vardı. Büyükannenin söylediklerini duyunca duraksadı.

“Selam, ben dar kalçalı Brenna. Şanslısın seni kurtarmaya geldim.”

“Sam’in kurtarılmaya ihtiyacı yok.”

“Ona soralım ister misin?” Brenna krema kesesini Sam’in

elinden alarak tezgaha bıraktı. “Gel haydi, gizli bir çıkış biliyorum.”

“Sizinle tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Sam aceleyle Brenna’nın arkasından giderken. Brenna onu ön kapıdan çıkardı.

“Anladığım kadarıyla ikinci kez sormama gerek yokmuş.”

“Büyükanneyle tanışmak hoşuma gitti aslında.”

“Peki ya çöpçatanlık kısmı?”

“O kısım biraz gergindi.”

“Unutma, bana borçlusun,” diye gülümsedi Brenna.

Evin etrafında dolanıp parti için masaların kurulduğu arka tarafa doğru yürüdüler. Büyük ağaçlar görüntüyü kesiyordu ama Sam barbeküden gelen kömür ve üzümlerden olduğu belli olan tatlı kokuyu alabiliyordu.

Brenna; “İşte orada,” dedi, bir yeri işaret ediyordu.

Sam, Brenna’nın gösterdiği yöne baktı. Francesca annesi ve diğer kız kardeşiyle muhabbet ediyordu. Hafif rüzgarda elbisesinin eteği ve saçının bir bölümü dalgalanıyordu. Başını geriye atıp güldüğünde Sam’in boğazına bir şeyler düğümlendi.

Francesca Sam ve Brenna’nın geldiğini görünce annesine bir şeyler söyleyip onlara doğru yürümeye başladı.

“Onu Büyükanne Tessa’dan kurtardım,” dedi Brenna. “İçeri girdiğimde senin doğurganlık göstergesi hatlarından bahsediyorlardı. Çoktan çocuk doğurma kısmına geçmişlerdi anlayacağın.”

Francesca sendeledi ve yüzü kızardı. “Özür dilerim, Sam, bu kadar ileri gidebileceğini düşünmüyordum.”

“Neyse ki kalıcı hasar bırakmadı,” dedi Sam gülümseyerek.

Brenna izin istedi, Sam o uzaklaşana kadar bekledikten sonra. “Ailene, çıktığımızı neden söylemediğini şimdi anlıyorum.”

“Kesinlikle gitmek istemeyeceğin bir yer gibi, değil mi?” dedi Francesca onaylayarak. Sonra bir patika yolu gösterip “Bu yol bahçelere gidiyor, biraz yürüyelim mi?”

“Tabii ki. Büyükannen eski kocan için yas tuttuğunu söylüyor.”

“Evet, evlilikle ilgili düşüncelerimin yasla bir alakası olmadığı anlatmaya çalıştım onlara ama anlamıyorlar. Ben onların istedikleri gibi geleneksel bir kadın değilim.”

“Todd’dan sonra ilgilendiğin kimse oldu mu?”

“Birkaç yıl sonra birileriyle çıktım ama okulla çok meşguldüm ve kalbim de bunu istemiyordu açıkçası.”

Sam bir sebze bahçesini çevreleyen alçak çitlerin yanında durdu. “Neden şimdi peki? Neden ben?” diye sordu.

Francesca başını sağa sola sallayarak; “Olta atıyorsun ama ben o yemi kapmayacağım,” diye güldü.

Sam ise “Eminim kapacaksın, bunu seviyorsun,” dedi ve Francesca’yı yanına çekti. Kollarını beline doladı, onu tam öpeceği sırada iç çektiğini anladı ve doğruldu.

“Bu çok mu ortalık yerde oldu?” diye sordu. Partideki insanların hiçbirini görmüyorlardı, yalnızca sesleri duyuluyordu.

Francesca; “Tam sınırdayız,” diye söylendi.

Sam onun elini tuttu, öptü ve “O zaman yalnız kalana kadar kendimi tutacağım,” dedi.

Francesca göz kırptı ve en güzel haliyle gülümsedi. Bahçedeki sebzeleri göstererek Büyükanne Tessa ve Büyükanne M.’nin her sonbaharda bu bahçeyle nasıl çılgınca ilgilendiklerini anlattı. Sıradan şeylerden bahsetmek Francesca’nın gerçekten düşündüğü şeyi ağzından kaçırmasını engelliyordu.

Sam’in bebeğine hamileydi. Son iki gündür bunu kendine binlerce kez hatırlatmıştı ama hâlâ inanamıyordu. Eve doğru dönerken hayatın pek adil olmadığını düşünüyordu. Prezervatifler % 96 oranında koruma sağlıyordu. Sam’le ilk gecelerinde dört kez birlikte olmuşlardı. Yalnızca dört seferde hamile kalması garip geliyordu, hem de prezervatifle.

Sam Francesca'nın elini tutarak, parmaklarını hafifçe sıktı. Ondaki bu nezaket Francesca'nın ağlamasına veya kendini çimlerin üzerine bırakıp her şeyi itiraf etmesine sebebiyet verebilirdi. Ona söyleyecekti, söylemek zorundaydı ama bugün değil. Ailesi etraftayken olmazdı, muhtemelen hemen yarın da söyleyemeyecekti. Sam on iki yaşındaki kızıyla yaşamaya daha yeni alışıyordu, yeni bir bebeği duyunca ne söylerdi acaba?

Bir bebek, diye geçirdi içinden ve nefesini tuttu. Bu onların hayatındaki her şeyi değiştirecekti. Francesca'nın çalışmaları ne olacaktı, ya hedefleri? Tüm bunları yalnız bir anneyken yapabilir miydi? Peki ya Sam, o da pek mutlu olmayacaktı. Kelly geldiğinde yaşadığı bunalımı hatırlıyordu, en azından kızı kendini besleyebiliyor ve giyinebiliyordu. Altı yıl sonra da özgür bir birey olacaktı.

Sam de kendisi gibi düşünüyordu, daha önce konuşmuşlardı. Uzun süreli planları yoktu, olduğu gibi devam ediyorlardı. Ayrıca Sam Kelly ile başlayan yeni yaşamını düzenlemeye çalışıyordu. Hayatında başka bir bebek daha olacağını öğrendiğinde nasıl tepki verecekti?

Brenna pikaplardan biriyle arazilerinin kuzey sınırındaki çitlere kadar gitti. Motoru durdurmadan arabadan inip Chardonnay üzümlerini kontrol etmeye başladı. Önce sıkı salkımlara daha sonra gökyüzüne baktı. Bu, büyükbabalarının inanan insanlar olmasını sağladığı dönemdi. Doğru sıcaklık, güneşin doğru ayarı, bulutlar ve nem için dua ediyorlardı. Ara sıra yağmur yağması için de. Brenna doğruldu ve eteğini silkeledi. Partiden ayrılması gerekiyordu ama anlayamadığı sebeplerle insanlar onunla ilgilenmemeye başlamıştı. Onu dışlıyorlardı.

Çitlerin kenarından yürümeye başladı. "Allah kahretsin," diye söylendi. Jeff'i özlediğini inkar ediyordu. O göt herif kendisini

daha genç bir kadın için terk etmişti. Onu geri istemiyordu, onunla ilgili herhangi bir şeyi istemiyordu. Bu parti yalnız katılması gereken bu büyüklükteki ilk buluşmaydı. On sekiz yaşlarındayken Francesca ile birlikte çifte düğünle evlenmişlerdi, son dokuz yılda yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Bir hareketlilik dikkatini çekti ve Brenna olduğu yerde kaldı. Geri dönmeden önce görmek istediği şeyin ne olduğunu biliyordu. Onu son kez aylar önce görmüştü ve o halinden çok daha iyi göründüğünü biliyordu. İlk karşılaşmalarını hatırlıyordu, onu nasıl seksi bulduğunu da. Birbirlerine nasıl kibar davrandıklarını da. Bu öğleden sonra moralini yüksek tutmaya ve kibar olmaya karar vermişti.

“Merhaba Nic,” dedi çiti geçerken.

Nicholas Giovannis, Giovannis arazisi ve Wild Sea Şaraphanesi’nin mirasçısı ona doğru baktı. Zarıfçe Brenna’ya doğru dönerken Brenna on altı yaşındaki bu komşu çocuğuna delicesine aşık olduğu halini hatırladı. Nic çitin yanına geldi.

“Brenna, partiyi buradan duyabiliyorum.” Brenna köşke doğru döndü, sadece asmaları görebiliyordu ama müzik ve insanların sesleri cılız da olsa ona ulaşıyordu. “Davetiyem posta kutusunda kaybolmuş olmalı, elime ulaşmadı.”

“Büyükbabam fikrini değiştirmek için çok yaşlı. Bir Giovannis olduğun için seni asla affetmeyecek.”

“Affedilmeye ihtiyacım yok.” Brenna Nic’in kot pantolonuna ve kolları kesilmiş tişörtüne baktı.

“Evdeki kutlamalara katılmak istemedin diye algılıyorum.”

“Daha sonra gideceğim.”

Nic gözlerini kıstı. Koyu renk gözleri Brenna’daki kırılganlığı görebiliyordu. Brenna istem dışı elini kısa saçlarında gezdirmeye başladı.

“Güzel olmuş,” dedi Nic, Brenna’nın hareketlerini takip ederek. “Sana yakışmış.”

Bu basit ve anlamsız sözler Brenna'nın içini ısıttı. Nic etrafındayken hep böyleydi zaten.

"Sen de iyi görünüyorsun," demekten kendini alıkoyamadı. Sonra küçük düşmekten korkup boğazını temizleyerek konuyu değiştirdi.

"İyi bir hasat olacak gibi."

"Schuler'lerin işi bırakacağını duydun mu? Ben bir teklif verdim bile."

"Hadi ama Nic, orayı da satın alacağını söyleme bana. Bölgedeki tüm arazileri almak zorunda mısın?"

"İşte bu benim tanıdığım Brenna. Kibar davrandığını görünce endişelenmeye başlamıştım. Belki de ailen seni rehabilitasyona götürmeli diye düşünüyordum."

"Çok komik! Gereğinden fazla üretim yapmaya başlayacaksınız."

Büyükbabasının ofisindeki Marcelli arazisini gösteren harita aklına geldi. Haritada Wild Sea şaraphanesi de görünüyordu. Kuzeydeki bu arazi son 20 yılda neredeyse iki katına çıkmıştı. "Bu kadar hektarla başa çıkmanın imkanı yok. Yoksa işin başında duracak insanlar tutup ellerini kirletmemek mi istiyorsun? Düşüncen bu mu?"

"En büyük ve en iyi olacağız."

"İmkanı yok. Kaliteli üretimden çok, fazla üretimi tercih ediyorsun. Bu beni hayal kırıklığına uğrattı aslında ama çok da şaşırmadım."

Nic çitlere yaklaştı. "Duydum ki Lorenzo seni yeniden başa geçirmiş."

"Şimdilik," dedi. Büyükbabasının onu araziyi satmakla tehdit ettiğini hatırladı. "Yeşil üzümlerle yeni bir Cuvee üretmeye çalışacağım. Çok iyi olacağına eminim, yarışmada karşıma çıkmak istemeyeceksin."

“Biz Cuvee üretmiyoruz ama fena fikir değil.”

“Tabii ki, orijinal olmak zorundasın, yoksa beni kopyalamaktan öteye gidemeyeceksin.”

“Ben de daha ucuz yaparım ve senden on kat daha fazla satarım.” Bunu yapabiliirdi, Allah kahretsin ki yapabiliirdi.

“Yine de en iyisi ben olacağım.”

“İflas edeceksin.”

Ya da büyükbabası burayı satmaya karar verirse oyunun dışında kalacaktı. Bunu düşünmek istemiyordu. Köşkten gelen müzik sesi yükseldi. O yöne baktı ve “Dönsem iyi olacak,” dedi.

“Seni tekrar görmek güzeldi,” dedi Nic.

“Olmalısın, çünkü benimle tartışmak hoşuna gidiyor.”

“Haklısın, görüşürüz Brenna.”

Nic’in tavırları Brenna’yı sessizleştirmişti. Bağların arasında gözden kaybolduğunda Brenna’da pikaba döndü. Güneşten ısınmış koltuğa oturduğunda eskiden her şeyin ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu. Nic yıllar önce onun tüm dünyasıydı. Onsuz yaşayamayacağını düşünüyordu ama yanılmıştı. Marcelli ve Giovanni’lerin düşman olduğu bir ortamda Nic ona bir tarafı seçmesi gerektiğini söylemişti. Brenna seçmişti ama Nic’i değil.

Francesca masaya yemek takımlarını koydu ve onları yerleştirmeye başladı. Gün yakındaki ağaçların gölgelerine şükrettirecek kadar sıcaktı. Partiye gelenler büyük gruplar halinde dört bir yana dağılmıştı. Ailesinin bugün için tuttuğu grubun çaldığı müzikler ortama bir festival havası katıyordu.

Her birkaç dakikada bir kendini Sam’i görmeye çalışırken buluyordu. Onun kendisine baktığını gördüğünde ise suçluluk ve korkuyla midesine kramp giriyor ve boğazı kuruyormuş gibi hissediyordu.

Kelly masaya koşarak “Gördün mü?” dedi. Genç kızın sesi

şaşkınlıktan titriyordu. Yüzü kızarmış ve gözleri kocaman olmuştu.

“Bak,” dedi.

Francesca gösterdiği yöne döndüğünde gölgede oturup konuşan ve başlarını birbirine yaslamış iki kişi gördü.

“Onlar benim büyük-büyükbabam ve Büyükanne M. Az önce onları kahkaha atarken gördüm. Bunun iyi mi yoksa harika mı olduğuna karar veremiyorum.”

Francesca gülmeye başladı. “Çok eğlenceli.”

Kelly, burnunu kaşıdı. “Onlar çok yaşlılar.”

“Bu durum gelecekle alakalı sana umut verir. Küçük bir şansla bu yaşta bile aşkı bulabilirsin.”

“Bu harika,” dedi Kelly. Çığlık çılgıydı.

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” diye bir ses geldi. Francesca sese doğru döndüğünde Sam’in onlara doğru gelmekte olduğunu gördü.

Kelly sırttı. “Gabriel’in bir kız arkadaşı var.”

Sam Gabriel ve Büyükanne M. arasında olanları çoktan görmüştü.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi.

“Francesca bunun çok tatlı olduğunu düşünüyor ama ben emin değilim,” dedi Kelly.

“Aşk her yaşta karşına çıkabilir,” dedi Francesca.

Kelly’in tepkisi sert oldu. “Aşık insanlardan nefret ediyorum. Salakça davranıyorlar ve kendileri için önemli olan şeyleri unutmaya başlıyorlar. Aslında birçok şeyi unutmaya başlıyorlar,” dedi ve eve doğru koştu. Sam kızının arkasından bakakaldı.

“Eski karımın cevaplaması gereken çok soru var,” dedi soğukça. “İkimize yaptıklarına baksana. Kelly’i doğrudan cehenneme koydu ve beni de kızımın hayatını kolaylaştırmaktan alıkoydu. Onu pek çok şey için affedebilirim ama yalanlarını asla.”

Güneş ufuk çizgisinin altına indiğinde son kalan tabaklar da toplanmıştı. Uzakta henüz ekilmemiş arazi boyunca havai fişekler döşenmişti.

Francesca ve Brenna masaları arkalarında bırakıp alacakaranlıkta eve doğru yürümeye başladılar.

“Neredeyse patlayacağım,” dedi Francesca elini midesinin üzerinde gezdirirken. Hayatındaki sorunlar iştahını kapamak adına hiçbir işe yaramamıştı. “Neden bu kadar çok yiyorum ki?”

“Çünkü büyükannemler yeryüzündeki en iyi aşçılar,” dedi Brenna. “Buradan taşınmalı ve kendi evimi tutmalıyım. Eğer biraz daha kalırsam yaz sonuna kadar yüz kilo olacağım.”

Francesca güldü. “Harika görünüyorsun. Şikayet edip durmayı bırak.”

“Fena sayılmam,” dedi kız kardeşi. “Sense muhteşem görünüyorsun. Sende tuhaf bir parıltı var.” Brenna gözlerini kısarak baktı. “Sam’le ilgili öyle değil mi?”

Francesca sessizce yutkundü. Parıltı? Parıldıyor filan olamazdı. Yaklaşık üç haftalık hamileydi. Bebek bir pirinç tanesi kadar bile olamazdı. “Kullandığım yeni nemlendirici kremden olmalı. Gerçekten muhteşem bir şey.”

Brenna güldü. “Sen tam bir yalancısın.”

Francesca kardeşinin ona takıldığını biliyordu. Ama yine de “s” harfi irkilmesine yetti.

“Ondan hoşlandığını itiraf et,” dedi Brenna. “Bağlılık olsun ya da olmasın, o harika bir erkek.”

En azından bu konuşabileceği bir şeydi. “Evet, kabul. O muhteşem.”

“Ve ufaklığı da seviyorsun.”

“Kelly iyi bir çocuk.”

Evin etrafında bir tur attılar. Brenna bir an durdu. “O zaman kendine dikkat et kardeşim, çünkü ben ikinizin arasında uçuşan kıvılcımlar görüyorum.”

“Endişelenmene gerek yok. Aramızda...” Bir an tereddüt etti. Aralarında ciddi bir şey yok muydu? Bir bebek ciddi bir şey sayılmaz mıydı? “Hâlâ yüzük seçme aşamasında değiliz. Gerçekten.”

“Sadece kendine dikkat et. İncinmeni istemem.”

“Bunu ben de istemiyorum. Sam ve ben...”

Öfkeli ve kaba sesler konuşmalarını böldü. Francesca eve doğru baktı ve babasını büyükbabasıyla kavga ederken gördü.

“Bu da neyin nesi böyle?” dedi ve onlara doğru yöneldi.

“Babam çıldırmış gibi görünüyor,” dedi Brenna, kardeşinin arkasından hızla yürürken.

“O biliyor,” diyordu babası iki kardeş onlara doğru hızla yürürken. “Brenna her zaman üzümlerden ve şarapçılıktan anlamıştır. Dinleme zahmetine girmiyorsun bile.”

Büyükbaba Lorenzo onu başından savarcasına elini salladı. “Şimdi zamanı değil.”

“Yanılıyorsun. Pinot Noir üzümlerini almak iyi bir fikirdi. Büyümeye ihtiyacımız var.”

“Bunu söylemek sana düşmez.” Yaşlı adam adeta kükremişti. “Bu arazi benim ve ne istersem onu yaparım!”

“Bunlar sarhoş mu?” diye sordu Francesca sessizce, Brenna ile birlikte bu iki adamdan birkaç adım ötede dururken.

“Hiçbir fikrim yok.”

Büyükanne Tessa ve Gabriel’in yanında olan Büyükanne M. aceleyle geldiler. Francesca’nın annesi evin öbür köşesinden çıkıp geldi.

“Marco,” dedi annesi. “Sorun nedir?”

“Babam,” diye cevap verdi Marco kızgınlığını açıkça belli ederek. “Her zamanki gibi inatçılığı üstünde. Brenna’nın bazı üzümmler almaya çalıştığını yeni öğrendim. Ama büyük aile reisi-miz ona izin vermemiş.”

“İşin başındaki kişi benim,” diye belirtti Büyükbaba Lorenzo. “Bu şarapların üstünde benim ismim var.”

Oğlu “Hepimiz aynı isme sahibiz,” diyerek onu geri püskürttü. “Şarapçılığı hepimiz önemsiyoruz.”

“Ben daha çok önemsiyorum. Hep bekledim ama bir vâris çıkmadı. Şimdi ne olacak? Her şey kaybedilmek üzere.”

Oğlu onun üzerine atıldı. “Sakın bir daha bunu yüzüme vurayım deme, yaşlı adam. Eğer suçlanacak biri varsa o da sensin. Ben ya da Colleen değil. Sen ve annem karar verdiniz. Bu yolu siz seçtiniz.”

Francesca’nın ne konuştuklarına dair hiçbir fikri yoktu ama Lorenzo’nun yüzünde aniden beliren suçlu ifade onu afallatmıştı. Büyükanne Tessa’ya döndü ve gözlerindeki yaşları fark etti. Büyükanne M. bile endişeli görünüyordu.

Francesca en az onun kadar kafası karışmış gibi görünen Brenna ile göz göze geldi. Anneleri o sırada ağlamaya başladı.

“Yapamıyorum, Marco,” dedi yumuşakça. “Olmamış gibi davranamıyorum, artık olmaz.”

“Biliyorum,” dedi kocası ve kollarıyla onu sardı. “Tam otuz sene oldu ve hâlâ her gün canımı acıtmaya devam ediyor.”

Babasına sert sert baktı. “Kibrin ve gururuna lanet olsun! Bizi oğlumuzdan vazgeçmek zorunda bıraktığın için lanet olsun sana!”

Partiden ayrılan diğer misafirlerin olduğu gibi gelen yüksek sesler Sam’in de dikkatini çekmişti. Şimdi ise sadece Marco Marcelli’nin alacakaranlıkta yankılanan sesinin ardından gelen sessizlik hakimdi.

“Neler oluyor?” diye sordu Kelly sessizce, onun yanında dururken.

“Bilmiyorum.”

Olan her ne ise seyirciye ihtiyaçları yoktu.

“Gitmeliyiz,” dedi.

“Ama daha havai fişekleri görmedik.”

Sam aslında *gördük* diye düşünüyordu sadece Kelly’in kastetiklerinden değil.

“Evin arkasındaki iskeleden görünenleri izleriz,” dedi ve Gabriel’in Büyükanne M. ile birlikte durdukları yere yöneldi.

Büyükbabası o yaklaşırken ona doğru baktı, Büyükanne M.’ye bir şeyler söyledi, sonra Sam’e doğru yavaşça yürümeye başladı.

“Bu bir aile meselesi,” dedi gereksizce, “Etrafta bize ihtiyaçları yok.”

“Katılıyorum. Francesca’ya gideceğimizi söyleyeyim. Seninle arabanın orada buluşuruz.”

Marcelli ailesi bir araya gelmişti. Francesca Colleen’in yanındaydı, kolunu annesine dolamıştı. İkisi de şok olmuş gibi görünüyordu.

“Biz gidiyoruz,” dedi Sam Francesca’ya.

Francesca ona baktı ve kafasını salladı ama Sam Francesca’nın onu doğru düzgün görüp görmediğinden bile emin olamadı. Ona,

onun annesine sunduğu gibi bir rahatlama/destek sunmak isterdi. Şu anda Francesca'nın yaslanacak bir omuza ihtiyacı var gibi görünüyordu.

Belli belirsiz gülümsedi. "Düzenlediğimiz partilerde genellikle daha iyi iş çıkarırız."

"Harika zaman geçirdik. Sakın bunun için kendini üzme."

Francesca kafasını salladı.

Evin ışıklarından biri yandı ve yüzünün kenarını aydınlattı. Çene kavisinin ana hatlarını ve boynuna dökülen bir tutam saç fark etti Sam.

"Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi ona. "Kelly ve ben bir hafta boyunca buralarda olacağız."

"Çok teşekkür ederim."

Ona el salladı ve arabaya doğru yöneldi. On dakika sonra Marcelli çiftliğini geride bırakmış otobanda yol alıyorlardı.

"Orada neler oldu?" diye sordu Kelly.

"Emin değilim," dedi Sam, Francesca'nın onu bir dahaki görüşünde bir şeyleri açıklayacağını biliyordu. O zamana kadar tahminlerde bulunmanın bir anlamı yoktu.

"Mary-Margaret çok üzgündü," diye mırıldandı Gabriel.

Sam büyükbabasına bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla onunla fazla vakit geçirmişsin."

Gabriel kurnazca gülümsedi. "O iyi bir kadın."

"Bu çok rahatsız edici," diye yakındı Kelly.

Gabriel kıkırdadı ve Sam'e göz kırptı. "Sana söylemiştim evlat, içimde hâlâ canlı kalmış bir şeyler var."

"Evet, bunu söylemiştin."

Francesca ve Brenna Katie'nin biraz uzağında duruyorlardı. Üçü de mutfaktaydı, aile büyüklerinin fısıltılı konuşmaları oturma odasından duyuluyordu.

“Bu tam bir delilik,” dedi Brenna. Sesi sert, gözleri şaşkınlık ve şüphe içinde parlıyordu.

Francesca en az onun kadar afallamış görüldüğüne emindi ama Brenna’nın aksine bu kötü sürpriz doğru bile olsa onun kadar kaybedecek bir şeyi yoktu. Evet, büyükbabası şaraphaneyi satacağını daha önce ima etmişti ama Francesca gerçek olabileceğine inanmamıştı. Sonuç olarak Büyükbaba Lorenzo yumuşar, Brenna da vâris olurdu. Erkek bir vâris olmadığı sürece tabii.

“Bir erkek kardeş,” diye tekrarladı Katie. “Bu mümkün değil.”

“Mümkünden de öte,” dedi Brenna acı bir tonla.

Francesca kafasını salladı. “Neden hiçbir şey söylemediler. Tam otuz yıllık bir sır bu.”

“Belki babamız babası değildir,” dedi Katie, en az Francesca kadar afallamış hissediyordu.

“Bizim oğlumuz dedi,” diye hatırlattı Brenna.

“Peki ya Büyükanne M.’nin ailenin Tanrı tarafından cezalandırıldığını söylediği onca zaman?” diye sordu Francesca. “Bunun ne anlama geldiğini hiçbir zaman çözememiştik. Ya bahsettiği şey bununla ilgiliyse?”

Katie’nin nişanlısı Zach bu sırada mutfağa girdi ve bir an duraksadı. “Gidip başka bir yerde beklememi ister misiniz?”

Katie başını sallayan Francesca’ya baktı.

“Bence sır saklamak için biraz geç kaldık,” dedi Francesca duruma açıklık getirmeye çalışarak.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Brenna. “Bu olanlara inanamıyorum. Bu tam bir saçmalık.”

Francesca ikizinin omzuna dokundu. Brenna’nın acısını gerçek bir ağrı gibi kendi kalbinde hissetti.

“Şimdi gidip gerçeği öğreneceğiz.”

Katie dudaklarını büzdü. “Büyükbaba Lorenzo bizi zaten uzaklaştırdı. Biliyorsun ki eğer oraya girersek bizi aileden dışla-

makla tehdit edecek. Bu başına gelmiş son insan olarak belirtmeliyim ki hiç de eğlenceli değil.”

“Başka seçeneğimiz yok,” dedi Francesca. “Daha önce olanlar için üzgünüm. Birlikte kalmalıydık. Bu sefer yapacağımız şey ise tam olarak bu.”

“Seni rahatsız ettiğini düşünüyorsun değil mi? Bir de onunla çalışmayı dene,” dedi Brenna tatsız bir tonla. “Hadi, onların yanına gidiyoruz.” Zach kolunu Katie’ye doladı.

Dördü birlikte oturma odasına yürüdüler. Anne ve babaları koltukta birlikte oturuyorlardı. Annesi gözyaşları içindeydi. Bir eliyle mendilini yüzüne kapamış, diğeriyle kocasının elini tutuyordu. Büyükanne M. kızının yanına sokulmuştu. Francesca ilk defa büyükannesinin aslında yaşlı bir kadın olduğunu hissetti. Acı yüzündeki çizgileri belirgin hale getirmişti.

Büyükanne Tessa şöminenin yanında bir sandalyede tek başına oturuyor ve Büyükbaba Lorenzo onun yanında ayakta duruyordu. Francesca, kardeşleri ve Zach içeri girdiğinde hepsi kafalarını kaldırıp onlara baktı. Büyükbaba Lorenzo kaşlarını çattı.

“Bu sizi ilgilendirmez.”

Francesca onu görmezden geldi ve koltuğa doğru ilerledi.

Büyükanne M.’nin yanına sıkıştı ve onun narin elini kendinin içine aldı. “İyi misin?”

Büyükannesi ürkek bir gülümsemeyle ona baktı. “Bu bir gün ortaya çıkacağını bildiğim bir şeydi. Hiçbirimiz sizi incitmek istemezdik kızlar. Buna inanmalısınız.”

“Mary-Margaret!” Büyükbaba Lorenzo adeta kükremişti. “Sessiz kalacaksın!”

Büyükanne M. sessizce geri çekildi.

Francesca ayağa kalktı ve büyükbabasıyla yüz yüze geldi. “Çok uzun yıllar boyunca çok fazla sessiz kaldı. Hepimiz bu ailenin bir üyesiyiz. Bizi tehdit edebilirsin büyükbaba ama

bizi korkutup uzaklaştıramazsın. Neler olduğunu bilmek istiyoruz.”

Anne ve babası sadece bakıştılar ve birbirlerini sessizce onayladılar. Büyükanne Tessa kocasına baktı. Mary-Margaret yavaşça başarıyla onayladı.

“Zamanı geldi,” dedi yumuşak bir tavırla.

“Katılıyorum,” diyerek babası ayağa kalktı. “Zamanı çoktan gelmişti.”

Herkesin toparlanması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Francesca, koltukta Brenna ve Tessa'nın ortasında kendine bir yer buldu. Annesi Büyükanne M.'nin yanına iki kişilik sedire oturdu, Katie ve Zach ise diğer sediri paylaştılar. Sadece Lorenzo ve oğlu tek başlarına ayaktaydılar.

Oturma odasının bir ucundan diğer ucuna herkes birbirine bakıyordu. Gerginlik tüm havayı neredeyse yoğunluktan çatlatacak kadar kaplamıştı. Francesca bu konuyu ne zamandır ertelediklerini, şüpheleri gidermek için kaç sene beklemeleri gerektiğini merak etti. O ve kız kardeşleri her zaman birtakım sırlar olduğunu biliyorlardı ama bunların komik, ilginç olabilecek, hayatlarını asla etkilemeyecek önemsiz bazı bilgiler olduğunu farz ediyorlardı. Çok yanlışmışlardı.

Önce bakışlarını babasından kaçınmayan Marco konuştu. "Biliyorsunuz kızlar, anneniz ve ben lise yıllarından beri birlikteyiz."

Üçü birden başlarını salladılar. Francesca babasının bakışlarını büyükbabasından kızlarına çevirişini izledi. Her birine gülümsedi babası. Sevgisini gözlerinde görebiliyordu, az sonra anlatacaklarına rağmen birlikte ayakta kalacaklarına dair dile dökülmemiş yemini de. Kaygılarının çoğu az da olsa diner gibi oldu. "Gençtik ve çok aşıştık." İlgisini gözyaşlarına rağmen ona

sıcak ve yumuşak bir gülümsemeyle bakan karısına kaydırmıştı şimdi.

“Bilmediğiniz ailelerimizin ilişkimize karşı olduğuydu.”

Francesca birden oturduğu yerde doğruldu. Önce Brenna’ya sonra Katie’ye baktı. Kardeşleri de en az onun kadar şaşırmış görünüyorlardı. Francesca onay almak için büyükanne M.’ye döndü.

“Babamı istemiyor muydunuz?” diye sordu.

Büyükanne M. ellerini birleştirdi, “ Bu uzun zaman önceydi hayatım. O zaman her şey farklıydı.”

Büyükanne Tessa omuzlarını silkti. “Marko’muz için iyi bir İtalyan kız istiyorduk.”

“Ama bu 1970’lerdeydi. O zamanlar insanlar gerçekten böyle şeyleri önemsiyor muydu?” diye sordu Brenna.

Annesi ona üzgün bir gülümsemeyle baktı, “Tahmin edebileceğinden daha fazla hem de. Baban ve ben birbirimizi görmemek için ailemizden çok fazla baskı gördük. İkimiz de sürekli ailelerimizle kavga ediyorduk. Sonunda tatsızlık çıkmamasına karar verdik ama gizlice birbirimizi görmeye devam ettik.”

Büyükbaba Lorenzo bir şey söylemek için ağzını açtı ama oğlu onu durdurdu.

“Bu hikayeyi ben anlatıyorum,” dedi ters bir şekilde.

Büyükbaba Lorenzo bir an tereddüt etti, sonra başıyla onayladı.

Brenna Francesca’ya yaklaştı ve elini avucunun içine aldı. Francesca kardeşine güvenini tazelemek istercesine baktı ama pek başarılı olamadığı hissetti.

“Annenizin hamile olduğunu anladığımızda henüz 16 yaşındaydı.”

“Hemen bana evlenme teklifi etti,” dedi anneleri, hikayeyi kaldığı yerden devam ettirerek. “Zaten evlenmeyi planlıyorduk

ama bu durum takvimde değişiklik yapmamıza neden oldu. Malesef bu haber ikimizin de ailesini memnun etmemişti.”

Francesca bir an bunun nasıl bir durum olduğunu hayal edemedi. Reddedilmiş iki genç. Dehşete düşmüş olmalıydılar.

“Onu uzağa gönderdik,” dedi büyükanne M. sakince, yaşlar mavi gözlerini doldurmuştu. “Tanrı bizi affetsin.”

Büyükanne Tessa başını salladı, her zaman yanında bulunduruğu tespihini cebinden tekrar çıkardı ve onu nazikçe öptü.

Colleen içini çekti, “Babanızla kaçıp gidemeden, evlenmemiş annelerin olduğu bir okula gönderildim. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Düşündüler ki...” Boğazını temizledi, “Hepimiz düşündük ki...”

Büyükanne M. kızına baktı, “Başkalarının sana yaptıkları için kendini suçlamamalısın.” Torunlarına döndü, “Sevgili Connor, tanrı ruhunu kutsasın, Tessa, Lorenzo ve ben çocuğu evlatlık vermenin en iyisi olduğuna karar verdik. Colleen ve Marco kendileri çocuktur. Ama inatçıydılar ve bize karşı çıktılar. Sonunda her şeye rağmen biz kazandık.”

Sesi bu durumla ilgili mutlu olmuş gibi gelmiyordu.

Francesca annesine baktı, “Bir oğlun mu oldu?” diye sordu.

“Evet, onu asla görmedim. Görmezsem daha kolay olacağını söylediler.” Annesi, yaşlar gözlerini yeniden doldururken yutkundu. “Bundan daha zor bir şey olabilir mi bilmiyorum. Onu ben den aldılar ve ben de eve döndüm.” İlgisini kocasına yöneltmişti şimdi. “Marco beni bekliyordu. Ailelerimiz görüşmememiz için ısrar etti ama biz dinlemedik. On sekiz olur olmaz evlendik.”

Marco karısına yaklaştı ve elini tuttu, “Hepsi bu,” dedi sessizce, “artık neler olduğunu biliyorsunuz, kızlar.”

Francesca, Mia’ya kimin anlatacağını merak etti ama buna daha sonra karar veririz diye düşündü. Yanındaki Brenna bir an nefesini tuttu.

“Yani o şu anda dışarıda bir yerlerde, kim olduğundan, onu burada neyin beklediğinden habersiz?”

Francesca birden yüzünü kardeşine çevirdi. Brenna’nın ifadesi yalın ve boştu. İkizinin acısı sanki kendi acısıymış gibi sarsıtı onu. Francesca erkek bir vârisin bu saatten sonra hiçbir şey değiştiremeyeceğini, Büyükbaba Lorenzo’nun şaraplığı, arada kan bağı bile olsa, gayri resmi bir yabancıya asla vermeyeceğini söylemek istedi ama yanıldığını biliyordu. Bu mümkünden de öteydi.

“Tanrı bizi cezalandırdı,” dedi Büyükanne Tessa. “Bebeği vermesi için ısrar etmemeliydik.”

“Saçmalama,” diye kestirip attı Büyükbaba Lorenzo. “Biz cezalandırılmadık.” Ama sesi kendinden o kadar da emin değildi.

Francesca henüz tüm bu anlatılanları içine sindirememişti. Otuz sene önce olan olaylar hayatlarını nasıl böylesine etkileyebilirdi? Birkaç dakika içinde, sadece birkaç cümleyle her şey birdenbire değişmişti.

“Kimse onunla iletişim kurmaya çalıştı mı?” diye sordu.

“Buna ihtiyacımız olacağını hiç düşünmedik,” dedi Büyükbaba Lorenzo.

Francesca onu süzdü. “Bu ihtiyaçla ilgili değil, bu aile olmakla ilgili. Orada bir yerde bir torunun daha var. Bizim bir ağabeyimiz var. Anne ve babamızın bir oğlu var. Bunun senin için bir anlamı yok mu?”

“Emin olamadık,” dedi Colleen sessizce. “Hayatına karışmak istemedik. Bizden haber almak ister mi bilmiyorduk.”

Bizi affeder mi bilmiyorduk.

Annesi bu sözleri sesli söylemedi ama söylemesine gerek yoktu. Herkes içinden geçeni duymuştu.

Katie Zach’in elini tuttu. “Neden bize daha önce söylemediniz?” diye sordu.

Babası omuzlarını silkti. "Asla uygun bir zaman olmadı."

Katie tam buna itiraz edecekti ki, durdu. Francesca acaba her birinin aileden sakladığı sırlar hakkında mı düşünüyordur diye merak etti. Katie bozulan nişanıyla ilgili sırrını yıllarca saklamıştı. Francesca asla Todd'la olan evliliği ile ilgili gerçek durumu açıklamadı ve Brenna... Francesca ikizini düşündü. Brenna'nın sakladığı ne tür sırlar olabilirdi?

"Tüm bu bilgiyi içimize sindirmek için zamana ihtiyacımız var," dedi Francesca. "Bu konuyu birkaç günlüğüne rafa kaldırıp, pazar kahvaltısında tekrar konuşalım."

Katie başıyla onayladı. "Katılıyorum. Bu artık sadece sizin meseleniz değil. Artık olanlarda hepimizin söz hakkı var."

Büyükbaba Lorenzo ona bir bakış fırlattı. "Sessiz ol!" diye emretti. "Bu ailenin reisi sen değilsin."

"Haklısın büyükbaba," dedi Brenna. "Ailenin reisi sensin. Ve bu konuda gerçekten kötü bir iş çıkarmışsın."

Büyükbabası ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden önce Brenna ayağa kalktı. Francesca ve Katie onu izlediler. Üç kız kardeş şimdi ayakta, yan yana duruyorlardı.

"Birlikte karar vereceğiz," dedi Francesca, anne ve babasının yüzlerine dikkatle bakarak. "Anlaştık mı?"

"Peki," dedi babası. "Pazar günü konuşacağız. Aile olarak karar vereceğiz."

Katie oturma odasından çıkarken onlara öncülük etti. Sessiz bir anlaşmayla, eskiden Francesca ve Brenna'nın paylaştığı üst kattaki eski yatak odasına gelene kadar hiç konuşmadılar. Evliliği bittiğinde Brenna'nın geri döndüğü odaya. Yatakların üstüne oturdular ve birbirlerine bakmaya başladılar.

"4 Temmuz'umuz kutlu olsun!" dedi Brenna tatsız bir şekilde. Francesca onun koluna dokundu. "İyi misin?" diye sordu.

"İyi olmanın yakınında bile değilim, sen?"

“Şoktayım.”

“Ben de,” dedi Katie. Yatağa uzanıp, “Neden yıllar önce bir şey söylemediler?” diye sordu.

“Benim bilmek istediğim de bu,” dedi Brenna.

“Üzgün görünüyorsun,” dedi Francesca ikiziyle göz göze gelerek.

Brenna kafasını salladı. “Mahvolmuş hissediyorum. Lorenzo’nun şaraplığı satmak istediğini öğrenmek yeterince kötüydü. Hâlâ bir şansım olduğunu, çünkü arazide yabancıları istemeyeceğini düşünüyordum. Ama eğer dışarıda bir yerlerde bir vâris varsa artık hiç şansım yok.”

Francesca onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedi ama ne diyeceğini bilemedi. Her şey değişmişti, içinde hayatlarının bir daha asla normale dönmeyeceğine dair kötü bir his vardı.

Harika bir yaz günüydü ama Francesca içinde perdeleri açma isteğini bile duyamıyordu. Onun yerine, koltukta doğruldu, bacaklarını göğsüne doğru çekti ve alnını dizlerine dayadı.

Bu kadar kısa zamanda her şey nasıl tamamen değişmişti? Bir an hedeflerine ulaşma yolunda ilerleyip, bir yandan da sadece yataкта onu gökyüzüne çıkarmakla kalmayıp aynı zamanda evlilik ya da sonsuz aşka inanmayan bir adamla birlikteydi. Sonra hamile olduğunu öğrendi. Sam’e söyleyip söylememe konusunda emin değildi ve birden şaraplığı miras edinebilecek, kardeşinin kalbini derinden kırabilecek bir vâris çıktı.

Bir de yeni oluşan koşullarla birlikte gelecek incelikler vardı. Hamile olmanın, bir çocuk sahibi olacak olmanın, aileye ve Sam’e nasıl söyleyeceğini bilememenin mantıklı açıklamaları vardı. Sam’e ne söylemeliydi? Ailesinin ona ve kardeşlerine yıllarca yalan söylediğini mi, Mia’ya bu durumun söylenmesi gerektiğini mi, bağılılık ya da sürekli bir ilişki istememesinin yanında

onun şu anda burada onun yanında olmasını istemekten kendini alıkoyamadığını mı? İyi bir kucaklamaya ihtiyacı olacaktı.

Yumuşak bir tavırla içini çekti ve kafasını salladı. Akşamın gelmesini beklemenin anlamı yoktu. Harika bir cumartesi öğleden sonrasındı. Sam muhtemelen Kelly'i gemi yolculuğuna ya da sahile gezintiye çıkarmıştı. Ya da Kelly onu çileden çıkardığı için saçını başını yoluyordu. Her ne yapıyor olursa olsun, arada bir gördüğü seks partnerini düşünüyor olamazdı, tabii ona ve onun çılgın ailesine bağlanmamış olmanın verdiği minnettarlığı saymazsak.

Böyle düşünmek ona kendini daha iyi hissettirmiyordu. "O zaman başka şeyler düşün," dedi kendi kendine.

Ne gibi? Hamileliğiyle ilgili hiçbir belirti olmaması gibi ama bu var olan durumu daha az gerçek yapar mıydı? Bir doktor bulması ve vitaminler ya da ona benzer şeyler alması gerektiği gibi? Kalsiyum ihtiyacını karşılamak için daha çok süt içmesi gerektiği gibi şeyler?

Kapının vuruluşuyla derin düşüncelerinden sıyrıldı. Gelen Brenna'dır diye düşündü kapıya doğru yürürken. Doğruldu ve yerinden kalktı. Hiç şüphe yok ki dün gece olanlar hakkında...

Gelen Sam'di.

Francesca onu süzdü. Sam gülümsedi.

"Bir arkadaşına ihtiyacın olur diye düşündüm."

Çok hoş görünüyordu. Oldukça hoş. Şort, tişört ve hafifçe dağıtılmış saçlar. Onu izlemek boğazının tamamen kurumasına ve gözlerinin yanmasına sebep oldu. Gözyaşlarına boğulmasına sadece otuz saniye kalmış gibi bir his doğdu içine.

Sam'in içeri girebilmesi için birkaç adım geri çekildi.

"İyi misin?" diye sordu.

Francesca başını salladı ve yutkundu. "Uğradığın için sağ ol. Gerçekten çok nazıksın."

“Geçen gece partide olanları düşünmeden edemedim. Kötü haberi iyi atlattığından emin olmak istedim.”

Francesca koltuğa doğru yürüdü, sonra pencereye yöneldi. Jalûziyi açtı ve sabah güneşinin odayı doldurmasına izin verdi.

“Hâlâ bu bilgiyi sindirmeye çalışıyorum,” dedi Sam’in yanına oturup yüzünü ona doğru çevirirken.

“Bir ağabeyim olduğuna inanamıyorum, bunca yıl boyunca hayatta olduğuna ve ailemin bundan hiç bahsetmemesine.”

Sam dudaklarını büzdü. “Ailevi sırların nasıl olduğunu iyi bilirim,” diye mırıldandı.

Ailesinin tam olarak onun annesi gibi davranmış olmadığını söylemek istedi ama bazı benzerlikler olduğunu düşündü sonra.

Sam’e ailesinin onunla paylaştığı şeyleri anlattı. “Tahminimce onu evlatlık olarak verdikten sonra hayatlarına devam etmeye çalıştılar.” Omuzlarını silkti. “Ama dürüst olmak gerekirse bize bundan bahsetmemeleri bizim mi yoksa onların iyiliği için miydi emin olamıyorum.”

“Yalanlardan nefret ederim,” dedi Sam.

Francesca ürperdi. Şu an tam da kendi büyük yalanın üstünde oturuyordu. Sam’e söyleyecekti – sadece öyle olması gerektiği için değil, bunu istiyordu da. Bu sadece zamanlama sorunuymdu. Kelly ile olan durumların düzene girmesini bekliyordu. Ve dürüstçe, Sam’le biraz daha zaman geçirmek istiyordu. Gerçeği itiraf ettiği an artık işlerin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Ondan birkaç gün daha hoşlanmasını istemek çok mu yanlıştı?

Cevaplayamadan önce, Sam ona doğru yaklaştı. Ve onu kendine çekti. Francesca ona doğru sokuldu ve bedeninin rahatlamasına izin verdi.

“Geçen gece seni bırakıp öyle kaçıp gitmek istemezdim,” dedi. “Ailenle zaman geçirmen gerek diye düşündüm, misafirlerle değil.”

“Parti iyiydi. Biz ailemizin yanında olmak için neredeyse partiyi terk ettik. Tanrı’ya şükür, annemin bu tip durumlarda sorumluluğu devralan elemanları her zaman vardır. Konuklarımızın karnının doyduğundan ve birinin havai fişekleri patlatmaya başladığından şüphemiz olmadı.” Francesca ona baktı. “Gökyüzündekilerden bahsediyorum, sözlü olanlardan değil.”

“Kelly ve ben havai fişekleri izlemek için iskelenin aşağısına yürüdük,” dedi. “Tüm gece boyunca gayet normal davrandı, bu çok hoştu. Sanırım ailenin tartıştığını duymak onu şok etti.”

“Konuyu açmak isterse, ona bizim de sadece herkes gibi olduğumuzu söyleyebilirsin. Biz de birbirimize sinirleniyoruz ve sonra üstesinden geliyoruz. Büyükbabam bir anda insanları haftalarca aile dışına atmayı sever. Sonunda her şey affedilir ve hayat normale döner. En azından bizim sahip olduğumuz kadar normale.”

Sam onu başının üst kısmından öptü. “Yapabileceğim bir şey olmasını isterdim.”

“Bunun için teşekkür ediyorum. Ama ikimizin de tanıdığı birinden almtı yapmak gerekirse, böyle bir sıkıntıya girmek için kimseye söz vermedin.”

Sam ona baktı. “Francesca, sen benim bugünlerde tutunduğum tek dalım oldun. Kelly ortaya çıktığında sen olmasaydın, neler olurdu bilmiyorum.”

Sözleri onun gülmesini sağlamıştı. “Teşekkür ederim.”

“Ben böyle düşünüyorum. O zaman sıra bende. Yardım etmek istiyorum. Çocuk yetiştirme ya da geniş aileler konusunda fazla bir şey bilmeyebilirim ama güvenlik işindeyim ve bazı ilginç veritabanlarına erişimim var. Ağabeyini bulabileceğime eminim.”

Francesca onun yüzünü görebilmek için biraz geri çekildi. “Bunun nasıl yapılacağını biliyor musun?”

Sam sırtı. “En iyisiyim.”

“Ve alçakgönüllü.” Francesca teklifi bir an düşündü. “Sana kesin bir şey söylemeden önce aileme danışmama izin ver. Gerçi onunla iletişime geçmek istemeyeceklerini hiç sanmıyorum. Artık saklanması gereken bir sır değil, ailenin bir parçası olması gerekir.” Sam’in yanağını okşadı. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

Sam omuzlarını silkti. “Teşekküre gerek yok.” Esmer bakışları onunkilere kilitlendi. “Biliyor musun? Sanırım kuralları değiştirdik.”

Francesca yutkundu. Hamileliğini tahmin etmiş olamazdı, öyle değil mi? “Nasıl yani?”

“Açık, tek eşli ve sekse dayalı ilişkimiz arkadaşlığa dönüştü.”

“Biliyorum.”

“Bu konuda rahat mısın?”

“Evet.” Ta ki sen bebekle ilgili gerçeği öğrenip deliye dönene kadar.

“Ben de.” Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastır-
dı. “İyiden de öte.”

Nazikçe başlayan bu öptüşün tutkuya dönüştüğü anı tam olarak hissetmişti. Sıcaklık arttı. Ve sarılışı şimdi daha da sıkıydı. Belinden aşağıya doğru kasları iyice gerginleşmişti.

Travma, sorunlar, itiraf edilmeyi bekleyen sırrına rağmen, Sam’in yakınlığına, dokunuşlarına karşılık vermekten kendini alamıyordu. Bir suçluluk duygusu yayıldı ama bunu gerçeği birkaç gün içinde açıklamanın sözüyle gerilere itti. Sadece son birkaç gün, Sam’in ondan hoşlandığını bildiği, onu arzu ettiği, aralarındaki her şeyin aynı devam ettiği birkaç gün...

“Francesca,” dedi. Elini önce kızın kalçasına kaydırıp sonra yine göğüslerinde gezdirirken. “Seni buna zorluyor muyum?”

Sorusu Francesca’yı sıcaklıkla doldurdu. Sadece tutkunun ateşi değil, bir de yumuşak bir ilginin rahatlatıcı koruması vardı.

Direk cevap vermek yerine, ellerini elleriyle kavradı ve sıktı. Sam'in parmakları göğsüne çok yakındı.

"Benim yatağım seninkinden küçük," diye mırıldandı. "Bu da birbirimize çok daha yakın olacağız demektir. Umarım sorun olmaz."

Sam derin bir nefes aldı, sonra dudaklarını kızın boynuna bastırdı. "Seni memnun etmek için yapmayacağım fedakarlık yok."

"Her birini çok takdir ediyorum."

Kızın köprücük kemiğinden aşağısını yaladı ve öpmeye başladı. Francesca başını geriye doğru yatırdı ve böylece ona daha çok yer açtı, onu cesaretlendirdi. Bu sırada kızın göğüslerini kavradı ve başparmağını kızın hassas, gergin meme uçlarında gezdirdi.

Temasları muhteşemdi. İçinden başlayıp dışa doğru yayılan bir alev gürlledi. İç çamaşırı çoktan ıslanmıştı, bedeni arzuyla kabarmıştı. Birlikte oldukları ilk an yakalanan o şiddetli tutkuya ihtiyaç duyuyordu, bunu yeniden istiyordu. Bir şekilde bu yoğun isteğin zamanla bir şekilde azalacağını düşünmüştü ama öyle olmadı.

Sam tişörtünün kenarına şiddetle asıldığında kız ona yardım etti. Sutyenini çözen ve çekip atan kendisiydi. Sam başını indirdi ve hassas göğüs uçlarını ağzına aldı. Bu tensel çekişme kızın nefesini kesti. Sam'in kafasını yakaladı.

"Durma," dedi güçlükle soluk alıp verirken, bedeni zevkle perçinlendi.

Göğüslerini okşamaya devam ederken, bir elini kızın kalçalarına indirdi ve üstüne oturmasını sağladı. Kız ona doğru hareket etti ve ıslak bölgesini onun sertleşmiş erkekliğinin üzerine yerleştirdi.

Kat kat giysilerine rağmen onun dışarı taşmak isteyen hareketlenişini hissedebiliyordu. Sam de onu en az kızın onu istediği

kadar istiyordu. Hızlı nefes alıp veriş ve kızı okşamasındaki acelecilik ona bunu anlatıyordu. Onu kendine çekti. Birden geri çekildi. “Prezervatif,” diye mırıldandı kesik kesik nefes alıp verirken.

Francesca’nın ilk düşüncesi bunu dert etmek zorunda olmadıklarıydı. İkincisi ise korunmak için başka sebepleri olduğuydu. Üçüncüsü ise bu konuşmayı şimdi yapmak istemediğiydi. Neyse ki ilişkilerine bu şekilde devam etme kararı Francesca’yı bir kutu prezervatif aldığı eczaneye sürüklemişti. Sam’in ziyaret etme ihtimaline karşı.

“Soyun,” dedi ayağa kalkıp hızla yatak odasına yönelirken. Kutuyu başucu çekmecesinde buldu ve yırtarak açtı. Elinde tuttuğu bir prezervatifle, Sam’i çıplak ve koltuğa yayılmış bir şekilde bulduğu oturma odasına geri döndü.

Onun geniş omuzlarına, düzgün karın kaslarına ve ereksiyon halindeki etkileyici penisine bakarken yavaşladı. Sadece şortunu ve çamaşırını çıkarmak için bir an durdu, prezervatifi ona uzattı ve onu tekrar üstüne oturtmadan önce penisini prezervatifle kaplamasını bekledi.

Eski pozisyonlarına geri döndüler. Francesca’nın göğüsleri onun ağzında, elleriyse onun omuzlarındaydı ve Sam elleriyle kızın kalçalarını okşuyordu. Ama bu sefer Francesca bedenini alçalttığı anda Sam onun içindeydi artık. Bu tanıdık gerilme ve doluluk hissi bedenini zevkten titretti. Tüm bunlar Sam’in dudaklarının göğüslerine kibarca asılmasıyla birleştiğinde Francesca’da çılgılık atma isteği uyandı. Bu kadarı çok fazlaydı ve hiçbirinin bitmesini istemiyordu.

“Oh Sam,” diye inledi onun üzerinde yükselip inerken. Kollarını boynuna doladı ve kontrollü olmaya çalıştı. Bu kadar çabuk boşalması utanç verici olurdu.

Ama kendini durduramadı. Her şey o kadar iyi gidiyordu ki...

Kalçalarının üzerindeki eller onu daha da hızlı hareket etmeye

zorluyordu. Sürtünme artıyordu, heyecan da öyle. Ve sonra herhangi bir şey yapamadan, bir şey söyleyemeden, bedeni harika bir boşalmayla sarsılırken Sam'i sadece onunla birlikte sürükledi, Sam de iyice sertleşip kendini kendi orgazmına teslim edince adamın adını haykırdı.

Zevk dalgaları yavaşladı, azaldı ve söndü. Francesca arkasına yaslandı, Sam ona bakarken. İkisi de gülümsemiyor, konuşmuyordu. Aralarındaki bağ geçip gitmek bilmiyordu, sessizlikte büyüüyordu ta ki Francesca Sam'e sokulup ona, onun kalbinden ya da kanından bir parça gibi sarılmak isteyene kadar.

Bu duyguların ne anlama geldiğini bilmiyordu ve bunlar onu deli gibi korkuttu. Yine de Sam başparmağını dudaklarında gezdirip, günü onunla ve Kelly ile geçirmek ister mi diye sorduğunda sessizce başını sallayıp ona sıkıca sarıldı.

Kelly pikabın ön koltuğunda oturdu ve Francesca'yı göz ucuyla süzdü. Francesca sabahtan beri hiç konuşmamıştı. Genelde güne erken başlayan tiplerden olmadığım iddia etse de hiç bu kadar kötü olmamıştı.

"Şey, sen iyi misin?" diye sordu sonunda Kelly.

Francesca üzgün bir gülümsemeyle ona baktı. "Affedersin, aklımda bir sürü şey var da."

Kelly yaklaşık bir hafta önce 4 Temmuz kutlamasında kulak misafiri olduğu tartışmayı düşündü.

"Ailen kavga mı ediyor?" Rahatsız bir tavırla yan koltuğa kaydı. "Casusluk ya da başka bir şey yapmaya çalışmıyordum. Ben sadece..." bir an içini çekti. "Bilirsin. Duyduk işte."

Francesca kafasını salladı. "Sanırım herkes duydu. Sesler biraz fazla yükselmişti." Direksiyonu kavrayan elini biraz daha sıkıttı. "Şimdi iyiyiz ama geçtiğimiz birkaç gün boyunca durumlar belirsizdi."

Kelly daha çok soru sormak istiyordu ama bunun kibarca olmayacağıнын farkındaydı. Aslında kibar davranmak öncelikleri arasında değildi ama Francesca'dan hoşlanmıştı ve gerçekten bunu bozmamak için uğraşıyordu.

"Bizimkiler lise yıllarında flört etmeye başlamışlar," dedi Francesca. "Ama iki tarafın da ailesi bu ilişkiyi onaylamamış."

"Neden?" diye sordu Kelly. "Ailende herkes birbirini çok seviyor."

"Ben de öyle düşünüyordum. Görünen o ki önceden işler farklıymış. O zaman böyle bir itirazla karşılaşmışlar. Ayrılmayı reddedince, gizlice birlikte olmaya devam etmişler ve annem hamile kalmış."

Kelly bir an nefesini tuttu. "Vay canına. Anne ve babası deliye dönmüş olmalı."

Francesca gülümsedi. "Sevindiklerinden şüpheliyim. Sonunda annem hamile kızların gittiği özel bir okula gönderilmiş. Bebeği doğurduktan sonra evlatlık vermiş. Bu otuz yıl önceymiş. Bununla ilgili konuşuyorduk ve onu bulmaya, aileye geri getirmeye karar verdik. Baban bu konuda bize yardım etmeyi teklif etti. Anlaşılan güvenlik uzmanları kayıp insanları da bulabiliyor-muş."

Kelly babasının yeteneklerinden değil, Francesca'nın anlatıklarından daha çok etkilenmişti. "Bebeklerini başkasına mı vermişler?" İnsanların böyle şeyler yapabildiklerini biliyordu. Evet yapıyorlardı. Ama evlat edinilen ya da bebeğini başkasına veren biriyle daha önce karşılaşmamıştı. Düşüncesi bile içinin ürpermesine sebep oldu.

"Annemin söylediğine göre başka seçenekleri yokmuş. Bu herkes için üzücü bir durum."

Kelly evlat edinilmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmek istemedi. Ne annesiyle ne de babasıyla kendini her an güven için-

de hissedebildiği tek bir gün oldu mu diye düşününce cevaptan emin olamadı.

Bale okulunun önünde arabayı durdurdular. Francesca park yerine döndüğünde Kelly koluna dokundu. “Kalmana gerek yok. Eve Cindy ile döneceğim. Babam sorun olmadığını söyledi.”

Francesca bir an duraksadı, sonra omuzlarını silkti. “Tamam, iyi eğlenceler.”

“Sağ ol.”

Kelly girişe yönelirken Francesca onu izledi. Sadece on iki olmasına rağmen, bu genç kız, Francesca’yı adeta kıskandıran bir zarafet içinde hareket ediyordu. Kelly el sallayıp, binanın içinde gözden kaybolduğunda Francesca park yerine döndü ve eve doğru yol aldı.

Evde bitirme tezinin sayfalarına şöyle bir göz attı. Aklı uzun zamandır kayıp olan abisi, üzerinde çalışıyor olması gereken ödevi ve hamileliği arasında gidip geliyordu. Neredeyse bir hafta daha geçmişti. Bir yerden başlayıp artık Sam’e her şeyi anlatması gerekecekti. Ve yapacaktı da. Çok yakında. Ne söyleyeceğini tasarlar tasarlamaz.

Sonunda saat 11 gibi çalışmaya başlayabilmişti. Üç buçukta telefon çaldı.

“Alo?”

“Kelly seninle mi?”

“Hayır, o...”

Boğuk bir hırıltı sözünü kesti. “Seninle ya da evde olmadığına göre nerede bu kız?”

Yirmi dakikadan az bir süre içinde Francesca Sam’in evine varmıştı. Evden içeri girdi ve onu holü arşınlarken buldu.

“Ondan haber almadım,” dedi, hem kızgın hem de endişeliydi. “Bu Cindy de kim? Ve neden onun telefonunu almadın?”

Francesca'nın bu sefer suçu üstüne almaya niyeti yoktu. "Bana bunun sorun olmayacağını söylediğini anlattı. Öyle olduğunu sandım."

Sam ceketini ve kravatını çıkardı, kollarını kıvırdı. Başarı ve güç ifade eden tüm o simgelerden yoksunken bile güçlü ve sert görünüyordu.

"Sana bunu onayladığımı söyledi ve sen de inandın öyle mi?" diye sordu, sesi kuşkulu geliyordu. "Kendi yolunu çizebilmek için yalandan başka bir şey düşüneyen bir çocuktan bahsediyoruz."

Francesca onun cüssesi ve kızgınlığı altında ezilmeyi reddetti. "Ne zaman yalan söyledi? Benim bildiğim kadarıyla Kelly her zaman istekleri ve arzu ettikleri konusunda açık oldu. Bu sabah senden Cindy'e gitmek için izin almadığını ve senin de onayladığını mı söylüyorsun?"

Sam bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Gözlerindeki hiddet gitgide azaldı.

Francesca ellerini beline koydu. Şimdi dik dik bakma sırası ona gelmişti. "Ne var?"

Sam arkasını döndü ve mutfığa girdi. "Bu sabah gazete okuyordum," diye mırıldandı.

Francesca onu takip etti. "Ve?" Sonra parçalar yerine oturdu. "Ah! Gazete okuyordun ve dinlemedin. Aslında kızının söylemiş ya da söylememiş olabileceği tek bir kelimeyi bile hatırlamıyorsun. Şimdiye kadar tek bildiğin sana Cindy'e gitmekle ilgili bir şeyler söylemiş olabileceği. Hatta bu izni vermiş bile olabilirsin."

"En azından bir telefon numarası alamaz mıydın?"

"En azından kızını otuz saniyeliğine dinleyemez miydin?"

"Dinledim."

"Görünen o ki dinlemedin. Kelly senin çocuğun ve senin sorumluluğunda."

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye bağırdı.

“Bunu düşünmeden aldığım tek bir nefes bile yok. Bu sorumluluğu ben seçmedim ama yine de elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Hayatımdaki her şey artık değişti, hiçbir uyarı, hiçbir açıklama olmadan.”

Francesca paniklememeye çalıştı. Sam tam olarak hislerini ortaya koyup, bir çocuk istemediğini söylememiştii ama buna çok yaklaşmıştı. Francesca’nın karnını, korumak istercesine eliyle kapamasına yetecek kadar yakın. Bu hiç iyi değildi.

Tam o sırada ön kapı açıldı. “Ben geldim,” seslenen Kelly’ydi. “Francesca buradasın. Sam arayıp senden...”

Kelly mutfğa girdi, bir Sam’e bir Francesca’ya baktı. Sonra tekrar Sam’e döndü. “Ne var?” diye sordu, sesi temkinliydi.

“Bu sabah, Cindy’e gitmek için izin istedin mi?” diye sordu Sam. Francesca onun sert ve suçlayıcı ses tonuyla irkildi.

Kelly bir adım geriledi. “Tabii istedim, sen de sorun olmadığını söyledin. Telefon numarasını bile yazdım.”

Sam gözlerini kırptırdı. “Ne yaptın?”

Kelly telefonun yanındaki bloknota doğru sessizce yürüdü ve üstteki sayfayı yırttı. Kağıdı babasına getirdi ve tezgahın üzerine bıraktı.

“Şey,” diye mırıldandı Sam. “Sanırım aşırı tepki gösterdim.”

Kelly bakışlarını kıstı. “Neden bu kadar kızdın ki? Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Biliyorum,” dedi Sam. “Eve erken geldim, sen yoktun ve endişelendim. Francesca’yı aradığımda bir arkadaşında olduğunu söyledi ve bunu konuşup konuşmadığımızı hatırlayamadım.”

Kelly bir adım daha geri attı. “Beni dinlemiyor muydun?” diye sordu, hem aşağılanmış hem de incinmiş görünüyordu. “O kadar mı sıkıcıyım?”

“Tabii ki değilsin. Ben sadece...”

Kelly başını sallayarak onun sözünü kesti ve “Lanet olası gazeteni okuyordun,” dedi.

“Sakın ağzını bozma, genç bayan!”

“Nedenmiş? Beni dinlemiyorsun bile. Senin farklı olduğunu sanmıştım,” diye bağırdı. “Onun gibi olmadığını düşünmüştüm. Ama öylesin işte. Sen berbat bir babasın. Korkunçsun. Senden nefret ediyorum.”

Sam ona doğru bir adım attı. “Kelly, özür dilerim, hislerini incittim. Bunu istemezdim.”

“Hislerimi incitmedin. Seninle ilgili hiçbir şey umurumda bile değil. Hayır, bu doğru değil. Babam olduğun için çok üzgünüm aslında. Keşke olmasaydın. Keşke buraya hiç gelmeseydim.”

Mutfaktan koşarak çıktı. Francesca bir an duraksadı, arkasından gidip gitme konusunda emin olamadı.

Sam tezgaha yaslandı ve gözlerini ovaladı. “Günlük babalık çuvallamam bu olsun! Neden durumun kontrolünü elime alamıyorum? Hayatımdaki başka her şeyi idare edebiliyorum. Neden Kelly ile aynıysa olmuyor?”

“Eğer onunla konuşsaydın,” diye söze girdi Francesca.

“Onunla konuşmak istemiyorum.”

Sam buzdolabına doğru yürüdü ve bir kutu maden suyu çıkardı. “Bunların hiçbirisiyle uğraşmak istemiyorum. Her şeyin eskiden olduğu gibi, o buraya gelmeden önce olduğu gibi olmasını istiyorum.”

Sam elindeki maden suyundan ona da önerdi. Francesca güçlükle nefes alıyordu ama başını hayır anlamında sallamayı başardı. Boğazı tıkanmıştı, kalbi ağırlaşmıştı sanki. Sam’in hâlâ Kelly’in varlığına uyum sağlamaya çalıştığını biliyordu ama onun kızını umursamaya başlayacağını düşünmüştü.

“Eğer etrafta bana ihtiyacın yoksa,” diye mırıldandı, “artık gitmeliyim.”

“Özür dilerim. Panik içinde seni aradım.”

“Endişelenmiştin. Önemi yok.”

Onunla kapıya kadar yürüdü. Francesca aceleyle hoşça kal dedi ve pikabına doğru hızlıca yürüdü. Gözyaşlarına boğulmadan önce yoluna koyulmalıydı.

Aptal gibi davranmıştı, kalbindeki tüm kırgınlığa rağmen Sam’in bebekle ilgili mutlu olabileceğini ummuştu. Artık biliyordu ki bir çocuğu rahatsızlıktan, onu ise kendisini istemediği bir duruma sokan bir yalancından başka bir şey olarak görmeyecekti.

Sam Kelly’in odasına gitmeden önce bir saat kadar bekledi. Kapıyı çaldığında cevap alamadı ama kapı kilitli değildi. Bu iyi bir işaretti.

İçeri adım attığında, Kelly sırtı kapıya dönük, yatakta kıvrılmış yatıyordu. Odada ilerledi ve şiltenin kenarına oturdu.

“Özür dilerim,” dedi Sam. “Seni dinlemeliydim.”

“Önemi yok.”

“Tabii ki var.”

Saçlarının kızıl buklelerini, sırtının kıvrımını inceledi. Onun suyuna gittiği zamanlarda bir yetişkin gibi görünüyordu. Ama şimdi, burada yatağında kıvrılmış yatıyorken küçük ve savunmasızdı. Bir çocuktuk hâlâ. Onun çocuğu.

Kontrol onda olsun istiyordu ama Kelly kendine ait bir insandı. Belki umabileceği en iyi şey aralarında sağlanabilecek bir anlaşmaydı.

Gabriel’le yaşadığı birçok kavgayı hatırlayınca gülümsedi. Büyürken en az bu kadar inatçı ve zor bir çocuk olduğuna emindi.

“Bana daha önce ne demiştin sen? Mankafa mıydı?”

Kelly yüzünü ona döndü. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Acısının yüzündeki bu yansıması onu derinden yaralamıştı.

“Ahmak kafa,” diye mırıldandı.

“Hım. Bunu pek beğendiğimi söyleyemem. Bana mankafa diye seslenmeye ne dersin, seni dinleyeceğime söz vermeme ve eşit olmamıza?”

Kelly konuşmadan onu süzdü. Sam ona doğru eğildi ve nazikçe eline dokundu. “Gerçekten çok üzgünüm. Sen kurallara uydun. İzin istedin, telefon numarası bıraktın, Francesca’ya bile söyledin. Hatalı olan bendim.”

“Hatayı telafi etmek için bana bir DVD oynatıcı almaya ne dersin?” diye sordu burnunu çekerken.

“Olmaz ama harika etler pişiren bir restoran biliyorum. Hem de arka tarafında çok havalı bir video oyun odası var. Sana her biri bir çeyreklik değerinde beş dolar borç verebilirim.”

“Bu bir DVD oynatıcı yerine geçemez.”

“Bunun farkındayım.”

Yatakta doğruldu. “Özür dilediğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Bahsettiğin Chicago stili pişmiş kaburga mı?”

Sam ofladı. “Kaburga işte. Et, kemik, barbekü sos. Sadece kaburga.”

Kelly içini çekti. “Sırf ne tür olduklarını bilmiyorsun diye tuhaf sesler çıkarmak zorunda değilsin.”

Sam homurdandı. Kelly kıkırdadı sonra gülümsedi. Düşünmeden, kollarını sonuna kadar açtı. Kelly ona sanki bir anda bir tavşana dönüşmüş gibi baktı. Ama tam Sam kollarını indirnek üzereyken Kelly ona yaklaştı.

Sam ona sarıldı ve kapısında belirlediğinden beri ilk defa aslında ne kadar küçük olduğunu hissetti. Zayıf ve kırılgan. Ama hayat dolu. Onun kızı, diye düşündü gururla. Onun çocuğu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Francesca hasır şapkasını takarken güneş etrafı ısıtıyordu ve o sıra sıra asmaların altında yoluna devam etti.

“Bunlar ne?” diye sordu kardeşine.

Brenna yürümeyi bıraktı ve dudaklarını büzerek ona hayretle baktı. “Farklı üzüm çeşitlerini bilmediğine inanamıyorum.”

“Bunlar kırmızı olanlar,” dedi Francesca durumu kurtarmak istercesine.

“Bravo. Renkleri öğrenmişsin. Sırada ne var? Şekiller mi?”

“Hey, zekamla alay etme. Yavaş öğrenen bendim, hatırladın mı? Yeteneklerim konusunda çok hassasım.”

Brenna kafasını salladı. “Bu neredeyse yirmi yıl önceydi. O zamandan beri üniversiteye gittin, en iyi dereceyle lisans eğitimi tamamladın ve şimdi doktora programındasın. O ‘zeki kardeş ben değilim’ kartı artık geçmiyor.”

Francesca tam itiraz etmeye başlayacaktı ki kendini durdurdu. Sınıfındaki herkes çok çabuk ilerlemişken hâlâ okuyamıyor olmanın verdiği düş kırıklığını hatırladı.

Bir grup düzensiz harfin ne anlama geldiğini ve bunların kelimeleri ve cümleleri, onların da düşünceleri oluşturduğunu birdenbire kavradığında dokuz yaşına girmişti. Bu öğrenme güç-

lüğüne neyin sebep olduğunu kimse bilmiyordu. Birkaç doktor beyninin bir bölümünün gelişimini daha geç tamamlamış olabileceğini söyledi. Sebebi her ne olursa olsun senelerce kendini aptal ve ağır hissetmişti.

Bunların üstünden gerçekten yirmi seneden fazla mı geçmişti? Bu şekilde düşününce gerçekten uzun bir yol kat ettiğini kabul etmek zorunda kaldı.

“Yani artık senden daha zekiyim,” dedi kardeşine sataşarak.

Brenna eğildi ve asmaları bir arada tutan çiti kontrol etti. “Üzüm yetiştirmek ya da şarap yapmak konusunda değil ama.”

“İyi bir nokta.”

Brenna doğruldu. “Ve konu erkeklere gelince ikimiz de aptalız. Tabii sen Sam üzerinde pratik yaparak kendini geliştirmiyorsan?”

Francesca onun hakkında konuşmak istemedi. “Pek sayılmaz.”

“Daha aile problemlerini bile konuşamadık.”

“Bence yapmalıyız. Bunu konuşmalıyız Brenna.”

Brenna omuz silkti. “Bu yüzden mi uğradın?”

“Bir sebebi bu. Senin için endişelendim.”

İkisi için de endişelenmişti. Şu anda olup biten birçok şey vardı. Francesca bir şeyi daha kaldırabileceğini sanmıyordu.

“Sam’in onu bulmasını istiyorlar,” dedi Brenna. “Annem çoktan onu aradı ve Sam kabul etti.”

Francesca şaşırmamıştı. Sam’in teklifini zaten bildirmişti. Ailesi hâlâ şoktaydı ama bu geçtiğinde, ilk çocukları ile iletişime geçmek isteyeceklerini biliyordu.

“Kabul ettiklerini söylemiş miydi sana?” diye sordu Brenna.

Francesca üzüm bağlarına göz attı. “Hayır ama zaten biz son bir haftadır, hatta daha uzun süredir, birbirimizi pek görmedik.”

Kelly öğleden sonrayı bir arkadaşında geçirmeye gittiğinden ve Sam çılgına döndüğünden beri.

“Nedenini bilmek ister miyim acaba?”

“Tek bir nedeni yok.”

Francesca kaygılarını bir kenara bıraktı. “Bu önemli değil. Senin için endişelendim. Tüm bunlarla nasıl başa çıktığınla. Büyükbaba Lorenzo satışla ilgili konuşması bunlardan bir tanesi. Kendi kafasında birçok fırtına esiyor olabilir. Ama diğer çocukla ilgili durumun ortaya çıkması...”

Brenna bir yaprak kopardı. “Sadece bir çocuk değil. Bir torun. Bizim cinsiyet ayrımcısı büyükbabamız çok mutlu, gözleri parlıyor. Uzun süredir kayıp olan bu adamı ailenin içine getirmek ve ona Marcelli Şarapları’nı işletmek için gerekli olan şeyleri öğretmek gibi hayalleri olduğunu düşünüyorum.”

Francesca bunun mümkün olmadığını söylemek istedi ama biliyordu ki bu mümkündü. Hatta olacak gibiydi de. “Belki de bununla ilgilenmez.”

Brenna’nın ifadesi sertleşti. “Marcelli Şarapları yaklaşık kırk milyon dolar ediyor. Sen olsan ilgilenmez misin?”

Francesca yutkundu. “Kırk milyon mu?” Arazinin ve bağların değerli olduğunu biliyordu, ama bu kadarı? “Bana neden bu kadar tutumlu yaşayıp eğitimim için para biriktirmeye çalıştığımı hatırlatabilir misin?”

Brenna gülümsedi. “Çünkü sende dürüstlük var, evlat.”

“Ah, doğru. Mirasımdan nakit avans alabileceğimi düşünsene.”

“Bunu muhtemelen sevgili ağabeyinle halletmek durumunda kalacaksın.”

Bir ağabey. Buna hâlâ inanamıyordu. “Bize çok zaman önce söylemeliydiler. Bunu anlardık.”

“Bu kadar acıtmazdı,” diye mırıldandı Brenna.

Francesca ona katılıyordu. Sır saklamak sorun yaratıyordu, bu kendine söyleyip durduğu bir şeydi.

“Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?” diye sordu Brenna.

“Yok bir şey. Neden?”

“Partiden beri tuhaf davranıyorsun. Ve sakın bunun ortaya çıkan kayıp ağabeyimizle ilgili olduğunu söyleme çünkü ondan önce de tuhaftın.”

Francesca gülümsemeye çalıştı. “Desteğin için teşekkür ederim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir şeylerin yolunda gitmediği belli. Ama ne? Sam’e tutuldun mu yoksa? Evliliğin o kadar da kötü olmadığını mı düşünmeye başladın?”

Kardeşinin tahmini gerçekten o kadar uzaktı ki Francesca güldü. “Hiç alakası yok. Ben...”

Brenna bekledi.

“Ben hamileyim.”

Kardeşinin gözleri büyüdü ve ağzı sonuna kadar açıldı.

“Hadi canım! Şaka mı bu?”

“Hayır. Yaklaşık on gün önce hamilelik testi yaptım ve pozitif çıktı. O zamandan beri regl olmadığımı göre durumun değiştiğini düşünmem için sebep yok.”

Brenna üzüm asmalarının üzerinden eğildi ve kardeşini kucakladı. “Bu inanılmaz! Bir bebeğin olacak!” dedi ve doğruldu. “Evet, bu tam olarak senin gelecek planın değildi. Bir kocan olmadığını da biliyorum ama çocuklar başkadır. Sen de çok heyecanlanmadın mı?”

“Bilmiyorum.”

Edie

Brenna gülümsedi. “Olmalısın. Bir bebek! Kaç çocuğumuz olacağından, onların sen, ben ve Katie gibi nasıl bir arada büyüyeceğini konuştuğumuz günleri hatırlasana. Onları korudaki ağaçların oraya götürüp evcilik oynamalarını izleyecektik. Bir bebeğin olacak!”

Francesca hâlâ düz olan karnına dokundu. “Dürüst olmak gerekirse Brenna ne hissettiğimi bilmiyorum. Korkuyorum, heyecanlıyım, endişeliyim ve eğer çocuklarımız birlikte büyüyecekse o zaman sen de elini çabuk tutmalısın, değil mi?”

Brenna suratını astı. “Bunun için seks yapmam gerekir ve şu anda bu pek mümkün görünmüyor. Ama Katie’nin evlenmesiyle senin ufaklığa kuzenler gelebilir.”

Brenna bir an sustu ve nefesini tuttu. “Sam’e daha söylemedin öyle değil mi?”

Francesca kafasını hayır anlamında salladı. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Brenna ona baktı. “Şöyle bir cümleye ne dersin? ‘Hey koca adam, senin küçük iribaşlardan biri pek de yerinde duramamış’.”

Tüm endişelerine ve içinde bulunduğu duygusal duruma rağmen Francesca gülmekten kendini alamadı. “Ona gerçekten koca adam diye seslenmemi ve spermlerine iribaş dememi mi istiyorsun benden?”

“Belki de hayır.” Brenna şaraplığa doğru döndü. “Bu kesinlikle hayatını değiştirecek.”

“Bunu bana mı söylüyorsun?”

“O zaman niye ona söylemedin?”

“Birçok nedenden. İlk olarak şoktaydım. Prezervatif kullanmıştık. Biliyorum yüzde yüz etkili değiller ama ilk geceden hamile kalmama sebep olmaları haksızlık.”

Brenna ona baktı. “Bu berbat bir savunma.”

“Kabul. Ama ben... Korkuyorum. Önce söylemek istemedim çünkü birden hayatına giren Kelly ile meşguldü ve...”

Brenna bir küfür savurdu. “Kelly! Onu tamamen unuttum. Ah tatlım, gerçekten zor bir durumdasın. Sam’in yetişkin bir kızı olduğunu öğrenmesiyle aynı hafta senin hamile olduğun ortaya çıkıyor. Berbat bir zamanlama.”

“Kendimi daha iyi hissettirmiyorsun,” dedi Francesca ona. “Ama haklısın da. Bu yüzden bekledim. Bunu ona birden söylemek istemedim ve ben de hâlâ bu fikre kendim alışmaya çalışıyordum. Sonra bir ağabeyimiz olduğunu öğrendik ve işler çığırından çıktı.”

“Ve?”

Francesca içini çekti. “Ve Sam Kelly’e alışmak adına zor zamanlar yaşıyor. O harika bir çocuk ama başa çıkması çok zor. Geçen hafta Sam’i gerçekten çok kızdırdı ve Kelly’in onun hayatına nasıl engel olduğunu, böyle bir sorumluluğı istemediğini ima eden şeyler söyledi.”

“Eğer Kelly’i istemiyorsa senin bebeğini de mi istemez?”

Francesca Brenna’nın anlamasına şaşırılmamıştı. “Evet. Ayrıca Sam’le işler gayet iyi gidiyor ve ona söylemek hepsini değiştirecek.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Gerçekten mahvoldum,” diye mırıldandı Francesca.

“En önemli kısmı itiraf etmedin daha.”

“Neyi?”

Brenna durdu ve yüzünü ona döndü. “Ona söylemek istemiyorsun çünkü söylemesi gereken şeyi duymak istemiyorsun. Çocuğı istemeyeceğinden değil, çünkü kafanda bu fantezi var. Ayaklarının önünde diz çöküp sana sonsuz aşkı vaat ettiği fantezisi.”

Francesca bakışlarını kaçırdı. “Bu çok saçma!”

“Öyle mi? Sen de en az Katie kadar romantiksin. Sen ortanca çocuk gibisin. Herkesin bakış açısını gören, dünyayı kurtaran. Sam harika bir adam. Yıllarca hayatında bir erkek istemedikten sonra sonunda onunla takılmaya başladın ve o muhteşem çıktı. Seksi, akıllı, başarılı. Ona kapılman çok normal.”

“Ona kapılmadım. Onu sevmiyorum. Ondan seks dışında is-

tediğim bir şey yok. Ama şimdi bir çocuğumuz olacak ve bu her şeyi karıştırıyor.”

“Bu olamaz,” dedi Brenna. “Bebek sadece biçimsel bir sorun. Eğer incinmekten korkmasaydın ona bunu söylerdin. Vesa-yet gibi detayları çözmeniz gerekecek. Eğer kalpleriniz birbirine bağlanmamış olsaydı, bu tip şeyler sorun olmayacaktı.”

Francesca kardeşinin söylediklerinin hiçbirinden hoşlanmamıştı. “Yanılıyorsun.”

“Haklı olduğumu kabul etmek istemiyorsun çünkü bu seni deli gibi korkutuyor. Ve seninle ilgili senin çözemediğin bir şeyi benim görmüş olmamdan hoşlanmıyorsun. Bu psikolojik üstünlüğün hakkındaki görüşünü ihlal ediyor.”

Brenna’nın bu sözlü saldırısı Francesca’nın yüzünde tokat gibi patlamıştı.

“Bu haksızlık.”

Brenna omuzlarını silkti. “Bu doğru. Sam’le olan tüm bu ilişkiyi kıyafet alışverişine çıkar gibi planladın. ‘Ah, küçük siyah bir elbiseye ihtiyacım var, hadi gidip düzgün bir tane bulana kadar tüm dükkanları gezelim’. Ama bu bir elbise değil. Bu seks. Ve sen kalbinin bağlanmadığı biriyle bedenini paylaşacak kadar yüzeysel biri değilsin.”

“Bunun yüzeysel olmakla ilgisi yok. Mantıklı olmakla ilgisi var. Şu anda hayatımda birini istemiyorum.”

“Sana kalsa asla birini istemeyeceksin. Korkuyorsun, Francesca. Söylediğim gibi, okuldaki o aptal kız çocuğunun üstünden yirmi sene geçti. Ama bunu geride bırakamıyorsun. Uyuyabilmek için ağladığın çünkü uyanırken kendini aptal gibi hissettiğin zamanları hatırlıyorum. Korkularını bizim harika büyükbabamıza açtığında, sana kendini üzmemeni, çünkü gayet güzel olduğunu böylece kolaylıkla her zaman sana bakmak için orada olacak hoş bir adam bulunacağını söyledi sana. Evet, Todd bunu yaptı ve sen bundan nefret ettin.”

Francesca oradan koşup uzaklaşmak istedi. Brenna neden böyle üstüne geliyordu? Neler oluyordu?

“Bu çok eski bir hikaye. Ve Sam’le hiç ilgisi yok.”

“Her şeyin Sam’le ilgisi var. Korktun, Francesca, seni suçlamıyorum. Çok uzun zaman arayı kapatamayacağından korktun. Todd sana her zaman fazla akıllı değilmişsin gibi davrandı. Sessiz kalmanı ve güzel görünmeni istedi; sen de öyle yaptın. Ama kendi kişiliğin olmasına izin verilmedi. Son altı yılını kendin olmaya çabalamakla geçirdin. Tabii ki yeniden bir erkekle olmaya korkuyorsun. Hayatın boyunca sana sadece erkeklerin önemli olduğu söylendi. Bizim onlara bakmamız gerektiği. Eğer Sam’e bağlanırsan kendinden vazgeçmeyi de göze alırsın.”

“Bağlandığım yok ve kendimden de vazgeçmiyorum.”

“Kendinden vazgeçmeyeceksin,” dedi Brenna ona; rahatsızlığı iyice belli oluyordu. “Benim lanet olası görüşüm bu. Sen artık o güvensiz ergen kız değilsin. Sen başarılı, kendine güvenen, yetenekli bir kadınsın, Sam’e tutulduğunu kabul etmende hiçbir sakınca yok.”

“Onunla ilgilenmiyorum!” diye bağırdı Francesca. “Ona tutulmadım! Sadece hamileyim!”

Keskin bir soluk alış ikisinin de başını o yöne çevirmesine sebep oldu. Francesca büyükbabasının ondan beş adım uzakta durduğunu gördüğünde neredeyse bayılacaktı. O ve Brenna kavga etmekle o kadar meşgullerdi ki onun yaklaştığını duymamışlardı.

Panik duygusu kapladı içini ve onunla birlikte gelen hayatının kontrolden çıkıyor olduğu hissi. Tam da işler daha kötü olamaz derken, ablasıyla kavga etmiş ve hamileliğini sır olarak saklayabilecek en son insana duyurmuştu.

“Tek kelime bile etme!” dedi büyükbabasına. “Bunu duymadın!”

Yaşlı adam onun talimatlarından etkilenecek durumda değildi.

“Sam’den mi? Partiye gelen şu genç adam?”

Yalan söyleyemezdi ama gerçeği söylemek de istemiyordu.

“Büyükbaba bu benim sorunum ve ben halledeceğim.”

Büyükbabasının bakışları değişmişti. “Kadınları hamile bırakan erkeklerin sorumlulukları vardır.”

“Hayır! Sam’le konuşmayacaksın. Ciddiyim. Tek kelime söylemeyeceksin. Bunu ben halledeceğim.”

“Seninle evlenmek zorunda.”

“Hayır, değil. Ve henüz bebeği bilmiyor, yani ona söylemeyi aklından bile geçirme. Büyükbaba yapma bunu!”

Bu sanki hava durumu için pazarlık etmek gibiydi. Süreç için ne kadar çaba sarf ederse etsin, sonuç üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Büyükbabası bir şey söylemedi. Onun yerine bakışını Francesca’dan Brenna’ya çevirdi. Sonra döndü ve şaraplığa doğru yürüdü.

Francesca kollarını karnının üstünde birleştirdi. “Bu kötü. Gerçekten çok kötü.”

“Daha da kötüsü var,” dedi Brenna. “Sam ve Kelly yarın akşam yemeğine davet edildiler bile.”

“Görev bizi bekliyor sanıyordum,” dedi Gabriel mutfak sandalyesine kurulurken.

Kelly kaşığını elinden bıraktı ve mısır gevreği kabını kenara itti. “Benim için endişelenme,” dedi. “Tek başıma da idare edebilirim,”

“Saçmalık. Sen ve ben günü birbirimizi daha iyi tanımak için birlikte geçiririz sanıyordum.”

Kelly bundan emin değildi. Birbirlerini tanımaya çalışmazlarsa büyük büyükbabasının ondan daha çok hoşlanacağına emindi. “Yeni dadı yarından sonra işe başlıyor. Dans dersim ertelendiğine

göre bugün kendim takılabilirim. Senin dert etmene gerek yok.”

“Benim için dert değil.” Gabriel bastonu masaya dayadı. “Bu öğleden sonra bir gemi gezisi için rezervasyon yaptırmıştım. Bütün kanal adalarını dolaşıyor. Buranın güneyinde.”

Kelly tam çaprazında oturan uzun, beyaz saçlı adama baka kaldı. Onda babasından bazı şeyler bulmuyor değildi. Gabriel tam bir arkadaş canlısı değildi ama korkunç da sayılmazdı. Tuhaf kokulu Doreen’in son günü cuma idi. Önceki gün Sam onunla kalmıştı, bugün ise Gabriel oradaydı. Francesca’nın vardiyası ise çarşamba günü başlıyordu. Kelly bütün hafta Francesca’nın ona bakması için kulis yapmıştı ama Sam onu zaten yeterince rahatsız ettiklerini söyledi.

Bu Kelly’in kulağına hoş gelmedi. Sam’in Francesca ile ilgilendiğini ve belki evlenmek isteyebileceklerini düşünmüştü. Kelly Francesca’nın etrafta daha fazla görünmesine hayır demezdi. Babası bazen gayet iyiydi ama bazen onu deli ediyordu.

Şimdi bir de uğraşması gereken büyükbabası vardı.

“Bir gemide rahat edebilecek misin?” diye sordu. “Güvenli mi sence?”

Gabriel gür beyaz kirpiklerini kırıştırdı. “Sence gemide yolculuk etmek için çok mu yaşlıyım?”

“Bilmiyorum. Öyle misin?”

“Öğrenmeni sağlayabilirim, genç bayan. Gemiler hakkında senin hayatın boyunca öğrenebileceğini ben çoktan unuttum bile.”

“Eğer unuttuysan, pek de yardımın dokunmaz, öyle değil mi?”

Kelly daha onları durduramadan kelimeler ağzından çıkmıştı bile. Geri çekildi ve Gabriel’in çileden çıkmasını bekledi. Sam buna asla inanmazdı ama düşünmeden konuşmamak için gerçekten çaba sarf ediyordu. Tanya ile birlikteyken hiçbir şeyin önemi

yoktu, çünkü Tanya kendi hayatındaki işlerle yeterince meşguldü. Ama burada işler farklı yürüyordu. Neyse ki Gabriel sadece gülümsedi.

“İyi bir noktaya değindin,” dedi gülümsemeyle. “İyi haber şu ki, geminin kaptanı ben değilim.”

Kelly başıyla onayladı.

“Daha önce gemiye bindin mi?” diye sordu.

“Hizmetçileriden biri beni Manhattan çevresinde yapılan şuturlardan birine götürmüştü. Tüm şehri o açıdan izlemek çok güzeldi.”

“Bu olurken annen neredeydi?”

“Bilmem. Dışarıdaydı herhalde.”

Gabriel kaşlarını çattı. “Onu özleyor musun?”

Kelly cevaplamadan önce düşündü. “Orada değil de burada olmak tuhaf. Ama özlemek?” Omuzlarını silkti.

Pek sayılmazdı. Tanya ile hiç vakit geçirmemişti ki. Yanında hep evin çalışanları olurdu, annesi değil.

Burada farklıydı. Sam her zaman ona karşıydı ama o kadar da kötü değildi. Belki onu şımartmıyordu ve ona istediği DVD oynatıcısını almamıştı ama bazı güzel zamanları olmuştu. Haftada bir iki akşam yemek için dışarı çıkmaya başlamıştı. Farklı mekanlarda farklı yemekler. Ve birkaç filme gitmişlerdi. Onu alışverişe götürmeyi reddetmişti, ama bir sonraki dadının bu işi halledeceğine söz vermişti. Ve doğruyu söylemek gerekirse, Sam’i genç ürünler reyonunda düşünmek biraz komikti zaten.

“Baban iyi bir adam,” dedi Gabriel.

“Sen onun büyükbabasısın. Tabii ki ondan hoşlanacaksın.”

“Sen de onun kızısın.”

“Sanırım.” Kaşığını kasenin içinde gezdirdi. “Onu gerçekten tanımıyorum bile.”

“Oraya da geleceksin. Ve o da seni tanıyacak.”

Sözlerinin ona güvence vermesi gerekirdi, oysa Kelly'in içini bir ürperti kapladı. Sütün üstünde yüzen birkaç parça mısır gevreğine bakarken, boğazını temizledi. "Peki ya sonra?" diye sordu, sesi sakindi. "Sence beni göndereceği zaman bu yatılı okul ya da ona benzer başka bir şey mi olur?"

Bu 'başka bir şey' seçeneği onu korkutuyordu.

"Sen neden bahsediyorsun? Sam'in seni bir yere gönderdiği filan yok."

Kelly ona baktı. "Annem onun beni muhtemelen birkaç sene yanında tutup ona sıkıntı vermeye başlayınca beni uzak bir yerlere göndereceğini söyledi. Belki yatılı okullarda birine ya da bir dans okuluna. Bence bu gayet iyi."

Son söylediği buna inandığı için değil, kendini buna ikna etmek içindi. Hiçbir yere gitmek istemiyordu. Ailenin bir parçası olmak istiyordu. Kendini güvende hissetmek istiyordu.

"Uzak bir yerlere gitmek ister miydin?" diye sordu Gabriel. Kelly tam ağzını açmıştı ki bir anda gözyaşlarına boğulup ikisini de şaşırttı.

"Sersem kız," diye mırıldandı Gabriel sandalyesini onunkine yaklaştırıp, onunkini de kendine doğru çekerken. "Artık yaşadığın yer burası. Uyum sağlamak zor biliyorum. Özellikle annen seni böyle terk etmişken. Ama biz senin aileniz. Artık hep bizimlesin."

Kelly ona inanmak istedi gerçekten, "Sam bana kızıyor."

"Tabii ki kızar. Sam beni öyle kızdırırdı ki onu sonsuza kadar odasına kapamak isterdim. Ama buna alıştım. Sonra o yine her şeyi mahvetti. Çocuklar bunu hep yapar. Bunu mesleğiniz gibi düşün."

Nane şekeri ve sporcuların sürdüğü losyonlar gibi kokuyordu. Kolları Sam'inkinden inceydi ama kendini onların arasında hissetmek aynı güveni veriyordu. Başını kaldırdı ve ona baktı "Öyle midir?" diye sordu.

“Kesinlikle.” Kelly’in saçlarını alnından çekti. “Karım hayatımda tanımaktan en çok keyif aldığım en güzel kadınlardan biriydi. Ne zaman sokakta yürüsek diğer erkekler onu izler ve nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi merak ederlerdi. Sana bir sır vermemi ister misin?”

Kelly gözyaşlarını sildi. “Neymiş?”

“Sen tıpkı ona benziyorsun. Onun da kızıl bukleleri ve yeşil gözleri vardı.”

İçini merak kapladı. Merak ve kalbinin uçuyor gibi hissetmesini sağlayan sıcacık bir şey.

“Çillerle bile mi?”

“Özellikle çiller. Tıpkı seninkiler gibi.”

Francesca çiftliğin önüne park etti. Kelly arka kapıya uçarcasına geldi ve içeri daldı ama Francesca daha yavaş takip ediyordu. Eğer o gün Kelly’e bakacak olmasa, gelecek cesareti bulamayabilirdi. Tabii bir de Sam’in akşam yemeğine gelecek olması vardı, Francesca’nın başka seçeneği yoktu. Ailesinin ne bildiğini ve ona ne söylemeyi planladığını bilmeden Sam’in onlarla yüz yüze gelmesine izin veremezdi.

Ama içeri girmeyi hiç istemiyordu. Şimdi değil. Eğer büyükbaba Lorenzo birine anlattıysa... Alnını direksiyona dayadı. *Eğer?* Büyükbabasının bu haberi yaymadan durabileceği herhangi başka bir galaksi var mıydı acaba? Babasını kapının tam arkasında bir elinde av tüfeği ve diğerinde o gün boş olan rahiplerin yazılı olduğu bir listeye bulursa hiç şaşırmasdı.

Tek umudu kimsenin Kelly’e bir şey söylemeyeceğini bilmesiydi. Ailesi onu asla incitmek ya da üzmemek istemezdi. Keşke aynı şeyi yetişkin kızları için de düşünüyor olsalardı.

Kaçınılmaz olanı önlemekten aciz bir şekilde, pikabından indi ve eve doğru yürüdü.

Mutfak her zamanki karmaşası içindeydi. Henüz öğle saatleri olmasına rağmen büyükanneleri akşam yemeği hazırlama telaşının ortalarındaydılar. Tencereler kaynıyor, sebzeler mutfak tezgahının üstünde uzanıyordu ve çok lezzetli olduğu kokusundan belli bir şeyler fırında pişiyordu. Annesi Kelly ile birlikte, ayakta masada bir liste üzerine çalışan Katie'nin yanında duruyordu. İçeri girdiğinde hepsi ona bakmak için kafasını o yöne çevirdi. Bir iki saniyelik sessizlik oldu, o birkaç saniye Francesca'nın oradaki herkesin durumu bildiğinden emin olmasına yetti. Francesca oradan kaçıp gitme isteğine zorlukla karşı koydu.

"Selam," dedi Francesca güçlükle.

Büyükanneleri koşup onu kucakladılar. İyice kucaklandıktan, yanakları sıkılıp,  imdiklendikten sonra Büyükanne M. ona çay teklif etti ve Tessa oturup ayaklarını dinlendirmesini önerdi.

Bebek henüz silgi büyüklüğünde bile olmadığından onun ekstra kilo alıp dinlenmesi için endişe etmek aşınıya kaçmak gibi göründü ama hepsinin niyetinin iyi olduğunu biliyordu. İyi tarafindan bakmaya çalıştı ama tek düşünebildiği Sam geldiğinde ne olacağıydı.

Katie ona içtenlikle baktı, sonra ayağa kalktı. "Kelly, az sonra elbiseme boncuk süsleri işlemeye başlayacaktım. Bana yardım etmek ister misin?"

Kelly gülümsedi. "Tabii. Gerçekten elbisen üzerinde dikiş dikmeme izin verecek misin?"

"Elbette. Kenar kıvrımının üzerine dikmek için özel bir kalıp var. Bence bunun üzerinde çalışmak isteyebilirsin."

"Vay canına! Tamam. Bu harika!"

Katie Kelly ile birlikte mutfaktan  ıktı. Francesca onun gidişini yaklaşan bir fırtınanın ilk adımıymış gibi izledi. Annesi mutfakın öbür ucundan geldi, onun önünde durdu ve ellerine uzandı.

"Kaç aylık?"

Büyükbaba Lorenzo'nun sırrını bir saniye bile tutabileceğini düşünmek aptallıktı. "Size anlatmak için hemen eve mi koştu yoksa ilan etmek için akşam yemeğini bekleyebildi mi?" diye sordu.

Tessa kaşlarını çatı. "Lorenzo senin için endişeli. Hepimiz öyleyiz."

"Francesca, hayatım," diye mırıldandı Büyükanne M. "Kendini iyi hissediyor musun? Ufaklık için heyecanlı mısın?"

"Bununla kendim ilgilenebilirim." Mutlu olduğu söylenemezdi. Kafa karışıklığı içinde bu kadar debelenirken bu imkansızdı.

"Sam biliyor mu?" diye sordu annesi.

"Hayır. Hiçbirinizin ona söylemesini istemiyorum."

Annesi onu onaylamadığını belirten bir bakış fırlattı. "Francesca eğer babası o ise..."

"Tabii ki babası o. Bir seferde birden fazla erkekle birlikte olmuyorum. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum uzun zamandır başka bir erkek de olmadı, tamam mı?"

Tessa tespihini çıkardı ve mırıldanmaya başladı. Francesca masaya doğru yürüdü ve kendini bir sandalyeye bıraktı. Hiç iyi gitmiyordu.

"Biliyorum, Sam'e söylemeliyim ve yapacağım da. Sadece bazı şeyleri yoluna koymak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Çok uzun sürmesin," dedi Büyükanne M. "Düğünü..."

Francesca ona baktı. "Bir düğün olmayacak. Bunu netleştirelim. Evlilik yok. Bay ve Bayan yok. Çocuğumu kendim büyüteceğim."

Üç kadın da az önce bir cinayete tanık olmuş gibi bakıyorlardı. Donakaldılar ve hissettikleri onaylamamaktan öte bir duyuydu.

"Eğer Sam için endişeleniyorsan baban onunla konuşmaktan mutluluk duyacaktır," dedi annesi.

“Hayır!” Francesca ayağa kalktı. “Konuşmak yok. Hiçbir şey yok. Bu benim hayatım ve müdahale etmeyeceksiniz. Anlıyorsunuz?”

“Francesca...” diye söze girdi annesi.

“Hayır. Kendi kararımı kendim vereceğim. Buna karışmanızı istemiyorum. Ciddiyim.”

Üç kadın önce birbirlerine sonra ona baktılar ve başlarını onu onaylarcasına salladılar. Şu anda bu Francesca’nın umabileceğinin en iyisiydi. Müdahale etmemeyi kabul etmişlerdi ama bu onlara inandığı anlamına gelmiyordu.

Sam çevreyolundan ayrılıp onu çiftliğe götürecek olan çift şeritli otobana girdi. Temmuz ayının son öğleden sonrası hava sıcak ve açıktı, harika Kaliforniya havası. Yokluğuna bağlı olarak ortaya çıkan birçok krizle ilgilenmek için ofise dönmesi gerekirken, o burada okuldan kaçan çocuklar gibiydi. İşin aslı yapmayı istediği başka bir şey yoktu.

Hatta bu iyi ruh halinin sebebini itiraf etmek istiyordu, Francesca’yı görmek için sabırsızlanıyordu. Dördündeki partiden beri, bu yaklaşık 3 hafta önceydi, birlikte çok az vakit geçirmişlerdi. İş, Kelly’i tanıma çabaları, Francesca’nın tezi üzerinde çalışma ihtiyacı ve Fransız bir bankerin oğlunun kaçırılmasından doğan beş günlük bir kriz arasında baş başa zaman geçirememişlerdi.

Geçen birkaç hafta içinde kendini onu özlerken bulması komik geliyordu. Onunla konuşmayı, onu dinlemeyi özlemişti. Kahkahasını duymayı ve yemek masasının öbür ucunda otururken onu izlemeyi. Yatağındaki onu özlemişti.

İlk başlarda içindeki hissi görmezden gelebilmişti ama bu durum ortadan kaybolmamıştı. Daha da kötüleşmişti. Daha derin, daha karanlık, daha rahatsız edici. Onun gülüşünü görmek isti-

yordu. Yüzüne dokunmak istiyordu, onu öpmek, ona sataşmak ve yüzünün kızardığını görmek, kızıyla ilgilenişini izlemek.

Özetle kendini fena kaptırmıştı.

Bağlanmaması için öne sürdüğü tüm sebepleri kendine hatırlatıyor olması işe yaramıyordu. Yanlış kafayla düşündüğüne inanmak istemiyordu ama başka açıklama yok gibi görünüyordu.

Sonuçta işte burada, arabasını çiftliğe doğru sürerken, Francesca'nın ailesi ısrar ettiği için mutluydu. Oğullarını bulmada yardım ettiği için ona teşekkür etmek istemişlerdi. Yanında ki koltukta duran dosyaya göz ucuyla baktı. Ziyareti daha resmi kılmak için Marcelli'nin ilk doğan çocuğuyla ilgili bulduklarını yanında getirmişti.

Otobandan, onu çiftliğe götürecek olan uzun yola girdi. Son ziyaretinden bu yana üzümler büyümüşü. Ağır salkımlar öğle güneşinde daha şişkin görünüyordu. Arabanın penceresini açtı, meyve ve toprak kokusunu içine çekti. Havada yoğun bir tazelik vardı. Hasat zamanına sadece birkaç hafta vardı. En azından koku bana öyle hissettirdi, diye düşündü gülümsemeyle. Sanki şarap yapmakla ilgili en ufak bir şey biliyormuş gibi.

Çiftliğin arkasındaki özel yola arabasını park ederken hâlâ kendi kendine gülüyordu. Motoru durdurdu ve gölgeye adım attı. Öğleden sonra hâlâ sakin ve sessizdi. Santa Barbara büyük bir yer değildi. Ama çiftliğin ıssız ihtişamıyla kıyaslandığında başlıca şehirlerden biri gibi duruyordu.

“Sam?”

Sam döndü ve Brenna'yı ona doğru yaklaşırken gördü.

Kafasının üstünde kocaman bir şapkayla birlikte, şort ve bir tişört giymişti. Şapkanın geniş kenarı tüm yüzünü koruyordu. Yaklaşırken onu inceledi, o ve ikizi arasında benzerlikleri görmeye çalıştı. Gözlerinin şekli aynı ama renkleri farklıydı. Brenna daha çok

Marcelli'lerden İtalyan özellikleri almışken Francesca iki ailenin karışımı gibiydi. Francesca'nın zayıf hatlarıyla kıyaslayınca daha dolgun göğüslüydü ve kalçaları daha büyüktü. Güzelliği kardeşine nazaran daha az belirgindi ama en az onunki kadar güçlüydü.

"Buraya Katie'nin elbisesine yardım etmeye gelmediğini biliyorum," dedi onun önünde dururken.

"Yaptıkları bu mu? Elbiseyle mi uğraşıyorlar?"

Brenna gülümsedi. "Burası tam bir östrojen festivaline döndü. Onlar ara verene kadar biraz yürümek ister misin? İçeri bu kadar çabuk girersen seni de çalıştıracaklarından korkuyorum."

Sam'in tüyleri ürperdi. "Boncuklarla hiç aram yoktur."

"Kızının da söylediği gibi, şey, hadi ya! Hadi bakalım, üzüm-lerimden nasıl etkilendiğini göreceğiz."

Sam onun arkasından geldiği yolu geri yürümeye başladı. Brenna evin en yakınındaki üzüm sırasına doğru yöneldi, arada sırada durup eğiliyor, büyüyen salkımları inceliyordu.

"İyi bir yıl geçirdik," dedi. "Şimdilik."

"Bu değişebilir mi?"

"Tabii. Bir anda. Çok fazla güneş, yetersiz güneş, yanlış zamanda yağan yağmur, çok fazla yağmur. Çok soğuk, çok sıcak, çok sisli olursa."

"Az da olsa hasat toplayabildiğiniz için şanslı sayılıyorsunuz gibi geliyor kulağa."

"Bazı yıllar öyle oluyoruz." Bir adım geri attı ve bazı üzüm-leri gösterdi. "Chardonnay," dedi.

"Hazır olduklarını nasıl anlıyorsun?"

"Tecrübe. Bu benim uzun zaman sonra ilk hasatım. O yüzden biraz heyecanlıyım."

Sam'in bakışları ciddileşti. "Üzüm bağına kendini adayan kardeş sensin sanıyordum. Francesca burada olmayı çok sevdiğini söyledi."

Brenna omuz silkti. “Bu doğru ama görünüşe göre söylemeyi unuttuğu şey benim aynı zamanda aptal olduğum.”

Yürümeye devam etti ve Sam de onu takip etti. Aklından geçen bir sürü soru vardı ama tehlikeli alanlara girmek istemedi. Tam konuyu değiştirecekti ki, Brenna yeniden konuşmaya başladı.

“Aile beklentileri gereğince on sekiz yaşında evlendim. Jeff tıp eğitimine yeni başlıyordu. Ve birinin faturaları ödemesi gerekecekti. Okulu Los Angeles’daydı ve ben hem onunla evli kalıp hem burada çalışamazdım. Birkaç senelik zaman zarfında şaraphaneyle bağım iyice azaldı. Hayata dur demek olmazdı, çok özledim ama yerimin kocamın yanı olduğunu da biliyordum.”

Brenna ona baktı. “Ve işte aptalca bölüm bu oluyor.”

“Evliliğin yürümedi diye mi?”

Kafasını salladı. “Zamanla yirmi yedi yaşında bir klişeye dönüştüm. Dr. Jeff onu tüm o seneler boyunca destekleyen karısını bırakıp daha genç bir tanesini aldı. Birkaç ay içinde evleniyorlar.”

“Üzgünüm.”

“Bense sadece bunu arkamda bıraktığım için rahatım.” Elleri ni şortunun ceplerine soktu. “Biriyle evlenmek için çok gençtim. Doğru bir erkekle birlikte olmak bile bir sorun olabilirdi. Ama aile beklentileri insanın başına bela olabiliyor.

Sesinin tonunda Sam’in dikkatini çeken bir şey vardı. “Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?”

Brenna omuz silkti. “Annem ve babam bu yüzyıla uyum sağlamış insanlar ama büyükbabamlar için aynı şeyi söyleyemem. Yeni moda düşünceleri kabul etmezler. Gelenekçidirler.”

“Kelly’in annesinden boşanmış olduğum için mi endişeliler?”

“Ne? Hayır. Bu sadece...” Brenna dudaklarını birbirine bastırdı. “Kardeşimi seviyorum. Bazen sinir bozucudur ama onu seviyorum. Ailem de öyle. Sen bir çocuğu olan bekar bir adamsın. Francesca da bekar. Bunun lafı edilecektir.”

Ampul birden yandı. Sam gülümsedi. “Beni çöpçatanlıklarını gizlice yapmayacakları konusunda uyarmaya mı çalışıyorsun?”

Bir an tereddüt etti. “Onun gibi bir şey.”

Sam bir cevap bulamadan önce, Kelly ona seslenerek, evin arka kapısından koşarak çıktı. Onu görünce el salladı ve onu karşılamak için koşarak geldi.

“Buradasın,” dedi keyifli bir sesle. “Bütün bir öğleden sonrayı bir elbise üzerinde çalışarak geçirdim. Ufacık çiçekler ve bir üzüm asması şablonu yapmak için parlak boncuklar ve küçücük cam toplar kullanıp durduk. Bir kere bile parmağıma iğne batırmadım bugün ama Francesca batırdı.” Nefes alabilmek için bir an durdu. “Parmağı kanadı filan ama Büyükanne M. lekenin çıkabileceğini söylüyor yine de Katie kendini elbiseye boncuk dikme işine adamaktan vazgeçtiğini çünkü dikiş dikmekte iyi olmadığını söyledi ama diğer birçok şeyde oldukça iyi yani sorun yok.”

Nefes almak için yeniden sustu. Bu kez Sam güldü. “Yani sıkıldın ve eve gitmek istiyorsun, öyle mi?”

“Aklımdan bile geçmedi. Buradan asla ayrılmayabilirim. Buraya bayıldım. Francesca ve ailesi harika.”

Bir ses kafasını kaldırıp bakmasına sebep oldu. Francesca’yı evin girişinde ayakta gördü. Bir şort ve tişört giymişti. Saçları açık ve hafif dağınıktı. Bir parmağında yara bandı ve çenesinde leke vardı. Güzel görünmemeliydi. Ya da hoş.

O saniyede, Kelly’e uzun uzun baktığında ve buna karşılık verdiğinde gözleri birbirine kilitlendi. Fıtlı ateşlenmişti. Canlı ve sıcak bir şekilde. Bir anda karışık ilişkileri reddetme kararlılığı, hormonlarını değil, beynini dinleme kararı yok olup gitti. Onu istiyordu – yatağında ve yatağının dışında, elde edebileceği ne varsa istiyordu ve lanet olası sonuçlarını da razıydı.

“Sam, bana birkaç dakika yardım edebilir misin?” diye sordu Colleen.

“Tabii ki.” Sam onu mutfığa kadar izledi. Colleen ona salata için domatesleri yıkama görevini vermişti.

“Bu sene bahçede yetişen bunca sebze ile ne yapacağız bilmiyorum,” dedi kabakları soyarken.

“Sen ve Kelly’i ganimetimizin bir kısmıyla eve gönderirsek sorun olmaz umarım. Gereğinden fazla stoka sahibiz.”

Sam yıkamakta olduğu domatesi kaldırdı. “Eğer sadece onları hazırlamak için yanında kullanma talimatları da gönderirseniz. Yoksa yapabileceğim bu kadar.” Modaya uygun açık renk bir pantolon ve onunla uyumlu kısa kollu bir bluz giymiş olan Colleen Marcelli kaşlarını çattı. “Francesca’nın bunu senin için halledebileceğini düşünüyorum.”

Sam Brenna’dan aldığı yakın uyarıyı düşündü ve gülümsedi. “Francesca benim evimde o kadar fazla zaman geçirmiyor. Ama geldiği zamanlarda onu çok az sokuyorum mutfığa. Kelly konusunda bana onca yardım ettikten sonra bu sanki minnet eksikliği gösteriyormuşum gibi olurdu.”

“Francesca’nın senin kızınla zaman geçirmekten çok hoşlan-

dığını biliyorum. O her zaman çocukları sevmiştir. Zaten sanırım çoğu kadın böyledir.”

Sam eski karısını düşündü. Ama o zaten çoğu kadın gibi değildi.

Colleen kabaklarla işini bitirip, kırmızı ve sarı biberlere geçti. “Yeniden evlenmemişsin.”

“Hayır madam.”

Francesca’nın annesi ona gülümsedi. “Fazla meraklıyım, biliyorum. Ama sadece...” Derin bir iç çekti. “Çocuklarım için endişeleniyorum. Francesca çok özeldir. Büyük bir mutluluğu hak ediyor. Bazen hayat bize ilk bakışta ideal gibi görünmeyen durumlar sunar ama zamanla bunun aslında en iyiye ulaşmak için bize yardım ettiğini görürüz.”

Sam bir an ona baktı. Konuşmanın gidişatını nerede kaçırmıştı? “Bayan Marcelli...”

“Lütfen,” dedi gülümseyerek. “Başa Colleen de.”

“Pekala, Colleen. Bence de Francesca harika biri ve ben de onun mutlu olmasını isterim.”

“Ve bir de Kelly var. Tek çocuk olmak oldukça...”

“Anne!”

Sam kafasını çevirdi ve Francesca’yı mutfağın girişinde ayakta dururken gördü. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordu.

Colleen kafasını kaldırıp indirdi. “Sam ve ben sadece konuşuyorduk.”

“O halde bu konuşmayı bitirme zamanı geldi.” Francesca ona döndü. “Hadi. Kelly’i yürüyüşe çıkaralım.”

Sam ellerini bir kağıt havluya sildi ve onun arkasından odadan çıktı. Neler olduğunu anlamamıştı ama bu yerde bir gemiyi yüzdürmeye yetecek kadar gizli akıntı vardı. Bunu partide hissetmemişti. Çok fazla kalabalık olduğu için miydi yoksa son birkaç

haftada bir şeyler mi değişmişti? Gizemli ağabey dışında bir şey. Onun bilmediği bir şey.

Kabus kelimesi akşam yemeğini anlatmaya yetmez, diye düşündü Francesca yemek sonunda bitip ailece oturma odasına geçerlerken. Aile çöpçatanlığı başka her şeyi ustaca geride bırakıyor ve kendini zorla hissettiriyordu. Sam yapılan imalı yorumların çoğuna gülümsüyor olsa da, Francesca bu yoğun saldırının onun yüzünde oluşturduğu şaşkınlığı görebiliyordu. Ailesi sırrını saklıyordu ama hepsi o kadar. Eğer ailesinin bu masalı mahvetmesini ve Sam'in karşısında bataniye örmeye başlamayı istemiyorsa bir an önce gerçeği açıklamalıydı.

Tüm kararlar sonraya, diye düşündü dikkatini şu andaki duruma vermeye çalışırken. Yemekte Sam uzun zamandır kayıp olan Marcelli üyesiyle ilgili haberleri olduğunu söylemişti. Herkes Sam'in neler anlatacağını dinlemek için toplandı. Ahşap kahve sehпасının üzerine koyduğu dosyayı açarken herkes onu izledi.

"Onu buldum," dedi. Bu sözleri direk Francesca'nın anne ve babasına söylemişti.

Annesi güçlükle nefes aldı ve kocasının elini sıkıca tuttu. "Bu kadar çabuk mu?"

"Adı Joe Larson. Dört günlükken Cynthia ve Joseph Larson tarafından evlat edinilmiş. San Diego'da yaşamışlar." Sam abisinin hayatını kabataslak anlatırken, ilkokula nerede gittiği, başka kardeşlerinin olmadığı gibi şeyler, Francesca onu dinliyordu.

"Evlat edinen ailesi Joe on iki yaşındayken öldürülmüş."

Francesca donup kaldı. Ailesi güçlükle nefes alıyordu. Annesi ağlamaya başladı, tıpkı büyükanne ve büyükbabası gibi.

"Yalnız mı kalmış?" diye sordu büyükanne Tessa.

Sam notlarına döndü. "Aileden başka bir üye çıkmamış. Bakım evine gönderilmiş."

Annesi elleriyle yüzünü kapadı. "Hayır. Bu doğru değil. Doğru olamaz. Bana neden haber verilmedi?"

Sam cevap vermedi ama Francesca gerçeği zaten biliyordu. Bir bebek bir kez verildi mi, tüm hak ve sorumlulukları kaybedilirdi. Devlet onu, onu büyütmekten vazgeçen ailesine değil bir yabancının yanına yerleştirmeyi tercih ediyordu.

Büyükanne Tessa cebinden tespihini çıkardı ve boncukları tek tek çekmeye başladı. Lorenzo'nun rengi solmuştu. Sam raporunu kaldığı yerden okumaya devam etti.

"Joe liseden sonra deniz donanmasına girmiş. Onu SAO'ya yerleştirmişler. Subay Adaylık Okulu. Mezun olduktan bir sene sonra, donanma mührü eğitimi almış. Şu anda da bu işle meşgul. Yani bir denizci."

"Fotoğrafı var mı?"

Sam uzandı, bir fotoğraf çıkardı ve onu Colleen'e uzattı. Colleen gözlerini kapamadan önce, yaklaşık bir dakika boyunca fotoğrafı inceledi.

Francesca fotoğrafı ondan aldı. Yirmilerinin sonlarında bir adam ona bakıyordu. Benzerliği anında fark etti, İtalyan ve İrlanda özelliklerinin bir karışımı. Annesinden çok baba tarafına benziyordu. Yakışıklıydı. Hem bir yabancıydı, hem de onun abisi.

Brenna onun omzunun üzerinden resme baktı. "Gerçekten bizden biri," dedi sessizce.

"Hiç şüphe var mıydı?" diye sordu Francesca.

"Biraz olmasını umuyordum," diye itiraf etti kardeşi.

"DNA testi ile bağınızı kanıtlamak isteyebilirsiniz," dedi Sam, "ama bu takip etmesi zor olmayan bir izdi. O kayıp olan Marcelli."

"Onunla hemen iletişim kurmalıyız," dedi Lorenzo resmi alırken. "Ona kim olduğunu anlat. Onun burada bir geçmişi var. Bir kan bağı."

“Bir mirası,” diye mırıldandı Brenna.

Yaşlı adam başını salladı.

“Bilemiyorum,” diye mırıldandı annesi. “Çok uzun zaman oldu. Bizden nefret ediyor olmalı.”

“Etmeyecek,” dedi kocası.

“Ne hissediyor olursa olsun, şok etkisi yaratacak,” dedi Francesca; bir yerde koca bir ailesinin olduğunun ortaya çıkmasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. “Joe Larson otuz yıllık hayatını bizden habersiz yaşadı. Her şeyi içine sindirebilmek için zamana ihtiyacı olacak. Bunu birden onun yüzüne vurmazsınız. Bu planlanması gereken bir durum.”

“Zaman yok,” dedi Lorenzo. “O aileden. Önemli olan bu.”

Brenna ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden çıkıp gitti. Francesca onun gidişini izledi. Brenna için kayıp oğlunun dönüşü bir hayalin bitişiydi.

“Francesca haklı,” dedi annesi. “On altı yaşındayken sizi dinledim ve ne dediyseniz yaptım. Asıl yapmam gereken kalbimi dinlemektir. Bu sefer Marco ve ben karar vereceğiz.”

“O sadece sizin oğlunuz değil. O benim torunum. Vârisim olabilir,” dedi Lorenzo.

“Hayır.”

Marco ve Colleen ayağa kalktılar.

“Sen bunun dışında kalacaksın,” dedi Colleen kararlı bir şekilde. “Ne yapmak istediğimize biz karar vereceğiz.”

Gözyaşlarını sildi ve Sam’e döndü. “Onu bulduğun için teşekkürler.”

“Yardım edebildiğim için mutluyum. İletişim bilgilerini buraya bırakıyorum,” dedi dosyasından bir kart çıkarıp ona uzatırken.

Kelly babasının yanına oturdu. Francesca ilgisini ona yöneltti ve ona gülümsedi. “İyi misin?” diye sordu, anne ve babası odadan çıkarken.

Büyükbaba Lorenzo hâlâ söyleniyordu. Büyükanneleri birbirlerine sarılıp, gözyaşlarını sildiler.

“Bu gerçekten tuhaf,” dedi Kelly. “Herkes adına kendimi çok kötü hissettim.”

“Ailevi durumlar her zaman karışıktır,” diyerek ona katıldı Francesca.

“Sence bir ailesi olduğunu öğrenince sevinecek mi?”

“Bilmiyorum. Umarım.”

“Bu olanlar için mutlu musun?”

“Bence bu durum birçok hayatı değiştirecek,” dedi Francesca.

Kelly kafasını salladı. “Tanya’nın onunla yaşamam için beni babama göndermesi gibi.” Ayağa kalkmış ve konuşmak için Lorenzo’nun yanına gitmiş olan Sam’e baktı. “Önceleri garip geliyordu ama şimdi her şey daha iyi.”

“Buna sevindim,” dedi Francesca ve bunda küçük kızın anlayabileceğinden çok daha samimiydi. Eğer Sam Kelly ile olan hayatına uyum gösterebilirse belki ikinci bir çocuk fikri onu o kadar da korkutmazdı. Yoksa bu sadece olmasını dilediği şey miydi?

Sam Kelly’in omzuna dokundu. “Eve gitmeye hazır mısın?”

Kelly başını salladı ve ayağa kalktı. “Diğerlerine ve Katie’ye hoşça kal demek istiyorum.”

Kelly diğerlerinin yanına giderken Sam Francesca’ya yaklaştı.

“Sen nasılsın?” diye sordu.

“Fena değil. Hepimiz hâlâ şoktayız.” Ona baktı. “Bu gece için özür dilerim. Ailem çöpçatanlık konusunda çığrından çıktı.”

“Hayatta kalmayı başardım.” Sesini alçalttı. “Silah zoruyla evlilik pahasına bile olsa hafta sonu planın nedir? Birlikte iyi zaman geçirebiliriz diye düşünmüştüm.” Ona daha da yaklaştı. “Cumartesi öğleden sonra Kelly ile sahile gideceğiz. Sonra o bir

arkadaşında kalacak. Biz de geceyi birlikte geçirebiliriz diye düşündüm.”

Francesca onun yüzünü inceledi; esmer gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları, doğal gülüşü... Hâlâ “silah zoruyla evlilik” yorumunu kafasından atmaya çalışıyordu. Gerçeğe ne kadar yaklaşmış olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Birkaç gün daha diye geçirdi içinden. Onunla birkaç gün daha birlikte olabilecekti. Önümüzdeki hafta Kelly’e bakıyor olacaktı ve o cuma günü, sadece bir hafta sonra, Sam’e bebekten bahsedecekti. Zamanı çoktan geçmişti bile.

“Geceyi sende geçirmeyi çok isterim,” dedi gülümseyerek, bunun onların son gecesi olabileceğini bilerek. “Ama eğer sadece üstte uyumama izin verirsen.”

İlk bir geceydi ve balkon kapılarını açık bırakmışlardı. İkisinin hızlı nefes alışları bir uyum ve ikinci bir melodi sunarken, gece canlıları onlara yumuşak bir müzikle serenat yapıyorlardı.

Sam’in yatak odasında onunla birlikteydi. Birbirlerini baştan çıkarmadan buraya kadar gelebilmişlerdi ama Francesca bunu daha fazla koruyamayacaklarını hissetti.

Yanağını tutan el yavaşça aşağıya kayarken Sam’in uzun parmakları tenini etkisi altına alıyordu. Kollarını onun göğüs çevresine doladı. Sırtındaki bütün kaslar Francesca’nın dokunuşuyla dalgalandı. Ellerini bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, gücünü ve bedeninin tüm sert yüzeylerini hissediyordu.

İlgisini hâlâ yumuşak olan öpüşüne kaydırdı. Sam teması hâlâ yumuşak tutmaya devam ediyordu, böylece onu baştan çıkarmak Francesca’ya düşüyordu. Francesca onun alt dudağını yalamaya başladı. Sam anında inlemeye benzer bir ses çıkardı. Dudağını tekrar yaladı. Sam inledi. Kendini iyice açtığı anda, Francesca içeri iyice yayıldı, keşfetmek için, oyunlar oynamak

için, heyecan uyandırmak için sabırsızdı. Beklentileri iyice kabarmıştı. Sıcaklık dolaşp bacak arasına yerleşmeden önce kasıklarını tutuşturmuştu. Dili onun diline değdiği zaman kıvılcımlar alevlenmişti sanki. Onun tadı, onun sıcaklığı, onunla birlikte hareket edişi, bedenlerinin birlikte hareket edişi. Duyusal danslarının açılış hareketleri Francesca'yı titreme ve açlık içinde bırakmıştı.

Sam diğer elini yüzüne doğru kaldırdı ve çenesini kavradı. Birdenbire tekrar lider o olmuştu. Dudaklarını onun dili etrafında dolayıp nazikçe emmeye başlamadan önce öpüşünü derinleştirmişti. Francesca'nın bacakları arasındaki baskı arttı ve göğüsleri sızlamaya başladı.

Ona doğru iyice eğildi, daha da yakın olmak arzusuyla. Onu yalayışının ıslaklığını hissedebiliyordu, artan tutkusunun sıcaklığını. Sam çenesinden kulağına doğru onu dişlemek için öpüşmeye ara verdi. Kulak memesinin tam altındaki hassas bölgeyi emmeye başlamadan önce kulağının dış kıvrımını yaladı. Elleri göğüslerine doğru kayd.

"İkimiz de oldukça giyiniğiz," dedi, derin derin soluk alıp verirken.

"Haklısın. Bununla ilgili bir şey yapmamız gerek."

Başparmakları kızın gergin göğüs uçlarında gezinirken, köprücük kemiğini öpüyordu. Francesca bir an nefessiz kaldı. Sam onun göğüslerini avuçladı, nazikçe sıkmaya başladı. Francesca'nın başı geriye doğru uzandı.

"Birazdan," diye fısıldadı Sam. "Henüz seni öpmeyi bırakmak istemiyorum." Elleri kıvrımlı hatlarında gezindi sonra başparmağı tekrar göğüs ucunu yakaladı. Francesca'nın içindeki fitil ateşlenmişti.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Sam.

Süratli ve akıcı tek bir hareketle, polo tişörtünü pantolonun-

dan kurtarmış ve onu çekip çıkarmıştı. “Dokun bana,” dedi kızın ellerini ellerinin içine alıp onları tenine yerleştirirken.

Sam’in bedeni sıcaktı. Kollarının hafif dokunuşu avuç içini gıdıkladı ve parmakları karıncalandı. Francesca sert, erkeksi yüzeyleleri keşfederken, Sam kızın elbisesinin önündeki düğmeler üzerinde çalışmaya başlamıştı. Francesca omzundan göğsüne doğru onu okşamanın keyfini keşfettiğinde, Sam kızın elbisesini omuzlarından çıkartıyordu. Francesca kollarını düzleştirdi ve giysi yere düşmüştü bile.

Sutyeni ve iç çamaşırıyla öylece ayakta duruyordu, ayağında da sandaletleri vardı. Onları çabucak ayağından çıkarıp kenara attı. Sam’in elleri kızın göğüslerine kayar gibi indi ve onları avuçladı. Francesca onun penisini bulup kavradı. Sertti ve onun dokunuşuyla iyice kasılmıştı. Francesca onun boyunu yeniden keşfetti sonra başparmağıyla ucunu okşamaya başladı. Sam inledi ve onu istekle öptü.

“Yatağa,” diye geveledi lafı ağzında Sam. Kızı geri adımlarla yatağa doğru itmeye başladı. Francesca buna itaat ederken, o da elerini sırtında gezdirdi ve ustalıkla sutyenini çözdü, çamaşırı yere düştü.

Sam onu öpmeyi bıraktı ve başını daha aşağılarda gezdirip kızın göğüs ucunu ağzına aldı. Ilık, nemli bir sıcaklık kapladı içini. Mantıklı tüm düşünceler uçup gitti. Bu noktaya gelmişti, Sam’in başını sıkıca tuttu ve onun olduğu yerde kalmasını sağladı.

Francesca’nın içini heyecan kapladı. Sıcaklık ayaklarının yanmasına, parmaklarının kıvrılmasına sebep oluyordu. Sam kızın bir göğsünü yalayıp emerken, elleri de diğer göğsü üzerinde çalışıyordu. Bu ikili zevk bedenini istila etmişti. Önce ismini fısıldadı, sonra daha yüksek söylemeye başladı. Dudakları ve elleri yer değiştirdi böylece iki göğsünü de öpücüklere boğmuş oldu. Bacak arasındaki sızı neredeyse gerçek acıya dönüşecekti. Sıcak-

lık içinde dolanıp duruyordu. İstek büyüdü. Heyecan arttı ve arttı. Sam'in parmakları bir ileri bir geri hareket edişi Francesca'nın başını döndürdü.

Sam doğruldu ve ayakkabılarını çıkarıp attı. Francesca daha ne olduğunu anlamadan kızın çamaşırını çekip çıkardı ve kendi pantolonundan kurtuldu. Slip çamaşırını da onunla birlikte yerdedi. Hızlanan kalp atışları içinde çıplaktılar şimdi.

Kendini yatakta oturma pozisyonunda bulduğunda, ne kadar harika olacağını kestirmesi gereken birkaç saniyeyi zar zor bulabildi. Bir şekilde bacakları aralanmıştı ve Sam'in elleri bacak arasını okşuyordu. Sam onu öptü ve aynı anda kızın içine kayıverdi.

Dili ve eli mükemmel bir uyumla çalışıyordu. Sam'in eli kızın içinde birkaç kez gidip geldi, Francesca'nın bedeninin derinliklerinde büyük bir kasılma başladı. Sam'leyken hep olduğu gibi orgazmı küçük bir uyarı ve büyük bir yoğunlukla patlamıştı. Onu ya da kendini kontrol edemiyordu. Sam'e sıkıca dolandı. Sam yavaşça yer değiştirdi ve başparmağını kızın ıslaklığı içinde iyice gezdirdi, ta ki kabarmış gerçek ihtiyaç noktasını bulana kadar. Parmağını bir kere çevirdi ve Francesca adeta zevkten yok olmuştu.

Boşalması kendisini kaybetmesine sebep olurken tüm bedeni titredi. Bacakları daha da açıldı, nefesi kesildi, başı geriye düştü. Bedenindeki her kas önce iyice gerilmiş, sonra uyum gösteren bir boyun eğmeyle rahatlamıştı. Sıcak keyif her yerini kapladı ta ki zihni iyice boşalıp, kendini teslim etmek ve hissetmekten başka hiçbir şey yapamaz hale gelene kadar.

Gözlerini açtığında Sam'i onu izlerken buldu. Sam gülümsüyordu.

"Tanrım, sen inanılmazsın," dedi, kızın dudaklarını, yanaklarını, burnunu ve gözkapaklarını öpmeden önce. "Titriyorum. Seni

öyle çok istiyorum ki bunun harika olmasını istiyorum. Ama seni böyle izlerken kendimi nasıl tutabilirim ki?”

“Kimse kendini tutman gerektiğini söylemedi ki?”

“Kendimi yeniden yüklemek konusunda bir ünüm var benim,” dedi pantolonuna ulaşp, cebinden prezervatif çıkarırken. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem.”

Francesca yataktaki eski pozisyonunu aldı. “Sam bu fiziksel olarak mümkün değil. Sadece yanıma tekrar gelmen yeterli, üzerime boşalabilirsin” – onun penisini okşadı – “ve ben zaten yolun çoğunu kat ettim bile.”

“Çok alçakgönüllüsün,” dedi prezervatifi takarken. “En sevdiğim özelliklerinden biri bu.”

Francesca onu okşamaya devam ederken kızın kalçaları önünde diz çöktü ve içine girdi. Onun uzunluğuna ve genişliğine uyum sağlamaya çalışırken tüm bedeni gerildi. Göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını baş ve işaret parmaklarıyla nazikçe sıktı.

“Benim için bir daha boşalmanı istiyorum,” dedi kısık ve boğuk bir sesle.

Gözlerini açtı ve Sam’in onu izlediğini gördü. “Madem ısrar ediyorsun.”

“Ediyorum.”

Bir elini kızın karnında gezdirdi, sonra daha aşağıya kaydırıldı. Bir kez daha başparmağını derinlere daldırdı ve onu bedenleri arasında kaydırıldı.

“Gözlerini kapama,” diye fısıldadı, “ne yaptığımızı olabildiği kadar izle.”

İzlemek?

Başını hafifçe eğdi. İkisi de çıplaktı; Sam onun içindeydi ve ona dokunuyordu ve tek görebildiği buydu. Zevk almak için yaratılmış o noktayı buldu ve onu yavaşça çevirmeye başladı. Aynı anda geri çekildi ve tekrar içeri girdi.

Tüm olanı hem izliyor hem de hissediyordu, aynı anda. İçeri ve dışarı. Yavaşça, daha da hızlanarak hareket eden başparmağı dışında. Soluk alıp veriş hızlandı. Birbirine geçmiş duygular karşı konulamaz hale gelmişti. Kasları gerilmeye başladı.

“Evet,” dedi Sam, “benim için bir daha.”

Bakışlarını Sam’in gözlerine dikti ve onun da izlediğini gördü, tüm yaptıklarını ve onu izlediğini. Sam öne eğildi ve onu öptü. Aynı anda başparmağı onun en hassas yerini okşamaya devam etti ve iyice içine daldı.

Bu kadarı fazlaydı. Hayır, yeterli değildi ve yine fazlaydı ve sonra kasılmalar yine başladı. Yaşadığı tüm duyguların kasırgasıyla ona sıkıca tutundu. Kızın içinde gidip gelirken, bir noktadan sonra ellerini kalçaları üzerine yerleştirmişti. Francesca onun iyice sertleştiğini hissetti ve biliyordu ki boşalmak üzereydi. Bunu fark etmek bile öyle erotikti ki Francesca’nın bir kez daha doruğa ulaşmasına yeterdi, Sam’i bu mesajla donatmak onu da sınıra sürüklemişti.

İkisi de durulana ve nefesleri yavaşlayana kadar birbirlerine sıkıca sarıldılar.

“Çılgılık attım,” dedi Francesca gözlerini açacak gücü yeniden toplayınca.

Sam gülümsedi. “Biliyorum.”

Uykuya daldılar, gecenin bir yerinde uyanıp seviştiler ve tekrar uyudular. Gün doğmadan önce Francesca kalkmıştı.

Giysilerini üzerine geçirdi ve hâlâ açık olan balkon kapısına yürüdü. Durduğu yerden okyanusu ve ufuk çizgisini görebiliyordu. Göğün kenarlarında belli belirsiz grilikler olsa da hâlâ karanlıktı.

Gerisinde Sam yatağa yayılmış uyuyordu. Belinin üzerine doladığı kolunun altından sıyrılıp kalkmak zorunda kalmıştı. Sıcak

ve rahatlamış bir haldeydi. Güçlü adam uykunun rahatlığına kendini teslim etmişti.

Uyanırken bir sürü başka şeye sahipti; güçlü, kibar, ilgili, baştan çıkarıcıydı. Ona gülümsediğinde...

Brenna'nın sözleri geri geldi ve onu sardı. Bebeği Sam'e söylememişti çünkü alacağı cevaptan korkuyordu. Korkmasının sebebi de Sam'in onun için bir anlam ifade ediyor olmasıydı.

İlk yetişkin sekse dayalı ilişkisinin tadını çıkarmakla meşgulken, ona kızı için yardım ediyor ve arkadaşlığından keyif alırken, gerçekten ona bağlanmak için kendine izin vermiş miydi? Aşk bir olasılık mıydı?

Hayır diye düşündü kararlılıkla. Kuralların böyle değişmesine asla izin veremezdi. Bu karışıklığı istemiyordu. Basit bir şey istiyordu. Eğlenceli. İlgisini başka şeylere çekmesini sağlayacak bir şey, fazlası değil.

Ama bu daha fazlasıydı ve şimdi bir de düşünmesi gereken bir bebek vardı.

Döndü ve Sam'i uyurken izledi. Sam'e söyleyeceğine söz verdi ve söyleyecekti de. Cuma günü. Altı gün daha. Sadece altı. Ve sonra... Sonra neler olacağını bilmiyordu.

"Beni mi görmek istedin, patron?" diye sordu Jason, Sam'in ofisine girerken.

Sam başıyla masasının önündeki deri koltuğu işaret etti. "Otur lütfen. Birkaç müşteriyle tatildeki parti planlarına son şeklini vermek için telefonda görüşüyordum."

Jason bir nefes aldı. "Temmuz ayındayız. Satış mağazaları bile Noel dekorasyonlarına karar vermiş değiller."

"Biliyorsun biz erken rezervasyonla çalışıyoruz."

Jason kafasını salladı. "Bu sene ne modaymış?"

"Her zamankiler. Aspen. Londra. Paris."

Sam'ın şirketi dünyanın en zengin ailelerinden bazılarını koruma sağlıyordu. Bu aileler eğlence planları yaptığında, şirketin misafirleri de koruması gerektiğinden yapılacak iş artıyordu.

"Ayrıca üst düzey yöneticileri için güvenlik önlemlerini arttırmak isteyen üç kurum ve eski günlerinde olduğu gibi yaşamayı isteyen bir eski mafya haber kaynağımız var."

Jason kaşlarını kaldırdı. "Cuma günü bir toplantı yapmayacak mıydık biz?"

"Evet."

"O zaman bunları bana neden şimdi anlatıyorsun?"

Sam ifadesini nötr tutmaya çalıştı. "Johnson'lar az önce tatil planlarıyla ilgili aradı. Seyahate çıkmayı planlıyorlar."

Jason inler gibi bir ses çıkardı. "Sam. Hayır. Bir acayip çöl gezisi daha olmasın. Mavi bölgenin içine giriyoruz. Bu ne anlama gelir biliyor musun?"

Gülmemeye çalışarak, Sam kafasını salladı.

"Mavi Bölge trafik kontrolünün olmadığı bir Afrika hava sahası. Yetkili kimse yok, yani uçakların birbirine çarpmak için çok güzel fırsatları olabiliyor."

"Kulağa tehlikeli geliyor."

"Cehennem gibi," diye mırıldandı Jason. "Tam bir cehennem."

"Johnson'lar Afrika'ya gitmek istemiyor."

"Nereye gitmek istiyorlar?"

"Özellikle seni çağırıyorlar. Görünen o ki küçük olan senden çok hoşlanıyor."

"Sam," diye hırladı Jason. "Nereye gidiyorlar?"

"Biz kışı yaşarken, güney yarım kürenin hâlâ yaz ayında olduğunu duymuş muydun?"

Jason'ın koyu gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ulu Tanrım! Antarktika olmasın!"

"Gemiyle gidilebilen bir yer."

“Sam.”

Sam belli belirsiz gülümsedi bu sefer. “Monako, Jason. Noel’i Monako’da geçirecekler.”

Jason büyük ellerini Sam’in masasına koydu. “Olamaz.”

“Biliyorum.”

Tam o anda beklenmedik ama tanıdık bir ayak sesi koridorda duyuldu.

Gabriel içeri girerken Jason ayağa kalktı. “Günaydın efendim,” dedi kalktığı sandalyeyi düzeltirken.

“Jason,” dedi Gabriel başıyla onu selamlayıp. Sam’e ters ters baktı ve Jason’ın onun için düzelttiği sandalyeye oturdu.

“Bu koridor gittikçe uzuyor,” diye söylendi yaşlı adam. “Eski-den ofisine ulaşmak için sadece birkaç adım atmam yeterliydi.”

“Günaydın, Gabriel,” dedi Sam, büyükbabasının şikayetlerini duymazdan gelerek. Ona tekerlekli sandalye önerisinde bulunma hatasını daha önce bir kez yapmıştı ve neredeyse Gabriel onun kafasını eziyordu.

“Dışarı çıkmışsın ve erkencisin,” dedi onun yerine.

“Bazı bilgiler edinmem gerek.” Jason’a baktı. “Otur. Orada dikilmeye devam edersen boynumun tutulmasına sebep olacaksın.”

Jason Gabriel’e göz kırptı. “Tabii efendim.”

“Torunum seni çok çalıştırıyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Gabriel ağzında bir şeyler geveledi ve tekrar Sam’e döndü. “Four Seasons Otel’in orada bir restoran varmış. İyi bir yer diyorlar. Orası hakkında ne biliyorsun?”

Sam büyükbabasına baktı. “Dışarıda mı yiyeceksin? Restoranlardan nefret edersin. Ben ve Kelly ile birkaç gün kalmak ister misin?”

Bu teklifi yapar yapmaz geri almak istedi. Francesca ile yalnız kalma isteği her geçen gün artarak büyüyordu. Evde birinin daha olması zaten zor olan bir durumu iyice karışık hale getirirdi.

“Tek başıma gayet iyiydi,” diye mırıldandı Gabriel. “Neden bir adam arada bir dışarıda yemek yiyemesin ki?”

Jason yutkunur gibi bir ses çıkardı. Sam ona baktığında Jason bir çeşit spazm geçiriyor gibi görünüyordu.

“Bir sorunun mu var?” diye sordu Gabriel.

“Hayır efendim.” Jason boğazını temizledi ve sandalyesinde doğruldu. “O restoranı iyi bilirim. Mükemmeldir. Hanımefendi nasıl yemeklerden hoşlanıyor?”

Hanımefendi? Sam neredeyse sandalyesinden düşüyordu. “Randevun mu var?” diye sordu büyükbabasına.

“Mary-Margaret’i yemeğe götüreceğim, evet. Ve bu seni hiç ilgilendirmez.”

Mary-Margaret? Parçalar yerine oturmaya başlamıştı. “Büyükanne M. mi?”

Gabriel ona baktı. Sam onun kızardığına yemin edebilirdi.

“O iyi görünümlü bir kadın,” dedi Gabriel ona. “Bir süredir dul. Beni çok güldürüyor. Buna karşı konulmuş bir yasa yok.”

“Pek sayılmaz,” diyerek ona katıldı Sam. Etkilenmiş görünüyordu.

“Eminim ikiniz de restorandan memnun kalacaksınız,” dedi Jason.

“Öğrendiğim iyi oldu.” Gabriel ayaklarının üstünde doğruldu ve ağırlığını bastonuna verdi. Sonra kapıya yöneldi.

“Siz ikiniz işinize dönün,” dedi omzunun üstünden.

Sam büyükbabası duyma mesafesinden çıkana kadar bekledi, sonra sandalyesine yaslandı. “Kimin aklına gelirdi?”

Jason kıkırdadı. “Yüzündeki ifadeyi görmeliydin.”

“Büyükbabamın bunca yıl sonra yeniden flört etmeye başlaması hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Diğer taraftan Reese ailesinin spor takımlarının altın çağını yaşadığını bilmek beni mutlu ediyor.”

Pazartesi sabahı erkenden dairesinden çıkan Francesca, Brenna'yı pikabına yaslanmış vaziyette beklerken buldu. İkizini incelerken adımları yavaşladı. Brenna ilk kez düzgün giyinmiş ve makyaj yapmıştı.

"Bu sürpriz oldu," dedi onun yanına geldiğinde.

Brenna omuz silkti. "Arkadaşa ihtiyacın olur diye düşündüm."

Francesca, haberlerin aile arasında bu kadar çabuk yayıldığı göz önüne alınacak olursa, kayıp olan bir kardeşten otuz sene boyunca kimsenin tek kelime etmemesini çok etkileyici buldu.

"Geçen gece annem ve babam aradılar," dedi Francesca. "Joe ile iletişime geçmemi istediklerini sen ne zaman öğrendin?"

"Telefonu kapattıktan on beş dakika sonra. Tek başına gitmek istemezsin diye düşündüm."

Francesca yalnız gitmek istemezdi ama üzüm bağındaki tartışmalarından sonra Brenna'yı aramak konusunda kendini rahat hissetmemişti.

"Haklı olabilirdin," dedi Francesca özür dilercesine.

Brenna kaşlarını kaldırdı. "Tam olarak ne hakkında?"

Francesca onu pikabın önünden çekti: "İçeri gir de San Diego'ya gidene kadar sana anlatayım."

On beş dakika sonra otobana çıkmış güneye doğru yol alıyorlardı.

“Bu hafta Kelly ile birlikte olmayacak mıydın?”

Francesca başını salladı. “Dün gece Sam’i arayıp Kelly’i bugün bale okulundan alamayacağımı söyledim. Dersi bitince Sam’le onun işyerine gidecek, ki bu iyi bir şey. Birlikte vakit geçirip bağ kurabilirler. Haftanın geri kalanında onu ben alacağım.”

Brenna ona baktı. “Sanırım, ufaklıkla ilgili gerçekleri ortaya dökmeye başlamadın henüz.”

“Cuma. Önce bu haftayı atlatmak istiyorum.”

“Korkuyor musun?”

“Dehşet içindeyim!” Francesca gülümsedi. “Çünkü haklıydın. Onu umursuyorum. Ve bana sakın ‘umursamanın’ ne demek olduğunu sorma. O önemli. Tek bildiğim bu.”

“Ayrıntılar önemli değil.” Brenna geriye doğru yaslandı ve içini çekti. “Haklı olmayı seviyorum. Güne başlamak için iyi bir yol.”

Francesca bir kahkaha attı. “Güzel. Madem bu kadar zekisin, büyük ağabeyimize ne söyleyeceğimizi de düşündün mü?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama yine de onu kızdırmamamız gerektiği gerçeğini gözden geçirdim. Joe Larson deniz donanmasında. Ordu bu adamları ölüm makinesi olarak eğitmiyor mu? Muhtemelen bizi bir kağıt mendille bile haşat edebilir.”

“Bana mı anlatıyorsun?”

İki buçuk saat sonra San Diego’ya varmışlardı. Brenna yerinde rahatsızca doğruldu. “Belki de bu kötü bir fikirdi. Buraya kadar gelmem yani. Milyonluk bir mirasa konma ihtimalinin gözlerini kamaştıracağına emin olmama rağmen bu adamla tanışmak istiyor muyum bilmiyorum.”

“Büyükbaba Lorenzo’nun ona gerçekten şaraplığı sunacağını ve onun da evet diyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Sen demez miydin? İlgilenmese bile, satıp parayı cebine atabilir.”

“Büyükbaba Lorenzo bunun olmasına izin vermez.”

“Ben o kadar emin değilim. Sonunda erkek bir vâris bulmanın heyecanı gözlerini kör edecektir. Çocukluğumuzdan beri hayali buydu. Nerede ve nasıl büyümüş olursa olsun Joe aileden. Bizim evimizde bunun ne demek olduğunu biliyorsun.”

Francesca karşı çıkamazdı. Aile her şeydi. Hâlâ bir abiye sahip olma fikrine alışamamıştı. Nasıl olacaktı? Evlatlık verildiği için deliye döner miydi?

Şehre girmişlerdi. Otuz dakika sonra bir otelin park alanında arabayı durdurdular. Ailesi lobi kafesindeki görüşmeyi ayarlaması için bir avukata başvurmuşlardı.

“Hiçbir şey olmayacak,” dedi kendi kendine Brenna arabadan inerken. “Eğer birden adamın boğazına sarılırsam beni tut.”

“Eğer bahsettiğin tüm o eğitimden geçmişse ve sen boğazına sarılırsan eminim kendi başının çaresine bakacaktır.”

“Doğru söylüyorsun.”

Açık otel lobisinden içeri yürüdüler. Küçük bir levha kafeyi işaret ediyordu. Yemyeşil bitki ortamı ve yakınlardan gelen çeşmenin sesinin rahatlatıcı olması gerekirdi. Oysa Francesca bütün sinir hücrelerinin gerildiğini hissetti. Bir elini midesinin üstüne götürdü.

Brenna onun kolunu sıktı. “Benim de,” diye itiraf etti. “Komik bir açılış cümlesi düşünüp duruyorum ama ‘Merhaba’ dan öteye gidemiyorum.”

“‘Merhaba, ben senin kız kardeşim’ demeye ne dersin?”

Brenna gözlerini çevirdi. “Burada psikolog olan sensin. Daha zekice davranmamı tercih etmez misin?”

“Belki. Ama bazen her şeyi masaya yatırmak daha iyi bir fikir.”

Kafeye yaklaştılar. Bekleme alanı boştu. Brenna sandalyelere göz attı. "Oturmak ister misin?"

"Oturamam."

"Ben de."

Küçük bir konuşma yapmaya çalıştılar. Francesca lobideki insanlara bir göz attı, koyu saçlı Marcelli özellikleri taşıyan birini aradı gözleri.

"Sence onu fotoğrafından tanıyabilir miyiz? Sonuçta o..."

Tam o anda koridordan bir adam döndü ve kafeye yaklaştı. Uzun boylu, koyu renk saçlı ve babalarının tam bir kopyası. Francesca'nın ağzı kurudu. Yanındaki Brenna'nın neredeyse nefesi kesiliyordu.

"Bir hata olmasını umuyordum, ama açıkça görünüyor ki yok," diye mırıldandı.

İyi yapılı, yakışıklı genç adam kot pantolon ve tişört giymişti. Kızlar görüş alanına girdiğinde tek kaşını kaldırdı. Dudakları sırtmaya benzer bir hal aldı.

"Çok hoş," dedi onların duyma mesafesine geldiğinde. "O avukat arayıp sizinle buluşmamı istediğinde ona neredeyse bağırıp geri püskürtecektim. İyi ki yapmamışım. Bugün benim şanslı günüm gibi görünüyor."

Francesca gözlerini kırptırdı. Söyleyecek tek bir söz bile bulamıyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın?" dedi Brenna.

Adam yine sırtttı. "Hiç üçlü yapmamıştım. Ama buna açığım."

Francesca'nın benzi attı. Brenna ise tamamen gülüyordu. "Joe Larson, iki dakika içinde bunların şimdiye kadar söylemiş olduğun en mide bulandırıcı şeyler olduğunu düşüneceksin."

Azıcık bile kaygılanmış görünmüyordu. "Siz ikiniz ahlak polisi misiniz?"

“Daha da kötü. Biz senin kız kardeşleriniz.”

“Ama bu sadece bir ofis,” dedi Kelly babasının işyerindeki geniş açık alana bakarken. “Ben sanmıştım ki burası...” Omuzlarını silkti. “Farklı olur diye düşünmüştüm.”

Sam gülümsedi. “James Bond filmlerindeki atölyeler gibi mi olur sandın?”

Kelly soruyu düşündü, sonra kafasını salladı. “Evet, tüm o havalı makineler ve eşyalara ne dersin? Kötü adamları haklamana yardım edecek şeyler?”

“Üzgünüm. Ama bunlar sadece ofis.”

“Ama onlara sahip olmalısın, bilirsin, tüfekler veya ışın silahları.”

Sam kaşlarını kaldırdı. “Işın silahı mı?”

“Sen hiç televizyon seyretmez misin? Karaborsada bir sürü gizli silah var.”

“Operasyonlarımızı çoğunlukla yasal tutmaya çalışırız.”

“Çoğunlukla, ha?” Kelly gülümsedi. “Yasal olmayan kısımlardan bahsetmek ister misin?”

Buklelerinden birini çekti. “İddiasına bile girmem.”

Francesca arayıp San Diego’ya, abisini görmeye gittiğini söylediğinde Kelly önce biraz üzülmüştü. Sam çoktan Doreen’i işten çıkarmıştı ve yeni bakıcı bir sonraki haftaya kadar işe başlamayacaktı. Babası ona dersten sonra onu ofisine götürebileceğini söylediğinde oldukça şaşırmıştı. İşkence görse, ışın silahıyla tehdit bile edilse bunu asla itiraf edemezdi ama babasıyla takılmak hoşuna gitmişti. Fazla baskıcı ya da dik kafalı olmadığı zamanlarda babası hoş biri olabiliyordu.

Ama bundan fazla hoşlanmamalıyım dedi kendi kendine. Çünkü Sam’in hâlâ ondan yorulup, uzağa gönderme olasılığı vardı. Devasa bir adam ofise adım attığında tam da köşeyi dönüyorlardı.

Uzun, yapılı omuzları olan koyu tenli biriydi. Kafası tıraş edilmişti. Yaşlı görünüyordu, otuzun üstündeydi, ama muhteşemdi.

“Selam, Patron.”

“Jason.” Sam bir elini Kelly’in omzuna koydu. “Bu benim kızım. Kelly, bu Jason Carlton. Özel ilgi göstermemiz gereken birçok müşterimizin özel güvenlik operasyonunu kendisi yürütür.”

Jason suratını ekşitti. “Babanın söylemeye çalıştığı, huysuz, zengin insanların sorumluluğunu bana veriyor olduğu.”

Kelly kıkırdadı.

Jason göz kırptı. “Yani kızını büyük geziye çıkarıyorsun, Sam, öyle mi? Ona bütün aletlerimizi gösterdin mi?”

Sam kafasını salladı. “Kelly nasıl silah kullanılacağını öğrenmeden de yeterince tehlikeli.”

Kelly tam silah kullanmayı öğrenmek istediğinden emin olmadığını söyleyecekti ki, Jason içini çekti.

“O tür şeyler değil, diğerleri. Kızılötesi, gece görüşüne sahip gözlükler.”

Sam Kelly’e baktı. “Bunları görmek ister misin?”

Kelly bunların tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ama kulağa eğlenceli geliyordu. Hemen başıyla onayladı.

Sam saatine baktı. “Birkaç dakika içinde Almanya’dan bir telefon gelecek, ama belki ondan sonra...”

“Boşuna kendini yorma, patron,” dedi Jason neşeyle. “Johnson’ların Afrika safari işini planlamayı bitirdim bile. Kelly’i oyun parkına ben götürürüm.”

Sam bir an tereddüt etti. “Pekala, ama onu tehlikeli olan her şeyden uzak tut. Beni uykumda dışarı çıkmak zorunda bırakmasını istemiyorum.”

Kelly uzaklaşırken onu izledi. Babasının şaka yaptığından emindi ama yüzde yüz değil. Sam ona güvenmiyor muydu? Derin bir iç geçirdi. Tanya’ya asla güvenmezdi.

Buna çok fazla takılıp, üzülmeye fırsat bulamadan Jason onu ofisin arka tarafına yönlendirdi. Birkaç tane çift kanatlı kapıdan, iki tarafı da binalarla örtülü bir sokağa geçtiler. Kapının yanındaki duvarda büyük, kilitli bir dolap duruyordu. Jason başparmağıyla küçük camdan bir kareye dokundu ve kapı olduğu gibi açıldı. Etrafa bakındı ve az sonra birkaç çeşit aletle birlikte geri geldi, kafaya takıldığı belli olan bir donanım, silaha benzeyen birkaç alet ve cebine sıkıştırdığı bir küçük disk.

“Sakın kendi başına içeri girmek gibi bir fikre kapılma evlat,” dedi kapıyı kapatıp onu öne doğru yönlendirirken. “Hadi sen dene.”

Kelly ona baktı, sonra da küçük camdan kareye. “Acıtır mı?” diye sordu.

Jason gülümsedi. “Azıcık bile acıtmaz. Hadi dene, ufaklık.”

Kelly çekinerek parmağını cama yerleştirdi. Dijital bir kadın sesi duyuldu, “bu bölüme girmeye yetkili değilsiniz. Eğer bir daha giriş yapmaya çalışırsanız, alarm çalmaya başlayacaktır. Lütfen hemen işlemler için ön ofise dönünüz.”

“Çok havah,” dedi Kelly bir nefes alırken.

“Öyle, değil mi? Yani sakın arkadaşlarını etkilemek için onları buraya getirebileceğini düşünme.”

“Düşünmem.”

“Güzel.” Kafasına birkaç gözlük taktı. “Önce gece görüşüne gireceğiz, sonra kızılötesi.”

Ona uzun tüfeğe benzer bir şey uzattı. Büyük ama çok hafifti.

“Bunlar sadece hedefler üzerinde çalışır,” dedi kendi gözlüklerini çıkarırken. “Onları eğitim kuruna bağlı olarak biz programlarız.” Ona silahın birleşim yeri üzerindeki noktayı gösterdi. “Bunlar hedef üzerindeki alıcılar tarafından seçilen bir ışık patlayıcısını ateşler.” Gülümsedi. “Hiç ‘paint-ball’ oynadın mı?”

Kelly kafasını hayır anlamında salladı.

“Bu oyundan sonra bir uzman olacaksın.”

Francesca, Brenna ve ağabeyleri bir masada oturdular, sipariş ettikleri yemeği görmüyorlardı bile. Joe tabağındaki patates kızartmaları ile oynuyordu.

“Beni evlat edinen ailem ben on iki yaşındayken öldüler,” dedi. “Bir araba kazasıydı. Ben o gece bir arkadaşımda kalmıştım yoksa onlarla birlikte olacaktım. Hiç akrabaları yoktu, böylece koruma programına alındım.”

Koyu renk gözleri artık neşeyle parlamıyordu. Francesca ona doğru eğildi. “Ama eğer evlat edinildiğini biliyordusayn neden kimseye bir şey söylemedin? Gerçek aileni bulmaya çalışabilirlerdi?”

“Zaten bir kere benden vazgeçmişlerdi. Fikirlerini değiştirdiklerini neden düşünecektim ki?”

“Öz anne ve babanı bu yüzden mi bulmak istemedin?” diye sordu Brenna.

Omuz silkti. “Şu kayıt müdürlüklerinden birine gittim. Bilgilerimi oraya bırakabileceğimi öğrendim. Böylece eğer biri beni bulmak isterse bulabilecekti.”

Bu basit cümleler Francesca’ya çok şey anlatıyordu. Onlara ikinci bir şans vermek istiyordu. Doğduğu zamanki şartları ve ailesinin nasıl umutsuzca onunla tanışmak istediğini anlatırken onları dikkatle dinledi. Bunun bir anlamı olmalıydı.

“Seni bulduk,” dedi Brenna, onun tabağından bir patates kızartması araklarken. “Şimdi ne olacak?”

“Sen söyle.”

Brenna omuz silkti. “Gelip ailenle tanışmalısın.”

“Artık donanma benim ailem.”

“Aslında Marcelli evinde seninle tanışmak için yanıp tutuşan tam üç kuşak var,” dedi Brenna ona.

“Hı hı.”

Joe gerçekten etkilenmiş gibi görünmüyordu. Francesca dikkatini ikizine yöneltti. Uzun zamandır kayıp olan Marcelli üyesinin ortaya çıkması en fazla Brenna'yı kayba uğratacaktı, yine de Joe ile anlaşmaya çalışan o olmuştu.

"Korktun mu?" ona meydan okudu Brenna.

Joe cevaplama zahmetine girmede bile. Sabit bakışlarını onun seviyesine indirdi ve gözlerini kırpmadan baktı.

Brenna sadece gülümsedi. "Beni kocaman bir bıçakla tehdit mi edeceksin?"

"Desteğe ihtiyacım yok."

"Beni bastıramazsın, Joe. Ama sanırım biz seni biraz korkuttuk. Bence şu anda hayatın boyunca tek istediğin şeye bakıyorsun. O zaman neden bundan kaçasın ki? Ailen, bizim ailemiz seni tanımak istiyor. Bu o kadar korkunç mu?" Brenna omuzlarını silkti. "O zaman bir de şu miras meselesi var."

Francesca ona baktı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Eninde sonunda bunu öğrenecektir."

Francesca kardeşinin gözlerindeki acıyı tanıdı ve birden onun planını anladı. Kardeşi Joe'nun ilgilenip ilgilenmeyeceğini öğrenmek istiyordu. Bekleyip merak etmektense, şimdi öğrenecekti. Marcelli kardeşlerin en cesuru her zaman o olmuştu.

Joe koltuğunda arkasına yaslandı. "Ne mirası?"

"Marcelli Şarapları'nı hiç duydun mu?"

"Belki." Joe kaşlarını çatı. "Aynı Marcelli mi?"

"Tam olarak! Yüzlerce dönüm üzüm bağını, hepsine sahip bir gelenekçi büyükbabayı ve dört kız kardeşi hayal et. Görünürde hiç erkek vâris yok. Şimdiye kadar."

Joe'nun ifadesi değişmedi. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Büyük ikramiye sen kazandın."

Dudakları yavaş bir sırtma hareketiyle kıvrıldı. "Hepsinin değeri ne kadar ediyor?"

Brenna yutkundü. Francesca onun acısını hissetti ve bu onun içini parçaladı.

“Yaklaşık kırk milyon. Şimdi bizimle kuzeye bir yolculuk yapabileceğini düşünüyor musun?”

“Tabii. İki milyon için bir ziyarette bulunabilirdim.”

“Anladığımız kadarıyla satın alınabiliyorsun.”

Joe’nun sırtışı azalmamıştı. “Her erkeğin fiyatı vardır. Her kadının da öyle.”

“Benimki sadece bir milyon,” dedi Brenna.

“Peki ya o?” Joe Francesca’yı göstermişti.

Brenna kafasını hayır anlamında salladı. “Onun prensipleri var.”

Joe’nun bakışları Francesca üzerine kilitlendi. “Para çok daha güvenilirdir. Paradan bahsetmişken...” Bir yirmilik çıkarıp masanın üzerine koydu. “İşe geri dönmeliyim.”

“Birilerini öldürmek ya da sakatlamak için mi?” diye sordu Brenna.

Joe gülümsedi. “Evet. Günümü tam olarak böyle geçiririm.”

Hepsi birden ayağa kalktılar. Francesca evin numarasını bir parça kağıda yazdı. “Lütfen ara.”

Joe numarayı aldı ve baktı. “Tabii.” İkisini de son bir kez inceledi. “Sizinle tanışmak güzeldi.”

“Seninle de Joe,” dedi Francesca.

Döndü ve uzaklaştı.

Francesca gidişini izledi. “Beklediğim gibi biri değil.”

“Benim de. İşin tuhaf yanı, ondan hoşlandım sanki. Parayı istemesi dışında tabii. Bu hoşuma gitmedi ama onu anlayabiliyorum.”

“Ben de. Sence arayacak mı?”

Brenna cüzdanını aldı. “İlk fırsatta. Sen olsan aramaz mıydın?”

Francesca onun koluna dokundu. “İyi olmadığını biliyorum. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

Brenna birkaç kez gözlerini kırptırdı. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. “Bunu atlatabilirim. Bana sadece birkaç gün ver. Bir plan ya da başka bir şeyler düşünmeliyim.”

Her zaman istediği şeyleri kaybetme olasılığını atlatmak? Francesca bunun birkaç günden çok daha uzun süreceğini biliyordu.

“Bu harikaydı, Gabriel.” Kelly bir nefes aldı, büyük büyükbabasının masasına oturup kendine bir kutu soda açarken. “Teröristler vardı ve rehineleri esir almışlardı ve biz onları yakaladık ve harikaydı. Yüzde altmış oranında öldürme oranım var.”

Gabriel Jason’a baktı. “Sence Sam bunu onaylayacak mı?”

Koca adam omuz silkti. “Kelly çok eğlendi. Gayet de iyi. Bu, genlerinde olmalı.” Kelly’e göz kırptı. “Babasının kızı olacaksın, ha?”

Kelly’in daha önce babası olmamıştı. O yüzden babasının kızı olmak ne demek bilmiyordu. Ama kulağına hoş gelmişti.

“İyi vakit geçirmene sevindim,” dedi Gabriel.

Telefonu çaldı. Ahizeyi kaldırırken Kelly masadan indi. Ofisten çıkmak için yürüdü. Ama çıkmadan Gabriel ona geri gelmesi için el salladı. Kelly ona yaklaştığında kollarını ona doladı ve kızı alnından öptü.

Kelly koridora çıktı. Vay canına! Az önce Gabriel ondan gerçekten hoşlanıyormuş gibi davranmıştı. Bu iyi bir şey olmalıydı öyle değil mi?

“Öğleden sonra geri kalan zaman için neler planladın?” diye sordu Jason.

“Bilmiyorum. Babam eve gitmeye hazır olana kadar burada kalacağım.”

“O zaman neden benimle gelmiyorsun? Birkaç ayak işim için bana yardım edebilirsin.”

“Tabii.”

Onu Sam’in ofisine kadar takip etti. Babası da telefonla konuşuyordu. Güvenlik işinin yakın korumayla ilgisi var sanıyordu ama bir kısmı galiba sadece telefonla konuşmaktan ibaretti.

Jason bir anahtar hareketi yaptı ve Sam ona parlak mavi bir anahtarlığa takılı anahtar uzattı. Ucundan sarkan plastik bir disk üzerinde “güvenli dosya” yazıyordu.

Jason malzeme odasına doğru yöneldi. Dosya dolabını anahtarla açtı. İçinde küçük metal kutulara konmuş çeşit çeşit dosya vardı.

Jason kağıtların olduğu bölüme ilerledi. “Çok gizli,” dedi alçak sesle ve kutuyu açtı. İçinde bir yığın nakit vardı.

“Burada nakit mi bulunduruyorsunuz?”

“Tabii. Her zaman bir acil durum için saklanan vardır eğer birinin acele ülkeyi terk etmesi gerekir ve bankalar açık olmazsa diye. Ayrıca başka durumlar için de ayrılan cüzi bir miktar vardır, mesela doğum günü partileri.”

Birdenbire sustu.

Kelly ona baktı. “Kimin doğum günü var?”

Jason dolabı kapattı ve elini Kelly’in omzuna koydu. “Babanın, Kelly. Doğum günü bir hafta sonra. Bana ona pasta seçmemde yardım etmeni istiyorum. Öğle yemeği menüsünü de seçmeliyiz. Yemeği buraya getirtiyoruz. Sam gürültü patırtıyı hiç sevmez, bunu yapmayı sevmemin sebeplerinden biri de bu.”

Jason sırtıyordu ve Kelly de ona gülmeye çalıştı. Ama içinde tuhaf bir his vardı. Babasının doğum günüydü ve o bilmiyordu. Ya kaçırsaydı. Babası muhtemelen deliye dönerdi.

Ona gerçekten havalı bir hediye almalıyım diye düşündü binanın dışına doğru Jason’ı takip ederken. Ama ne? Nasıl? Babası

kredi kartını iptal etmişti ve hiç parası yoktu. Bir şeyler düşünmesi gerekecekti ve hemen harekete geçmeliydi.

Sam park alanından çıktı. Öğleden sonra olanlarla ilgili kendini mutlu hissediyordu. Kelly ofiste eğlenmiş gibi görünüyordu. Jason çoğunlukla onunla ilgilenmişti ve davranışlarıyla ilgili hep olumlu şeyler söylemişti. Belki de ergenlik canavarı bu sefer iyi bir iş çıkarmıştı.

Trafik ışıklarında beklerken Kelly'e baktı. Onda bir yandan Tanya'yı görürken bir yandan da büyükannesini görüyordu. Ama Kelly'nin kendine özgü özellikleri de vardı.

"Akşama İtalyan yemeğine ne dersin?" diye sordu. "Sahil kenarındaki o yere gidebiliriz."

Kelly omuz silkti.

"Sorun nedir?" diye sordu babası.

Kelly yüzünü ona döndü. "Hiçbir şey. Sadece – bana harçlık vermelisin tamam mı? Yani, ben on iki yaşındayım. Parayı idare etme konusunda kendimi kanıtlamış biriyim. Yıllarca kendi kredi kartım oldu benim. Ama onu benden aldın. Bir şeyler almak için nakde ihtiyacım var."

Sesi yalvarmakla meydan okumanın tuhaf bir karışımıydı. Dikkatini yeniden yola çevirdi. Işık yeşile dönünce gaza bastı.

"Paraya neden ihtiyacın var?" diye sordu.

"Bunun önemi var mı? Sana liste vermek zorunda mıyım?"

"Belki." Harçlık. Kendi kredi kartının olmasının parayı idare edebilmek demek olduğuna katılmasa da bunu öğrenmesi gerekeceğini düşündü. Harçlık bu işi çözebilirdi. Ama ne kadar? Ve ne sıklıkla? Bunu gündelik işlere mi bağlamalıydı yoksa sadece vermeli miydi?

Çok fazla soru, diye düşündü başı ağrımaya başlarken. "İzin ver, bunu düşünüyüm."

Kelly üstüne gitmeye başladı. “Çok pintisin! Nasıl olur da evet demezsin? Bana istediğim hiçbir şeyi vermiyorsun. Hiçbir zaman. Son zamanlarda senden kaç şey istedim?”

Kelly ateşli bir şekilde konuşmaya devam etti. Evin önündeki yola girdiklerinde, düşünebildiği tek şey onun normal bir çocuğa dönüştüğünü düşünmekte acele ettiğiydi. Görünen o ki öfke dolu ergenlik canavarı gizlendiği yerden yeniden yüzeye çıkmıştı.

“Kelly odandan hemen dışarı çık!” diye bağırdı Sam, kapalı ve kilitli kapının arkasından.

“Hayır. Böyle iyiyim. İşe git ve beni yalnız bırak.”

Onu yalnız bırakmak mı? Bu pek mümkün değil. Saatine baktı ve kükredi. Brezilya’dan gelen müşterilerle saat dokuzda toplantısı vardı. Kelly bir önceki gecedен beri öfkeli tavrını sürdürmüştü, harçlık tartışması yüzünden hâlâ üzgündü. Ama Sam sabaha kadar bunu atlatmasını umuyordu. Görünen o ki yanılmıştı.

İlişkileri kesinlikle ‘bir ileri iki geri’ olarak tanımlanabilirdi. Onunla iki mantıklı insan gibi iletişim kurmak için bir yol bulabilmeyi dilerdi. Onun bir ergen kendisinin de tecrübesiz bir baba olduğu göz önünde bulundurulursa bu pek mümkün görünmüyordu.

“Kelly, kızgın olduğunu biliyorum ama surat asman fikrimi değiştirmeyecek. Eğer hemen dışarı çıkmazsan, haftanın geri kalanında bale dersine gidemeyeceksin.”

Hiçkırınga benzer bir ses duydu. “Pe-peki,” dedi Kelly, sesi ağlamaktan kalınlaşmıştı. “Beni burada bırak. Tamam mı? Sadece git.”

Siniri tepesine çıkmış bir haldeyken, Kelly’in gözyaşları onun gergin olmasına sebep olmuştu. “Kelly, lanet olsun, bana neler olduğunu anlat. Hasta mısın?”

“Hayır...” Burnunu çekti. “Hayır. Öyle bir şey değil. Sana anlatamam. Artık sormayı bırak, tamam mı?”

Tamam değildi. Kapı koluyla oynadı. Biliyordu ki, bir torna-vidayla otuz saniyede kapıyı açardı ama içinden bir ses durumu idare etmenin doğru yolunun bu olmadığını söyledi. -

“Eğer benimle konuşmak istemiyorsan başka birini çağırayım mı? Gabriel ya da Francesca?” diye sordu Sam.

Kelly’in ağladığını duydu. Sonra bir sessizlik oldu ve Kelly sonunda, “Francesca ile konuşacağım,” dedi.

“Tamam. Onu telefona isteyeceğim, sonra sen odandakini açarsın.”

Hemen odasına koştu ve numarayı hafızadan çevirdi.

“Alo?”

“Hey, merhaba, ben Sam. Seni bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kelly’i dersten alma saatin gelene kadar çalışmak istiyordun biliyorum.”

“Sorun değil. Ne oldu?”

“Keşke bilseydim. Kelly odasından çıkmıyor ve bana nedenini söylemiyor. Buna karşın seninle konuşmayı kabul etti.”

Francesca derin bir iç geçirdi. “Ah Sam, ikiniz arasında işler yolunda gidiyor sanıyordum.”

“Ben de öyle. Görünen o ki öyle değilmiş. Onunla konuşabilir misin?”

“Tabii ki.”

Aceleyle Kelly’in odasına döndü ve kapıyı çaldı. “Francesca telefonda. Açabilirsin.”

Bir klik sesi duydu, sonra da Kelly’i. “Sam hemen telefonu kapa. Ciddiyim.”

Önce duraksadı ama sonra dediğini yaptı. Koridorda yürürken diyalogu mırıltı şeklinde duyabiliyordu. Üç dakika sonra telefon çaldı. Sam açtı.

“Neymiş?” diye sordu.

Francesca güldü. “Sam, boşuna telaşlanma. O iyi. Sorunun ne olduğunu söylememeye yemin ettim. Korkulacak bir şey yok. Şimdi oraya geliyorum, Kelly ve ben konuşacağız, sonra seni arayacağım ve sana neler olduğunu anlatacağım.”

“Neler oluyor?”

“Sam bu konuda bana güvenmelisin. Şimdi işe git, seni haberdar edeceğim.”

Ona güvenmek zorundaydı. Sam rahatladı. Yapabileceği tek şey buydu. “Lütfen beni öğlen olmadan ara.”

“Söz veriyorum.”

“Harika.” Sam gülümsedi. “Teşekkürler, Francesca. Sana borçluyum.”

“Hayır, değilsin. Hoşça kal.”

Telefonu kapadı. “Ben işe gidiyorum,” diye seslendi kapının arkasından. “Francesca birazdan burada olacak.”

“Biliyorum. Her şey yolunda şimdi, Sam. Endişelenme.”

Kelly’in sesindeki rahatlamayı hissetmişti. Yaşlar yok olmuş gibi görünüyordu. Bir şekilde Francesca birkaç dakika içinde mucize yaratmıştı. Kahretsin, o çok iyiydi. İyiden de öte.

Çok uzun zaman önce kadınların istediklerini elde etmek için yalan söylediğini öğrenmişti, hiçbir koşulda onlara güvenilme-yeceğini de. Ama Francesca öyle değildi. O dürüsttü, açık sözlüydü. Ve onu asla değiştirmeye çalışmıyordu. Ona güvenilebilirdi ve güveniyordu da.

“**B**u çok iğrenç,” dedi Kelly. Banyodan çıkıp yatağının üzerine zıplayıp oturdu.

Francesca ona bu sürece önümüzdeki otuz kırk sene içinde alışacağını söylemek istedi ama bunu düşünmenin şu an ona moral bozucu geleceğine kanaat getirip vazgeçti. Olumlu şeylere odaklanmak daha iyiydi.

“En azından büyüdüğünü biliyorsun.”

Kelly ona baktı ve gülümsedi. “Bunun olduğunu az çok biliyordum zaten.” Kelly bir an irkildi ve elini karnının üstüne koydu. “Ağrının dinmesi ne kadar sürer?”

“Yarım saat ya da biraz daha fazla.” Yanında getirdiği sıcak kompresi işaret etti. “Bunu denemelisin. Gerçekten çok faydası oluyor.”

Kelly flanel kaplı kareyi alıp karnının üstüne koydu, sonra kumandayı alıp ‘on’ tuşuna bastı.

“Ben de kilo aldığımı filan düşünmeye başlamıştım,” dedi. “Son birkaç günde fazla şişmiştim.”

“Ah o şişkinlikler! Normal!”

“Kramplar ve o iğrenç kanamayla birlikte tabii. Bunu kim icat etmiş ki?”

“Hepsi hayatın akışının bir parçası. Akış derken kızmıyorsun değil mi bana?”

Kelly suratını buruşturdu. “Komik değil.”

Francesca onun yanına uzandı. “Daha iyi hissediyor musun?”

Kelly kafasını salladı. Alt dudağı belli belirsiz titredi. “Bu tip şeyleri biliyordum aslında. Annem birkaç şey anlatmıştı; okulda da bilgilendirildik. Ama bunun hakkında konuşmakla, kanın akışına şahit olmak aynı şey değil. Bir an ölüyorum zannettim. Sonra hatırladım ama babama söyleyemedim ve ne yapacağımı da bilemedim.”

Francesca onun kızıl buklelerini okşadı. “Yardım edebildiğime sevindim.”

“Ben de.”

“Bugün kendimizi zorlamayalım. Sadece rahatla ve takıl. Yarın, eğer kendini hazır hissedersen derse gidebilirsin. Öğleden sonra danışmanımın yanına uğrayacağım yarım saatliğine. Onun dışında bu hafta için planım yok.”

Kelly gülümsedi. “Bugün özgür takılma fikri hoşuma gitti. Belki salondaki DVD’yi kullanabiliriz, gördüğün gibi burada bir tane yok.”

“Bu doğru. Ne üzücü! Tüm hayatını kendine ait bir DVD olmadan geçirmek zorunda kaldığını düşünsene. Belki UNICEF’e yazıp bir tane isteyebilirsin. Ah, bekle. Ama onlar yoksul ülkelerdeki açlıktan ölmek üzere olan çocuklara yardım etmekle meşgul olabilirler.”

Kelly elini sallayıp onu susturdu. “Anladım. Ben sahip olduğum hiçbir şey için minnet duymayan şımartılmış bir veledim.”

“Öyle de denilebilir.”

Kelly kıkırdadı. “Tamam. DVD için sızlanmayı bırakıyorum.”

“Senin yerinde olsam ben de öyle yapardım.” Francesca ayağa kalktı. “Babanı aramam gerek.”

“Asla olmaz. Onun bilmesini istemiyorum.”

“Onun için sürpriz olmayacak. Sam’in etrafında daha önce de kadınlar oldu ve bu süreci çok iyi anlayacaktır.”

“Ama o benim babam. Ona söylemek çok tuhaf.”

“Regl olman hayatının doğal bir parçası. Kelly, seni bu sabah neyin üzdüğünü baban bilmeli.”

Kelly derin bir iç çekti. “Tamam ama onunla bunu konuşmak istemiyorum. *Asla*. Bu konuda ciddiym.”

“Benim için yeterince makul. Neden film koleksiyonunu sıralamıyorsun? Ben babanla konuşacağım.”

Francesca’nın telefonda birkaç dakika beklemesi gerekti, sonra Sam’in çikolata tadında kadife sesini duydu.

“Peki, sorun neymiş?”

“Kelly regl olmuş. İlk defa olduğu için onu çok korkutmuş ki bu çok anlaşılabilir bir durum. Artı gerekli malzemeye de sahip değilmiş. Sana söylemeye çok utanmış.”

“Bu muymuş?” diye sordu Sam. “Regl olması?”

Francesca donup kaldı. “Bu gayet önemli. Büyüme olgusu kızlara çok fazla duygu karmaşası yaşatır. Bu işlerin bir daha asla eskisi gibi olmayacağına dair fiziksel bir kanıttır. Ayrıca bir erkeğin ilk ıslak rüyasına da benzemez. İçinde keyif değil genellikle çok fazla acı vardır.”

“Her neyse. Her problem yaşadığında bunu gizleyemez. Bak, bir toplantının ortasındayım ve geri dönmem gerek. Neler olduğuyla ilgili beni bilgilendirdiğin için teşekkür ederim. Bu akşam eve geldiğimde bu durumla ilgileneceğim. Hoşça kal.”

Sam telefonu kapattı. Francesca telefona bakakaldı. “Her neyse mi?” diye tekrarladı, sadece öfkelenmekten fazlasını hissediyordu. “Kızının hayatındaki bu son derece önemli olaya ver-

diğin tepki bu mu? Ve şimdi bir de bununla ilgileneceksin? Hiç sanmıyorum.”

Kelly mutfğa girdi. “Her şey yolunda mı?”

Francesca telefonu yerine koydu ve gülümsedi. “Kesinlikle,” diye yalan söyledi neşeyle. Kelly’i üzmenin anlamı yoktu. Zavalılı çocuk kendini iyi hissetmiyorken olmaz. Kelly ile konuşmadan önce onu köşeye sıkıştırdığından emin olmalıydı. Kızına biraz rahatlık vermesi ve biraz daha duyarlı davranması gerektiği ile ilgili gerçeği bir şekilde ona göstermeliydi.

Sam bir baş ağrısının daha geldiğini hissedebiliyordu. Kelly hayatına girdiğinden beri bu düzenli hale gelmişti. Tezgahın üstündeki şarap rafını görmezden geldi ve sert bir şeylerin olduğu yere yöneldi. Bir bardak aldıktan sonra, bara geçti ve bir şişe malt viski açtı.

“Şaka yapmıyorum, Sam,” dedi Francesca onu izlerken. “Tamamen yanlış taraftasın. Bu kızsalsı bir durum ve muhtemelen anlayamazsın. Bana inanmalısın.”

Bardağındakilerin yarısını iki yudumda içti. Sıvı karnına ulaşana kadar geçtiği her yeri yaktı.

“Bana söyleyebilirdi.”

“Hayır, söyleyemezdi. Utanmıştı ve korkuyordu. Bir sabah her yerin kan içinde sen uyan ve nasıl tepki verdiğini görelim bakalım.”

Kafasında canlandırdığı görsel imajdan rahatsız olmuştu ve bunu duymazdan geldi. “Beni odasının dışında tuttu, dışarı da çıkmadı ve bana neyin ters gittiğini söylemedi.”

“Makul bir sebepten.”

“Ben onun babasıyım.”

“Sen bir yabancısın. Ne kadar oldu? Bir ay mı? Birbirinizi tanımak için bu yeterli bir süre değil.” Bara yaslandı. “Daha onu etrafta görmekten hoşlanıp hoşlanmadığına bile karar vermedin.

“Bazen hoşlanmıyorum.” Sam itiraf etti. Koltuğa yöneldi ve oturdu. “Bazen de...” Omuzlarını kaldırdı.

Francesca kulüp tarzı koltuğun kenarına tünedi ve eğildi. “Bu konuda ona biraz zaman ver.”

“Beni odanın dışında bırakmakta haksızdı. Bu hafta sonu o kilidi çıkaracağım.”

“Güzel ama bunu yaparken somurtkanlık içinde olma e mi?”

Sam ona baktı. “Neden onun tarafını tutuyorsun? Aynı takımdayız sanıyordum.”

“Ben tarafsız bir üçüncü şahsım.”

Sam’in kulağına bu hoş gelmedi. “Francesca, berbat bir gün geçirdim. Şehir dışından müşterilerim vardı, bütün sabah kafası aslında önemsiz bir şeye karışan Kelly için endişelendim.”

“Bu onun için önemsiz bir şey değil.”

İkna olmamıştı. “Sadece sakın bir gece geçirmek istiyorum. Kavga yok, yanlış anlamalar yok, nutuklar yok. Fazla şey mi istiyorum? Eve yemek getiririz, akşam yemeğine kalırsın, sonra da kahvaltıya.” Sam gülümsedi.

Francesca ona gülümsemedi. “Bütün mevzuyu kaçırıyorsun. Kelly için de zor bir gündü. Kucaklanmaya ve pohpohlanmaya ihtiyacı var. Özel hissetmeye ihtiyacı var. Anlayış göstermene ihtiyacı var. Şu anda senin için en önemli şey o olmalı.”

İçkisinin geri kalanını tek yudumda içti. “Neden olmasın ki? Nasıl olsa onu da mahvedecek.”

Francesca ayağa kalktı ve ona ters ters baktı. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Suçluluk duygusu Francesca’nın ithamından daha önce gelmişti. “Biliyorum. Öyle demek istemedim.” İstememişti gerçekten. Kelly’i anlayamadığı için böyle oluyordu. Onu çözdiğünü sandığı her an bundan daha çok yanılamayacağını anlıyordu.

Onu umursuyordu, sadece onun bu kadar sinir bozucu olmamasını diliyordu.

“Onu tanımaya çalış, Sam. Onunla biraz zaman geçirmek için çaba göster.”

“Gösteriyorum.”

“Yeterli değil. Onu anlamıyorsun. Ve bu yüzden işler düzgün gitmiyor. Bu ilişkideki yetişkin sensin. Belki biraz öyle davranmalısın.”

Bu sözle birlikte döndü ve odadan çıktı. Birkaç saniye sonra ön kapı hızlıca kapandı.

Sam koltukta arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Bu akşam bunu hiç yapamayacak gibi gelmişti. Sabahı kötü başlamıştı ve gecesi de hiç gelişme gösterir gibi durmuyordu.

Yukarıdan bazı sesler duydu. Kelly.

Onu tanımaya çalış, demişti Francesca. Çalışıyordu. Bir bakıma. Önceki gün onu işe götürmüştü. Tamam, günün çoğunu Jason’la geçirmişti ama yine de...

“Kahretsin,” diye homurdandı ve bardağını sehpayaya koydu. Francesca haklıydı, yine.

Yukarı çıktı ve Kelly’in kapısını çaldı.

“İçeri gir,” dedi Kelly.

Kapıyı açtı ve onu yatağında kıvrılmış kitap okurken buldu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Temkinli bir şekilde onu süzdü. “İyiyim. Biliyorum Francesca sana her şeyi anlattı ama bununla ilgili konuşmak istemiyorum.”

Tanrı’ya şükür. “Ne yapmak istersin?”

Omuzlarını kaldırdı.

Harika. Bu çok yardımcı olmuştu. Kelly’in yaşındayken büyükbabamla ne yapardık diye düşündü. Aklına soğuk, yağmurlu bir akşam geldi. Gülümsedi.

“Hiç satranç oynadın mı?”

Kelly gözlerini çevirdi. “Daha sıkıcı olabilir misin acaba?”

“Muhtemelen hayır ama bu sorumu cevaplamıyor.”

Kelly bir iç çekti. “Hayır ve öğrenmek de istemiyorum.”

“Çok kötü. Çünkü eğer bir oyun kazanırsan, sana bir DVD alacaktım.”

Kelly’in gözleri açıldı. “Olamaz!”

“Olur, ufaklık.”

Kitabı bıraktı. “Sadece bir oyun.”

“Bu kadarı bile yeter.”

Yataktan aşağı zıpladı. “O zaman göster bakalım.”

“Ona söylemelisin, Francesca.”

Francesca küçük koltuğunda kıvrıldı ve annesinin, oturma odasında volta atışını izledi.

“Söyleyeceğim.”

“Ne zaman?” Annesi durdu ve ona baktı. “Büyükbaban çoktan Sam’le yüz yüze görüşmek için tehdit etmeye başladı. Bunun olmasını istemezsin.”

Francesca ona katılmak durumundaydı. Sam’in bir bebeği olacağını öğrenmesi ve tehdit edilmesi aynı cümle içinde geçerse muhtemelen kalp krizi geçirirdi.

“Lorenzo tüm bunların sonunda bir nişan bekliyor.”

Francesca doğruldu ve ayaklarını yere koydu. “Bu onun vereceği bir karar değil.”

Annesi koltuğa yürüdü ve onun yanına oturdu. “Sam’i sevmiyor musun?”

Annesine sevmediği bir adamla birlikte olduğunu itiraf etmek için iyi bir zamanlama değildi. “Konu bu değil.” Tam olarak değil. Başta onu sevmiyordu. Ama şimdi... Şimdi hamileydi, kafası karışık ve yalan söylemişti.

“O zaman ne?”

“Sam evlenmek isteyen bir adam değil.”

“Aşık olduklarında hepsi ister.”

Ama sorun da buydu. Sam onu sevmiyordu ve o da... Şey, Francesca onun hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Sürekli onunla birlikte olmak istemek aşk mıydı? Ona ve kızına hayran olmak ve birlikte bir gelecek düşlemek yeterli miydi?

“İkimiz de bu ilişkinin ciddi olmaması konusunda anlaşmıştık,” dedi en sonunda ve nefesini tuttu.

Annesi ona sadece onaylamayan bir tavırla baktı. “Anlıyorum.”

“Bu sadece... Ben sadece evli olmak istemiyorum,” dedi Francesca pat diye ve inlemeye benzer bir ses çıkardı. “En azından öyleydim.”

“Todd yüzünden mi?”

“Bir bakıma. Çünkü asla kendimden emin olamadım.” Brenna’yla geçen hafta yaptığı konuşmayı hatırladı. Zamanın geçmişi unutturması gerektiği hakkında. “Daha önce kendimi asla yeterli hissetmedim. Güvenli. Büyümüş gibi. Ben aptal Marcelli kıızıyım. Todd ile birlikteyken de bir paket süslü şeker gibiydim. Bunu istemiyorum.”

“Bir erkeği seversen kişiliğini kaybedeceğini mi düşünüyorsun?”

“Öyle düşünürdüm.”

“Peki şimdi?”

Şimdi hayatındaki her şey karmaşaya dönüşmüştü. Sam, Kelly, hamilelik. “Artık emin değilim.”

Annesi onun çenesine dokundu ve gözlerinin içine baktı. “Francesca, sen ve Sam geleceğinizle ilgili ne karar verirseniz verin, bebeği bilmek zorunda.”

“Ona söyleyeceğim.”

“Ne zaman?”

“Cuma günü. Ne olursa olsun. Yeni dadı pazartesi işe başlıyor. Cuma Kelly ile birlikte olacağım son gün.”

Annesi kafasını salladı. “Daha uzun sürmesin. Sen insanları kandırabilen biri olarak yetiştirilmedin.”

Francesca irkildi. Bu açıklama tehlikeli bir şekilde, onun hep altı yaşındaymış gibi hissetmesine sebep olan ‘ben seni bundan daha iyi yetiştirdim’ sitemine çok yakındı.

Annesi ellerini kucığına indirdi. “Bir şey daha, Sam ile ilgili ne karar alırsan al, bunu istediğin şey olduğu için yap. Başkaları öyle istiyor diye değil. Bu ben bile olsam.”

Francesca onun Joe’yu evlatlık verme kararını düşündüğünü biliyordu. “Öyle yapacağım.”

“Söz ver, Francesca. Kalbini dinleyeceğine söz ver. Korkmuş olsan bile. Hayatta denememiş olmaktan daha büyük pişmanlık yoktur. İnan bana. Ben bu duyguyla tam otuz sene yaşadım.”

Francesca annesine sıkıca sarıldı. “Üzgünüm.”

“Olmak zorunda değilsin. Sen yanlış bir şey yapmadın. Henüz değil. Büyükbabanı cumaya kadar oylarım ama daha fazla değil.”

“Yeterince makul bir süre.”

Ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri olmamasına rağmen. Sam’e bebeği söylemek bile bir meseleydi ama ya hissettikleri... Ne istediği konusunda emin değildi. Bir şekilde onsuz hayat eskiden olduğu gibi çekici gelmiyordu ona. Onunla birlikte olmaktan, onunla konuşmaktan hoşlanıyordu. Kelly’den hoşlanıyordu. Ama Sam yalanı affedebilecek bir adam değildi. Bebeği ona anlatmak için neden beklediğini anlayabilecek miydi, ya da onu, kendisini kandırmak için yola çıkmış herhangi bir kadından fazlası olarak görebilecek miydi?

Francesca’nın ikinci beklenmedik misafiri sabah saat dokuzu bi-

raz geçe geldi. Kapıyı açtığında Sam'i orada bulmuştu.

En etkili takımlarından birini giymişti ve bir takvimde boy gösterecek kadar hoş görünüyordu. Kalbi pır pır etti, göğsü daraldı ve kalçalarında bir alev yükseldi. Eğer bilmiyor olsaydı, sıtmaya yakalandığını zannedecekti. Ya da aşık olduğunu.

İçeri girebilmesi için bir adım geri çekildi ve arkasından kapıyı kapattı.

"Geçen gece bana gerçekten kızgındın," deyiverdi onu selamlamak yerine.

"Bu doğru."

Ellerini cebine soktu ve topukları üstünde sallanmaya başladı. "O yüzden yine de Kelly'i dans dersinden sonra almaya gitmek ister misin diye merak ettim."

"Tabii ki, neden almayayım?" Sonra birden fark etti. "Kavga etmiş olmamız sorumluluklarımı savuşturacağım anlamına gelmiyor."

"Biliyorum." Sam ona baktı. "Özür dilerim. Sen haklıydın."

Francesca onu süzdü. "Ne hakkında?"

"Kelly ve regl olması. O zaman anlayamadım. Ama şimdi görebiliyorum ki bu, kızlar için önemli bir mesele."

Francesca haklı çıkmış olmaktan öte etkilenmişe benziyordu. "Ergen eğitimi ile ilgili kitaplar okudun, değil mi?"

Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Olabilir." Sonra ciddileşti. "Kelly ve ben geçen gece uzun bir konuşma yaptık. Buradaki hayatı ve işlerin burada nasıl farklılaştığıyla ilgili. Birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiği hakkında. Beklentilerimiz ve ailemizi nasıl kurmak istediğimizle ilgili ikimiz de bir liste hazırlayacağız. Sonra bunlar hakkında konuşup tartışacağız. Cumartesi sabahı için bir toplantı ayarladık. Kelly senin de orada olup bize aracılık etmeni önerdi. Ben de kabul ettim."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi Francesca dürtüstçe.

Sam'in kızıyla orta noktada buluşma isteğine ve onu daha iyi tanımaya çalışmasına çok sevinmişti. Aile toplantısının bir parçası olmasını istemeleri onu duygulandırmıştı. İkisi arasında işlerin nasıl gideceğini düşünmek onu çok heyecanlandırıyordu.

"Kelly'in de geçen gece belirttiği gibi, sen de bizim gibi ailenin bir parçası sayılırsın. Belki kan bağıyla değil ama kesinlikle ayırdığı zaman ve çaba takdire değer."

Umutsuzca ona katılmak istiyordu ama buna hakkı olmadığını hissetti.

Sam ellerini cebinden çıkardı ve ona yaklaştı.

"Biliyorum böyle anlaşılmamıştık," diye mırıldandı dudaklarını onunkiler üzerinde gezdirirken. "Böylesi daha karmaşık ve anlaşılması zor ama bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Ben – ben bilmiyorum."

Sam onu öperken mantıklı düşünmek öyle zordu ki. Zihni bulanık, bedeni kuşatılmıştı ve tek istediği Sam'i yatağa sürüklemektir.

Onun alt dudağını hafifçe ısırıldı. "Şey, bunun hakkında düşün o zaman," dedi onu bırakıp kapıya doğru yürürken. "Bu akşam görüşürüz."

İşte gitmişti. Francesca duvara yaslandı ve gözlerini kapadı. *Karmaşık ve anlaşılması zor* olmasını umursamıyordu. Yeter ki işler sonunda iyiye dönsün, diye düşündü. Ama dönecek miydi? Zaman ilerliyordu. Cumaya az kalmıştı, bakalım Sam'le durumları ne olacaktı?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Francesca o öğleden sonra Kelly ile birlikte dans dersinden ayrılırken.

"Daha iyi. Kramplar yok ama kanama hâlâ kelimelerle anlatılamayacak kadar mide bulandırıcı. Ah, bu arada artık o kadar şişkin hissetmiyorum. En azından bu da bir şeydir." Kelly saçını

tutan tokaları çıkardı ve buklelerini kabarttı. “Bu öğleden sonra danışmanına uğrayacağını söylemiştin değil mi?”

“Evet, eğer senin için sakıncası yoksa önce durup ona uğrarız sonra da sahilin orada bildiğim bir kafe var, orada takılırız diye düşünmüştüm.”

“İyi fikir.”

Francesca arabayı üniversiteye sürene kadar filmler ve kış modası hakkında sohbet ettiler.

“Gerçekten çok büyükmüş,” dedi Kelly etrafa bakınırken.

“Daha önce kâmpüse gelmiş miydin?”

“Hayır. Bu kadar sevimli görüneceğini tahmin etmemiştim.”

Francesca ona birkaç binayı gösterdi sonra psikoloji laboratuvarının yakınma park etti. “Danışmanımın ofisi burada.”

“Tiksindirici bir şey görmeyeceğiz değil mi?” dedi Kelly arabadan inerken. “Kafalarına kablolar bağlanmış kediler ya da onun gibi şeyler?”

“Hiç ilgisi yok,” dedi Francesca kaldırıma adımını atarken. “Biz burada insanlara işkence ediyoruz, hayvanlara değil.”

Kelly sırttı. “Çok iyi.”

Çift kanatlı kapılar arasından yolu yürüdüler.

“Yani burada tam olarak ne yapıyorsun?” diye sordu Kelly. “Hâlâ üniversitede gibisin, ikisinin farkı ne?”

“Zaten bir lisans derecesine sahibim,” diye açıkladı Francesca. “Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Hı hı, dört yıl sürüyor değil mi?”

“Evet. Sonra insanlar daha ileri eğitim almak için tekrar geliyorlar. Ben hem yüksek lisansımı tamamlayabileceğim hem de doktora devam edeceğim bir programdayım. Aslına bakarsan şu anda yüksek lisans tezimi yazıyor olmam gerek.”

“Onu teslim edip derecenin mi alıyorsun?”

“Öyle umuyorum,” dedi Francesca, uzun koridorlu yolda

onunla ilerlerken. "Ama bunun olması için bundan fazlası gerekli."

Ona kısaca araştırma gruplarından, komite onayından, verileri nasıl biçimlendireceğinden ve bir araştırma konusu bulunması gerektiğinden bahsetti.

Kelly'in gözleri açıldı. "Sonsuza kadar okula gitmek zorunda kalabilirsin."

"Umarım gitmem! Eninde sonunda kendime ait bir hayatım olmasını planlıyorum."

"Ama çok büyük bir bağlılık göstermeyi istiyor olmalısın."

"Katılıyorum. Bazı insanlar bununla ilgili sıkıntı yaşar ama doktora derecemi almak benim için son derece önemli. Bir şeyde iyi olmak istiyorsan çok çalışmayı göze almalısın."

"Benim dans pratiği yapmam gibi," dedi Kelly ikinci kata giden merdivenleri çıkarken.

"Kesinlikle."

Koridorun sonuna doğru yürüdüler ve ana laboratuara girdiler. Birçok gözlem odasının yer aldığı karşılama alanına geldiler. Ofisler sol tarafta kalıyordu.

Öndeki masada yaşlı bir kadın oturuyordu. Francesca'yı görünce gülümsedi.

"Bizi ne zamandır ihmal ediyordun," dedi Marg Overton bir gülümsemeyle. "Senin evde on parmağınla birden yazı yazdığını düşünmek istiyorum ama nedense bundan kuşkuluyum."

"Uzaktan yakından ilgisi yok," dedi Francesca. "Marg, bu Kelly. Kelly, Marg. Yetkili bölüm başkanımız var ama burayı Marg yönetir. Onsuz kendimizi kaybederdik."

"Kesinlikle," dedi Marg.

Kelly utangaç bir tavırla gülümsedi ve "Merhaba," dedi.

"Bugün neler var? İlginç bir çalışma çıktı mı?"

"Dan dört yaş grubuyla çağrışım oyunu üzerine çalışıyor."

“Güzel.” Kelly’e döndü. “Bunu izlemeyi seveceksin. Toplantıma gitmeden önce seni oraya götürüyüm.”

“Tamam.”

Beş dakika sonra Kelly gözlem odasında kırmızı saçlı bir öğrencinin yanında oturuyordu. Dan bilgisayarda oluşturulmuş grafiklerini çıkardı ve onları Kelly’e anlatmaya başladı.

“O on iki yaşında, Dan. Sakın kalkülüs hesaplarına girme,” dedi Francesca kapıya doğru yöneldiğinde. “Kelly eğer seni ölüme sıkmaya başlarsa, ben soldaki birinci ofiste olacağım.”

“Ben iyiyim,” dedi Kelly.

Francesca kıkırdadı. Dan muhtemelen otuz saniye içinde teknik jargonda konuşmaya başlayacaktı ama o kendini çocuklara adanmış iyi bir adamdı.

Francesca soldaki ilk ofise ulaşmak üzere köşeyi döndü ve açık olan kapıya tıklattı.

“Francesca,” dedi danışman. “Sonunda beni nerede bulacağını hatırladın.”

“Evet, evet, biliyorum.” Francesca içeri girdi ve Emily’nin karşısına oturdu. “Taslağımı bitirdim.”

“Şaka yapıyorsun.” Danışmanı, kırklı yaşlarda çekici bir kadındı, Francesca’nın uzattığı kağıtları aldı. “Sana bütün zamanını günahsız görgü tanıklarına eziyet ederek geçiremeyeceğini anlatıp duruyordum ama beni dinlediğinden pek emin değildim.”

“Söylediğiniz her şeyi her zaman dinlerim.”

Emily gülümsedi. “Keşke bu doğru olsaydı.” Gözlüğünü taktı ve alnına düşen saçları çekti. “Pekala. Bakalım neyimiz var?”

Dört yaşındaki çocuklardan bir tanesi çocuk sandalyesini kaldırdı ve onu karşısında duran çocuğa fırlattı. Kelly’in ağzı sonuna kadar açıldı.

“Bunu yapmalarına izin var mı?” diye sordu ilk çocuğa vuran

diğer çocuğu işaret ederken. İki çocuk da gözyaşlarına boğulmuştu şimdi.

Dan bir şeyler mırıldandı ve odadan dışarı fırladı. Kelly onun gittiğine pek de üzülmemişti. Bazı teorileri ilginçti ama her şeyi çok teknik anlatıyordu. Önce Francesca onun on iki yaşında olduğunu hatırlattığında hakarete uğramış gibi hissetmişti ama Dan'ı yaklaşık on dakika dinleyince sebebini anladı.

Ayağa kalktı ve odadan çıktı. Francesca işinin yarım saat süreceğini söylemişti ve bu süre dolmak üzereydi. Francesca'nın içeride olacağını söylediği odanın yanına bir sandalye çekti ve zıplayıp üstüne oturdu, beklemeye başladı.

O ve babası bu gece yine satranç oynayacaklardı. Geçen gece Kelly taşların nasıl hareket ettiğini zar zor öğrenebilmişti. Şimdi kandırıldığını anlıyordu. Babasını yenmesi ve o DVD'yi kazanması için yıllar geçmesi gerekecekti. Ama bu onu o kadar rahatsız etmiyordu. Teklifi yaptıığında neye bulaştığını biliyordu. Belki de onu bir süre daha etrafında tutmak istiyordu. Bazı konularda tekerine çomak sokmayı sevse ve biraz rahatsız edici olsa da, gerçekten o kadar da kötü değildi. O...

Kelly içeride konuşulanları duyabildiğini fark edince sandalyesinden indi. Buzlu camın arkasına iyice yaslandı ve böylece konuşulanlar daha net duyulur hale geldi. Kendi adının geçtiğini duyunca irkildi.

"Kelly bir arkadaşımın kızı," diyordu Francesca. "Harika bir dansçı ve hiç ders kaçırmıyor. Bu hafta birlikte takılıyoruz, çok eğlenceli oluyor."

"Harika bir mini-tatil gibi gözüküyor."

"Öyle. Kelly ile baş etmek çok kolay. Aslında harika bir çocuk."

"Çocuk" yorumu hoşuna gitmemiş olsa da, Francesca'nın sözleri kendini iyi hissetmesini sağlamıştı.

“İkinizi içeri girerken gördüm,” dedi diğer kadın. “Çok güzel saçları var.”

“Biliyorum. Buklelerinden nefret ediyor ama bence harikalar.”

Diğer kadın güldü. “Onun saçlarının doğal olarak yaptığını ben perma ile yaptırmaya çalışmışım. Seksen dolar ve üç saat sonra kötü tıraş edilmiş bir kanişe benzemiştim. Çok cesaret kırıcıydı.”

Kelly de gülmüştü.

“Ayrıca çok güzel çilleri var,” dedi Francesca. “Bence çok etkileyiciler. Ah, o kadar güzel ve genç olmak. Onu dans ederken izlediğimde, kendimi çok yaşlı bir kadın gibi hissediyorum.”

“Tatlım, onunla kıyaslandığında, sen zaten çok yaşlı bir kadınsın.”

Francesca güldü. “Öyle mi! Teşekkürler.”

Kelly ayağa kalktı ve hızlıca koridorun öbür ucuna yürüdü. Yüzü yanıyordu ve midesi heyecandan zıplamış gibiydi. Ne zaman annesinin onun hakkında konuştuğuna şahit olsa – ki bu çok olmazdı çünkü çoğu arkadaşının onun bir kızı olduğundan bile haberi yoktu – Tanya hep kırıcı şeyler söylerdi. Böyle şeyler değil.

Francesca onun güzel olduğunu düşünüyordu. Francesca ondan hoşlanıyordu. Eğer Francesca ve Sam bir araya gelirse Kelly bir gün gönderilme konusunda asla endişe etmek zorunda kalmazdı.

Annesinin onu nasıl her zaman sakladığını ve görmezden geldiğini düşündü. Francesca bunu asla yapmazdı. O asla çocuğunu terk etmezdi. Doğum günlerini unutmaz ya da Kelly’in duygularını incitecek şeyler söylemezdi. Birçok arkadaşının üvey annesi olduğunu biliyordu. Bazıları iyiydi ama bazıları korkunçtu. Ya babası başka biriyle görüşmeye başlarsa?

Bu olmamalı, dedi kendi kendine. Francesca tam olarak onun ve babasının hayatında olması gereken kişiydi. Bir şekilde onları bir araya getirmenin yolunu bulmalıydı.

Çarşamba sabahı Sam kravatını bağladıktan sonra cep telefonunu, cüzdanını ve ceketini almak üzere dolabına döndü. Brezilyalı müşterileriyle bir toplantısı daha vardı, ardından müdürüyle iş konuşmak üzere öğlen yemeğine çıkacaktı. Yerel bir şirket bir kısa film festivaline sponsor olmak istiyordu ve güvenlik konularını konuşmak için Sam'le toplantı istemişlerdi.

Saatine göz attı. Bu sabah Kelly'i dans dersine Francesca götürecekti. Böylece ofise erken gidebilir ve güne iyi bir başlangıç yapabiliirdi. Onsuz, işlerin yolunda gitmesini sağlayamazdı. O...

Cüzdanına uzandı ama onu tam kavrayamadı ve yere düşürdü. Cüzdan yere düşer düşmez açıldı. Almak için eğildiğinde, gri bir şerit fark etti. Öfke fitili ateşlenmişti.

"Kahretsin!" diye mırıldandı.

Doğrulurken platinyum kredi kartını inceledi. Tam olması gereken yerdeydi. Bir önceki öğleden sonra benzin almak için durduğunda olmayan yerde.

"Kelly!" diye kükredi holden çıkarken.

Kızı kafasını odasından dışarı uzattı. Dans dersi için çoktan giyinmişti. Saçları bir bukle yumağıydı ve elinde bir beyaz bant tutuyordu.

"Bağırmayı bırak," dedi ona. "Buradayım işte. Ne oldu?"

Ne kadar da rahat diye düşündü, yumruğunu duvara geçirmemek için kendini zor tutuyordu.

“Kartımı almışsın,” dedi dişlerini sıkarak.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Sesi kaygılanmış ve şaşırılmış geliyordu, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. Ama onu omuzlarında başlayan hafif gerginlik ve çenesindeki inatçı izi tanıyacak kadar çözmüştü.

“Dün kredi kartımın cüzdanımda olmadığını fark ettim. Bu sabah ait olduğu yere geri dönmüş.”

Kelly gözlerini devirdi. “Anladım. Sen de bunun için beni suçluyorsun. Belki başka bir yere koymuşsundur ya da daha önce baktığında görmedin.”

“Orada değildi. Aradım ve iptal ettirdim dün gece. Ne komik değil mi, üzerine kayıtlı tek bir fatura vardı, internetten satış yapan bir giyim mağazasına ait.” Bakışlarını kıstı. “Tabii siparişi de iptal ettim.”

“Ne yaptın?” diye sordu Kelly. “Senden de bu beklenir. Her şeyi mahvetmeye bayılıyorsun.”

Kartını onun çaldığını anlamıştı ve atağını sürdüreceğini de biliyordu ama siparişi iptal ettiği için onu suçlamasıyla donup kalmıştı.

“Benden çaldın!”

“Sen de benden çaldın!” dedi koridora çıkıp gözlerini onunkilere dikerken. “Eski kredi kartımı almaya hakkın yoktu. Onunla kötü bir şey yapmıyordum ki... Bu sefer de kötü bir şey yapmadım.”

“Buna hırsızlık denir. Belki bu New York’ta normal karşılanabilir ama burada gayet yanlış.”

“Senden harçlık istedim, sen de düşüneceğini söyledin. O zamandan beri hiçbir şey söylemedin, ben de daha fazla bekleyemedim. Başka seçeneğim yoktu.”

“Yani bu benim suçum öyle mi? Senin derdin ne? Eğer hırsızlık yapacak kadar büyüdüyse, neden yaptığının sorumluluğunu alacak kadar da büyümüyorsun?”

“Ben sadece on iki yaşındayım. Benden daha ne istiyorsun?”

“Bundan daha iyi davranışlar sergilemeni bekliyorum. Hiç değişmiyorsun.”

“İşte haberler,” dedi kollarının göğsünün üstünde birleştirirken. “Zorba gibi davranmak gerçekten çok hoşuna gidiyor, öyle değil mi? Çocukken senden küçük çocukları da döver miydin bari?”

Daha fazla kızması mümkün olamaz sanmıştı ama yanılmıştı. “Bunu benim meselem haline getirme, genç bayan. Hırsızlık yapan sensin. Sanırım bundan sonra para ve kredi kartlarını kilit altında tutmam gerekecek. Bu, buradaki ilişkilerin durumu açısından epey üzücü olacak.”

“Neden beni de kilit altına almıyorsun?” diye sataştı alaycı bir tavırla. “Asıl yapmak istediğin bu.”

“Sadece bana öyle geliyor olabilir ama durduğum yerden bakınca ikinizin de derin bir nefes alıp sakinleşmeye ihtiyacınız var gibi görünüyor,” dedi Francesca.

Sam döndü ve onu merdivenlerin yanındaki parmaklıklara yaslanırken gördü. İçini bir rahatlama hissi kapladı. O en azından ne yapacağını bilirdi.

“Ne zaman geldin?” diye sordu.

“Açılış sahnesi ve son salvo arasında bir yerde. Konuşmak ister misiniz?”

Kelly ona ters ters baktı. “Kesinlikle haksız olan o. Sakın onun tarafını tutayım deme.”

“Onunla bu ses tonuyla konuşma,” diye emretti Sam.

Kelly kızgındı. Sam öfkeyle bakıyordu. Francesca uyuyakalmalı ve tüm kavgayı kaçırmalıydım diye düşündü. Ama şimdi

buradaydı ve üstüne yapışıp kalabilecek bir durumun tam ortasında idi.

Sam kızına kızmakta haklı olduğuna göre yapbozun bir eksik parçası kalıyordu. Kelly kredi kartını neden almıştı?

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde eşyaları gelmişti, dolabını yenilemek için alışveriş merkezine gitmişti, Francesca'nın görebildiği kadarıyla uyum sağlamaya başlamıştı ve oldukça da mutluydu. O zaman babasının öfkesini üstüne çekme riskine neden girmişti?

Sam'e döndü. "Bana neler olduğunu anlat."

Ona önceki gün benzin almak için durduğunu, kredi kartının kayıp olduğunu sonra arayıp iptal ettirdiğini anlattı.

"O gün için tek bir fatura kesilmişti," dedi. "İnternet üzerinden satış yapan bir giyim mağazası." Kızına baktı. "Hepimiz Kelly'in klavyeyle alışveriş yapmayı ne kadar çok sevdiğini biliyoruz."

Francesca bu iğnelemeyi duymazdan geldi. "Pekala, Kelly, bir de senden dinleyelim. Kartı aldın mı?"

Sam tam ona bunu tabii ki yaptığını söylemeye başlamıştı ki Francesca onu susturmak için elini kaldırdı. "Lütfen cevaplamasına izin ver."

Kelly derin bir iç çekti. Kafasını önüne eğip tekrar kaldırdı, bukleleri yüzüne düşmüştü.

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Gördün mü?" dedi Sam.

Francesca ona cevap vermedi. "Kelly soruma cevap verecek misin?"

Kelly başını kaldırdı, çenesi ortaya çıkmıştı. "Tamam aldım ama onun düşündüğü gibi değil."

Francesca onun yeşil gözlerine baktı, acı ve korkunun gölgesini gördü. Bunun bir meydan okumadan kaynaklanmadığını anladı. Bu başka bir şeydi.

“Düşündüğüm şey senin onu alıp izinsiz kullandığın,” dedi Sam, sesi hâlâ kızgındı. “Ve cezalandırılacaksın.”

Francesca hiçbir sebebin sonuçlardan kaçınmaya yetecek kadar iyi olmadığına katılıyordu ama hâlâ bilmesi gereken bir şey daha vardı.

“Neden?” diye sordu yumuşak bir tavırla.

“Ne?” Sam ona döndü. “Neden olduğu neyi değiştirir? Daha çok giysi istemiştir. Yeterince sahip olmadığına inandığı şey her ne ise ondan biraz daha.”

“Çok aptalsın!” diye bağırdı Kelly. “Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Francesca derin bir nefes aldı. “Kelly böyle konuşmaktan daha iyisini yapabilirsin. Bir yetişkine aptal demek iyi bir fikir değil. Babanı daha çok kızdırıyorsun ve bendeki iyi niyeti de azaltıyorsun.”

Kelly’in dudakları titredi. “Önemi yok. Sadece cezalandırın beni. Umurumda değil.”

Oldukça umurundaydı, ona bakmak bile Francesca’yı üzüyordu. “Bize neden yaptığını söyle, lütfen.”

Kelly nefesini tuttu ve babasına baktı. “Aldığım şey, senin için bir deri ceket.” Sesi yüksek ve tizdi. “Lanet olası doğum günün için tamam mı? Harçlık istedim ama sen beni bastırdın. Bunu konuşmak bile istemedin. Haftaya doğum günün, başka ne yapmam gerekiyordu?”

Sam’in ifadesi sertleşti. “Benimle kaba konuşma, genç bayan. Başın yeterince dertte zaten.”

Francesca neredeyse düşecekti. Kelly’in bu itirafından tek çekip çıkardığı onun kötü bir kelime kullanmış olması mıydı? Peki, ona doğum günü için bir şey almak istemiş olması? Kullandığı yol berbatı ama niyeti temizdi.

Kelly’in dudakları titredi. Francesca ne düşündüğünü tam

olarak biliyordu. Onu umursadığını, babasının onun için önemli olduğunu göstermek istemişti ama babası bunu onun yüzüne fırlatmıştı.

Tek kelime etmeden döndü ve odasına koştu. Kapı hızla kapandı, ardından kilit sesi duyuldu. Sam inler gibi bir ses çıkardı. “Harika. O kilidi çıkarmak için hafta sonunu bekliyordum ama dün gece yapmalıymışım.”

Sam odasına yöneldi. Francesca bir an duraksadı. Önce hangisinin peşinden gideceğini bilemedi, sonra Kelly’in tüm gün buralarda olacağını ama Sam’in birkaç dakika içinde işe gitmek için çıkacağını hatırladı.

“Sam, bekle,” dedi arkasından aceleyle giderken. “Böyle gidemezsin.”

Onu dolabın önünde, ceketine uzanırken buldu.

“Şehir dışından gelen müşterilerim var. Bu, beklemek zorunda. Kelly’in bugün dans dersine gitmesini istemiyorum. Hiçbir yere gitmesini istemiyorum. Odasında kalmalı ve neyi yanlış yaptığını düşünmeli. Bunu akşam konuşacağız.”

“Sen ve o bunu bu akşam konuşabilirsiniz ama sen ve ben şimdi konuşacağız.”

Kafasını salladı. “Francesca, bunun için vaktim yok.”

“O zaman vakit yarat.” Onu tam karşısına aldı. “Sam, bu konuda haksızsın. Kelly’in yaptığı şeyi onaylamıyorum. Kartını almasının hiçbir özrü yok.”

“İyi. Bu konuda anlaştık öyleyse.” Çantasını aldı ve Francesca’nın etrafından dolaştı.

“Hayır.” Francesca onun kolunu tuttu. “Sana bir doğum günü hediyesi aldı. Doğum günün olduğunu öğrenmiş ve senin için gerçekten hoş bir şey almak istemiş. Bunun senin için bir önemi yok mu?”

Sam kafasını salladı. “Bana bir kart ya da başka bir şey hazırlayabilirdi.”

“O on iki yaşında, beş değil. Önce harçlık istemiş, yani sana bir hediye almak için onaylanabilecek yolları denemiş.”

“Bir deri ceket?” diye sordu, sesinin tonu ikna olmuş gibi gelmiyordu. “Çok paradan bahsediyoruz. Onun yaşındaki biri için yeterli harçlık nedir bilmiyorum ama bir hafta içinde bir deri ceket almak için yeterli olmasa gerek.”

“Katılıyorum. Ama seni umursadığını göstermeye çalışıyor, anlamıyor musun? Onun için önemli olduğunu. Seninle birlikte bir aile olmaya çalıştığını?”

“Bunu görebiliyorum ama yalan söylediği ve hırsızlık yaptığı gerçeğini atlıyorsun.” Kaşlarını birleştirdi. “Birçok şeyi affedebilirim, Francesca ama kandırılmayı değil.”

Francesca yutkundu. “Davranışını savunmuyorum.”

“Ne tuhaf! Çünkü bana tam da böyle yapıyormuşsun gibi geliyor.”

Döndü ve gitti.

Francesca en tepedeki merdiven basamağına kadar çıktı ve oturdu. Kusacak gibi hissediyordu ama bu, sabah bulantısının başlangıcı olamazdı. Bu, korku ve suçluluğun karışımıydı. Eğer Sam Kelly hata yaptığında bu kadar sinirleniyorsa kendi küçük sırrını öğrendiğinde neler olacaktı?

Büyük itiraftan önceki son iki gün, dedi kendine. Eğer o zamana kadar her şey yoluna girerse anlamak için yeterince gevşemiş olabilirdi. Tabii bir de gökten gümüş paralar yağmaya başlarsa.

Orada, Sam’e açıklama yapmak için doğru sözcükleri seçmeye çalışırken, ne kadar oturdu emin değildi. Bir süre sonra kapı sesi duyuldu, ardından halı kaplı zemin üzerinde belli belirsiz ayak sesleri. Kelly merdivende onun yanına oturdu. Küçük kız dizlerini göğsüne çekti ve kollarını bacaklarının etrafında birleştirdi. “Gerçekten her şeyi mahvettim,” diye fısıldadı.

Francesca sessizce kafasını salladı. "Bu çok uygun bir tanımlama oldu."

"Sanırım bunu yeterince düşünmedim. Doğum günü olduğunu öğrendim ve bana harçlık vermeyince panikledim."

"Borç için bana gelebilirdin."

Kelly ona baktı. Yaşlar yeşil gözlerini doldurdu. "Sende hiç para yok ki... Karşılayamayacağın halde evet demenden korktum. Benim yüzümden aç kalabilirdin."

Francesca gülsün mü ağlasın mı bilemedi. Bunun yerine kollarını kıza doladı ve kendine çekti. "Zorluklarla yaşayan bir öğrenci olabilirim ama temel ihtiyaçlarımı karşılayabiliyorum. Ayrıca büyükannemler her zaman bir orduyu doyuracak kadar yiyecek yollarlar bana." Başını Kelly'inkine yasladı. "Ama benim için endişe duyman güzel."

Kelly ona döndü ve onu sıkıca tuttu. "Siparişi iptal ettiğini söyledi. Bu demek oluyor ki onun için bir hediyem yok."

"Dürüst olmak gerekirse, evlat, bu canını sıkacak son şey olmalı."

"Ama ona hoş bir hediye almak istiyordum. Bu onunla geçirdiğim ilk doğum günü."

Francesca sesindeki duygusallığı hissetti. Onun yaşındayken yaşadığı her hissi, her nüansı hatırladı. Hayata karşı çok daha fazla tecrübesizdi.

"Anlıyorum. Ama babanın neden bu kadar kızdığını biliyor musun?"

Kelly kafasını kaldırdı ve hafifçe salladı. "Onun kartını aldım ve bu yanlıştı. Belki de aptalca."

"Belki mi?"

Kelly boğuk bir şekilde güldü ve kafasını kaldırdı. "Tamam, bu tamamen aptalcaydı."

"Güzel. İlerleme kaydediyoruz. Şimdi plastik kartlara güvenmek yerine neler yapabileceğini söylemek ister misin?"

Kelly burnunu çekti. "Bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Sen zeki bir kızsın. Başka hangi alternatiflerin vardı?"

Birkaç saniye düşündü, sonra doğruldu ve parmaklarını nemli çenesinde gezdirdi.

"Seninle konuşabilirdim. Ya da Gabriel'le. Onu neredeyse unutmuştum. Bana borç verebilirdi, hatta beni alışverişe bile götürürdü."

"Başka?"

Kelly ona baktı. "Babamdan parayı isteyebileceğimi mi söylemeye çalışıyorsun? Ama bu bütün sürprizi mahvederdi."

"Evet ama dürüstçe olurdu."

"Dürüst olmak daha mı önemli?"

Francesca sanki göğsünde bir "İ" işareti varmış gibi hissetti. İkiyüzlülüğün İ'si. "Sanırım öyle. Bence baban da öyle düşünüyor. Ona yalan söyleyen insanlara karşı bu fikirde olduğuna eminim."

Kelly ürperdi. "Ama öyle kızgındı ki..."

"Eve döndüğünde ondan özür dilemelisin."

"Asla olmaz! O da hatalıydı."

Francesca iç çekti. "Seni zorlayamam ama sana bir sır vereceğim. Sen özür dileyene kadar işler asla yoluna girmeyecek. Ne kadar çok beklersen, ileride bunu yapmak o kadar zorlaşır.

Kelly endişeli görünüyordu. "Bunu düşüneceğim."

"Bence de düşünmelisin."

Kelly içini çekti. "Sanırım bu sabah bale dersine gitmiyoruz, değil mi?"

"Hayır."

"Hiçbir zaman profesyonel bir dansçı olamayacağım."

"Önce on üç yaşına girmenin tadını çıkaralım. Kariyer seçimin için daha sonra ter dökeriz."

Kelly gülümsedi. Sonra kendini Francesca'ya bıraktı. "Anlayışın için teşekkür ederim. Sen bir numarasın."

Francesca ona sarıldı. Kelly ve Sam'in geride bıraktıkları zor zamanları olmuştu ama sonunda iyi olacaklarını biliyordu. Bu ailenin bir parçası olmak harika olmaz mıydı? Baba ve kız arasındaki ilişkinin gelişimini izlemek? Bu şansa sahip olmayı çok daha fazla isterken buldu kendini.

Sam saat altıyı biraz geçe eve girdi. Francesca'yı tabaklara pişmiş tavuk ve sos koyarken buldu.

"Marsala tavuğu," dedi Francesca. "Dün gece beni görmeye annem uğradı ve on-on iki kişiyi doyuracak kadar yemek getirdi. Bu ganimeti paylaşmam gerekir diye düşündüm."

Sam çantasını tezgahın üzerine koydu. "Günün nasıl geçti?" "İyi idi."

Konuşurken ona bakmıyordu. Sam onun durumdan hâlâ biraz rahatsız olduğunu hissetti.

"Eğer sana seni dinlemem gerekirdi desem bu bir şeyleri değiştirir miydi?"

"Bunu inanarak mı söylüyorsun?"

"Evet. Tepki vermeden önce derin bir nefes almaya ihtiyacım var. Belki de daha çok dinlemeye."

Francesca masayı hazırlamayı bıraktı ve ona baktı. "Yaşadığın bu düşünce sürecinin detaylarını paylaşmak ister misin?"

"Bu sabah delirmiş gibiydim. Sağlıklı düşünemeyecek kadar hem de. Kelly'in yaptığı şeyin özü yok ama sen haklısın. Gerçek niyeti, duruma başka bir boyut katıyor." Elini kaldırdı. "Tabii cezalandırılmaması gerektiğini düşünüyor değilim."

"Bu, sabahki söylediklerinden daha makul."

Francesca tavuk tepsisini bıraktı. Sam bunu affedilmenin bir işareti olarak gördü ve ona yaklaştı. Francesca onun kucaklamasıyla eridiğini hissetti.

“Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin,” dedi kızın gözlerinin içine bakarken.

“Minnettarlıktan mı bahsediyoruz?” diye sordu sakince.

“Biraz ama bundan daha önemlisi var.” Onu öptü ve “Benim için çok önemlisin,” dedi.

Daha da fazlası, diye düşündü Sam; o hayatında önemli bir yer edinmişti artık.

Ona tam da onun için ne anlam ifade ettiğini söyleyecekti ki Francesca ona sarılmayı bıraktı. “Yukarı çıkmalı ve kızını şu an yaşadığı üzüntüden kurtarmalısın. Ona verilecek cezanın uzaktaki bir kulübeye sürgüne gönderilmek, oradaki küçük yapraklarla ve ağaç eviyle hayatta kalmaya çalışmak olduğuna kendini inandırmış durumda.

“Bense sadece onu bir hafta televizyonsuz bırakmayı düşünüyordum.”

“Bunun onu rahatlatacağına eminim.” Onu kapıya doğru hafifçe iterek yönlendirdi. “Hadi git. Ben akşam yemeği hazırlayacağım. Sonra da eve gitmem gerek.

Ondan tam da geceyi onunla geçirmesini isteyecekti. Ama eğer istemiyorsa...

Sam mutfaktan çıktı. Kelly ile işleri düzeltmek istiyordu ama merdivenden çıkarken Francesca ile aralarında bir şeyler olduğunu düşünmeden edemedi. Sanki ilişkileri hakkında konuşmak istediğini biliyor gibiydi ve bu konuşmayı yapmak istemedi. Bu onun nedenini merak etmesine sebep oldu. Tüm bunlar onun için fazla mıydı?

Bunu düşünmek istemedi. Onu kaybetmek tam bir felaket olurdu. Sadece Kelly yüzünden değil, içindeki onu önemseme duygusu çok fazla büyüdüğü için.

Merdivenin en üst basamağında bir an durdu. İhtiyaç. Güven. İstek. Özlem. Yani cehennem! Bir şekilde bir ara dikkati dağılmışken, ipin ucunu kaçırmış ve aşık olmuştu.

Kendi kendine yaptığı bu açıklamanın şaşkınlığı devam ederken Kelly'in odasına yöneldi. Kapıyı açtığında Kelly ona baktı. Kızın gözlerindeki korku ve pişmanlığı görebiliyordu.

İkisi de konuşmadılar. Kelly'in neden konuşmadığından emin değildi ama o yanlış bir başlangıç yapmak istemiyordu. Sonunda kollarını açtı. Kelly ona doğru koştu ve kendini onun kucağına bıraktı.

Sam onu sıkıca sardı. "Bir gün her şeyi doğru yapmayı başacağız," diye mırıldandı.

Kelly kafasını salladı: "Sence bu, yakında olacak mı?"

Sam gülümsedi. "Öyle umuyorum." Bir nefes aldı. "Hâlâ başın dertten kurtulmadı, biliyorsun."

Kelly ona daha da yaklaştı. "Biliyorum ama önemli değil."

Bu kadar çabuk düzelmesi ne tuhaftı.

Kelly kendini yerden tavana kadar uzanan aynada izledi. Sol bacağını biraz daha kaldırdı, mükemmel düz çizgiye ulaşmaya çalışıyordu.

“Çok güzel,” dedi Bayan Angelina onaylayan bakışlarla. “Uzanın. Tıpkı Kelly gibi, kızlar. Görüyor musunuz ne kadar azimle deniyor?”

Kelly bacağında ve kalçasında keskin bir acı hissetti ama umursamadı. Mükemmelliğin bir bedeli vardı. Bunu kaç kere duymuştu. Bale sınıfı işleri mahvetmediği tek yerdi ve burada en iyisi olmaya karar vermişti.

İradesi dışında bakışları kendi yansımasından karşı duvardaki yüksek pencereye kaydı. Sadece küçük bir parça mavi gökyüzü ve palmiye ağacının bir kısmı görünüyordu. Eğer gözlerini kapasaydı, köpüklü dalgaların sesini duyabilirdi. Eğer sormuş olsa, biliyordu, Francesca onu daha sonra sahile götürürdü. Kelly babasından özür dilemesi konusunda ona daha fazla bir şey söylemezdi, bunu çok istediğini bilmesine rağmen.

Kelly de bunun yapılması en doğru şey olduğunu biliyordu ama o kelimeleri söylemek çok zordu. Zor ve korkutucu. Ya eğer hâlâ kızgınsa? Ya üzgün olduğunu söylemek yeterli değilse? Ya onun için o kadar da önemli değilse?

“Ve şimdi dönün,” dedi Bayan Angelina.

Bu yönerge Kelly’i gafil avlamıştı. Olduğu yerde dönmeye başladı, sonra bir şey oldu ve düştüğünü hissetti. Kendini yerde bulduğunda ayak bileği burkulmanın etkisiyle acı içindeydi.

“Kelly!”

Başını kaldırdı ve Francesca’nın ona doğru koştuğunu gördü. Tezi için aldığı notlar yere saçılmıştı. Bayan Angelina Kelly’in yanında yere diz çökmüştü.

“Neresi acıyor?” diye sordu öğretmeni bileğini incelerken. “Bence kırık değil sadece hafif bir burkulma.”

Acı onu sarsmıştı ama Kelly’in ağlamaya başlamasının sebebi bu değildi. Gözyaşları ordaydı çünkü çok yorgundu, çünkü umutsuzca babasının onunla gurur duymasını istiyordu ve hatta onu sevmesini. Ama ya öyle değilse?

Bu çok ağırdı. Hepsi. İsteddiği şey eve gitmekti. Bayan Angelina onun ayağa kalkmasına ve ağırlığını bileğinin üstüne vermesine yardım edince, acıya teslim olmak çok daha kolaydı. Gözlerinin kapanmasına izin verdi ve bayıldı...

Sam telaşla eve girdi. “O iyi mi?” diye sordu Francesca merdivenden inerken.

“O iyi. Doktor sadece bir burkulma olduğunu söyledi. Ciddi bir şey değil, pazartesi yine gönlünce dans ediyor olacak.”

“Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum,” diye mırıldandı çantasını yere koyup, kravatını gevşetirken. “Kabus gibi bir haftaydı.”

“Bir de bana sor,” dedi Francesca.

“En azından yarın cuma.”

“Ne iyi!”

Sam ona baktı. Hafta neredeyse bittiği için çok da mutlu görünmüyorsun.”

Francesca omuz silkti. “Söylediğin gibi her şey üst üste geldi.”

Sam kravatını çıkardı, sonra ceketini omuzlarından attı. “Sessiz bir hafta sonu geçirmeyi dileyelim. ‘Sadece üçümüz’ kulağa nasıl geliyor?”

“Harika.”

Francesca gülümsedi ama Sam onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu görebiliyordu. Ne olduğunu sormadan Francesca birkaç adım geri attı ve merdivenleri gösterdi. “Neden çıkıp hastanı kontrol etmiyorsun?”

“Tabii.” Ona masum bir öpücük verdi ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Kelly yatağında uzanıyordu, sağ ayağı iki yastıkla yükseltilmişti. Sam odaya girdi ve şiltenin ucuna oturdu.

“İş kazası ha? Çok korkmuş olmalısın?”

Kelly gözlerini devirdi. “İyiyim. Sadece aptal bir dönme hareketiydi. Neden daha fazla dikkat etmiyorum bilmiyorum.”

“Francesca bayıldığını da söyledi. Çok fazla acımış olmalı.”

Kelly omuzlarını silkti.

“Zor olmalı, ha?”

“Şöyle böyle.”

Sam Kelly’in buklelerini alnından çekti. “Bileğini soğuk tutmak gerekiyor mu?”

“İlk yirmi dört saat. Şimdi biraz ara verdik.” Sam’e baktı. “Bana kızgın mısın?”

Sam kaşlarını çatı. “Neden kızgın olayım ki?”

“İşten benim için erken çıktın da. Düşündüm ki...”

Kelly ne düşündüğünü söylemek istemedi. Francesca’nın Sam’i aramasını istemediğini, çünkü eğer eve gelmezse bunun onu önemsemediği anlamına geleceğini. Önemsemesini çok istiyordu. Eğer önemsemiyorsa gerçeği bilmek umurunda değildi.

Ama buradaydı işte; endişeli görünüyordu. Bunu görmek hoşuna gitmişti.

“İyi olduğunu bilmek istedim,” dedi nazikçe ve gülümsedi. “Sen benim kızımsın, senin nasıl olduğun benim için önemli.”

Kelly’in göğsü sıkıştı sanki. “Gerçekten mi?”

“Tabii ki.”

Sam’in gözlerinin içine baktı ve bunu yürekten söyleyip söylemediğinden emin olmaya çalıştı. Ona inanmayı öyle istiyordu ki güçlükle nefes alıyordu. Belki de kartıyla ilgili özür dilese ona gerçekten hoş bir şeyler söyleyebilirdi.

Dudaklarını araladı. “Biliyorum ben...”

Francesca odaya girdi. “O zaman belki de başka bir hobi seçmenin zamanı gelmiştir,” dedi gülerek. “Daha güvenli bir şeyler, mesela resim?”

Kelly’in içine koca bir rahatsızlık dalgası yayıldı. Francesca’dan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, tam babasıyla işler yolunda gidiyorken, odaya böyle vals yaparak girmesinden çok rahatsız olmuştu.

Eğer Francesca bölmeseydi, Kelly babasından çoktan özür dilemiş olacaktı.

“Senin olmayabilir ama benim düzgün bir hayatım var,” diyiverdi. “Otuzumda hâlâ boşa kürek çeken parasız bir öğrenci olmaya hiç niyetim yok. Ben başarılı olmak istiyorum.”

Sözcükler ağzından çıktığı anda çok büyük bir hata yaptığını biliyordu. Kendini bencil bir yetişkin gibi hissetti, midesine bir ağrı saplandı. Ama en kötüsü bu değildi. Asıl kötü tarafı ona döndüğünde babasının gözlerinde gördüğü bakış ve Francesca’nın yüzündeki acı ve ihanete uğramış gibi duran ifadeydi.

Francesca’dan küçük bir yutkunma sesi geldi ve hızla odayı terk etti. Sam ayağa kalktı.

“Lanet olsun, Kelly,” dedi. “Senin derdin ne?”

Yaşlar Kelly’in gözlerine doldu. “Bilmiyorum. Çok üzgünüm.”

“Bunu yanlış kişiye söylüyorsun.”

İçini korku kapladı. Francesca’yı incitmişti ve bu asla yapmak isteyeceği bir şey değildi. “Böyle söylemek istemedim...

“Ama tam da böyle söyledin.” Kafasını salladı. “Sen hayatını planlamış olabilirsin ama böyle devam edersen yalnız yaşıyor olacaksın çünkü kimse senin yanında olmak istemeyecek.”

Öyle çok ağlamaya başlamıştı ki güçlkle etrafını görebiliyordu sanki. Ama bu sözleri takip eden sessizlik ona odada yalnız kaldığını söylüyordu zaten.

Francesca merdivenlerden inmeyi başardı ama cüzdanını bulamamıştı. Sam’in onun arkasından geldiğini hissettiğinde hâlâ mutfakta beceriksizce cüzdanını arıyordu. Sam ona döndü ve onu kollarının arasına alıp yakınına çekti.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı.

Francesca kafasını salladı, ‘her şey yolunda’ demeye çalışıyordu, ‘anlıyorum’ demek istiyordu. Oysa hiçbir şey yolunda değildi ve duruma anlam veremiyordu. Kelly’in sözleri zehirli birer ok gibi delip geçmişti. Onu ruhuna kadar yaralayıp, derin ve gerçek bir yere saplanmışlardı. Birkaç kısa cümleyle Francesca’yı eskiden olduğu o korkak, aptal çocuğa çevirmişti yine. Hayatta başarılı olmaya yetecek kadar akıllı olamamaktan korkan çocuk. Büyükbabasının tekrar tekrar tatlı kafasını böyle şeylere takmaması gerektiğini, ona bakacak yakışıklı bir adamın nasıl olsa çıkacağını söylediği küçük çocuk. Ama Francesca hiçbir zaman başkalarına ihtiyaç duyan biri olmak istemiyordu. Kendi başına ayakta duracak kadar güçlü olmaktı tek dileği ve bunu başarmıştı da. Ama artık öyle hissetmiyordu.

“Tatlım, biliyorum incindin,” diye fısıldadı Sam sırtını okşarken. “Kelly bu eve adımını attığı andan beri sen hep onun yanın-

da oldun. Kendini onun için ortaya koydun ve ödölün bu oldu. Keşke bir şeyleri değiştirebilseydim.”

Sam birkaç adım geri çekildi ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Ne olursa olsun bence sen harikasin. Geçtiğimiz birkaç hafta ne kadar özel bir kadın olduğunu anladım ve sen hayatımda olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum.”

Gözlerinde bir ışık parladı. Ona parıltılı bir denizde yüzüyor olduğu hissini veren bir ışık; mutluluktan uçmasına yetecek kadar sıcak ve yumuşak.

Ama bunların yerine bu bakış onu deli gibi korkuttu.

“Sam, yapma,” dedi onu kendinden uzaklaştırırken. “Benim hakkımda güzel şeyler söyleme.”

Sam kaşlarını çatı. “Kuralları değiştiriyorum diye mi? Anlık şeylerden fazlasını istiyorum diye mi?”

Sanki biri kalbinden göğsünü çekip çıkarmıştı. Eğer hamile olmasaydı, eğer son bir aydır ona yalan söylüyor olmasaydı, bu sözleri duymaktan, Sam’in onu umursadığını, hatta belki de sevdiğini bilmekten daha fazla onu mutlu edecek bir şey olamazdı.

Çünkü son birkaç gündür Sam’in onun için hiç kimsenin olmadığı kadar önemli olduğunu görmüştü.

Onunla bir hayat düşleyebiliyordu, bir gelecek. İkisini mutlu bir şekilde yaşlanırken görebiliyordu. Sam onu sadece güzel bir yüz olarak görmüyordu ya da bir süs. Sam onu kendine güvenen, yetenekli bir kadın olarak görüyordu. Onu kendisiyle eşit görüyordu. Bir eş. Onunla Francesca sonunda sahip olmak istediği her şeyi bulmuştu. Ama bunu elinde tutabilecek miydi?

“Lütfen otur,” dedi Francesca, mutfak masasına ilerleyip bir sandalye çekerken. “Konuşmalıyız.”

Sam suratını buruşturdu. “Her erkeğin duymaktan nefret ettiği cümle!”

Bir sandalye de o çekti. "Dur tahmin edeyim. Bir ilişkiden daha fazlasıyla ilgilenmiyorsun."

Yaşlar gözlerinde birikmişti ama Francesca ağlamamak için kendini tuttu. "Daha fazla yanılıyor olamazdın."

Sam'in yüzü aydınlandı. "Bu harika. O zaman sorun ne?"

Haberi vermenin hiçbir şekilde kolay bir yolu yoktu. O yüzden açık sözlü ve basit olmasına karar verdi. "Ben hamileyim."

Sam ona bakakaldı ve bir kakhaha attı. "Tamam. Hadi söyle artık. Neler oluyor?"

Derin bir nefes aldı. "Şaka yapmıyorum. Ben hamileyim."

Sam konuşmadı. Tepki vermedi. Sadece orada oturup ona baktı. Francesca onun ifadesini okumaya çalıştı ama yapamadı.

"Ne zaman?"

Francesca ne zamandır hamile olduğunu mu yoksa ne zaman öğrendiğini mi sorduğunu anlamadı.

"Yaklaşık yedi haftalık. Birlikte olduğumuz ilk gece olmuş olmalı."

Ayağa kalktı ve sandalyeyi itti. Gerilim tüm bedenine ve yüzüne yayılmıştı. Dudakları kasıldı ve gözleri kısıldı.

"Hamilesin?" diye sordu, sesi alçak ve inanmamıştı. "Yani bir bebeğin olacak?"

Francesca kafasını 'evet' anlamında salladı. "Biliyorum bu senin için bir şok oldu..."

"Bir şok mu?" Uzaktaki sehpa doğru yürüdü ve ona yaslandı, ellerini göğsünün üstünde birleştirdi. "Bir şok? Bu nasıl oluverdi böyle?"

Bu saldırı Francesca'yı şaşırtmamalıydı ama yaptı. Masaya tutundu. "Her zamanki yöntemle."

"Prezervatif kullanmıştık."

"Biliyorum. Ordaydım." Ona bir şey olmuştu. "Bu çocuğun senden olmadığından mı şüpheleniyorsun?"

“Tabii ki hayır. Orada burada sürmediğini biliyorum, eğer demeye çalıştığın buysa, ama lanet olsun nasıl gidip de hemen hamile kalabildin? Bir aydır Kelly’in hayatımı mahvettiği yetmedi mi?”

Francesca onun mutlu olmayacağını biliyordu, öyle bile olsa bu ancak rüyasında olurdu. Üzüldüğü için şaşırılmamalıydı. İkisinin de istediği bu değildi. Ama Francesca şoku atlattıktan sonra bebek fikrinin hoşuna gittiğini fark etmişti – özellikle de Sam’in bebeği.

“Bunu isteyerek yapmadım,” dedi, “burada eşit sorumluluğa sahibiz.”

Sam kafasını salladı. “Biliyorum, üzgünüm. Seni suçlamak istemedim. Ama bir bebek. Şimdi. Ben bunu...”

Sesi alçaldı, cümlelerin geri kalanını tamamlamayı ona bırakmıştı. O bunu, Kelly’i ve yeni bir bebeği istememişti öyle mi? Yoksa daha mı kötüsüydü? Çocuklarıyla ilgili hiçbir şeye karışmak istemiyordu?

“Ben idare ederim,” dedi ayağa kalkarken. “Senin bu işe dahil olmana gerek yok.”

Sam donup kalmıştı. “Sorumluluklarımdan kaçacak değilim.”

Sorumlulukları. Ama tabii bebeği de istememişti.

“Ne zamandır biliyorsun?”

Reddedilme fikri onu öyle üzmüştü ki düşünmeden konuştu. “Yaklaşık beş haftadır.”

Odadaki hareketsizlik bir anda tehlikeli ve koyu bir hal aldı. Francesca içgüdüsel olarak bir adım geri attı.

Sam kıpırdamadı ama bu onun hâlâ Francesca’nın sevdiği aynı şefkatli adam olduğunu göstermiyordu. Daha büyük, daha kızgın görünüyordu. Tutunmaya çalıştığı son umut Sam’in yüzündeki şaşkınlık ve karışıklık ifadesi nefret ve küçümsemeye döndüğünde kayboldu.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi çabucak. “Lanet olsun, Sam, bana öyle bakma. Ben senin düşmanın değilim. Sana söyleyemedim çünkü son iki üç haftadır Kelly ile uğraşıyordun. Zaten yeterince şoktaydın ve endişe edecek ikinci bir şeye ihtiyacın yoktu.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedi, sesi alçak ve neredeyse yumuşaktı. “Düzgün, mantıklı. Benim duygularımı önemsedin. Bunu gerçekten takdir ettim.”

“Kes şunu,” diye ısrar etti Francesca. “İğneleyici olmana gerek yok.”

“O zaman nasıl olmam gerektiğini sen söyle. Bana yalan söyledin. Beni aldattın.”

Bunu düşünmesindeki tehlikeyi biliyordu. “Yalan söylemedim.”

“Gerçeği sakladın. Benim kitabımda arada fazla bir fark yok.” Onu süzdü. “Haftalardır yalan söylüyorsun. Seni evime aldım, hayatıma, yatağıma. Seninle seviştim. Senin farklı olduğunu düşünmüştüm. Tanya’ya hiç benzemediğini ama lanet olsun yanlışım. Görünen o ki bir başka kazanan seçmişim.”

Bu suçlamadaki haksızlık onu iliklerine kadar dondurdu. “Hayır! Bu doğru değil. Senin için buradaydım. Sana ve Kelly’e iyi davrandım. Bunu hak etmedim.”

“Sonunda bana söylemeye nasıl karar verdin? Paraya mı ihtiyacın var?”

Sam sanki ona tokat atmış gibi hissetti. “Bana bunu ne cüretle söylersin?”

“Söylemek istediğim lanet ne varsa söyleyebilirim. Senin tavsiyeni dinlediğim onca zamanı düşünüyorum da sanki sen ne söylediğinin farkındaymışsın gibi. Sanki sen öyle değilmişsin gibi.”

Ona doğru yürüdü. Onun yürüyüşüyle Francesca fırına çarpana kadar geriledi. Sam onun bir adım ötesinde durdu ve ona doğru eğildi.

“Sen bir yalancıdan başka bir şey değilsin ve bunu bana karşı kullanabileceğini bir saniye bile aklından geçirirsen yanılırsın. Neye mal olduğu umurumda bile değil ama bir daha benden ve kızımdan hiçbir şey alamayacaksın.”

Dehşet kelimesi hissettiklerini tarif etmeye yetmezdi. Peki ya bebekleri? Peki hissettikleri? Onu umursuyordu, bundan emindi. Bunlar bu kadar çabuk nasıl sönebilirdi?

“Yanılıyorsun,” dedi. “Benim hakkımda, bütün bu olanlar hakkında.”

“Çık dışarı.”

Döndü ve mutfaktan çıkıp gitti. Francesca onun gidişini izledi. Ne yapacağını bilemedi ama bu şu an önemli değildi çünkü o evde bir saniye bile kalamazdı. Girişe doğru koştu, cüzdanını orada giriş kapısının yanında buldu. Onu aldıktan sonra hızla dışarı çıktı ve bir daha asla dönmemeye yemin etti.

Kelly dikkatlice merdiven korkuluğuna tutundu. Bileği acıyordu ama kıpırdayamamasının sebebi bu değildi. Hiçbir şey yolunda gitmemişti. Belki de bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Sam ve Francesca’dan özür dilemek için basamakları inmeye başlamıştı. Her şeyi düzeltmek istiyordu. Ama bunun yerine kavgalarını duymuştu. Çok kötü bir kavga. Tanya ve erkek arkadaşlarında tanık olduklarından bile kötü.

Francesca hamileydi. Kelly bunu fazlasıyla kavramıştı. Eğer Francesca bebeği doğuracaksa, Kelly’in onun ailesinin bir parçası olmasına ihtiyacı kalmayacaktı. Kendi çocuğunu doğuracağı bir zamanda değil. Sam Francesca’yı dışarı atmıştı. Bu asla evlenmeyecekleri anlamına geliyordu. Ve eğer Sam başka birini bulursa en az Raoul kadar korkunç olabilirdi. Yeni nişanlısı etrafta dolanan on iki yaşında bir çocuk istemediğine karar verebilir ve Sam de onu uzaklaştırabilirdi.

Onu gönderebilirlerdi ve gidecek başka bir yeri yoktu.

Sam uyuyamadı. Gece yarısına kadar zamanını merdivenleri bir inip bir çıkarak geçirdi. Sabaha karşı saat 1'de güneş doğarken yorgunluktan ölmüş, kızgın ve Francesca ile olan durumu olabildiğince iyi idare ettiğine emin olamamış bir haldeydi.

Yalan söylemişti. Hâlâ sevdiği kadının nasıl bu hale geldiğine inanmakta zorluk çekiyordu. Eğer başka biri olsaydı onu hayatından tamamen çıkarır ve bir daha asla düşünmezdi. Tanya ile böyle yapmıştı, tanıştığı diğer kadınlara da. Annesiyle bile, öldükten sonra. Sırtını acı hatıralara dönmüş ve bir daha bu hatayı yapmamaya yemin etmişti.

Şimdiye kadar başarılı olmuştu. İlişkilerini yüzeysel tutmuştu. Kalbine girmeyi kimse başaramamıştı, kimse o kadar önemli olmamış ve kimse ona ihanet etmemişti.

Francesca ile farklı olacağını düşünmüştü ama olmadı. Ortaya Kelly çıktı, ona kim olduğunu öğretmek istercesine hayatını bir girdabın içine soktu. Ama çuvalladığı zamanlar kadar başarılı olduğu anlar da olmuştu. Ayrıca başarısının her anını Francesca'ya borçluydu.

Lanet olsun ona ama o Sam'in görmek istemediği şeylere bakmasını sağlamıştı. Normal bir baba-kız ilişkisine sahip olmaları için kat etmeleri gereken daha uzun yolları olabilirdi ama

Francesca olmasaydı, zamanlarını birbirlerine bağırarak geçireceklerdi.

Francesca ona dinlemeyi, sakın durabilmeyi, olaylara Kelly açısından bakabilmeyi öğretmişti. Francesca ona iyi bir baba olabileceğine dair umut vermişti. Onun kendisine inanmasını sağlamıştı, kendisine, ona ve ikisine.

Ona aşık olmuştu. Ama sadece onun da diğerleri gibi olduğunu anlamak içinmiş.

Ama aklını bu son şeyden alamıyordu. Onun Tanya gibi olduğu fikrinden. Çünkü Tanya kendinden başka kimseye önem vermezdi. Üstelik annesi sadece etrafındaki insanların hayatını istediği gibi değiştirmekle meşguldü. İsteddiği sonucu yaratırdı, neye mal olursa olsun. Sadece para, ev, aile, işi ya da unvan için orada olan kadınlar tanımıştı. Peki Francesca ne için oradaydı? Bir bebek mi?

Kafasını salladı. Hayır. Her şeyine bahse girerdi ki Francesca bunu bilerek yapmamıştı. Korunmuşlardı ama başarısızlığa uğrayarak. Yani bebek yüzünden kızgın değildi, kızgındı çünkü...

Bahçenin ortasında durdu, üşümüş, çiğ ile nemlenmiş ve önünü görmekte zorlanıyordu. Pembe aydınlığın ilk parmakları evin üzerinde sürünüyordu. Bir bebekleri olacaktı.

Francesca söylediğinde bunu duymuştu ama içselleştirememişti. O ana kadar değil. Bir çocuk, bir bebek.

Zihni bebek bezi, battaniyeler ya da sallanan sandalye ve araba oturağı resimleriyle dolmuştu. Bebek gülüşü, ilk adım, ilk kelime. Kelly ile kaçırdığı her şey. Hayır, kaçırdığı değil. Ondan çalınan şeyler.

Yumruklarını sıktı ve gökyüzüne baktı. Eğer yeryüzünde bebek sahibi olmak istediği tek bir kadın varsa o da Francesca'ydı. Onu seviyordu. Sevmişti... Ve o, Sam'e ihanet etmişti.

Bunu neden sır olarak saklamıştı ki? Beş hafta. Birkaç gün

değil ya da bir hafta bile. Beş. Onunla sevişmişti, onun çocuğunu taşıdığını bile bile. Onunla gülmüş, ona gülümsemişti, ona sarılmıştı, hepsini bir yalanı yaşarken yapmıştı.

Bildiği şeyi istediği şeye nasıl dönüştürebilirdi?

Hiçbir cevap yok. En azından burada bahçede. Kelimelerden yorgun, eve doğru yürüdü ve mutfığa girdi. Belki birkaç saatlik uyku her şeyi biraz daha netleştirirdi. Belki uyanır ve bütün bunların kötü bir rüya olduğunu görürdü ve güvenmek, ona kalbini vermek yeniden mümkün hale gelirdi.

Yeryüzünde artık hiç kimse nakit taşımıyor muydu? Ulusal Güvenlik Binası'nın kapısını açmak için bir diğer anahtarı denerken Kelly, kızgınlık içinde bunu merak etti. Üçüncü anahtar işe yaradı, kilitten bir klik sesi gelmişti.

Cuma sabahıydı ve saat altı buçuğa gelmek üzereydi. Ofis personeli gelmeden önce daha birkaç saati vardı ama işi şansa bırakamazdı. Riske atacak bu kadar şey varken mümkün değildi.

Sam bütün gece ayaktaydı. Biliyordu çünkü odasını kontrol edip durmuştu. Sonunda, şafak söktükten hemen sonra odasına gittiğini duymuştu. On beş dakika sonra Kelly evden çıktığında Sam horluyordu.

Önce ofise gelmek zorunda olduğu için öfkeliydi ama gece yarısı Sam'in cüzdanını yokladığında sadece yirmi dolar nakit bulmuştu. Kaçıp gitmesi ve bir daha bulunamaması için yeterli bir miktar değildi. Bu da daha çok nakit ihtiyacı var demek oluyordu ve bunu elde etmek için tek bir yer biliyordu.

Ön kapıyı arkasından dikkatlice kapatıp kilitledikten sonra, Sam'in ofisine doğru yol aldı. Orada yine, masayı açan doğru anahtarı bulmadan önce aynı ritüelini yapması gerekti. Oradan nakit kutusunun bulunduğu dolabın anahtarını aldı ve koridordan sürünerek çıktı.

Çalmak istemezdi. Tam olarak değil. Ama ona başka hangi seçenek kalmıştı ki? Artık kendi kredi kartı olmaması gibi değildi. Kredi kartına sahip olmak da zaten doğru otobüsü seçip ofise gelmesini sağlamazdı. Bir sürü zaman kaybetmişti. Ama bir planı vardı. Bir kere parayı aldı mı San Francisco'ya giden otobüse binecekti. Otobüs güvenli bir seçenektir çünkü Sam uçağı tercih edeceğini düşünürdü. O birinci sınıf rezervasyonları kontrol ederken Kelly çoktan şehirden ayrılmış olacaktı.

Depoya girdi ve dolabı açtı. Bir el omzuna dokunduğunda tahvilleri nakitlerden ayırma işiyle uğraşıyordu. Bir çılgılık attı ve bütün paralar etrafa saçıldı. Döndüğünde büyük büyükbabasını ona bakarken buldu.

"Erken kalkmışsın, dedi yaşlı adam.

Kelly açık kalan ağzını kapadı, sonra gözyaşlarına boğuldu.

Sam saat sekiz otuzda uyandı. Bir duş ve iki fincan kahvenin ardından hâlâ kendini kimsenin yardım edemeyeceğı bir kurban olarak görüyordu. Dokuz çeyrekte Kelly'i kontrol etmeye karar verdi. Geçen gece oldukça can acıtıcı olmuştu ve onunla o zaman konuşmadığı için kötü hissetmişti. Francesca'nın itirafı onu dağıtmıştı.

Merdivenleri çıkarken Kelly'e bebeğı nasıl söyleyeceğini düşündü. Belki neler olacağı kesinleşene kadar beklemek en iyisiydi. Bunu daha sonra...

Kelly gitmişti.

Sam odasında dikildi ve özenle düzeltilmiş yatağı baktı. Fazla eksik eşya yoktu ama adı gibi emindi ki onu terk etmişti. Kaçmıştı.

Hissettiklerini anlatmak için panik kelimesini kullanmak yetmezdi. Onun kızı diye düşündü delirmiş bir halde. Nereye giderdi ki?

Ne olur ne olmaz, tahmininde yanılma ihtimaline karşılık tüm evi kontrol etti. Tüm kredi kartları oradaydı, sadece son kalan nakit gitmişti.

Komodinin üstündeki telefona sarıldı ve Francesca'nın numarasını çevirdi. Kalın, ağlamaklı bir ses telefonu cevapladı.

"Alo?"

"Senin yanında mı?"

Francesca boğazını temizledi. "Ne? Sam?"

"Kelly yanında mı?"

"Hayır. Tabii ki değil. Ne oldu?"

"Kaybolmuş. Kaçmış. Bütün gece ayaktaydım, yani bu sabah gitmiş."

"Hayır. Ah, Sam. Dışarıda tek başına kalmamalı. Ne yapacaksınız?"

"Onu bulacağım."

"Yardım etmemi ister misin?"

Karışıklık, korku ve bir an önce harekete geçme ihtiyacı kararını sertleştirmişti. "Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi kapatırken.

"Kovuldunuz!" diye açıkladı Sam ertesi gün öğle saatlerinde. "Hem de hepiniz, her biriniz. Biz batı yakasının en başarılı güvenlik şirketiyiz ve siz bana on iki yaşında bir çocuğu bulamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Şehirdeki güvenlik personelinin bir kısmı büyük toplantı odasında bir araya gelmişti. Sam yazı tahtasının önünde volta atıyordu. Gabriel kapının yanındaki sandalyede oturuyordu.

Jason kovulma haberini duymazdan geldi. "Şehirden tüm ayrılma noktalarını kontrol ettik, patron. Havaalanlarını, tren istasyonlarını, otobüs garlarını. Bütün araç kiralama şirketleriyle konuştuk, limuzin şirketleriyle de. Bunu yaparken sahte kimlik kullanmış olma ihtimalini de göz önünde bulundurduk."

Sam ona bir bakış attı, Kelly'in on iki yaşında olduğunu ve araba kullanmayı bilmediğini hatırlatma gereği bile duymadı.

"Onu kimse görmemiş. Hiçbir ipucu yok." Jason sandalyesinde huzursuz bir tavırla kıpırdandı. "Sanki ortadan kaybolmuş gibi."

Sam adamlarına arkasını döndü. "Dışarı çıkın," dedi yorgun bir tavırla. "Hepiniz hemen dışarı çıkın."

Arkasında bir hareketlenme oldu sonra yerini sessizliğe bıraktı. Tekrar döndüğünde Jason ve Gabriel'in hâlâ odada olduğunu gördü. Masasının arkasından geçip Jason'ın yanındaki koltuğa yığılıverdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu sessizce.

Jason en az Sam kadar yorgun ve endişeli görünüyordu. "Polis merkezindeki bağlantılarımızı devreye sokmanın zamanı geldi."

Sam yenildiğini kabul etmek bile istemiyordu. Kendi elemanlarının tüm o yasal prosedür olmadan çok daha hızlı çalıştığını bile bile polise gitmek. Yenilginin keskin yüzünü hiç bugün ki kadar şiddetli bir şekilde hissetmemişti.

Arkadaşına baktı. "Onu bulmalıyız Jason. Ulu Tanrım, dışarıda bir yerlerde tek başına. Başına her şey gelebilir."

Gabriel izin isteyip odadan yorgun bir şekilde çıktı. Topalaması son yirmi dört saatte daha belirgin hale gelmişti. Yaşını gösteriyordu.

Sam ve Jason yeni bir plan listesi yapmaya koyuldular. Bitirdiklerinde, Sam yüzünü elleriyle kapadı.

"Hepsi benim suçum," dedi. "Ona söylediğim son şey..." Bunu düşünmek bile karnına ağrı saplanması sebep oldu. "Gitmiş olamaz. Olamaz. Onunla ilgili kaçırdığım çok şey var. Bütün o ilk yılları. Onları asla geri alamayacağım ama sahip olmamız gereken geleceği istiyorum. Büyüdüğünü görmek ve ona satranç öğretmek istiyorum. İlk randevusunda orada olmak istiyorum." Ellerini indirdi. "Ve buluşacağı çocuğu deli gibi korkutmak."

Jason ona yorgun bir gülüş baktı. “Bu konuda iyi bir iş çıkaracağına eminim.”

Sam kafasını salladı. “Ona üniversite seçiminde yardım etmek istiyorum.” Boğazı tıkanmıştı. “Lanet olsun Jason, sadece onu kollarımla sıkı sıkı sarmak istiyorum.”

“Baba?”

Bu ses, bu bir tek kelime kalbinin durmasına sebep olacaktı. Kapıya doğru döndü ve Kelly’in toplantısı odasında olduğunu gördü.

Beynini binlerce düşünce doldurmuştu ama bir tanesine bile konsantre olamadı. Onun yerine sadece ayakta dikilip, masanın etrafını dolaştı. Kelly de ona doğru koştu.

Sam onu sıkıca sararken kendini onun kollarına bıraktı ve Sam kızını göğsüne bastırdı. Sıcaktı, canlıydı, nefes alıyordu ve ağlıyordu.

“İyisin,” dedi, bu bilgiyi algılamakta zorluk çekiyor gibi. “Buradasın.”

“Bütün süre boyunca buradaydım.”

Sam saçını, sırtını okşadı sonra çenesine dokundu ve Kelly kafasını kaldırıp ona baktı. Yeşil gözleri yaşlarla ıslanmıştı ama hâlâ Sam için çok kıymetliydi.

“Sen iyi misin?”

Kelly burnunu çekti ve kafasını salladı. “Kaçıyordum. Para almak için buraya geldim ve Gabriel beni buldu.

Sam mutluluktan başka bir şey hissedemiyordu. Kelly’in kafasının üstünden Jason’ın sersem gibi sırttığı yöne baktı. “Bunu biliyor muydun?”

“Asla! Yaşlı adam ikimizi de nakavt etti.”

Sam büyükbabasının o aradıktan sadece dakikalar sonra çıkıp gelişini hatırladı. Sam adamlarını aramak için telefodayken evi aramak için ısrar etmişti. Kurnaz ihtiyarın bu zamanı anahtarları

yerine koymak için kullandığına şüphe yoktu. Sam ortadan kaybolduklarını fark etmemişti bile.

Derin bir nefes aldı. “Kimse ofisi arama zahmetine girmedi öyle değil mi?”

Jason kafasını salladı. “Üzgünüm, patron.” Tam Gabriel odaya girerken ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Yaşlı adam kendiyle gurur duymuş gibi görünüyordu. Sam topallığın o kadar da kötü olmadığını fark etti.

“Hepimizi kandırdın,” dedi Sam, öfkeden çok rahatlama hissiyle.

“Ben sadece seni kandırmak istedim.”

Sam oturdu ve kızını da dizine oturturdu. “Geçen gece söylediklerim için özür dilerim. Kimsenin seninle birlikte olmak istemeyeceğiyle ilgili söylediklerim. Sadece kaba değil aynı zamanda yanlıştı da. Çok üzgünüm.”

“Sorun değil.” Zayıf kollarını onun boynuna doladı.

“Kelly sen benim için dünyalar kadar değerlisin. İşlerin kolay yürümediğini biliyorum ama sanırım ilerleme kaydediyoruz. İyi bir ilerleme. Ben...” Onsuz bir hayat düşünemiyordu. Boğazını temizledi. “Seni seviyorum.”

Kelly yerinde doğruldu. “Gerçekten mi?”

“Tüm kalbimle. Eğer gitseydin mahvolurdum.”

Kelly’in gözleri büyüdü. “Yani beni göndermek istemiyor musun?”

“Hayır. Asla.” Onun elini kendi avucunun içine aldı. “Sana dürüstçe söyleyebilirim ki bu asla aklımdan geçmedi. Bir kere bile.” Ona belli belirsiz bir gülümseme ile baktı. “Sen artık bana bağlısın, evlat.”

“Bu harika, baba!” Ona baktı, başını bir an indirip kaldırdı, sonra da kızardı. “Sana baba dedim.”

“Biliyorum. Hoşuma gitti.”

Kelly bir nefes aldı ve gülümsedi. "Benim de."

Kendimi onun kollarına attı ve Sam onu sıkıca sardı. Kızının sırtını okşarken bir yandan büyükbabasına baktı.

"Konuşacaklarımız var, yaşlı adam."

Gabriel omuzlarını kaldırdı. "İyi bir sebep içindi."

"Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun. Biliyorum Kelly'e onun benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istedin ve mesajı aldığı için mutluyum. Ama işleri bu kadar uzatmamalıydın. Kelly'in dışarıda bir yerlerde tek başına olduğunu düşündükçe..." Sam kafasını salladı, bunu düşünmek istemiyordu.

Gabriel kıkırdadı. "Sam, sen tam bir eşek kafalısın." Sam'in ifadesi sertleşti, Kelly soluğunu tuttu ve doğruldu ama Gabriel susmadı.

"Bunun Kelly için mi olduğunu sanıyorsun? Ama gerçek şu ki bunu senin için yaptım. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu anlaman gerekirdi."

Sam ona baktı. "Neden her şeye burnunu sokarsın, seni yaşlı—"

Durdu ve arkasına yaslandı. Her neyse! Gabriel ona iyi bir ders vermişti. Son yirmi yedi saattir yaşadıkları tam bir kabustu. Eğer kızını ne kadar çok sevdiğini anlaması için yaşaması gereken şey buysa, belki o zaman buna değerdı.

"Yöntemini onayladığımı söyleyemem," diye mırıldandı Sam. Kelly'in yanağına dokundu ve Kelly de ona gülümsedi.

Gabriel bir sandalyeye oturdu. "Benim için sorun yok. Gön-lümde ben hep başına buyruk bir kovboydum." Kelly'e başını salladı. "Bana sen ve Francesca ile ilgili ilginç bir hikaye anlattı. Yani yolda bir tane daha varmış, ha?"

Gabriel şaşırmaktan çok gurur duymuş gibi görünüyordu, bunda sorun yoktu çünkü Sam ikisi adına da şok olmuştu.

"Biliyor muydun?" diye sordu Kelly'e.

Kelly kafasını salladı. "Söylediklerim için Francesca'dan kartını aldığım için senden özür dilemeye aşıya iniyordum."

Gabriel kıkırdadı. "Kabul etmelisin Sam kızın oldukça yetenekli."

Sam onu duymazdan geldi. "Ve bebeği duydun öyle mi?"

"Hı hı." Yanaklarını sildi. "Bu yüzden kaçtım. Francesca her zaman ikimizin arasını düzelterken kişi oldu. İkinizin bir araya geleceğini filan düşünmüştüm. Ama bebeği duyduğum zaman, beni artık istemeyeceğini düşündüm. Kendininkine sahip olmak varken." Yeni yaşlar yanağından süzüldü. "Sonra ona çıkıp gitmesini söylediğinde, onunla evlenmeyeceğini anladım ve benim de kalmama izin verilmeyecekti."

"Ah, tatlım."

Gabriel tıslamaya benzer bir ses çıkardı. "Sanırım birilerinin ayaklarına kapanman gerekecek, ha evlat?"

Sam cevap veremeden dışarıdan bir kargaşa sesi geldi.

Gabriel saatine baktı. "Tam vaktinde."

"Kim onlar?" diye sordu Kelly.

"Marcelli ailesi. Kaybolduğunda onları aradım." Yaşlı adam kıkırdadı. "Endişeliydiler ve ne yapılacağını bilmek istediler. Bu sabah buraya gelmelerini teklif ettim." Sam'e göz kırptı. "Şimdiye kırılma noktana ulaşmış olursun ve Kelly ve ben sana merhamet ederiz diye düşündüm."

Kelly Sam'in kucağından zıplayıp indi ve kapıya doğru aceleyle yürüdü. "Benim için gerçekten endişelendiler mi?" diye sordu, etkilenmiş görünüyordu. "Vay canına, bu çok havalı."

Odadan dışarı adımını attığında Gabriel Sam'e baktı. "Görünen o ki Francesca'nın durumunu hepsi biliyor. Lorenzo bunu hoş karşılamıyor. Bir nişan duyurusu almayı bekliyor, tabii arkasından hızlı bir düğün."

Sam ayağa kalktı. “Biliyorlar mı? Benim dışımda herkes biliyor muydu?”

Gabriel omuzlarını kaldırdı. “Öyle görünüyor.”

Sam koridora doğru ilerledi. Elbette Lorenzo, Colleen, Marcus ve diğerleri etraftaki personelle konuşuyordu. Katie ve Brenna’nın orada olmaması onu memnun etti.

Kızını kucaklıyor, sarılıyor ve yanaklarını okşuyorlardı. Kızının yüzündeki mutluluk göğsündeki gerginliği biraz yumuşatmıştı. Bütün bir sabah cehennem gibi geçmişti ve daha az stresli bir hal almıyordu.

“Uğradığınız için hepinize teşekkürler,” dedi gürültüyü bastırarak. “Gördüğünüz gibi Kelly iyi.”

Konuşmalar durdu. Beş yetişkin de ona baktılar. Beş çift göz de sitemliydi. Sam aniden kendini sekiz yaşında komşunun camını topla kırmış bir çocuk gibi hissetti.

Gülümsemeye çalıştı ama bir şekilde dudaklarını kıpırdatamıyordu. Lorenzo ona doğru bir adım attı. “Torunumun onuruyla oynadın. Senin gibi adamlara söylenecek bir çift lafımız var.”

Sam bunun ne olduğunu bilmek istemedi. Ondan çok daha yaşlı birine karşı kendini nasıl savunacağını da bilmiyordu. Onu en az yirmi kere alt edebileceği yeterli hareket biliyordu ama bunu ona karşı kullanmak kulağına pek hoş gelmemişti.

Lorenzo İtalyanca bir şeyler mırıldanmaya başladı. Büyükaneler de pek sıcakkanlı bakmıyorlardı. Francesca’nın anne ve babasının ne düşündüğünü bilmek bile istemiyordu Sam.

“Onunla evleneceksin,” dedi yaşlı adam. “Yapılacak en doğru şey bu.”

“Hayır değil.”

Herkes döndü ve Francesca’yı koridorda yürürken gördü. Lorenzo’ya doğru yürüdü, Sam ve onun arasında durdu.

“Onu rahat bırak.”

Büyükbabası gürlemişti adeta. “Sen hamilesin. Babası o. Doğru olanı yapmak zorunda!”

Sam döndü ve Gabriel’i duvara yaslanırken gördü. “Onu da mı aradın?”

“Tabii ki. Burada olması gerekiyordu.

“Başka sürpriz var mı?”

“Bu sana kalmış.”

Harika!

Francesca tekrar Lorenzo’ya baktı. “Sam ve ben bizim için doğru olanı yapacağız. Senin istediğini değil, anne ve babamın istediğini değil, herhangi başka birinin değil.”

“Ama bebek...”

“Onu merak etme. Bir kez sevmediğim bir adamla evlendim zaten. Bunu bir daha yapmayacağım.”

Onu sevmiyor muydu? Bu sözler Sam’in içini yakmıştı. “Beni sevmiyor musun?” diye sordu düşünmeden.

Francesca başını ona çevirdi. “Bu konuşmayı burada mı yapmak istiyorsun gerçekten?”

Sam etrafına, onun ailesine Gabriel ve Kelly’e, özellikle de etrafta dolaşıp duran adamlarına baktı.

“Hepsini kovduğumu sanıyordum,” diye mırıldandı, sonra toplantı odasına yöneldi. “Peki, burası uygun mu?”

“İyi.”

Francesca onu geçip odaya girdi.

Sam onu izledi ve kapıyı kapadı, tüm süre boyunca bir de dışarıdakilerin konuşmalarını dinlemeye çalıştıklarını düşünmek istemiyordu.

Francesca odanın öbür ucuna yürüdü. En dibe kadar gidince yüzünü ona döndü ama konuşmadı.

Sam onu inceledi, her hareketiyle dalgalanan uzun kumral saçlarını. Yeşilimsi ela gözlerinin şeklini. Ağzının şeklini. Tanış-

tıkları zamanı hatırladı. Gerçekten hamile gibiydi. Bu belki de bir işaretti.

Onun bebeğini taşıyordu. Birkaç gün önce ona ne kadar kızgın olduğunu hatırladı. Şimdi pişman olduğu birçok şey söylemişti. Birkaç gün geçtikten sonra, şimdi ona neden gerçeği söylemediğini anlayabiliyordu. Kelly ile ilgilenmek onu sersemletmişti. Francesca ona zaman vermek istemişti. Eski karısı gibi davranmamıştı. O...

“Cevaplayacağın çok soru var,” dedi Francesca, sesi gerginlikten kalınlaşmıştı. “Gerçek bir sersem gibi davrandın, Sam. Hiç adil savaşmadın.”

Keskin sözleri Sam’in sahip olduğu yumuşak ve sıcakkanlı düşüncelere öyle tersti ki, Sam’in savunmaya geçmesi birkaç saniye sürdü. “Ben mi?”

Francesca ellerini kalçalarının üstüne koydu. “Sen. Eğer kavga edeceksek adil bir dövüş olacak bu. İğnelemeler yok, kaçıp gitmek yok. Uzlaşana kadar burada kalacağız. Ne kadar uzun sürdüğü umurumda değil.”

Haklı, diye düşündü. “Pekala. Sana yalancı dediğim için özür dilerim. Şaşkın ve yaralı hissediyordum; bu yüzden de sana saldırdım. Bir daha tekrarlanmayacak.”

Francesca ikna olmuş görünmüyordu ama kafasını salladı. “Özür dilerim, çıkıp gittim. Kalmalı ve seninle savaşılmalıydım, ne kadar üzgün olursam olayım. Açığa kavuşturmak adına söylüyorum, sırf kendimi eğlendirmek için senden bazı şeyleri saklamadım. Dört Temmuz’dan hemen önce öğrendim bebeği. Sana söylemek istemedim çünkü kendim bile inanmamıştım. Sonra ağabeyimi öğrendim; olan biten onca şey vardı. Sonra Kelly ile ilgili problemler çıktı. Sana zaman vermek istedim.”

“Bu kararı benim adıma almamalıydın.”

“Bunu biliyorum. Hatalıydım ve özür dilerim.” Derin bir ne-

fes aldı. “Ama sana tek söylememe nedenim bu değil. Üzüleceğini biliyordum ve aramızdakinin değişmesini istemedim.”

Ne? “Bir bebeğimiz olacak. Bazı şeyler tabii ki değişecek.” Onu sevdiğine ve ona aynı derecede bağırarak istediğine inanamıyordu. “Bazı şeyler nasıl değişmez?”

“Farklı olacağını biliyordum,” dedi sesini yükselterek. “Konu da bu. Seninle olmaktan hoşlanıyordum. Paylaştığımız şeyden hoşlanıyordum. Seni umursamaya başlamıştım. Ancak bu kuralları bozmakla kalmadı aynı zamanda beni çok korkuttu. Bu yüzden de gerçeği sakladım. Ardından kendimi gerçekten suçlu gibi hissettim.”

Sam’in sesi de onunki kadar yüksek çıkmıştı. “Bana güvenmeliydin!”

“Bana bağırma!”

“Sen başlattın.”

Francesca ayağını yere vurdu. “Lanet olsun Sam, ben sakın ve mantıklı bir insanım. Sürekli çılgılık atan biri değil.”

“Benimleyken epey çılgılık atıyordun.”

Francesca bakışlarını kıstı. “Sakın şimdi konuyu sekse getirmeye cüret etme.”

“Kavga ettiğimiz zamanlardan bahsediyorum. Kavga ederken bağırıyorsun.”

“Hayır. Yapmıyorum!”

“Şu anda bağırıyorsun.”

“Ben...” Dudaklarını kapadı ve sesinin seviyesini düşürdü. “Sen benim en kötü tarafımı ortaya çıkarıyorsun.”

Yüzü al al olmuştu, güçlkle nefes alıyor ve ayakta duruyordu. O anda Francesca’nın her zaman onun yanında yürüyeceğini biliyordu. Eğer onun haksız olduğunu düşünüyorsa bunu ona söylerdi. Kelly hakkında bile olsa, ya da bebekleri veya hayatlarıyla ilgili herhangi başka bir konu.

Sam yuvarlak masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdü. "Seni seviyorum, Francesca Marcelli."

Takip eden sessizlikte, sadece Francesca'nın ani soluk alışını değil iç çekişini de duymuştu.

Kız kafasını salladı. "Sevemezsin. Yalan söyledim. İhanetten ne kadar nefret ettiğini bile bile bunu yaptım."

Ona daha da yaklaştı ve ellerini tuttu. "Bana nedenini söyle."

"Çünkü." Gözyaşlarını geri itti. "Seni kaybetmek istemedim ama kaybedebilirdim. Ben... Ben seni seviyorum, Sam."

Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. "Öyle mi?"

Francesca kafasını salladı. "Beni deli ettiğin zamanlarda bile. Sen bana aptalmışım gibi davranmıyorsun. Seninleyken biz eşitiz. Beni dinliyorsun, bana güveniyorsun. En azından güveniyordun."

Sam ona doğru eğildi ve onu öptü. "Hâlâ güveniyorum. Nasıl güvenmem? Sen doğru olanı yaptın, acı çeksen bile. Ne olursa olsun oradaydın."

Francesca burnunu çekti. "Sen de öyleydin. Kelly'in aniden ortaya çıkışı hayatını çok karıştırdı. Ama kızgın ya da kafası karışık olmana rağmen, köşeye sıkışmana rağmen denemeye devam ettin."

Sam arkalarındaki kapıya göz ucuyla baktı ve sesini alçalttı. "Pişman olacağım şeyler söyledim. Onun etrafta olmasına içerdığimi dile getirmemeliydim."

Francesca kafasını salladı. "Ama bunları bana söyledin. Kişisel olarak. Kuşkuların olması çok normal. Bu kuşkularla hangi noktaya vardığımız daha önemli. Sen hep denemeye devam ettin. Plana sadık kaldın. Ona bağlandın."

Sam gülümsedi. "Onu seviyorum." Kızı daha da kendine çekti. "Seni de seviyorum. Aile olmamızı istiyorum, Francesca. Bebekle ilgili hâlâ şoktayım ama heyecanlıyım da. Benimle evlenmeni istiyorum. Yapılacak doğru şey bu olduğu için değil, ya da

bu odanın dışındaki baskılar yüzünden ama sen istiyorsun diye. Çünkü bensiz bir hayat düşünemezsin.”

Francesca onu öptü. Sam’e olan hisleriyle ilgili en ufak bir şüphesi olsaydı son yirmi dört saat onları dağıtmaya yeterdi. Sadece perişan halde olmazdı, kaybolurdu da.

“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

Sam kıkırdadı. “Sana ihtiyaç duyduğumun yarısı kadar bile olamaz. Benimle evleneceğini söyle. Beni seveceğine söz ver, sonsuza kadar. Ben de seni en az bu kadar uzun seviyor olacağım.”

Kız ona sarıldı ve derin bir nefes aldı. “Seni seviyorum Sam. Bütün kalbimle. Evet, seninle evlenirim.”

Koridordan yüksek bir tezahürat duyuldu.

“O zaman resmi bir açıklama yapmamıza gerek kalmadı sanırım,” diye mırıldandı.

“Ailem seremonilere dayanamaz.”

“Ben de öyle,” dedi Sam ve onu öptü.

“Bu kitap damağınızda keskin bir tat bırakacak.”

Booklist

“Mallery’nin anlatımı sürükleyici ve kışkırtıcı.”

Publishers Weekly

Sıradışı bir parti organizatörü olan Katie Marcelli şamatanın asla eksik olmadığı geniş ailesine çok düşkündür – kronik çöpçatanlıkları onu bezdirmiş olsa da! On sekiz yaşındaki kız kardeşi nişanlandığını ilan ettiğinde Marcelli ailesi nihayet gerçek aşkı kaliteli şarap ve güzel bir yemekle kutlar. Katie kız kardeşi için mükemmel olmasını istediği düğün töreni hazırlıklarına girer. Tek bir pürüz vardır: Damadın babası avukat Zach Stryker oğlunun genç yaşta evlilik yapmasına inatla karşı çıkar. Yakışıklı ve küstah avukatın cazibesine kapılan Katie ise dikkatli olmak zorundadır: Çünkü Katie’yi büyük bir yardım organizasyonu için işe alan Zach, onun geleceğini de elinde tutar. Hem kız kardeşinin kalbini kırabilecek olan bu adama nasıl güvenebilirdi? Marcelli ailesinin kızlarından biri için düğün çanları çalarken tutkulu bir mücadele onu beklemektedir. İradesi güçlü bir erkeğin kalbindeki aile, aşk ve yuva kurmaya dair en derin hisleri canlandırmak hiç kolay olmayacaktır.

“Arsız, ukala ve yakıcı şekilde seksi.”

Janet Evanovich

Catherine MacPherson’ın beklediği son şey, kaba bir ödül avcısının gözetiminde, kız kardeşinin minicik kıyafetlerinden oluşan bir bavulla, Greyhound otobüs şirketine ait bir otobüste yolculuk ediyor olmaktı! Saygıdeğer bir öğretmen olarak, daha iki saat önce, güzelim evinde otururken bu maço tavırlı, devasa adam, kapıyı kırarak içeri dalmış; onu, Miami’de şov kızı olarak çalışan ikiz kardeşi sanarak yakalamıştı. Adam ne kadar seksi olursa olsun, Catherine dehşet içindeydi!

İkizmiş, hah! Sam McKade bunu yutacak son adamdı. Uzun bacaklı ve muhteşem vücutlu Kızıl’ı sonunda istediği yere götürüyordu ve ne numaralar çevirirse çevirsin, onu bırakmaya niyeti yoktu.

Tek problem, düşündüğünden çok daha akıllı – ve tatlı – çıkmasıydı. Sam de, kadının ummadığı kadar sevecen bir adamdı. Üstelik öptüşmeleri o kadar ateşliydi ki, her an alev alabilirlerdi.

“Dolu dolu, romantik ve mest edici!”

Teresa Medeiros

Onu kendine aşık etmek için yalnızca bir yılı vardır... Isabel MacDonald, amansız kavgaya bir son vermek için klanının en azılı düşmanı Rory MacLeod ile nişanlanmayı kabul eder. Ancak nişan onun kaleye – ve biraz tahrikle kalbine – girişini kolaylaştırmak için bir paravandır. Ne var ki haince planları hayranlık duyduğu her şeye sahip güçlü ve korkusuz bir Highland reisi olan Rory tarafından sınıdır. Şimdi Isabel hep hayal ettiği mutluluğu, tam da ihanet etmesi gereken adamda bulmuş ve ihtirasın, intikamdan çok daha tehlikeli olabileceğini görmüştür.

Dostların yakınında olsun ama düşmanların daha da yakında... Rory'nin MacLeod klanının reisi olarak görevi açık ve nettir: Kralın emrine itaat edip MacDonald'ların kızı ile evlenmek – şartları ise kendisi belirleyecektir. Rory nişanın yalnızca bir yıl sürmesine karar verip kızı ailesine teslim ettikten sonra başka biriyle evlilik yapmayı planlar. Fakat bu baştan çıkarıcı güzellikteki kadının, onun çelik gibi dirayetine meydan okuyacağını ve sert görünüşünün altında içten içe kaynayan dizginlenmemiş ihtirası ortaya çıkaracağını tahmin edemez.

“Heyecan verici, hızlı ve büyüleyici... Nefesinizi kesecek.”

Julia London

ASİ'nin yazarından
MASKESİZ

Yiğit görüntüsü, korku uyandıran şöhreti ve dillere destan dövüş becerileri Alex MacLeod'un kaya kadar sert bir paralı asker rolüne bürünmesi için biçilmez bir kaftandı. Klanını korumak için bu gizli görevi üstlenen Alex, asıl amacını kimseye belli etmeyeceğine dair yemin etmişti. Ancak bu cesur girişimi, bizzat haydutların elinden kurtardığı güzel bir kadın tarafından tehdit edilir; bu masum meleşin bir anda planlarını tehlikeye atacağı aklının ucundan bile geçmemektedir.

Meg Mackinnon onu koruyacak ve klanını ayakta tutacak güçlü bir eş arayışı içindeydi; ta ki bir gece yarısı delici mavi gözleri ve toy şehvetiyle karşısında onu görüp soluksuz kalacağı ana dek. Alex hiç sadakati olmayan bir paralı asker gibi davranır, ancak hiç de öyle değildir. Meg, ateşe doğru yürüdüğünden habersiz, onun tüm karanlık yönlerini keşfetmeye çalışır ve tehlikenin boyutları giderek artar, özellikle de bir İskoç erkeğinin maskesini indirmeye cesaret edecek bir kadın için.